

www.virtual-project.eu

FELLSIDE

M.R. CAREY

Un nou thriller de la autorul romanului bestseller
Fata cu toate darurile

S U S P A N S

M.R. CAREY este pseudonimul unui prozator din Marea Britanie. A scris pentru DC și Marvel, contribuind la seriile *X-Men* și *Fantastic Four*, care s-au bucurat de foarte mare succes. Cărțile sale figurează frecvent în *New York Times*, pe lista celor mai bine vândute romane grafice. A publicat și alte tipuri de romane și a semnat scenariul unui film produs la Hollywood.

M.R. CAREY

FELLSIDE

Traducere din limba engleză
RUXANDRA TOMA

Original: *FELLSIDE* (2016)

virtual-project.eu

Editura: NEMIRA
2017

Lui Louise. Lui David. Lui Ben.
Și dacă aș trăi o mie de ani, tot nu aș putea să vă iubesc suficient.

PARTEA ÎNTÂI
CINE VA PIERI ÎN FOC¹

¹ În orig.: *Who by Fire* – titlul unui cântec al lui Leonard Cohen (n.tr.).

1

E tare aiurea să te trezești din somn și să nu mai știi cine ești.

Jess Moulson, care nu avea habar că ar purta acest nume – sau oricare altul se pomeni culcată în așternuturi albe, într-o cameră albă, năpădită de amintiri în roșu, galben și portocaliu. Culorile astea se contopeau și se scindau la nesfârșit, scăpate de sub control, învăluind-o în căldura lor ca dogoarea care-ți arde obrajii atunci când deschizi prea repede ușa de la cuptor.

Cineva tocmai îi spusese ceva pe un ton destul de insistent. Își amintea vocile, scăzute și foarte aproape de fața ei.

Fața ei... Acum, că se gândea la ea, avea senzația că nu mai era a ei. Încercă s-o întrebe pe una dintre femeile în alb care intrau și ieșeau de unde-i vine senzația asta, dar nu era în stare să deschidă prea mult gura și, când o deschidea, nu putea să scoată decât câteva sunete sparte și hârâieli foarte dureroase.

Femeia se aplecă peste ea și îi vorbi cu foarte multă blândețe. Era mai tânără și mai drăguță decât Jess, dar tot reușea să aibă un aer autoritar. O clipă, Jess nu-și dădu seama ce anume putea să fie femeia aia. Cel mai probabil era asistentă sau doctoriță, dar, în acele prime minute de dezorientare totală, ar fi putut să o confunde cu un fel de măicuță, spunându-și că, în ciuda tuturor dovezilor, ea trecea acum printr-o criză spirituală.

— N-ai să fii în stare să vorbești câteva zile, îi spuse femeia. Nici măcar să nu încerci. Ți-au fost afectați plămânii și mucoasa gâtului și nu se vor vindeca dacă forțezi prea mult.

Deci asistentă, nu măicuță. Iar buba era la plămâni și la gât. Înseamnă că sufletul îi era în regulă, deși numai sănătos nu și-l simțea.

Jess făcu un gest cu brațul fără perfuzie. Nu ca să sugereze că nu ar interesa-o informația, ci ca să ceară mai multe. Dar asistenta ori

nu a înțeles, ori n-a vrut s-o bage în seamă și a plecat fără să-i mai spună nimic.

Așa că Jess a rămas singură, simțindu-se nu numai frustrată, ci și speriată. Expresia de pe chipul asistentei fusese una foarte bizară. Plină de compasiune, dar și de ceva asemănător cu reticenta sau precauția. Oare Jess avea vreo boală transmisibilă? Și dacă da, atunci de ce s-a apropiat atât de mult de ea?

Însă n-a apucat să-și facă prea multe griji din cauza asta. În organismul ei era ceva ce o trăgea la somn. Așa că cedă în fața lui – capitulare repetată de mai multe ori în acea primă zi. Perioadele de luciditate erau scurte. Somnul era superficial și bântuit de șapte ale multor voci diferite. Și aceleași întrebări o obsedau de fiecare dată când se trezea, de fiecare dată când ieșea cu greu din bezna aceea, aidoma unui înotător care reușește să ajungă la suprafață chiar înainte de a-i ceda plămâni.

Unde sunt? Cum am ajuns aici? Ale cui sunt gândurile astea? Ce s-a întâmplat înainte?

Erau mai multe asistente care-și făceau de lucru în jurul ei, nu una singură. Și fiecare părea a avea propria-i misiune. Jess tot spera ca măcar una dintre ele să-i răspundă la întrebările pe care nu le putea pune. N-avea cum să nu fi învățat asta la cursul de îngrijire medicală. Dacă un pacient se trezește din comă, trebuie să-l pui la curent cu ce s-a întâmplat. „Ai avut un accident foarte urât”, îi zici. Sau „Ai fost atacat și jefuit și ai fost lăsat să mori lângă o stație de metrou.”

Parcă asta îi suna cunoscut. Și o mie de amintiri zvâcniră la gândul ăsta. Stațiile de metrou făcuseră dintotdeauna parte din viața ei, deci probabil că locuia în Londra. Dar nu-și putea aminti nimic care să susțină ipoteza unui accident sau a unui jaf. În mintea ei era un gol – la fel cum este conturul rămas într-o foaie de ziar după ce ai decupat o figurină. Și după aia arunci ziarul sau îi dai foc. Deocamdată ea nu mai era Jess, ci o echivocă lipsă a lui Jess.

Iar atunci când a început să-și amintească, a copleșit-o aceeași senzație de confuzie totală, pentru că nu-și amintea decât trezirile anterioare. Iată că prima zi nu fusese deloc prima. Era aici de mult mai mult timp, alternând stările de conștientă și inconștientă, trăind un singur moment neguros, prelungit la nesfârșit.

Trezirile anterioare fuseseră diferite de cele mai recente. Atunci dezorientarea ei fusese depășită de o foame disperată, de nestăpânit. Era dependentă de droguri, iar amintirile acelea îi provocaseră o reacție aproape fizică, de parcă mintea ei comprimată și-ar fi recăpătat forma obișnuită. Și avea nevoie de o doză. Avea nevoie să se simtă bine. O dată chiar se chinuise să se dea jos din pat și, cu toate perfuziile alea agățate de ea, se târâse până aproape de fereastră, intenționând să iasă pe acolo și să se ducă la cârciuma Hay Wain, ca să facă rost de niște heroină de la traficanții de acolo. Pe fereastră se vedeau câteva clădiri înalte și cerul, dar nu-și putea da seama cât era până jos. Totuși Jess fusese hotărâtă să încerce. Numai că au apărut femeile în uniforme albe și au oprit-o.

Acum, amintirea asta îi stârni din nou nevoia de droguri, doar că era mai atenuată. Mai ușor de ținut în frâu. Foamea ei de droguri nu mai era atât de puternică, nu-i mai dădea frisoane, n-o mai îmboldea să coboare din pat. Stătea cuminte, într-un ungher al minții ei, cerând politicoasă să i se acorde atenție.

Iar asta era un lucru înspăimântător. Întrucât, odată cu amintirile despre dependența ei, au venit altele, împinse spre suprafața minții de o forță interioară. O singură dată încercase să se lase de droguri, iar episodul acela nefericit o făcuse să nu-și mai dea seama de trecerea zilelor și a săptămânilor. Dacă acum se afla iarăși la dezintoxicare, probabil că zăcea în patul ăsta de foarte multă vreme.

O speria și senzația ciudată din obraji. Parcă nu-i mai aparțineau. Parcă îi aplicase cineva o mască din argilă parfumată și uitase să i-o mai dea jos după ce se întărise.

În ziua a treia a încercat să se ridice în capul oaselor. Au apărut în

goana mare femeile în uniforme albe și au culcat-o la loc.

— Vreau o oglindă, le-a spus ea, cu un fel de urlet abia murmurat, aidoma celui mai prost sufleor din lume. Vă rog, dați-mi o oglindă!

Femeile în alb au schimbat priviri neliniștite, iar una dintre ele a luat o hotărâre. A ieșit câteva clipe și s-a întors cu o pudrieră micuță, probabil luată din poșeta unei colege. A ținut-o apoi în fața lui Jess, care și-a văzut propriul chip holbându-se la ea. Șocul a fost unul foarte dur, pentru că nu era în stare să recunoască acel chip din oglindă.

Însă nu era vorba despre amnezie. Știa foarte bine cum trebuie să arate. În niciun caz cum se vedea ea acum. O, da, era o copie destul de bună, care ar fi putut să păcălească un străin. Și nici nu arăta atât de rău – cu condiția să stea nemișcată. Ba da, arăta. Ochii îi erau umflați, ca după foarte mulți pumni. Pielea îi era prea întinsă și lucioasă pe ici, pe colo. Și avea culoarea nesănătoasă a burții de pește mort, de ai fi zis că a trăit un an sau doi ca Osama Bin Laden, ascunsă într-o grotă din munți.

Iar când încerca să vorbească, fața ei se transforma într-o imagine de coșmar. Partea dreaptă a gurii era imobilă, fără viață. Așa că partea stângă, mai însuflețită, se strâmba și se pocea într-un șir de grimase oribile. Dispăruse orice urmă de simetrie și ajungeai acum să-ți dai seama că nici nu existase vreuna.

— Te simți bine? o întrebă sora care ținea pudriera cu oglindă.

Cu blândețe. Ca atunci când examinezi o rană.

Jess nu era în stare să-i răspundă. Pentru că nu exista niciun răspuns care să cuprindă toate emoțiile ce o năpădiseră.

În noaptea aceea, părți din trecutul mai recent îi reveniră în somn. Vocile care șopteau erau tot acolo, ca și cum la căpătâiul ei se purtau mii de conversații. Iar odată cu ele a apărut și un sentiment de vulnerabilitate, senzația că ar zăcea goală într-o piață publică. Însă nu era singură acolo, ci înconjurată de o mulțime de oameni.

Oameni invizibili, dar atât de mulți, încât unii nici nu aveau loc, astfel încât stăteau claie peste grămadă deasupra ei, așa cum curge melasa caldă dintr-o tigaie.

Jess nu mai visase din copilărie, totuși acum vedea foarte multe imagini. Își ținea fața – o variantă miniaturală – în palme, apoi își răsfiră degetele și o lăsa să cadă. Iar și iar. Uneori foșnea atunci când cădea, alteori se auzea un zăngănit sau nu se auzea nimic.

Și apoi a apărut focul care se înălța înaintea ei.

Urcându-i până în gură.

Cuibărindu-se în ea.

Se trezi tremurând în camera încălzită de spital, pe care transpirația ei lipicioasă o răcorea. Respirația i se oprise în gât, ca un dumicat îndărătnic, și trebui să o fragmenteze.

— Ce-am pățit? croncăni ea la infirmiera care venise să-i ia temperatura și tensiunea de dimineață.

În aer se simțea aroma micului dejun, dar Jess nu era în stare să înghită nimic, așa că trebuia să se mulțumească doar cu mirosul.

— A fost un incendiu, nu-i așa că a fost un incendiu? Spune-mi! Te rog!

— Ar trebui să...

— Să mă odihnesc. Știu, știu! Dar nu pot până nu-mi spui. Te rog!

Infirmiera o privi lung, ca și cum ar fi vrut să-i dezvăluie ceva. Însă nu zise decât:

— O să-l întreb pe domnul doctor.

Și o înveli mai bine pe Jess, împăturind faldurile apretate ale cearșafului cu eficacitatea rece a unui maestru de origami.

— Te rog, șopti din nou Jess atunci când chipul infirmierei se apropie de al ei.

Își imagina că i-ar fi fost greu să o refuze de la distanța aia. Și se pare că avea dreptate.

— Da, a fost un incendiu, spuse cam fără voie infirmiera, în timp ce netezea încă o dată cearșafurile.

— Unde... a fost? o întrebă Jess, simțind acum doar niște junghiuri fierbinți în gât.

Credea că poate duce la capăt conversația, câtă vreme se limita la cuvinte foarte scurte.

— În apartamentul tău. Apartamentul tău a luat foc, cu tine înăuntru. Când nu erai... în stare să te miști.

Când eram drogată, își traduse Jess. Mi-am dat foc la apartament când eram drogată. Cine face așa ceva? Numai cineva care vrea să se distrugă și pe el, și pe toți cei din jur.

Amabilă, mintea îi prezentă un montaj fotografic. O statueta din rășină, înfățișând un dansator chinez cu un flaut. Un abajur în formă de balon cu aer cald și cu două nimfe în nacelă. CD-urile ei cu muzică folk. Cărțile ei. Albumele ei cu fotografii. N-a mai rămas nimic?

— Cât... de rău? întrebă ea.

— Foarte! Serios, ar fi bine să nu te mai gândești. N-o să te ajute să-ți revii.

Și infirmiera se retrase repede. Lui Jess i se păru că voia să se îndepărteze suficient de mult, ca să nu mai fie nevoită să facă față și altor întrebări.

În momentul acela apăru o altă imagine.

John.

Chipul lui, numele lui, semnificația chipului și a numelui. Dumnezeule mare, dacă a murit John? O copleși panica, urmată, o secundă mai târziu, de un val de speranță dezgustătoare. Dacă John era mort...

Fără să-și dea seama ce face, se ridică în capul oaselor. Dar nu reuși să rămână așa și se prăbuși amețită la loc, pe perne.

Trebuia să afle. Așa că își cruță puterile, ca să poată pune mai târziu întrebările potrivite, și încercă să-și refacă forțele – inexistente acum – prin exerciții. Nu reuși să-și sprijine greutatea în coate decât câteva clipe, dar repetă mișcarea toată dimineața, hotărâtă să stea

așa din ce în ce mai mult timp.

Vizitele aveau loc la ora unsprezece, însă doctorul trecea pe lângă ușa lui Jess fără măcar să încetinească pașii. Era urmat de un cârd de studenți aferați, care se opreau o fracțiune de secundă ca să se holbeze înăuntru, de parcă Jess ar fi fost vreun manechin din vitrina unui sex-shop.

Chiar atunci.

Dumnezeu îi ajută pe aceia care se ajută singuri. Jess se opinti și își puse picioarele pe dușumea. Apoi își scoase canula din încheietura mâinii. Capătul rămas liber trăsă o linie roșie, neregulată, pe cearșaful alb.

Nu-i era deloc ușor să stea în poziție verticală, dar, odată ridicată în picioare, reuși să-și transforme legănarea ca de bețiv într-un fel de mers înainte, alegând cu grijă momentul potrivit în care să-și ridice piciorul și să-l așeze iarăși jos.

Se îndreptă spre ușă cu viteză de reluare a fazelor de fotbal la televizor și izbuti să străbată distanța de trei metri într-un minut și jumătate. Ieșitul din rezervă se dovedi mai problematic, pentru că lovi din greșală ușa cu cotul și aceasta începu să se închidă, acționată de un mecanism cu arc. Trebuia să se sprijine de ea ca să-și țină cât de cât deschisă cât să treacă prin spațiul acela îngust. Imediat ce ieși, ușa se închise în spatele ei și, o clipă, își imagină că scăpase. Însă asta se întâmpla pentru că se uita înspre dreapta, iar umflăturile din jurul ochilor îi răpiseră vederea periferică.

Nu observă mâna care a apucat-o de braț, puțin mai jos de umăr. Nu o strângea tare, dar a împietrit-o. Și apoi a auzit o voce:

— Domnișoară Moulson, trebuie să vă rog să intrați înapoi în rezervă.

Și Jess se întoarse târșându-și îndelung picioarele. Femeia din fața ei nu era îmbrăcată în uniformă albă, ci într-una albastră-închis, peste care avea o vestă de un galben fosforescent. Era o polițistă, cam de aceeași înălțime ca ea, dar mai solidă și, posibil, nu la fel de

slăbită, ca să poată fi doborâtă chiar și de o adiere de vânt.

Făcută șah mat dintr-o singură mișcare, Jess își pierde imediat și bruma de energie pe care o avea.

Și o năpădi din nou starea de spaimă și confuzie. Ce căuta polițista asta aici? O păzea pe ea? Și dacă da, asta însemna că era sub protecție sau arestată?

Atât de năucitoare era ultima întrebare, încât o eclipsă, câteva momente, pe cea despre soarta lui John.

— De ce? croncăni ea.

Destul de vag, dar nu era în stare de mai mult.

Polițista se încruntă. Tenul ei întunecat, cu pistrii, o duse pe Jess cu gândul la propria-i imagine din oglinda pudrierii – la chipul ei de o paloare nefirească, de ființă care a trăit în grotă.

— Pentru că ești arestată. N-ai știut?

Acum știa. Informația asta putea fi considerată un pas înainte. Reuși să bâiguie din nou:

— Pentru ce?

O fracțiune de secundă, femeia își schimbă expresia – o umbră de îndoială, sau poate de îngrijorare, îi traversă chipul, dispărând la fel de repede cum apăruse.

— Pentru crimă, domnișoară Moulson, spuse ea. Ești acuzată de crimă.

Și se apropie de Jess, ca și cum ar fi intenționat s-o împingă înapoi în rezervă. Dar Jess nu se clinti din loc, mai mult din cauza uluirii care o cuprinsese decât din vreun spirit de frondă. Crimă? se întrebă ea. Pe cine am...

— Trebuie să te întorci imediat în rezervă, zise polițista. Nici nu am voie să stau de vorbă cu tine. Eu trebuie să-i împiedic pe ceilalți să discute cu tine.

— Pe cine... găfâi Jess.

Coridorul se legăna ca o navă în furtună. Nu se putea mișca, deși ar fi făcut o excepție dacă s-ar fi prăbușit chiar acolo.

Polițista o apucă din nou de braț. Se aplecă peste ea și împinse ușa – fără efort, cu o singură mână, pe când Jess nu ar fi reușit nici dacă s-ar fi împins cu toată greutatea în ea.

— Te rog, domnișoară Moulson! spuse polițista. Intră înapoi în rezervă! Dacă-ți văd avocatul, îl anunț că te-ai trezit.

Dar Jess ajunsese prea departe ca să renunțe acum.

— Cine? șopti ea iarăși. Cine... a murit? John? John... a...

— Avocatul tău îți va da toate detaliile, o asigură polițista.

Însă, când văzu că Jess nu voia să se miște, oftă din greu și ridică din umeri.

— Un băiețel, zise ea. De zece ani. Pare să fi fost un accident, dar asta-i doar părerea mea neavizată. Tu ai declanșat incendiul și, din câte am înțeles, ești acuzată de crimă.

Acum o ținea cu ambele mâini de braț – o mână deasupra și cealaltă dedesubtul cotului – și încerca s-o întoarcă spre rezervă. Însă părțile corpului lui Jess nu mai comunicau între ele. De la brâu în sus se putea mișca, șoldurile i se puteau răsuci, dar picioarele nu se urneau din loc.

Nu cunoștea decât un singur băiat de zece ani. Și pe acela destul de vag. Numele lui îi răsări în minte de nicăieri și îl rosti cu buzele, dar fără să poată scoate vreun sunet.

Alex.

Alex Beech.

Și acum își dădu seama că se prăbușea. Însă podeaua o respinse, ca și cum i-ar fi fost silă să o atingă.

Alex Beech era băiatul de la etaj.

De la care etaj? În mintea lui Jess nu erau decât fragmente de amintiri năclăite, fără legătură între ele.

Primul fragment arăta cam așa:

A ajuns acasă, în apartamentul ei de pe Muswell Hill, târziu într-o seară, venind de la librăria unde lucra. Și l-a găsit pe băiețelul ăla slăbuț stând pe trepte – între etajul ei și al lui. În frigul de noiembrie era îmbrăcat doar în maiou și chiloți. Cu picioarele goale pe scara din piatră care era rece și pe timp de vară. Avea părul blond, însă cu rădăcini mai închise la culoare, de ziceai că ar fi fost decolorat. Și fața lui părea prea mică pentru ciuful ăla zburlit, fără formă.

— Ai pățit ceva?

Băiatul a clătinat din cap, dar n-a zis nimic.

De deasupra se auzeau două voci care zbierau: una de bas și una de soprană. Ușa era închisă, dar prin ea au răzbătut foarte clar cuvintele „ai avut mereu boala asta”. Țipătul ascuțit aparținea mamei. A urmat tatăl: „Nu începe acum! Nu care cumva să începi!”

Jess a șovăit, neștiind ce să facă. Doar nu puteai chema la tine acasă copilul altora? Sau puteai? Probabil doar dacă-i anunțai în prealabil părinții. Nu ar fi fost în regulă, oricât de nevinovate ți-ar fi fost motivele. Mai că reușise să se convingă că ar fi fost bine să facă asta, dar a apucat-o frica și a bătut în retragere. A intrat totuși în casă și i-a preparat o cacao caldă, pe care i-a dus-o pe scară. Cacao cu fulgi de ciocolată și bezele. Cu tot ce trebuie.

Când s-a uitat afară după un timp, băiețelul nu mai era. Lăsase cana pe a șaptea treaptă, acolo unde stătuse. Cana era goală.

Acea primă întâlnire le-a prefigurat pe celelalte. Deveniseră amici, dacă se poate spune așa, dar nu se întâlneau decât pe teren neutru. Adică pe scară. Și nu-și spuneau decât banalități.

- Ce-ai făcut azi?
- Bine.
- Vrei niște cacao?
- Da, te rog.

În rest, urmărirea de la distanță aventurile lui Alex. Auzea cum îl drăcuiau mami și tati atunci când făceau pauză de la înjurăturile pe care și le adresau reciproc. Știa că numele lui de familie era Beech, pentru că zile în șir corespondența părinților zăcea pe masa din holul clădirii, așteptând să fie ridicată. Și aflase că îl cheamă *Alex* din miile de admonestări pe care i le strigau părinții.

— Te-ai făcut cu un animăluț, i-a spus John când l-a văzut pe băiețel prima dată. S-a luat după tine și te-a urmărit până acasă?

— Nu-i de râs, John.

— Da' nu râd. Pe bune, Jess! Cred că-i dragălaș. Ce mănâncă?

A recunoscut că habar n-avea. Însă, data următoare când băiatul s-a refugiat iarăși în holul blocului, Jess i-a dus și un sandvici alături de cana cu cacao.

— E cu brânză, i-a spus ea. Nu știi dacă-ți place. Da', uite, ți-l las aici, dacă vrei să-l mănânci.

Se pare că-i plăcea brânza, pentru că a mâncat tot sandviciul, mai puțin coaja de la feliile de pâine. Iar relația lor a intrat într-o nouă etapă. Jess o numea „etapa de consolare și hrănire”.

Însă conversația era tot una scurtă. Doar „Ce mai faci?” și „Fac bine”. S-a gândit să se așeze și ea pe scară, alături de el, ca să poată începe o conversație adevărată. Mergi bine cu școala? Ce sport îți place? Ai vreun prieten bun? Părinții tăi doar țipă la tine sau te și lovesc?

— Trebuie să te ții la distanță de povestea asta, a avertizat-o John. Nu-i de glumă, Jess. E o bătaie de cap de care n-ai nevoie. Ce ai să faci dacă-ți zice că este abuzat? Ai să chemi poliția? O să ne verifice și pe noi și o să afle că ne drogăm. O să intrăm la pușcărie.

Pentru John, Alex era în continuare „animăluțul” ei, numai că nu

mai râdea și chiar avea un ton malițios când îi spunea astfel. Parcă simțea că nu mai era de glumă.

Jess nu a renunțat și a stat de vorbă cu Alex. John Street nu era conștiința ei, ci chiar opusul lui Jiminy Cricket, îndemnând-o mereu la cele mai întunecate și nebunești fapte. De data asta a hotărât să-și imagineze că are un înger păzitor.

— O singură dată, i-a spus Alex când ea l-a întrebat dacă tatăl lui l-a și lovit când îl certa.

Jess nu a știut ce să înțeleagă. În mintea ei, o palmă sau un pumn ducea mereu la n palme sau pumni, unde n era un număr mare. Dar asta era doar bănuiala ei, nu o probă concludentă. Insuficientă pentru a justifica un telefon anonim dat la protecția copilului sau o altercație neplăcută cu familia de la etaj. Iar bateriile ei erau prea descărcate pentru așa ceva. Cu siguranță că ar fi fost înfrântă într-o eventuală confruntare.

I-a dat lui Alex numărul ei, urmărind să și-l noteze în agenda telefonului.

— Sună-mă, i-a spus ea, dacă vei avea vreodată nevoie. Sau coboară și bate la ușă. De obicei sunt acasă.

N-a sunat-o. Și nici în ușă nu i-a bătut. Și, după o vreme, Jess a uitat de promisiune – a uitat și că o făcuse. La vremea aceea, dependența de droguri era ca un drog de fier care-i zăvora mintea și situația asta se agrava din zi în zi. Amintirile despre Alex au dispărut printre ultimele, dar s-au stins și ele într-un final, împreună cu tot ce mai era prin lume. Și Jess naviga pe o mare furtunoasă, către o insulă însorită, cu doar trei locuitori: ea, John Street și heroina.

La început, doar atât și-a putut aminti Jess. Dar a continuat să arunce căldarea în puțul acela adânc și negru al minții ei, scoțând la suprafață alte și alte amănunte. Iar când psihiatrții desemnați de tribunal să-i testeze facultățile mintale au întrebat-o ce mai ținea minte, ea a făcut tot posibilul să spună adevărul, numai că acest

adevăr se schimba de la o ședință la alta. Se citea în ochii lor că își imaginau că amnezia ei era una simulată.

Apoi avocatul ei (numit tot de tribunal, grație magiei programului de asistență juridică gratuită) a apărut ca un vulpoi în cotețul găinilor și le-a dat papucii psihiatrilor. Îl chema Brian Pritchard. Era de aceeași înălțime cu Jess – adică un pic cam scund pentru un bărbat – și cărunț, deși nu putea să aibă mai mult de patruzeci și cinci de ani. Însă părul acela parcă era o declarație – de seriozitate și rectitudine morală.

— Clienta mea nu este pregătită să vorbească despre aceste evenimente traumatizante, le spuse el psihiatrilor, pe un ton tăios. Și nu care cumva să folosiți evaluările voastre în instanță dacă nu aveți un consimțământ scris din partea ei.

Chestia e că aveau consimțământul cu pricina. Jess semna orice i se punea în față, coopera la toate procedurile legale, era cât se poate de îndatoritoare. Așa se purtau oamenii nevinovați și, în adâncul inimii, ea era convinsă că nu a greșit cu nimic.

Pritchard nu era de acord cu ea.

— Ai fost arestată și pusă sub acuzare, îi zise el cu asprime. Într-o lume ideală, poliția încă ar mai face cercetări, ar duce ancheta până la capăt. Numai că nu trăim într-o lume ideală, domnișoară Moulson. Dă-le viața pe tavă și ei ți-o vor face bucăți și își vor șterge mâinile cu toate regulile alea în materie de probe. Fără să mai examineze și alte piste, pentru că asta cere efort. Așa că, te rog, fă-mi un serviciu și, până se termină procesul, poartă-te cu toți oamenii, *în afară* de mine, ca și cum ți-ar fi dușmani de moarte.

Jess aruncă o privire la bărbatul care intrase în rezerva ei împreună cu Pritchard. Un avocat stagiar, tinerel și sperios, al cărui rol era acela de a-i oferi șefului diverse documente și care abia dacă deschidea gura. Când Jess se uită la el, băiețandrul se îmbujoră și își feri privirea.

— A, dar nu mă refer la domnul Levine, spuse Pritchard.

Tratează-l de parcă ar face parte din decor.

La acea primă vizită, Pritchard a luat declarația lui Jess despre noaptea în care se produsese incendiul fără să facă vreun comentariu și fără să-i pună vreo întrebare. La a doua vizită – care a avut loc în ziua imediat următoare – i-a adus niște articole din ziare și niște printuri ale unor postări pe diverse bloguri, pentru a-i putea oferi, zicea el, o idee mai bună despre dificila situație în care se afla.

Infernala Jess: „Nu știi nimic!”

Femeia care a provocat tragica moarte a lui Alex Beech, în vârstă de doar zece ani, este acum internată la Spitalul Whittington din Londra, pentru tratarea rănilor și a pierderii memoriei. Cu toate acestea, doctorii declară că încă nu au reușit să descopere vreo dovadă a unor eventuale leziuni cerebrale sau traume psihice.

Pesemne că Pritchard încerca să-i provoace o oarecare reacție, însă Jess era epuizată și singurul ei răspuns era o disperare continuă, cu momente de uluire amorțită.

— La fel de bine ar putea să spună că sunt o criminală!

— Ar fi foarte fericiți să o poată face, răspunse Pritchard. Dar în timpul procesului nu sunt permise declarațiile publice. Majoritatea folosesc foarte des cuvântul „presupus”. Presupusa criminală. Presupusa crimă. Acesta este ingredientul magic în afirmațiile nefondate. Unii au început să-ți zică „Criminala din Infern”, cu ghilimelele de rigoare. Apropo, să știi că au un martor-cheie. Ai face bine să-ți aduni puterile, pentru că o să fie cam neplăcut.

— Cine? Ce martor?

Dar știa. John. John Street. Bineînțeles. Cine altcineva?

— Nu te frământa, o sfătui Pritchard. Sincer, eu cred că el este veriga slabă. Și mă bucur că l-au chemat să depună mărturie. Sunt convins că vom afla adevărul. Acum, haide să repetăm declarația și

să vedem care părți se potrivesc cel mai bine scopului nostru.

Din păcate, nu prea multe, după cum avea să se dovedească. De nenumărate ori a certat-o avocatul pe Jess pentru că declara lucruri pe care nu le putea cunoaște decât în mod indirect.

— Mare parte din seara aia ai fost cu mințile vraieste, corect? Atunci, te rog să nu mai faci presupuneri despre ce nu ai văzut și nu ai auzit. Treaba ta este să expui faptele. Lasă-mă pe mine să mă ocup de adevăr.

— Dar sunt unul și același lucru! protestă Jess.

Însă Pritchard clătină din cap.

— Faptele fac parte din lumea exterioară. Le poți examina cu ajutorul simțurilor sau prin teste obiective. Adevărul, pe de altă parte, este ceva ce se naște în mințile oamenilor, folosind faptele drept materie brută. Și uneori se mai întâmplă ca faptele să fie deformatate sau chiar sfărâmate pe parcursul acestei activități.

— N-am de gând să mint, spuse Jess.

— N-ai înțeles. Nici nu-ți cer să minți. Îți cer să te rezumi doar la fapte, unde ești pe teren sigur. Și să nu te mai hazardezi povestind niște evenimente neclare, despre care tu îți imaginezi că ar reprezenta adevărul. Este un drum periculos, pe care n-ar trebui să-l faci singură.

Jess nu îl contrazise, însă doar din cauză că se simțea mult prea vlăguită. La momentul respectiv nu prea era în stare de nimic. Acolo, în secția de reconstrucție facială a Spitalului Whittington din cartierul londonez Archway și înconjurată de infirmiere, asistente și medici pe chipurile cărora nu se putea citi nimic, Jess se simțea prizonieră într-un turn construit din cuvintele altor oameni. Alex murise. Băiețelul acela care n-avusese parte de niciun pic de noroc în viață era acum mort. Iar toată lumea o acuza pe ea de moartea lui.

Nici măcar nu-și putea susține nevinovăția. Una era să spui că n-ai făcut-o și cu totul altceva era să zici că nu-ți aduci aminte dacă ai făcut-o. În adâncul sufletului era convinsă că se întâmplase altceva.

Orice altceva dintr-un milion de altceva-uri. Alex a căzut pe scară. Îl omorâseră părinții și apoi au căutat un țap ispășitor. S-a sinucis. Rătăci cu gândul prin labirintul acestor ipoteze fără să creadă în niciuna, pentru că în mintea ei Alex Beech încă mai trăia, încă mai stătea de veghe pe scară, așa cum făcea întotdeauna. Nimic altceva nu avea noimă pentru ea.

Avea o fire imprevizibilă (ca toți dependenții de droguri), însă aproape mereu era supărată pe ea însăși. Pentru lașitatea de care dădea dovadă, pentru pasivitate, pentru că n-avea coloană vertebrală. Pentru că îi lipsea tenacitatea, așa cum îi spusese adesea mătușa Brenda (*of Brenda, câtă nevoie am de tine!*). Adevărat, în ultima vreme nu mai putea să-l sufere pe John și deseori și-ar fi dorit să-l vadă mort. Dar exact dorința fără acțiune era ceea ce o caracteriza pe ea. Sigur că nu poți deveni o criminală fără să știi. Da, poți uita că ai omorât pe cineva, din cauza vreunei traume sau nebunii temporare. Dar niciodată nu poți uita intenția. Și dacă intenția aia a fost în tine, în mintea sau în inima ta, atunci tot acolo trebuie să fie și acum. Iar o examinare minuțioasă ar scoate-o la iveală.

Jess și-a examinat de foarte multe ori și mintea, și inima și nu a descoperit nimic. Așa că a apărut la proces foarte încrezătoare în dreptatea ei.

Pe parcursul următoarelor două săptămâni, încrederea aceasta i-a fost iremediabil distrusă.

Acestea au fost faptele, prezentate de acuzare într-o manieră obiectivă și expeditivă. A existat un incendiu. Incendiul a avut loc în apartamentul lui Jess, de la adresa Orchard Court nr. 16, Colney Hatch Lane, Muswell Hill. S-a întâmplat într-o seară, când în apartament se aflau două persoane – Jess și prietenul ei, John Street.

Jess se aflase în mijlocul flăcărilor (nu trebuia decât să te uiți la fața ei distrusă ca să-ți dai seama de asta). Zăcuse acolo până au apărut pompierii care au cărat-o afară. Probabil că ar fi murit intoxicată cu fum, numai că drogurile o năuciseră atât de mult, încât abia dacă mai respira.

Street fusese rănit și avusese nevoie de grefe pe mâini. Se rănise când încercase să stingă focul.

La originea incendiului nu s-a aflat nici vreo cauză naturală și nici vreun accident. Incendiul a fost premeditat. Anchetatorii sosiți la locul crimei când cenușa nu apucase să se răcească au descoperit că sursa incendiului fusese un coș metalic pentru gunoi. Unul dintre experți a depus mărturie în instanță. Un criminalist tânăr, chipeș, coborât parcă dintr-un serial cu polițiști.

— Cineva a umplut coșul cu hârtii, a turnat peste hârtii gaz lichid pentru brichetă și a aruncat un chibrit aprins deasupra lor, a spus el, descriind acțiunile cu mâinile în aer. Apoi a răsturnat coșul.

— Încercând să propage focul mai repede?

— Obiectez! a intervenit atunci Brian Pritchard. Presupuneri.

— Se acceptă, a fost de acord judecătorul.

Procurorul nu a părut alarmat.

— Competentul meu coleg, a spus el, nu neagă complet ipoteza ca focul să se fi aprins în mod accidental. În opinia dumneavoastră, există această posibilitate?

Expertul criminalist a clătinat din cap.

— Categorie nu.

— Și de ce, mă rog?

— Pentru că am găsit reziduuri chimice, care ne-au oferit modelul stropilor de gaz lichid. Acesta a fost turnat de jur împrejurul coșului, la distanță de până la un metru și jumătate în toate direcțiile. Deci, persoana care l-a turnat nu încerca să aprindă focul doar în coșul de gunoi, ci a folosit coșul respectiv pentru a incendia apartamentul.

Acesta a fost momentul în care Jess a încercat prima senzație amețitoare de îndoială. Și și-a adus aminte cum stătea pe jos, cu coșul între genunchi, văzând ca prin ceață deschizătura acestuia în care ea arunca... ce? Ceva rece, ceva ce încercase să rupă, dar nu fusese în stare, așa că a trebuit să-l mototolească și să-l răsucescă și să-l împătorească.

— Fotografii, a spus John Street, când i-a venit rândul să ia loc în boxa martorilor. Jess rupea pozele cu noi doi.

— De ce anume? l-a întrebat procurorul, pe un ton de surpriză deloc convingător.

— Ne certaserăm din cauza... în fine, din nimic. Ne luaserăm doza devreme în seara aia.

— Heroină?

— Da.

— Sunteți amândoi dependenți?

— Da. Și neînțelegerea dintre noi n-a fost... n-a fost mare lucru, dar pe Jess au apucat-o pandaliile. Mi-a cerut să ies și să mai fac rost de niște droguri, dar niciunul dintre noi nu avea bani...

Ceva din povestea lui John a declanșat o reacție de răspuns în mintea lui Jess. Nu cearta: fuseseră atât de multe că îi era greu să-și amintească de fiecare în parte. Și nici durerea provocată de doza insuficientă: și din astea fuseseră o grămadă, pe măsură ce nevoia creștea, iar abilitatea de a o potoli se diminua. În seara aceea starea euforică provocată de droguri parcă fusese ca un ocean adânc.

Nu-și mai amintea decât fotografiile. Visul (deși nu era vis, pentru că ea nu visa; era doar o imagine, un gând) în care își ținea obraji în palme se cristaliză acum, devenind o amintire concretă. La fel și mirosul urât de gaz de brichetă și degetele ei lipicioase. Îndoiala de mai devreme se coagulă, se transformă într-un sentiment de groază. Voia să respingă toate lucrurile care se spuneau despre ea, dar o țineau prizonieră amintirile, închisă într-un spațiu chiar mai mic decât banca acuzaților. Parcă în paralel cu procesul real se desfășura un al doilea, în care ea era și martor, și inculpat, și judecător. Se judeca ea pe sine însăși, iar apărarea nu mergea bine deloc.

— Domnul Street a declarat că v-ați incendiat apartamentul în noaptea respectivă. Dând foc unui coș cu hârtii. Negați această afirmație?

— Nu, eu... nu... nu.

— Are domnul Street dreptate când spune că ați ars niște fotografii?

— Da.

— Fotografii cu voi doi.

— Da.

Acesta era adevărul gol-goluț. Fără echivoc. Singura metodă prin care se puteau reconstitui faptele era să se meargă pe pista asta până la capăt. Dacă mințea sau devia de la adevăr, își putea spori șansele de a fi *declarată* nevinovată, însă în niciun caz nu avea să fie *considerată* nevinovată. Iar una fără alta nu-i era de niciun folos.

— Înseamnă că relația cu iubitul dumneavoastră, domnul John Street, nu mergea bine?

— Nu. Nu mergea prea bine. Ne certam mereu. Și ne... băteam. Ne băteam. Vreau să spun că el... că John... că obișnuia să mă lovească.

— Să vă lovească? Adică să vă agreseze fizic? Ați reclamat aceste atacuri la vremea respectivă? Ați spus prietenilor sau rudelor ce se

întâmplă?

— Nu.

Nu aveam prieteni. Și nu puteam s-o întristez și mai mult pe Brenda.

— Dar v-ați dus la doctor sau la un spital? La camera de gardă? Există vreo dovadă medicală care să ateste existența unor leziuni?

— Nu.

Pentru că nu m-a lăsat să mă duc. N-a vrut să mai vadă nimeni ce-mi face. Plus că știa unde să dea ca să nu se vadă.

— Atunci, ne vom rezuma doar la altercațiile dintre dumneavoastră și domnul Street. Măcar în cazul lor există un oarecare consens. Vă certați din cauza drogurilor?

— Și a altor lucruri.

De fapt, se certau din orice. Niciun motiv nu era prea neînsemnat și resentimentele răbufneau când le era lumea mai dragă. Oricare cuvânt spus la întâmplare echivala cu o declarație de război. În cele mai multe cazuri nici nu era vorba despre droguri și cu atât mai puțin despre amor. Scandalurile nici măcar nu începeau cu: *Dai în mine, John? Dai în mine când ar trebui să mă iubești?* Ci cu: *N-ai tras apa la budă; ultimul baton de Mars era al meu; ai un ton sarcastic; e rândul tău să te duci la cumpărături; casa asta e o cloacă; nici geamul nu ești în stare să-l deschizi?* Pentru că astfel te porți atunci când te îndrepti cu toată viteza spre un zid din cărămidă. Te agăți de nimicuri. Lucrurile care contează cu adevărat nu pot fi rostite și nici nu trebuie. Sunt ca niște pietre cufundate sub vârtoarea cuvintelor tale. Sub toate țipetele și urletele și mormăielile tale.

— Și ce simțeați în noaptea incendiului?

— Ce simțeam...?

— Față de domnul Street. Față de relația cu el. Ce anume simțeați?

— Greu de spus.

— Poate reușiți să exprimați sentimentele dumneavoastră de atunci în câteva cuvinte. Măcar în unul singur.

— Mă simțeam... captivă.

Nimic nou în asta. Numai că sentimentul fusese puternic în noaptea aceea. Mai puternic decât de obicei. Dorința nestăvilită de a ieși dintr-o relație care devenise abuzivă, periculoasă și disperată. Dorința de a-l alunga pe John din viața ei și de a redeveni ea însăși. Dorința asta o făcuse să rupă fotografiile: fotografiile unde era împreună cu John și din care voia să rupă doar partea unde era ea, de parcă ar fi existat vreo vrajă ciudată care să poată transpune gestul ei în realitate.

Se uită la Pritchard, care stătea la masa apărării și se uita prin dosare. L-a văzut cum clatină încet din cap. Dar apucase să rostească acel cuvânt și nu-i părea rău. Era purul adevăr. Adevărul era refugiul ei. Dacă spunea adevărul, atunci totul avea să fie bine.

Dar n-a fost deloc bine. Ci din ce în ce mai rău.

A noua zi a procesului a fost cea mai grea. Atunci au depus mărturie părinții lui Alex. Munceau amândoi – tatăl era șofer de autobuz, iar mama vindea gustări la cinematograful *Everyman* din Muswell Hill. Lipseau de acasă câte două sau trei nopți pe săptămână, în funcție de turele de lucru. Așa că, în zilele alea, Alex era singur acasă. Își încălzea cina la cuptorul cu microunde și se culca. Așa s-a întâmplat și în noaptea incendiului.

— Deci Alex era singur în noaptea aceea?

— Da.

Lacrimile șiroiau pe chipul congestionat și boțit de durere al doamnei Beech.

— N-am să mi-o iert niciodată. Niciodată.

Singur. Și cel mai probabil că dormea atunci când fumul a început să iasă prin podeaua dormitorului. Deja se sufoca atunci când s-a trezit. Poate că a încercat să iasă din apartament, dar fie n-a putut găsi drumul prin lințoliul acela asfixiant, fie nu a avut putere să ajungă până la ușă. Așa că s-a târât în căsuța de păpuși din plastic, care încă se mai afla în camera lui, deși nu o mai folosea

pentru că se făcuse mare. Și a murit ghemuit pe podea, cu carnea arsă de lacrimile fierbinți și albe ale plasticului topit.

Aici a încetat pledoaria procurorului. Mai mult sau mai puțin. Apărarea s-a străduit din greu, dar Jess parcă voia să-i submineze orice fel de strădanie. Amintirile ei din noaptea incendiului erau în perfectă concordanță cu scenariul atât de elocvent expus de acuzare. Așa că a spus adevărul și și-a săpat singură groapa.

La vremea respectivă fusese deja transferată de la Spitalul Whittington la Închisoarea Winstanley, în aripa destinată infractorilor aflați în arest preventiv. Celula de aici era cât jumătate din rezerva ei de la spital, dar lui Jess îi plăcea mult mai mult. Aici nu venea nimeni lângă ea. Aici nu o vedea nimeni. Așa că s-a cufundat în sine, cum se afundă în nisipurile mișcătoare personajele din filmele vechi. Și nu voia să fie întreruptă. Mă rog, cu o *singură* excepție. Însă Brenda era bolnavă. Fusese internată cu o săptămână înaintea lui Jess, cu diagnosticul de hernie de disc multiplă, și încă nu o externaseră. Nu se putea mișca. Așa că nu a fost în stare să vină la proces și nu a fost în stare să vină în vizită, dar îi trimisese vreo douăsprezece scrisori (dacă nu cumva mai multe), în care o încuraja și o sfătuia să aibă încredere în sine. Asta era rețeta universală a mătușii Brenda și pentru asta o iubea Jess: îi lăsa impresia că încă exista ceva în care să aibă încredere.

Existau temeri că s-ar putea sinucide, așa că era supravegheată încontinuu. Gardieni impasibili o urmăreau îndeaproape, atenți la semne care ar putea prevesti depresia.

Și, da, luase în calcul sinuciderea. Era una dintre opțiuni. Dar, pe lângă durerea pe care i-ar fi pricinuit-o Brendei, i-ar fi fost foarte greu să pună în practică un asemenea plan. Ar fi avut nevoie de o unealtă, o armă, ceva – și unde să o găsească în celula aia goală? Ar fi trebuit să-și înfrângă propriile instincte și lașitate. Și ar fi trebuit să facă totul înainte să fie observată de gardieni, care ar fi dat buzna peste ea și ar fi oprit-o. N-avea cum. Dacă, prin absurd, ar fi existat

cândva vreo posibilitate ca un deținut să se sinucidă, atunci cu siguranță că au înlăturat-o și pe asta.

În a unsprezecea zi s-a certat cu Brian Pritchard și a încercat să-l concedieze. Voia să-și schimbe declarația inițială și să-și recunoască vina. Atunci Pritchard i-a spus – pe un ton furios, de parcă i-ar fi păsat de ea – să-și vină în fire și să-și bage mințile în cap.

— De unde știi dacă ești sau nu vinovată, din moment ce nu-ți amintești nimic? Acordă-ți prezumția de nevinovăție și lasă-mă să-mi fac treaba.

Pritchard îi spusese deja că, din punctul lui de vedere, mărturia lui John Street era cusută cu ață albă. Street ascundea ceva și trebuia constrâns să recunoască adevărul.

Jess nu și-a modificat declarația inițială, dar dorința lui Pritchard nu s-a îndeplinit. În a douăsprezecea zi, la ora 3 p.m., a început să-l interogheze pe John Street. În ziua a treisprezecea, Street nu a mai apărut la tribunal. Grefele de piele i se desprinseseră de țesutul sănătos din jur și trebuia să fie operat din nou. Pritchard a cerut suspendarea lucrărilor, însă era ca și cum s-ar fi pus în calea unui camion de mare tonaj. Deja nimeni din sala de judecată nu mai credea în nevinovăția lui Jess. Ea însăși cel mai puțin dintre toți. Judecătorul a hotărât că mărturia lui Street era completă și că o amânare a procesului nu va folosi nimănui. Pritchard s-a uitat la Jess, așezată în banca acuzaților, i-a citit încăpățânarea din privire și nu a mai insistat.

Cuvântul de încheiere al judecătorului pentru jurați a fost scurt și la obiect.

— Opțiunea procuraturii de a o judeca pe Jessica Moulson pentru crimă vă poate părea derutantă și discutabilă, având în vedere faptul că ea nu a intenționat niciodată să-l ucidă pe Alex Beech. S-a demonstrat că a intenționat să *ucidă* pe cineva și nu poate beneficia de circumstanțe atenuante doar pentru că victima ei a fost alta. Acțiunile domnișoarei Moulson, dacă sunteți de acord că au fost cu

adevărat acțiunile ei, au dus la rezultatul dorit, numai că incendiul pe care l-a provocat a mistuit o altă viață. Există foarte multe precedente legale care ne-ar putea conduce la concluzia că moartea lui Alex Beech a fost mai degrabă un omor prin imprudență decât unul deosebit de grav. Însă modificările la *Legea privind funcționarea poliției și administrarea probelor de natură penală*² permit instanței să încadreze această faptă în categoria omuciderilor calificate. Nu este niciun paradox. Este în conformitate cu legea în vigoare.

Jurații au deliberat o zi întreagă și o bună parte din ziua următoare, dar verdictul lor a fost unanim. Vinovată.

La auzul acestui cuvânt îngrozitor, primul gând al lui Jess a fost: De ce v-ați mocăit atâta?

² *Police and Criminal Evidence Act* (n.tr.).

Brian Pritchard a venit în arestul preventiv ca să-și ia rămas-bun de la Jess. Ea avea voie să-și primească vizitatorii în celulă, deoarece leziunile suferite o încadrau în categoria deținuților cu dizabilități. Avocatul s-a așezat pe unicul scaun din celulă, iar Levine, asistentul său, a fost nevoit să rămână în picioare.

Jess stătea culcată pe patul îngust. Nici nu a încercat să se ridice. Avea senzația că orice mișcare, oricât de mărunță, ar fi reprezentat un angajament față de viață, pe care nu voia să și-l asume. Era conștientă de faptul că Levine se holba la ea tot timpul – cu excepția momentelor când se uita și ea la el. Atunci, tânărul își ferea repede privirea și începea să studieze interiorul celulei. În schimb, Pritchard abia dacă se uita la ea: din când în când câte o privire fugară, după care își pironia iarăși ochii în podea sau pe mâinile lăsate pe genunchi.

— Vreau să știi, îi spuse el, că eu tot cred că am fi putut să câștigăm.

— Pe bune? îl întrebă Jess, pe un ton plat.

— Da, domnișoară Moulson, pe bune. Cu alți jurați. Cu Street legat cu lanțuri de boxa martorilor. Cu dumneata într-o altă stare de spirit.

Jess nu putea să empatizeze cu regretele lui. Pentru că ea nu regreta nimic, cel puțin în privința verdictului. Ba chiar îi era greu să dea dovadă de răbdare.

— Dacă s-a făcut dreptate, care-i problema ta? vru ea să știe.

Pritchard țățâi exasperat din buze.

— Dreptate? Dreptatea este și mai îndoielnică decât adevărul. Este o trăsătură emergentă a unui sistem foarte complicat.

— Nu pricep ce vrei să spui, zise plictisită Jess.

Încerca să descurajeze orice conversație, dar îi era limpede că

Pritchard nu avea să se lase păgubaș, până nu o făcea să înțeleagă. Avocatul ridică palma întinsă și o înclină în stânga și apoi în dreapta.

— Vreau să spun că nu este nici vreun ingredient al plăcintei și nici plăcinta însăși. Ci doar aroma care se înalță din ea, dacă ai copt-o cum trebuie. Scopul nostru nu este dreptatea, domnișoară Moulson. Noi ne jucăm rolurile și dreptatea se produce. Iar dumneata, dacă nu te superi că ți-o spun, nu ți-ai jucat prea bine rolul.

Jess credea că nu mai are strop de emoție rămasă în ea, așa cum nici vorbe nu mai avea. Dar un val de furie se ridică în sufletul ei și nu reuși să îl domolească. Avea impresia că Pritchard o învinovățește pentru rezultatul procesului – de parcă tot ce făcuse și spusese ea fusese doar ca să-l pună într-o situație neplăcută. Pentru avocați orice era cu dublu sens, sau cu mai multe. Și n-avea niciun rost să încerce să-i explice cât de simplu i se părea ei totul. Și totuși deschise gura:

— Am omorât un copil!

— Nu știi asta, zise Pritchard.

— Ba știu. Au demonstrat-o. Și Alex...

Nu mai putu să continue. Simțea că se sufocă. Avocatul stagiar, Levine, făcu un pas spre ea, dar nu știu cum să o ajute, așa că rămase acolo, cu o expresie îngrijorată pe chip.

Pentru că era dependentă de droguri, Jess trăise multă vreme într-un loc unde nu conta nimic, într-un loc fără speranță. Iar dacă existase vreun sentiment adevărat în toată viața ei, atunci acela fusese compasiunea superficială pe care o simțise față de puștiul sfrijit de pe scară, care abia dacă-i adresase câteva cuvinte. Gândul că l-ar fi omorât pe John ar fi fost suportabil. De înțeles. Gândul că l-a omorât pe Alex Beech era cu totul altceva. Nu avea cum să-și revină după asta. Nici măcar nu-și dorea să trăiască într-o lume unde poți să-ți revii după așa ceva.

— În așteptarea apelului, domnișoară Moulson, spuse Pritchard, aș dori să pornești de la ipoteza de lucru că deocamdată nu s-a demonstrat *nimic*.

— Nu fac apel.

Pritchard mișcă iar din mână, acum în semn de respingere a acelor vorbe nepotrivite.

— Mă rog, eu cred că te vei răzgândi imediat ce vei depăși această criză de ură față de tine însăși. Încă n-ai aflat cum e la Fellside.

Fellside era numele uriașului penitenciar din Yorkshire, unde urma să fie transferată, eliberând astfel celula de arest preventiv de la Winstanley pentru următorul locatar. Jess nu știa nimic despre locul acela. Bineînțeles, în afară de nume care, spre deosebire de închisorile Wormwood Scrubs, Dartmoor sau Pentonville, nu-i spunea absolut nimic.

— E atât de groaznic la Fellside? îl întrebă ea pe Pritchard, încercând să fie ironică.

— Toate pușcăriile sunt groaznice, răspunse avocatul cu un soi de seriozitate înțepată. În general, penitenciarele de maximă securitate sunt și mai îngrozitoare decât celelalte. Iar cele mai rele sunt închisorile private. Profitul și administrația publică nu merg deloc bine împreună.

Și i-a povestit mai multe despre Fellside – explicându-i motivele pentru care, din punctul lui de vedere, închisoarea aceea era deosebit de rea. Jess abia dacă a ascultat câteva vorbe.

— O să fie bine, îl asigură ea.

Dacă Fellside era o pușcărie îngrozitoare, atunci locul ei era la Fellside.

Strâmbând din gură, Pritchard se apucă să tragă de o ață care-i ieșea din haină.

— Oricum, este numai și numai decizia dumitale, spuse el. Nu pot face apel împotriva voinței dumitale. Dar, în calitate de

reprezentant legal, am datoria de a te informa că ai motive întemeiate pentru depunerea unui apel și că ar fi o mare greșeală să nu o faci.

— Cred că cea mai mare greșeală am făcut-o când te-am lăsat să mă reprezinți, spuse Jess.

Era mojiță tocmai pentru că voia să-l facă să plece de acolo. Și pe el, și pe asistentul ăla cu ochi de cățeluș din vitrina unui pet-shop. Numai că tonul ei nu a avut efectul scontat.

— Nu suntem obligați să ne simpatizăm, domnișoară Moulson, spuse avocatul. Își sunt reprezentant legal, nu prieten. Și sunt perfect conștient de faptul că nu m-ai ales dumneata. Dar îmi voi face treaba așa cum cred eu de cuviință până când mă vei concedia...

— Ești concediat! îl întrerupse Jess. Mulțumesc. Pentru tot. Însă acum pleacă și lasă-mă în pace!

În tot acest timp, somnul lui Jess a fost foarte agitat. Ori de câte ori închidea ochii, avea sentimentul că micuța celulă se dizolva, lăsând-o expusă într-un spațiu nesfârșit. O mulțime nevăzută forfotea înaintea pleoapelor ei închise: umbre într-atât de estompate, încât abia dacă le putea desluși, dar atât de multe că se contopeau într-o beznă infinită. Iar la periferia vederii, totul era doar revoltă și haos.

Și vocile. Mereu vocile. Șoaptele acelea care o supăraseră la spital se auzeau acum mai tare ca oricând. Întotdeauna își imaginase că despre ea vorbeau, dar, când reuși să distingă cuvintele, își dădu seama că nu aveau niciun fel de legătură cu ea. Erau doar fragmente de dorințe, regrete, lamentări.

...n-ar fi trebuit să...

...dacă el...

...singura mea...

...nici n-am văzut...

Jess nu mai visa. Ultima oară când își amintise ce visase fusese pe la șase sau șapte ani. Însă acum somnul, și așa destul de agitat, îi era plin de cioburile vieților sfărâmate ale altor oameni.

Era pedeapsa pe care i-o alesese subconștientul și știa că o merită, dar tare rău îi mai făcea la nervi.

A mai avut un singur vizitator la Winstanley: mătușa Brenda, practic singura ei rudă în viață. Tatăl ei, Barry, mai trăia pe undeva, dar nu o interesa. Sprijinindu-se în două bastoane, Brenda părea mult prea masivă în celula strâmtă. Scaunul a scârțâit cu tristețe sub greutatea ei. I-a adus fructe și bomboane de ciocolată, ca și cum Jess s-ar fi aflat încă la spital, nu la pușcărie. Și și-a cerut scuze pentru că nu a putut să o viziteze mai devreme.

— Am avut reporteri în fața casei, spuse ea. Puzderie de

reporteri. N-am vrut să ies și să le povestesc despre tine, așa că m-am ascuns și am așteptat să plece.

Brenda nu a mai pomenit și celălalt motiv – că încă mai avea dureri mari după operație și se deplasa cu sprinteneala unei găște. Acum părea mai bătrână și mult mai obosită decât ultima oară când o văzuse Jess. Avea șuvițe cărunte la tâmple și era ușor adusă de umeri. O secătuisese de puteri durerea de spate, iar operația o epuizase și mai tare.

— Nu-i nimic, spuse Jess, îmbrățișând-o cu mare grijă. Mă bucur că ai putut să vii acum.

Prețuia nespus prietenia Brendei, dragostea ei, mai ales pentru că sentimentele acestea nu izvorâseră din vreo apropiere dintre Brenda și Paula, mama lui Jess. Relațiile dintre cele două surori se răciseră cu multă vreme înainte de moartea Paulei, mai ales din cauza lui Barry. *Dă-l afară! Schimbă încuietorile! Cheamă poliția dacă mai apare!* Brenda era nemiloasă și nu făcea compromisuri.

Probabil că avusese nevoie și de timp ca să-și revină după ce a aflat că nepoata ei a ucis din greșeală un copil. Însă acum evită subiectul, așa cum eviți să rostești cuvântul „cancer” în secția de oncologie.

— Cum te descurci? o întrebă.

— Nu prea bine, recunosc Jess.

Și îi povesti Brendei despre coșmaruri. Despre șoaptele din întuneric și despre senzația că nu este singură.

— Ca în timpul episoadelor tale de somnambulism, spuse Brenda, cu chipul încrețit de îngrijorare.

— Ce fel de episoade?

— De somnambulism. Când erai mică. Nu mai ții minte?

— Nu, chiar nu. Ba, stai puțin! Vorbești despre toate prostiile alea pe care le făceam cu Tish?

Tish fusese prietena ei imaginară. Se plimbaseră împreună prin ținuturile fantastice ale copilăriei, inspirate din poveștile citite în

*Regele tuturor sălbăticiunilor, Un monstru după altul și Copacul Depărtărilor*³. Jess trudise din greu la aventurile astea, stabilind toate detaliile în timp ce era trează și încercând să le poarte cu ea în somn.

Brenda tresări puternic. Probabil că spatele îi făcea probleme mari.

— Nu, nu! spuse ea. Nu-i vorba de Tish. Mă refeream la celelalte dați. Când ziceai că poți intra în visele noastre.

— Nu-mi amintesc așa ceva.

— O, dar ce hotărâtă erai! Când maică-ta ți-a cerut amănunte, i-ai spus că ai văzut-o pe o corabie mare. Te-a întrebat ce făcea pe corabia aia și tu ai spus că trăgea cu arcul într-o pasăre.

— Asta-i din *Balada bătrânului marinar*⁴.

— Așa este, dădu din cap Brenda. Și tu nici nu citeșezi poezia. Că n-aveai decât șase ani. Dar o citea Paula pentru cursurile ei de la universitate. Știi că pe vremea aia urma niște studii la distanță.

— Înseamnă că a citit-o cu voce tare și am auzit-o.

— Poate că așa s-a întâmplat. Dar a fost și ea destul de zguduită de toată povestea, pentru că în noaptea cu pricina visase cam același lucru. Evident că a fost o simplă coincidență, dar toți am avut sentimentul că ai reușit cumva să-i deschizi capul și să te uiți înăuntru.

— Nu-mi mai amintesc absolut nimic.

— Așa s-a întâmplat. Și, după câteva săptămâni, ai rămas peste noapte la mine și ai făcut același lucru. Mi-ai zis că m-ai văzut dansând cu Gene Kelly.

— Nu cumva văzusem *Cântând în ploaie* la televizor?

Brenda începu să râdă.

— Văzuserăm amândouă filmul cu o lună în urmă sau chiar mai mult. Așa că nu mi s-a părut chiar atât de paranormal. Pe vremea

3 Cărți pentru copii: *Where the Wild Things Are* de Maurice Sendak; *One Monster After Another* de Mercer Mayer; *Faraway Tree* de Enid Blyton (n.tr.).

4 „The Rime of the Ancient Mariner” de Samuel Coleridge (1798) (n.tr.).

aia veneai foarte des la mine în vizită. Dar nu știi de ce îl visasem și eu pe Gene Kelly în noaptea aia. Poate unde vorbiserăm despre el și așa că ne-am dus amândouă la culcare gândindu-ne la el. Însă mai erau și îngerașii tăi.

— Îngerașii?

— Ziceai că stau noaptea în jurul patului tău.

— Îngerași care stăteau în jurul patului meu?

— Ba nu, parcă nu era chiar așa. Tu trebuia să te duci în vizită la ei. Trăiau într-un loc pe care tu îl numiseși Tărâmul Celălalt. Și care era ca un fel de litoral, doar că era mereu în flăcări.

Jess simți o vibrație ușoară într-un ungher al minții: o mișcare telurică de mică intensitate din cauza distanței mari. Nu-și aducea aminte să fi văzut lucrurile astea, dar își amintea că vorbise despre ele. Amintirea aceea, deșteptată de vorbele mătușii, atârna ca plumbul.

— Mama s-a supărat, se hazardă ea.

— Mă rog, eu cred că mai degrabă s-a speriat. Ție toate poveștile astea ți se păreau foarte reale și vorbeai numai despre ele. Despre îngerași, despre faptul că puteai să vezi ce se petrece în mințile altor oameni atunci când dorm. Și să știi că erai extrem de convingătoare. Mai ziceai că te rătăceai mereu și că erai speriată ca nu cumva să te blochezi pe Tărâmul Celălalt. Iar noi nu știam ce să mai înțelegem. Așa că, în cele din urmă, Paula te-a dus la un psiholog de copii. A putut s-o facă prin sistemul public de sănătate, care nu costa nimic. Ai stat secole pe lista de așteptare până să-ți vină rândul. La... nu, nu-mi aduc aminte cum o chema.

Dar Jess își aducea aminte. Necăutat și nepoftit, numele doctoriței tâsnise la suprafața minții ei.

— Carter. Doamna doctor Carter.

Brenda își atinse fruntea cu degetul, ca și cum și-ar fi muștrat memoria care începuse să o lase.

— Așa o chema. Ai fost la ea de nenumărate ori. La început zicea

că s-ar putea să ai... care era denumirea? Un început de psihoză. Dar după aia a schimbat placa. La sfârșit a spus doar că ai o imaginație foarte bogată și că nu avem motive de îngrijorare.

Acum Jess își aminti și cum arăta doctorița: o femeie surâzătoare, gen bunicuță, cu părul strâns într-un coc mare și umflat, însă punea milioane de întrebări fără să-și piardă zâmbetul, indiferent de tonul vocii. Așa că, la final, nici nu știai ce să crezi.

Își aminti că a mințit. Că s-a prefăcut. Că a spus ce își imagina ea că va fi mai ușor de crezut. Pentru că orice copil știe când a dat de necaz doar citind expresiile de pe chipurile adulților din jur. Orice copil știe instinctiv când trebuie să-și ascundă gândurile. A spus cum o cheamă, la fel cum un prizonier de război își spune numele, gradul și numărul de identificare în fața celui care l-a capturat. A spus că se simte bine. Că a inventat toate lucrurile acelea. Cum să ia foc o mare? Asta era o prostie!

Era atentă mereu la expresia de pe chipul doamnei doctor Carter ca să vadă dacă-i înghițea minciunile, încercând să-și dea seama ce gândește după felul în care dădea din cap și după variațiile minuscule din intensitatea aceluia zâmbet permanent. Concluzia doamnei doctor Carter a fost aceea că escapadele nocturne ale lui Jess indicau o stare de sănătate mintală, nu vreo afecțiune psihică.

— Atunci când un copil se confruntă cu o criză de orice fel, i-a spus ea cu asprime Paulei Moulson, trebuie să-și găsească un refugiu. Și dacă nu un refugiu, măcar o metodă prin care să evite realitatea. Nu vreau să fiu indiscretă, dar s-a întâmplat ceva în viața lui Jess în ultimul timp? Vreo tulburare de natură emoțională?

Paula nu reuși decât să dea din cap. Soțul ei trăia o tulburare de natură emoțională și tocmai venise acasă într-o vizită prelungită.

— Atunci, spuse doamna doctor Carter, ridicând sugestiv din umeri, ar trebui să fiți recunoscătoare că Jess trăiește aceste conflicte în minte și nu în realitate. Lumea nocturnă pe care și-a creat-o pare un loc plin de turbulențe și confuzii – o interiorizare a acelorași

influențe care apar și în viața ei cotidiană. Imaginația este o forță plastică, doamnă Moulson. O forță *formatoare*. Noi înșine ne creăm lucrurile de care avem nevoie. Și, mai târziu, când nu mai avem nevoie de ele, le dăm la o parte. Dumneavoastră trebuie doar să permiteți naturii omenești să-și urmeze traseul firesc.

Cu alte cuvinte, Jess scăpase basma curată. S-a dus acasă, s-a băgat în pat și și-a tras pătura peste cap.

S-a educat să nu mai viseze, pentru că, la fiecare vis, se trezea cuprinsă de panică. Au fost niște vremuri triste. În primul rând, pentru că îi era tare dor de Tish. Dar visele ar fi însemnat alte sedințe cu doamna doctor Carter, alte interogatorii, alte zâmbete. Câteva luni s-a trezit de câte patru sau cinci ori pe noapte, încercând din răputeri să iasă din Tărâmul Celălalt.

Și după aceea nici n-a mai fost nevoie să facă vreun efort. Visele au încetat pur și simplu. Toată pubertatea și adolescența a dormit dusă, cu capul sub pătură. Și s-a trezit fără să-și mai amintească nimic. Iar îngerașii...

Îngerașii au plecat și nu s-au mai întors. Nici Tish nu s-a mai întors. Poate că se săturaseră s-o aștepte pe Jess să se joace cu ei. Acum abia dacă-și mai amintea cum erau acele călătorii nocturne. Dar știa că la vremea respectivă i se păruseră foarte reale. Acum aproape că le uitase cu totul. Da, o mai ținea minte pe Tish, însă doar ca pe un personaj dintr-o poveste pe care obișnuia să și-o spună, nu ca pe o prezență concretă. În fond, fusese foarte mică atunci. Iar când ești mic, ți se vindecă aproape toate rănilile și nu-ți lasă nicio cicatrice.

Mătușa Brenda schimbă subiectul.

— În fiecare zi au scris despre tine în ziare. Niște lucruri îngrozitoare. Unii dintre ăia de-și zic reporterii...

Și se lansă într-o disertație despre etica jurnalistică, vrând astfel să-și manifeste solidaritatea față de nepoata ei. Elementul esențial al întregii povești – Alex – nu putea fi contestat, dar o consola să știe că

Brenda era de partea ei și voia să-i dea curaj.

În cele din urmă, Brenda puse mâna pe brațul lui Jess.

— Drogurile au fost de vină, zise ea. Nu tu. Tu nu ești în stare să faci rău cuiva, Jess. Nu cu bună știință.

Însă Jess știa că este în stare să facă rău. Toată lumea e în stare de asta. Face parte din trusa de supraviețuire pe care o avem în genele noastre.

— O să vin în vizită, îi promise Brenda. Acolo unde te transferă. E departe, dar o să vin.

— Ba să nu vii, spuse Jess. Nici măcar să nu încerci să te mai miști până n-o să te simți mai bine. Dar mi-ar plăcea foarte mult dacă mi-ai scrie.

— Bineînțeles că o să-ți scriu. În fiecare săptămână. Și o să vin acolo de îndată ce-mi recapăt puterile. Fără discuții!

Se îmbrățișară și Brenda plecă, încercând din răspuțeri să-și ascundă lacrimile.

Am dezamăgit-o atât de tare, își spuse Jess. Prea puțini oameni au avut o părere bună despre mine și eu cum le-am răspuns? I-am scuiapat între ochi.

Avea sentimentul că doar asta făcuse toată viața ei.

Jess a adormit cu gândul la acele vechi plimbări nocturne, la acei îngerași morți. Poate că din cauza asta a visat acum, pentru prima oară din vremea copilăriei. Vise adevărate, nu șoapte fără trup. Vise în care ea mergea și vedea și făcea tot felul de lucruri.

În cel mai coerent dintre visele acestea, stătea întinsă în celula din arestul preventiv când a început să-i sune telefonul. S-a uitat în jur după el, dar nu l-a găsit. Știa vag, chiar și în vis, că era în vreo casetă a poliției, alături de celelalte bunuri personale pe care le avusese la ea. Totuși, i se părea logic ca telefonul să încerce să revină cumva la ea.

Însă nu l-a găsit nici în pat, nici pe masă și nici în dulapul (fără încuietore și, de fapt, chiar fără ușa), unde deținuții erau obligați să-și depoziteze cele câteva lucruri pe care le mai aveau. Așa că a început să-l caute în altă parte. A deschis ușa de la celulă și a ieșit –, ca să intre în holul blocului ei din Muswell Hill.

A urcat până la palierul ei, dominat de o oglindă mare și urâtă, montată pe peretele din fața ușii. Nu se vedea în oglindă, de unde a înțeles că era vorba doar despre o vizită temporară. Nu venise încă de tot acasă.

(Dar a ars. Nu-i așa că a ars?)

Alex Beech stătea la locul obișnuit, pe una dintre treptele care duceau la celălalt etaj. Arăta la fel ca atunci când îl văzuse ea ultima dată. Cu un tricou cu logoul echipei Arsenal, tricou prea mare pentru el, ceea ce însemna că era căpătat de la cineva. Și o pereche de pantaloni scurți din denim, din care îi ieșeau picioarele fusiforme, precum cele două părți ale unui iadeș.

Jess s-a așezat lângă el și au stat câteva minute așa, într-o tăcere stânjenitoare. Stânjenitoare, dar nu completă: pentru că de undeva, de foarte aproape, se auzea țârâitul telefonului, înăbușit, dar de

neconfundat.

— Îmi pare rău, a spus Jess în cele din urmă. Îmi pare atât de rău, Alex.

Alex nici nu i-a răspuns, nici nu s-a uitat la ea.

— N-am vrut să-ți fac vreun rău, a îndrăznit ea din nou.

I-a pus mâna pe braț. Mai bine zis, a încercat să-i pună mâna pe braț. Degetele au trecut prin el de parcă ar fi fost făcut din aer.

Și abia atunci și-a dat seama – cu logica pe care o ai numai în vise – că era moartă. Nu Alex fusese mistuit de foc, ci ea. Iar el continua să o aștepte acolo, pe scară. Și o va aștepta mereu, însă ea nu va mai veni niciodată.

A înțeles că din cauza asta îi suna telefonul. Îi spusese că o poate suna oricând. Iar acum exact asta făcea. Dacă ar putea găsi telefonul, i-ar putea răspunde și măcar ar reuși să vorbească. Sau poate că el ar ști să-i spună cum să se întoarcă.

A plecat de lângă băiat și a intrat în apartament. Ușa era larg deschisă, holul era pustiu. Când dormea, își lăsa telefonul pe noptieră; iar moartea seamănă mult cu somnul, nu-i așa? Se vede treaba că și visezi atunci când ești mort. Țârâitul se auzea tot mai tare și atunci a știut că nu se înșelase.

A intrat în dormitor și, da, uite telefonul pe noptieră! John stătea întins pe pat, cu ochii închiși. Pieptul i se ridica și cobora încet. Nu-l trezise sunetul telefonului. Acesta nu ajungea până în somnul lui, în visele lui, deoarece îi era destinat doar lui Jess.

A întins mâna și a simțit imediat niște furnicături în ceafă. În spatele ei era cineva.

S-a întors încet și i-a văzut. Erau mii. Dezbrăcați și cu brațele lăsate în jos. Ca să le facă loc, camera ei nu mai era o cameră. Nu mai rămăsese din ea decât patul și noptiera și colțul dintre doi pereți. Restul se afla pe o plajă largă, care se întindea cât vedeai cu ochii.

Majoritatea erau femei. Cei câțiva bărbați ieșeau în evidență. Toți

țineau ochii închiși. Chipurile lor purtau expresii identice de indiferență rece, deși erau și unii – foarte puțini – care păreau triști sau îngrijorați. Pentru că aveau ochii închiși, nu se uitau la Jess: nici măcar nu știau că ea se află acolo. Mai bine spus, niciunul dintre ei nu era conștient de prezența celorlalți. Fiecare avea impresia că este singur. Doar Jess îi putea vedea pe toți.

La fel cum îi văzuse și în copilărie. Poate că atunci crezuse că sunt îngerași pentru că nu aveau haine. Iar singurele trupuri goale din perioada aceea fuseseră cele ale sfinților creștini din tablouri.

Telefonul nu se oprise.

A făcut un efort și s-a întors cu spatele la acea adunare mută și a răspuns.

— Alex?

Doar paraziți. Nicio voce pe care s-o poată distinge, cu toate că pârlăturile și șuierăturile se ridicau și coborau, aducând cu inflexiunile unui glas de om.

A mai încercat o dată:

— Alex?

Și, da, era o voce la celălalt capăt. Însă atât de departe, încât abia dacă reuși să înțeleagă ce spunea. A închis ochii. Periculoasă alegere, având în vedere faptul că totul putea izbucni în flăcări dintr-o clipă în alta. Dar i se părea extrem de important să vorbească cu cine o sunase.

— Cine-i acolo? a întrebat ea.

— Cine-i acolo? a întrebat altcineva de la celălalt capăt.

Nu era niciun ecou. Și avea impresia că vocea îi este foarte cunoscută.

— Sunt Jess, a răspuns ea. Ce vrei?

A primit un răspuns, însă distorsionat de paraziți. Așa că a reușit să deslușească doar cuvintele *foc* și *pierdut* și încă unul, care ar fi putut să fie *mică*, dar probabil că era *frică*.

— Nu trebuie să-ți fie frică, a spus Jess.

Încă mai credea că vorbește cu Alex, deși vocea nu semăna deloc cu a lui.

— Sunt aici, dacă ai nevoie de mine. Mereu voi fi aici.

— Cum?

Dispăruseră paraziții, dar se micșorase și volumul, așa că abia dacă mai auzea ceva.

— Cum? a repetat Jess. Ce vrei să spui?

— Cum...?

Tăcere.

Apoi:

— Cum am...?

O rafală de pârâituri, venită din senin, de parcă cineva ar fi vrut să împiedice cuvintele să răzbată până la ea.

Dar le-a înțeleș.

— Cum am ajuns aici?

A ei era vocea aceea. Vorbea singură. Ceea ce nu însemna că avea și un răspuns.

Cum am ajuns aici?

Imposibil de răspuns.

Doar dacă nu cumva, atunci când urăști ceva din tot sufletul, ajungi să te transformi pe loc în obiectul urii tale. Ca și cum ura ar fi un fel de câmp magnetic care te învârtește ca pe un ac de busolă, dându-ți o nouă formă.

Tatăl lui Jess dădu năvală în labirintul amintirilor ei din copilărie, aidoma unui minotaur inconsecvent.

— Unde mi-ai pus haina? Mi-ai furat bani din buzunar? Mi-ai ascuns pantofii? La ce se zgâiește copilu' ăla tembel? Îi împui capul cu minciuni despre mine?

Dependența. Dependența era adevăratul monstru. Uitându-se la părinții ei, micuța Jess a aflat că puteai deveni dependent de orice. Barry Moulson era dependent de alcool. Iar Paula Moulson – născută Ketterbridge – era dependentă de prezența lui. Nu avea nicio importanță de câte ori revenea Baz în viața lor, de câte ori își însușea leafa Paulei, de câte ori le prăda economiile amărâte, amaneta televizorul și își lua din nou tălpășița. Data următoare când își făcea iar apariția, Paula avea să-l aștepte cu brațele larg deschise.

La școală și apoi la facultate (licență în matematică și fizică), Jess a avut mare grijă să evite o asemenea porcărie.

— Vrei să fumezi niște iarbă?

Nu.

— Vrei o pastilă de ecstasy înainte să mergem la club?

Sincer? Nu.

— Sexul ți se va părea mult mai bun dacă tragi ceva pe nas.

Mersi, dar nu mă interesează.

Prima înghițitură, prima inhalare, prima pilulă... poate că nici nu-i nevoie de mai mult. Mai bine să nu începi deloc decât să începi

și să nu te mai poți opri.

— Nu-ți face probleme, i-a spus amica ei, Kit, la sfârșitul primului an la Universitatea Durham. Toți cred că ești o mironosiță frigidă, numai că le e mult prea teamă să ți-o zică în față, așa că se compensează, nu crezi?

Dar nimic nu s-a mai compensat în anul doi. Atunci s-a îmbolnăvit mama ei. Dar nu de o boală de care s-ar fi putut vindeca. A avut cancer – mai întâi la ficat, apoi generalizat. Serios? Toate organele lui Barry sunt mâncate de alcool în proporție de peste șazeci la sută și ficatul Paulei este cel bolnav? Evident că nu exista nici Dumnezeu, nici dreptate și la pupitrul de comandă nu se afla nimeni. Universul nu era decât o telenovelă proastă, unde fiecare răsturnare de situație nu făcea decât să împingă și mai mult în absurd limitele credibilității.

Jess s-a dus la consilierul facultății, i-a explicat situația și a renunțat la studii.

— Nu trebuie să faci asta, a protestat mama ei. Nu-s invalidă!

Dar vei fi, i-a răspuns Jess în gând. Plus că nu mai aveau prea mult timp de petrecut împreună. Și fiecare zi conta acum. Însă nu i-a zis nimic din toate astea, ci:

— Durham e la distanță de șase ore de aici, mamă, iar biletul de tren costă nouăzeci de lire chiar cu abonament. Și îmi pot relua cursurile când vreau. Dar deocamdată vreau să stau cu tine până când ai să te simți bine din nou.

Minciuna colosală a împiedicat-o pe Paula să respingă minciuna mai mică. Așa că s-au îmbrățișat și au plâns și nu au mai vorbit niciodată despre asta.

Paula a murit abia după trei ani, patru ședințe de chimioterapie, trei operații, un șir nesfârșit de vești proaste, urmate de vești și mai proaste, urmate de catastrofe indiscutabile. Jess nu și-a regretat niciodată decizia. A rămas alături de mama sa până în ultima clipă și prezența ei a contat foarte mult. Tot ce făcea Paula – fie că se

mișca, vorbea, clipea, respira – era însoțit de efort și durere, dar măcar nu a murit singură și nu a murit înfricoșată. Jess a ținut-o de mână atunci când a plecat spre întunericul veșnic. Atât de strâns a ținut-o, încât și după câteva ore încă mai avea impresia că mâinile lor se atingeau. Că încă mai erau împreună.

Deci nu a regretat că se lăsase de școală. Din păcate nu a mai putut-o relua din același punct. Pentru că acum era la a doua înscriere, nu a mai avut dreptul la creditul pentru studii. Așa că a fost obligată să strângă bani pentru taxele de școlarizare și pentru traiul ei de fiecare zi – lucru greu de făcut într-o economie aflată pe o pantă descendentă. S-a angajat la „Jumătate de cer”, o librărie feministo (liniuță) ecologică de pe Caledonian Road și a început să pună bani deoparte.

Apoi și-a fracturat clavicula în magazin, când a căzut de pe o scară mobilă.

Și și-a făcut un nou prieten.

— Este vorba despre ținerea durerii sub control, i-a spus doctorul. Oxidodona este un analgezic extrem de puternic, așa că nu trebuie să faci abuz. Sunt comprimate cu eliberare prelungită. Iei câte una de două ori pe zi și substanța activă va rămâne în organismul tău pe perioada următoarelor douăsprezece ore. Să vii la control peste o săptămână.

Unde te-ai ascuns până acum, draga mea oxidodonă?

Jess era în extaz. Pe de-o parte pentru că nu mai simțea durerea provocată de fractură. Dar mai ales pentru că nu mai simțea nimic altceva. Vechea rană din suflet uita să o mai doară atunci când lua oxidodona.

Așa că s-a hrănit cu oxidodonă și aer proaspăt. Dar, după trei luni, rețeta a expirat și ea s-a prăbușit. Îi era imposibil să-și ascundă starea, la fel cum nu poți ascunde o boală care te-a desfigurat. La fel cum nu poți ascunde o pierdere cumplit de grea.

— Vreau să fii și cu capul aici, nu numai cu trupul, Jess, a

avertizat-o Susan, șefa ei. N-are rost să mai vii la lucru dacă ai de gând să stai cu mâinile în poală.

— Vrei să-ți fac rost de ceva? a întrebat-o Nicola, colega ei. Pe bune, ce-ți trebuie? Pot să-ți procur orice.

Nicola Saunders lucra la librărie doar o zi pe săptămână. În restul timpului era angajată la farmacia unui spital particular.

— Dacă vrei oxii, nu trebuie decât să-mi ceri, i-a spus ea lui Jess. Nu trebuie să suferi atât.

Nu trebuia să sufere. Își putea cumpăra fericirea perfectă.

— Să știi că n-o fac pentru bani, a asigurat-o Nicola. Pentru tine o fac.

Dar a luat oricum banii și prețul ei a crescut periodic.

— Nu vrei să încerci ceva mai puternic? Când oxicondona începe să-și facă efectul, ia și o pastilă din astea – nici nu-ți închipui cât de bine ai să te simți.

Jess a preferat să rămână fidelă răului pe care-l cunoștea.

— Nu mă interesează cine știe ce stare de euforie, i-a zis ea Nicolei. Trec printr-o perioadă proastă și asta mă ajută.

— Da, înțeleg. Sigur, ai nevoie să te calmezi pe o perioadă relativ scurtă, nu să-ți faci un mod de viață din asta. Te poți opri oricând.

Și Jess știa că se putea opri. Oricând. Dar s-a întâmplat că, atunci când a venit momentul deciziei, și-a mai vârât o pastilă în gură. Iar asemenea momente ale deciziei aveau loc tot mai des. După ce-și lua doza, o cuprindea o stare de minunată euforie. Câteva ore mai târziu, o apuca anxietatea. Apoi nervii. Iar nervii erau doar vârful aisbergului care înainta repede spre o furie urată, direcționată către orice s-ar fi aflat între ea și următoarea doză.

Își amintea uneori de Barry. Îi auzea vocea:

— Hai să mai deschidem o sticlă! Petrecerea abia a început. Zău, Paula, spune-mi tu un singur lucru care pare mai bun atunci când ești trează!

Și asta i-a dat în cele din urmă puterea necesară ca să renunțe la

droguri. Cunoștea prea bine dansul acesta. Făcuse parte din viața ei de când se știa – sigur, nu în mod constant, dar îl redescoperea la fiecare vizită a lui tati.

Și s-a străduit să iasă din cloacă. Dar fără să se ducă la dezintoxicare sau să ia legătura cu vreun specialist. Pur și simplu a lăsat-o treptat mai moale în următoarele două luni, cumpărând însă aceeași cantitate săptămânală de la Nicola și măsurându-și progresul după numărul de blistere din coșul de gunoi.

Și s-a lăsat de droguri. A fost cel mai greu lucru pe care l-a făcut vreodată.

După aceea, la unul dintre chefurile date de Nicola, l-a cunoscut pe John Street.

Și astfel a dat piept cu dezastrul pentru care viața o pregătise deja.

Jess se trezi stând în fund, cu inima bătându-i nebunește în piept. Dispăruse visul și revenise la realitate. Dar numai până la un punct.

Știa că tot un vis era și lumea normală. Un vis din care te poți trezi oricând ai chef.

Îi luaseră cureaua și șireturile. Acoperiseră cu o folie groasă lampa, ca nu cumva să o spargă și să umble la cabluri. Montaseră în tavanul celulei o cameră de supraveghere, ca să o poată monitoriza spre binele ei de câte ori li se părea necesar.

Însă exista o ușă pe care nu o puteau zăvorî. Jurisdicția lor se termina acolo unde începea pielea ei. Atâta vreme cât se putea sinucide fără să aibă nevoie de vreun obiect de recuzită, unealtă sau ajutor din afară, ei nu aveau cum s-o împiedice.

Și bineînțeles că putea să o facă.

Folosind în acest scop tocmai trusa de supraviețuire a fiecărui om.

PARTEA A DOUA
VREMURI FOARTE GRELE

Penitenciarul Fellside era o instituție privată, deținută în întregime de o companie de securitate, care se numea *N-fold* și care intrase de curând în grupul instituțiilor corecționale. Prin urmare, comitetul de conducere era foarte atent la consecințele pe care le-ar fi putut avea această ultimă deținută asupra imaginii firmei. În timp ce încă se mai lucra la documentele de transfer, a avut loc o întâlnire secretă a asociaților cu un grup de avocați aleși pe sprânceană și cu tarife extrem de ridicate, specializați în drepturile omului. În arestul preventiv de la Winstanley, Moulson intrase deja de două săptămâni în greva foamei, adică imediat după ce fusese condamnată. Media prinsese de veste de vreo două sau trei zile și făcea un mare târâboi pe tema asta, condimentându-și reportajele cu bârfe picante, a căror sursă precisă că erau gardienii din aripa pentru arest preventiv sau ceilalți deținuți, cei care se bucurau de anumite privilegii datorită comportamentului lor mai bun.

În dimineața transferului lui Moulson de la Winstanley, conducătorii firmei *N-fold* și-au urcat experta în trenul expres, cu plecare de la King's Cross, și au trimis-o să-l informeze pe directorul închisorii, Scratchwell, zis și *Salvatorul*, în privința opțiunilor sale. Care erau extrem de limitate.

— Am analizat situația dintr-o sumedenie de perspective, i-a explicat ea. Și ne-am consultat cu avocații cei mai renumiți din domeniu. Am hotărât să o lăsăm pe domnișoara Moulson să moară. Este cea mai simplă soluție și, din punct de vedere legal, cea mai sustenabilă.

Directorul își dobândise porecla datorită zelului său evanghelic. Era un om credincios, dar și un om în slujba unei companii și acum se simțea sfâșiat din cauza acestei situații. Iar jurista trimisă de firmă nu reușise să-l impresioneze deloc – unde mai pui că era îmbrăcată

ca la o prezentare de modă și părea că abia ieșise de pe băncile Facultății de Drept.

— S-o lăsăm să moară? repetă el. Serious? Dar astăzi există metode de intervenție. Regimuri...

— Metodele de intervenție sunt aceleași dintotdeauna, îi spuse jurista. Poate că s-au mai rafinat combinațiile nutritive și sistemele de administrare, dar, dacă vrei să hrănești forțat pe cineva, tot trebuie să-i vâri un tub în stomac – fie printr-o nară sau direct prin trunchi. Și tot ilegal este.

— Dar ar fi un gest justificat dacă salvează o viață, nu credeți? Parcă am citit un articol despre Guantanamo Bay, în care scria că acolo există o politică de...

— Există și este la fel de ilegală. La nivel internațional există un acord care stipulează că gestul despre care vorbiți ar fi o formă de tortură. Din 1975, suntem obligați să-i lăsăm în pace pe aceia care se înfometează, dacă se dovedește că sunt în toate facultățile lor mintale. Ai dreptul să-i hrănești forțat doar dacă poți dovedi că nu mai au discernământ.

Scratchwell analiză situația și îi găsi o hibă.

— Ceea ce nu se va întâmpla, i-o luă jurista înainte. Dacă vrei să-i faceți acum o evaluare psihiatrică lui Jess Moulson și dacă ați obține fie și cel mai mic indiciu care să ateste că ar fi suferit tulburări psihopatologice la momentul respectiv, atunci vinovăția i-ar fi pusă la îndoială. Și avocatul ei ar invoca o eroare de judecată, iar Parchetul Coroanei s-ar supăra foarte tare. Domnule director, v-o spun cu toată sinceritatea: asta ar fi o mare rușine pentru noi. Iar momentul ar fi extrem de neprielnic. Pentru că acum suntem în toiul negocierilor pentru obținerea unui pachet foarte mare de contracte guvernamentale, care depind într-un total de felul în care rezolvăm această situație.

Scratchwell era din ce în ce mai nemulțumit. Situația îi părea fără ieșire.

— Dar dacă Moulson moare aici, la Fellside – sub supravegherea mea, dacă pot spune astfel –, cu siguranță că se va considera că mi-am încălcat responsabilitățile de serviciu. Mai ales dacă nu voi întreprinde nimic ca să mă asigur că este în toate mințile. Dacă vom fi dați în judecată? Dacă voi fi acuzat de omor prin imprudență?

— Extrem de improbabil. Oricum, ați câștigat procesul.

— Dacă un spărgător îl poate acționa în instanță pe proprietarul unei case atunci când cade prin luminator...

— Bodine versus Enterprise High School. Iar spărgătorul nu a avut câștig de cauză: conducerea școlii a ajuns la un acord. Și asta s-a întâmplat în America.

— Dar ați spus că există un acord internațional... începu Scratchwell.

— Care se referă doar la hrănirea prin folosirea forței, domnule director. Nu acoperă toate chichițele răspunderii civile delictuale. Credeți-mă când vă spun că nu aveți cum să fiți dat în judecată pentru că nu ați făcut ceva ce ar fi contravenit oricum legii.

Și jurista ridică mâinile, descriind talerele unei balanțe.

— Pe de altă parte, dacă respectați dorința lui Moulson și-i permiteți să moară, îi veți putea face cât mai confortabilă perioada pe care o mai are de trăit și veți putea povesti reporterilor despre măsurile pe care le luați pentru a-i alina suferințele. Poate vi se pare că sunt cinică, dar vă sugerez să vă gândiți că acesta este răul cel mai mic. Vă puteți împotrivi lui Moulson sau puteți colabora cu ea. Și dacă veți colabora, atunci puteți face un bine evident pentru toată lumea. Însă desigur că moartea ei va fi totuși un moment critic pentru dumneavoastră și s-ar putea să apară probleme.

— Adică revolte.

— Nu le putem exclude. Toată lumea știe că moartea reprezintă oportunitatea perfectă pentru așa ceva. Dar noi am cuantificat riscurile și am stabilit că sunt mici. Am luat în considerare trei elemente. Unu: Moulson a omorât un copil. Prin urmare, este puțin

probabil ca moartea ei să declanșeze un val prea mare de indignare. Cu atât mai mult cu cât – acesta este al doilea element – este vorba despre o sinucidere. Ea a ales să moară.

— Și al treilea element?

Jurista ridică din umeri.

— Nimeni nu trebuie să intre în contact cu ea. Nu îi permiteți accesul în spațiul comun al deținuților. Oricum o să moară în vreo două luni.

Directorul ezită când auzi această ultimă – și foarte neplăcută – condiție. Izolarea preventivă a unui deținut se făcea doar în caz de risc imediat de securitate, care prevala asupra drepturilor la un tratament omenos. Jurista îl îndemna să încalce o mulțime de instrucțiuni și reglementări legale.

— Vorbiți despre un regim de carceră?! exclamă el.

— Credeam că nu se mai folosește cuvântul acesta. Și nu, vorbesc despre o izolare medicală, nu punitivă. Infirmeria dumneavoastră deține o secție de carantină, corect? O puneți pe Moulson acolo. Dacă vrea cu adevărat să moară, va avea curând nevoie de supraveghere medicală continuă. Dumneavoastră doar i-o veți lua înaintea. Singurul lucru pe care trebuie să-l faceți este să nu atrageți atenția. Nu vrem să stârnim comentarii mai mult decât este necesar.

Pe chipul lui Scratchwell încă se mai citea șovăiala.

— Nu ar trebui să despicați firul în patru, îl sfătui jurista. Cel mai bine îi puteți satisface nevoile lui Moulson dacă acceptați alegerea pe care a făcut-o și îi înlesniți demersul.

— Adică să-i înlesnesc moartea?

— Absolut!

Jess a fost transferată de la Winstanley la Fellside cu o ambulanță privată. Interiorul acesteia era luxos, dându-i impresia că se află la bordul unui avion, așteptând să vizioneze un film bun.

Normal că nu a mâncat, deși era mâncare acolo. Dar mai erau și o sticlă cu apă lângă targa ei și alte câteva pe un soi de plasă deasupra capului. A doua sticlă era prevăzută cu o tetină din cauciuc, așa că putea să bea doar înclinând capul, în caz că ar fi fost prea slăbită să întindă mâna. Dar nu era slăbită – nu încă. Deși se afla de două săptămâni în greva foamei, încă mai putea să se ridice în șezut și să facă neajutată câțiva pași.

În jurul ei se aflau nenumărate dispozitive medicale care-i măsurau semnele vitale, o telecomandă pentru targa mobilă, care îi permitea să se ridice în capul oaselor prin simpla apăsare a unui buton. Și mai erau și trei infirmiere, a căror misiune era să-i asigure tot confortul. Două dintre ele proveneau de la același spital particular care pusese la dispoziție ambulanța. A treia, Patience DiMarta, făcea parte din personalul de la Fellside.

Patience era jumătate portugheză și jumătate vest-africană, dar vorbea cu accent pronunțat de Yorkshire. Cu un cap mai înaltă decât celelalte două infirmiere, le dădea acestora ordine cu o autoritate degajată. Era sprintenă și veselă, deloc deranjată de caracterul mai ciudat al acestei misiuni. Îi spuse lui Jess că metoda ei favorită de lucru se baza pe respectul reciproc. Iar învoiala aceasta avea să dureze câtă vreme Jess era cuminte; și devenea nulă în cazul în care se apuca să-i facă probleme.

— N-am mai mâncat nimic solid de paisprezece zile, preciză Jess, cu o voce slabă și puțin neclară. N-am să-ți fac nicio problemă. Nici nu mai țin minte rețeta pentru probleme.

Patience dădu mulțumită din cap.

— Atunci, totul o să fie bine, răspunse ea cu blândețe. Probabil ai observat că suntem însoțite și de o doamnă gardian. Numele ei este Andrea Corcoran și, indiferent cât de slăbită și de bolnavă ai fi, tot te va bate ca pe un covor dacă te porți urât.

Femeia-gardian stătea pe o strapontină în spatele ambulanței, îndesată și cu părul roșu, semăna cu un paznic de club de noapte. Doar că avea pe genunchi un roman de Jilly Cooper⁵ și își ridică ochii de pe paginile lui doar atunci când își auzi numele.

— Madam Baton DiMars vorbește prostii! comentă ea scurt și la obiect.

Apoi își reluă lectura.

Patience se asigură că Jess era bine legată de targă și după aceea îl anunță pe șofer că totul este în regulă și pot pleca.

— Vrei să-ți dau ceva care să te ajute să dormi? o întrebă pe Jess, de îndată ce ambulanța se puse în mișcare. Ne așteaptă un drum lung și unele dintre drumurile din ținutul mlăștinos nu sunt prea bine întreținute, cum se zice acum. Adică sunt doar gropi și bolovani.

— Nu, mulțumesc! se grăbi să-i răspundă Jess.

Nu o încânta perspectiva unui drum cu mașina prin hârtoape, dar deja ajunsese să doarmă câte douăsprezece ore pe zi, iar asta era mai mult decât suficient. Coșmarurile nu mai constituiau o noutate și îi deveniseră tovarăși statornici. De fiecare dată când închidea ochii, se pomenea înapoi, în apartamentul cuprins de flăcări, unde-l căuta pe Alex pentru că știa că, dacă nu îl va găsi în timp util, băiețelul urma să moară. Pentru că știa că, dacă s-ar întoarce cu spatele, le-ar vedea pe toate femeile alea cu ochii închiși și chipurile lipsite de expresie. Nu! Fără somn, mulțumesc foarte frumos!

Dacă făcea abstracție de vise, avea impresia că se simte tot mai bine, nu invers. Sigur, primele câteva zile fuseseră îngrozitoare.

5 Jilly Cooper – scriitoare britanică, autoare a numeroase romane de dragoste (n.tr.).

Stomacul ei protestase fără încetare, cerând cu vehemență ce i se refuza. Iar acel disconfort fizic se transformase cumva într-un sentiment de panică. Parcă o sufocau pereții celulei. Iar inima îi dădea rateuri ca o mașină cu motorul calat.

Însă simptomele acestea nu s-au intensificat. Dimpotrivă: au început să se atenueze. Nici foame parcă nu-i mai era decât într-un sens foarte abstract. Își amintea mâncarea la fel cum îți amintești o vacanță minunată de acum câțiva ani. Însă avea dureri înfiorătoare de cap. Și era slăbită ca un copil de doi ani, răsuflarea îi mirosea a hoit de capră și o dureau mușchii. Dar totul la limita suportabilului.

Doar coșmarurile îi puneau capac. Dacă le-ar putea alunga cumva, atunci moartea n-ar fi un deranj prea mare.

O lungă parte din drumul cu ambulanța a fost mult mai lin decât pretinsese Patience. Iar când au ajuns în zona cu gropi, infirmierele trimise de agenție au deblocat niște buloane ale tărgii, ridicând-o pe un dispozitiv de amortizare a șocurilor. Așa că și restul drumului a fost destul de lin.

— Păcat că nu poți să te ridici ca să te uiți pe geam! spuse Patience la un moment dat. Văzut de la distanță, de peste mlaștină, penitenciarul Fellside oferă o priveliște impresionantă. Este aproape frumos.

Corcoran, femeia-gardian care stătuse cu nasul în cartea lui Jilly Cooper de când ieșiseră din Londra, ridică acum ochii pentru a doua oară. Judecând după privirea ei, parcă nu era de acord cu descrierea făcută de Patience.

— Cum arată de aproape? întrebă Jess.

O glumă, chiar dacă una nu prea bună. Însă Patience o luă în serios. Ridică ușor dintr-o sprânceană, în timp ce se gândea cum să răspundă. Și nu spuse decât:

— Diferit.

Diferit era un cuvânt bun, ales cu grijă. Cu siguranță că Fellside, așa cum l-a văzut Jess pentru prima oară atunci când s-au deschis ușile ambulanței, nu prea avea legătură cu frumusețea. Primul lucru pe care l-a observat când au scos targa a fost zidul care împrejmuia curtea închisorii. Foarte înalt și prevăzut cu sârmă ghimpată în partea superioară. Atât de multe erau sârmele astea și atât de încurcate, că semănau pe alocuri cu niște cuiburi de păsări. Mai bine zis, cu niște cuiburi pentru păsări din oțel, care își hrănesc puii cu șuruburi.

Se aflau într-un fel de parcare. Ziua era una călduroasă, însă zidul înalt acoperea soarele, aducând o înserare timpurie peste locul acela. Își aminti că Pritchard îi spusese că acolo erau închise mii de femei, însă, cel puțin în acest colț al penitenciarului, liniștea era deplină. La fel de bine s-ar fi putut să fi rămas doar ele cinci în viață după ce o catastrofă inexplicabilă distrusese tot restul rasei omenești.

— Aici o preluăm noi, le spuse Corcoran celor două infirmiere din afară. Acum mergeți pe lângă poarta de acces pentru vizitatori, ajungeți la barieră și prezentați permisele. Nu puteți să ieșiți pe aici.

Ambulanța se îndepărtă și femeia-gardian se întoarse spre Jess.

— Ei bine, de vreme ce am ajuns pe Tărâmul Lucrurilor Rele... spuse ea.

Își scoase cătușele de la cureaua și prinse mâna dreaptă a lui Jess de bara laterală a târgii. Jess nu mai fusese încătușată de la proces. Simți cum i se ridică în gât fierea – fierea și senzația de claustrofobie –, dar reuși să-și păstreze chipul impasibil.

— Scuze, zise Corcoran.

Dar nu lui Jess, ci lui DiMarta, ale cărei nări se dilataseră puțin la intrarea în scenă a cătușelor.

— Ai terminat? se interesă Patience cu politețe glacială.

— Am terminat, răspuse Corcoran.

Infirmiera cea solidă împinse targa mobilă de-a lungul parcării până într-un loc de unde Jess reuși să vadă pentru prima oară aripa deținuților. Și descoperi că infirmiera DiMarta nu se înșela prea tare. Clădirile principale ale închisorii erau înalte și grațioase, fiecare zugrăvită în câte o altă culoare a curcubeului. Dar, pentru că știa ce anume reprezentau cu adevărat blocurile acelea din beton și sticlă, Jess avu o senzație stranie de ireal. Frumusețea aia părea o minciună premeditată. Așa cum este și zâmbetul de pe chipul unui tigru.

DiMarta împinse targa printre niște uși duble și intrară într-un coridor vopsit în aceleași culori vesele pe care Jess le văzuse la clădirile mari de afară. Corcoran mergea pe lângă targă. Își ascunsese romanul deochiat în unul dintre numeroasele buzunare ale uniformei.

— Vrei să mai împing și eu? o întrebă pe infirmieră – probabil încercând să-și spele păcatele pentru faza cu cătușele, care se pare că o iritase foarte tare pe DiMarta.

— Și uite că a apucat-o din nou! exclamă Patience. Dă-mi voie să împing căruciorul. Dă-mi voie să pansez eu rana aia. Dă-mi voie să fac eu operația asta. Limite, păpușă! Mă bagi în belea cu sindicatul.

Nu zâmbea, dar tonul îi era ironic. Chiar dacă încă nu-i trecuse cu vederea povestea cu cătușele, nu avea de gând să rămână supărată pe ea.

O transportară pe Jess printr-o mulțime de locuri, pe care nu a apucat să le vadă prea bine pentru că stătea culcată pe spate, cu ochii în tavan.

Întocmirea actelor părea să dureze la nesfârșit. Hainele civile și celelalte bunuri, care îi fuseseră luate atunci când o băgaseră în arestul preventiv de la Winstanley, au fost acum trecute în grija autorităților de la Fellside. Erau hainele pe care le purtase în

noaptea incendiului, prin urmare, chiar dacă aveau să i le înapoieze vreodată, ea le-ar fi aruncat la gunoi sau și-ar fi dus treaba până la capăt și le-ar fi ars de tot. Ce mai era în sacul ăla? Telefonul mobil, pe care acum ajunsese să-l asocieze cu coșmarurile și nu voia să mai pună vreodată mâna pe el. Cheile de la ce mai rămăsese din apartamentul ars. Un portofel plin cu carduri cu limita de credit depășită. Un ceas Fossil, cu geamul crăpat din cauza focului sau a vreunui impact pe care ea nu și-l mai aducea aminte.

Toate bunurile mele lumeste, își spuse ea. Păcat că nu m-am învrednicit să-mi fac testamentul!

Procesul de instalare la Fellside nu se adapta în funcție de situația specială a fiecărei noi deținute. În ciuda faptului că nu purta decât o cămașă de noapte primită de la spital, Jess a fost percheziționată în amănunt. După aceea a fost transportată într-o încăpere mai mică, unde altă femeie gardian, cu o pereche de mănuși din latex în mâini și înarmată cu un specul din plastic, a căutat-o și pe dinăuntru. La Winstanley nu simțiseră nevoia să o scotocească și prin față și prin dos – poate o făcuseră deja la Spitalul Whittington, când era inconștientă. Gardiana s-a purtat cât a putut ea de blând, dar umilința a fost completă. Cu mâna dreaptă încătușată de targă, Jess a trebuit să se întindă pe o parte, să-și ridice pelvisul și să-și crăcăneze picioarele, ca un bebeluș căruia i se schimbă scutecul. Cu deosebirea că schimbarea de scutece este un proces noninvaziv. În tot acest timp, DiMarta a stat lângă ea, cu brațele-i musculoase încrucișate la piept și cu o expresie de dezaprobare pe chip.

— Știi că vine din altă închisoare? o întrebă ea pe femeia gardian.

— Asta este procedura standard, Patience.

— O procedură tâmpită, asta este!

Și au mai ținut-o pe Jess în cămăruța aia o vreme. După câteva minute, au adus un televizor pe un suport mobil și l-au băgat în priză. Era un filmuleț pe care trebuiau să-l urmărească toate deținutele noi, așa că și Jess a fost obligată să se uite la el, după ce i-

au ridicat capătul tărgii la patruzeci și cinci de grade. A văzut acolo ce nu reușise să vadă la venire – penitenciarul din cealaltă parte a mlaștinii, cocoțat pe marginea dealului Sharne, ai cărui versanți coborau de sub zidurile lui, aidoma faldurilor unei rochii de bal. Turnurile în culori vesele ale corpurilor de clădire unde se aflau celulele deținutelor se ridicau deasupra ținutului mlăștinos ca o suburbie a Disneylandului.

O voce gravă, totuși prietenoasă, preamărea virtuțile corporației N-fold și îi lăuda contribuția generoasă la fericirea umanității.

— Penitenciarul pentru femei Fellside se află situat la marginea Parcului Național North York Moors, pe valea râului Leven – zonă de o frumusețe pitorească. În acest decor idilic, trei mii de femei își dedică viața reabilitării.

— Nu pot să sufăr vocea individului, spuse posomorâtă Corcoran. Dacă am să dau vreodată cu ochii de lingăul ăsta, am să ajung la răcoare. Probabil chiar aici.

Cuvintele treceau pe lângă Jess, dar imaginile o făceau să se minuneze de dezacordul dintre formă și fond. Filmulețul ăsta semăna cu cele pe care le văzuse atunci când își căuta o locuință la comun – multe secvențe regizate, care emanau doar minciună. Deținute surâzătoare care citeau cărți sau trebăluiau în grădina de zarzavat. Fragmente de viață bucolică, petrecută în spatele unor ziduri de fortăreață. *Unde trebuie să mă înscriu?*

— Corpurile penitenciarului nostru elogiază realizările femeilor într-o varietate de domenii – de la știință și până la politică. Proiectată de multipremiatul arhitect Roger Lawley, închisoarea noastră dă mai degrabă senzația de spațiu și libertate decât de detenție. Punctul de atracție al fiecărei clădiri îl constituie spațiul comun, „salonul”, de câte patru mii de metri cubi, care este folosit atât ca loc de relaxare, cât și ca punct de adunare.

— Nu se cheamă așa, mormăi Corcoran, evident încă supărată pentru că trebuia să urmărească filmul de prezentare.

— Ce anume? întrebă Jess.

— Nu se cheamă „salon”. Nici pomeneală. Fiecare corp de celule are propria denumire pentru spațiul comun. La Franklin i se zice „ograda”. La Elion, „căldarea”. Iar la Goodall, unde ai să stai tu, se cheamă „sala de bal”.

— De ce tocmai „sala de bal”? nu înțelese Jess.

Își dădea seama că femeia gardian abia aștepta să-i răspundă.

— La inaugurare, cineva a smuls două pompoane roz de pe o pălărie și le-a aruncat de pe pasarela de la etajul patru. S-au înfipt în plasele antisuicid și cineva a zis că arată ca două testicule. De aici i-a venit numele.⁶

Acum filmul prezenta fiecare bloc de celule în parte, într-un montaj fluid, suprapunând mai multe chipuri serioase, dar profund mulțumite.

— Aripa Blackwell...

— „Campingul.”⁷

— Curie...

— „Casa de curve.”

— Dietrich...

— „Daffy Duck.”⁸ Acolo-i secția de psihiatrie.

— Elion...

— „Văgăuna.”

— Franklin...

— Wanklin.

— ...și aripa de maximă securitate a penitenciarului nostru, Goodall.

— „Starea de grație.”⁹

6 Joc de cuvinte intraductibil: *ballroom* – „sala de bal”; *ball* – „testicul” (n.red.).

7 În orig. „Butlins” – numele mai multor campinguri înființate la începutul secolului XX în Marea Britanie de Billy Butlin (n.tr.).

8 Rățoiul Daffy – personaj de desene animate (n.tr.).

9 Joc de cuvinte în lb. engl.: *State of Grace*, putând însemna deopotrivă „starea de grație” și „domeniul lui Grace” (n.tr.).

— Asta sună bine, murmură Jess.

Femeia gardian clătină încet din cap și se aplecă să micșoreze volumul televizorului, pe al cărui ecran se derula genericul de final.

— N-ai cunoscut-o încă.

— Pe cine n-am cunoscut?

— Nu contează, spuse Corcoran. Ai s-o vezi curând.

Apoi a venit directorul. În mod normal, Jess ar fi trebuit să fie dusă în biroul lui – așa i-a zis Corcoran –, dar targa aia mobilă prezenta anumite probleme de logistică, așa că s-a deplasat el la ea. A intrat în cameră chiar la finalul filmului de prezentare, de parcă ar fi fost următorul număr al spectacolului. A rămas în picioare, țăfnos și mut, până Corcoran a priceput ce anume voia și i-a dat scaunul ei.

Directorul Scratchwell era un bărbat înalt, uscățiv, cu pomeți ieșiți în relief – o adevărată personificare a închisorii însăși: cocoțată pe o stâncă greu accesibilă, departe de restul lumii. Cu toate acestea, în discursul prin care i-a urat bun venit lui Jess a fost vorba doar despre angajamente. Despre reînarmare morală¹⁰. Despre importanța credinței într-un sens larg, superficial, aproape absurd, fără menționarea reperelor. Jess își dădea seama că directorul nu se simțea tocmai în largul lui pentru că era obligat să se afle în aceeași încăpere cu ea. Și parcă folosea dinadins cuvintele alea seci și abstracte ca să o țină la distanță.

— Ușa mea îți va fi mereu deschisă, o asigură el. Vreau să înțelegi că cele mai importante bariere care există aici sunt cele pe care le ridici în tine însăși, iar noi te vom ajuta să le dărâmi.

Jess habar nu avea ce voia să spună, dar îi era limpede că Scratchwell nu ar fi apreciat niciun fel de întrebare. Pur și simplu a venit, și-a rostit discursul și a plecat.

Se părea că formalitățile erau încheiate. Iar Jess era cum nu se poate mai recunoscătoare. După ce fusese percheziționată în toate găurile, acum se temea ca nu cumva să urmeze un duș rece și o

10 Mișcare morală și spirituală din prima jumătate a secolului XX (n.tr.).

despăduchere.

Dar nu. A fost urcată în liftul de serviciu și dusă la infirmerie. Liftul acesta era mare cât o cameră obișnuită. Imediat ce ușile se închiseră, Corcoran îi scoase cătușele.

— Am rămas doar noi, fetele, spuse ea.

Infirmeria era la etajul patru al clădirii administrației și ocupa mai mult de jumătate din el. Arăta ca un spital. Și îți dădea impresia că te afli într-un spital. Un spital de urgență. Lumina albă din tavan cădea peste faianța albă și linoleumul bej. Singurele culori primare le puteai găsi în afișele de pe pereți: CÂND CITEȘTI ASTA, SPALĂ-TE PE MÂINI. CU INIMA NU-I DE GLUMĂ. NU TE FEREȘTI DE GONOREE DACĂ ÎȚI SCUIPI ÎN SÂN.

Recepția era totodată și cabinet de consultații. Lângă unul dintre pereți se afla un cărucior cu medicamente, iar lângă alte două erau niște dulapuri metalice. Pe ele erau lipite etichete cu articolele dinăuntru, doar că scrisul de mână era prea mic și Jess nu-l putea descifra.

Acolo nu se afla nimeni. DiMarta privi nedumerită în jur, de parcă nu se aștepta la asta, și se încruntă.

— Te ocupi tu? o întreabă Corcoran.

— Tu te-ai uitat la acte? îi răspunse DiMarta cu o altă întrebare. Deținuta aceasta prezintă un grad sporit de risc.

Și adăugă, privind spre Jess:

— Scuze, păpușă, dar așa este. Trebuia să ne aștepte Sylvie, dar probabil că a fost chemată în altă parte. Tura mea se termină în zece minute și nu pot să rămân peste program fără o dispoziție scrisă. O să rămâneți voi aici ca s-o așteptați.

Mai devreme infirmiera nu păruse să dea prea mare atenție regulilor, dar probabil aceasta era una importantă.

Corcoran ridică din umeri.

— Am cartea la mine, spuse ea. N-am să mor. Dar dacă află Dennis, ai face bine să mă susții.

DiMarta împinse targa în salonul principal (nu în cel de carantină, cum ceruse directorul – adresa se pierduse undeva pe drum) și, cu mișcări rapide și pricepute, o mută pe Jess pe un pat. Notă ceva în fișa ei, îi oferi din nou un analgezic, doar ca să fie refuzată încă o dată. Apoi plecă.

În tot acest timp, Corcoran rămase în prag. Acum se retrase în zona recepției, după ce îi spuse lui Jess să o cheme dacă are nevoie de ceva.

— Nu că ți-aș putea da ceva. Dar pot să stau lângă tine și să te compătinesc.

Închise ușa și se făcu tăcere. Majoritatea camerelor au câte un sunet al lor – un vâjâit de aer condiționat sau un gălgâit de țevi – pe care nu-l auzi decât atunci când liniștea este deplină. Așa cum era acum infirmeria. La început, atmosfera părea odihnitoare, așa că Jess închise ochii și încercă să adoarmă.

Dar îi redeschise aproape imediat, pentru că avea senzația ciudată că nu mai era singură. Tăcerea era diferită acum: parcă cineva stătea nemișcat într-un colț și își ținea respirația.

— E cineva aici? murmură Jess.

Probabil că venise Corcoran să vadă ce mai face, dar dacă nu era ea, dacă era doar o halucinație, atunci nu dorea s-o deranjeze de la lectură dintr-o prostie. Nu-i răspunse nimeni.

Însă nu se mai putu liniști. Nu reușea nicicum să scape de senzația că era urmărită. Semăna oarecum cu senzația din vise – numai că acum era vorba despre o singură prezență. Și era convinsă că, spre deosebire de femeile din vis, prezența de acum o fixa cu privirea. Iar sentimentul ăsta era tulburător, aproape claustrofob. Și se intensifica pe măsură ce se scurgeau minutele. Jess nu știa cât mai poate suporta. Va trebui să se scoale în capul oaselor, deși nu era prea sigură că o țineau puterile. Dar avea de gând să facă orice eforturi ar fi fost necesare doar ca să se încredințeze că era singură.

Însă nălucirea asta se risipi pe neașteptate. De la recepție se

auziră zgomote. Voci ridicate. Plânsetele unei femei, țipetele alteia, care-i spunea să nu se miște. Vocea lui Corcoran: „Sfinte Sisoel!” și suspinele se transformară în hohote și apoi în gemete înfundate.

Un timp nu se mai auzi nimic. Apoi Corcoran deschise ușa și în salon intră o femeie sprijinindu-se de o infirmieră care nu era DiMarta.

— Ai musafiri, o anunță gardiana pe Jess.

Tonul era lejer, dar buzele îi erau făcute punga.

Femeia care se mișca ajutată de infirmieră a fost prima deținută de la Fellside pe care a cunoscut-o Jess. O apariție ciudată în multe privințe. Purta un trening galben, strâns în talie cu un cordon lat și negru, cusut în material de jur împrejur. Era palidă, dar obrajii îi erau acoperiți cu pete roșii. Părul blond, scurt și transpirat, i se lipise de față. Mergea ușor gârbovită, cu bărbia în piept. Părea puțin mai tânără decât Jess, însă pe chipul ei își pusese amprenta vechi traume și tragedii. Măinile, pe care le ținea țepene în față, erau îmbrăcate în mănuși masive de box.

Ba nu, nu erau mănuși de box, ci niște bandaje groase, înfășurate de multe ori în jurul unor obiecte rigide – probabil atele – care-i țineau mâinile drepte.

Femeia era scundă, dar infirmiera era și mai scundă și slabă ca un schelet. Chipul ei supt și încruntat dovedea că deținuta se lăsa cu toată greutatea pe ea. O conduse pe femeie la patul de lângă Jess și o depuse acolo. Trase păturile și scoase dintr-un dulap o cămașă de spital din bumbac.

— Vrei să te ajut să te dezbraci? o întrebă ea gâfâind.

Până în momentul acesta nu se uitase la Jess, dar acum îi aruncă o privire ușor ofensată, de parcă ar fi vrut să-i spună: „Vezi că sunt oameni care o duc mult mai rău decât tine?”

— Tot mă doare, scânci deținuta blondă.

— Încă nu și-au făcut efectul analgezicele, McBride. O să-ți fie mai bine. Spune, vrei să te ajut să te dezbraci?

— Cred... cred că mai bine mă întind puțin.

Blonda se întinse pe o parte și se ghemui cu genunchii la piept. Dar încă mai ținea mâinile întinse, ca să nu și le lovească de trup.

— Bine, zise infirmiera.

Făcu apoi o pauză, ca și cum ar fi vrut să-și revină puțin.

— Și tu? o întreabă ea pe Jess. Vreo problemă?

Jess clătină din cap, încet și cu multă grijă, pentru că mișcările bruște îi provocau dureri cumplite.

— Bravo! spuse infirmiera, flexându-și încheieturile de la mâini ca una care tocmai ce a terminat o luptă corp la corp și se pregătește să înceapă o alta. Haide să rămână așa!

Și ieși pe ușile duble, care se închiseră în urma ei.

— Somn ușor, doamnelor! le ură Corcoran, ieșind și ea.

Blonda scoase un geamăt gutural.

Cea mai mare greșeală pe care a făcut-o Shannon McBride a fost atunci când a spart Caseta.

Nu pentru că ar fi fost ceva valoros înăuntru. Pentru că nu era. Acolo adunau toate fleacurile aduse de vizitatori deținuților, dar care rămăseseră cumva în custodia închisorii, fie pentru că deținuta în cauză fusese pusă în libertate, fie pentru că numele vizitatorului nu se regăsisse pe lista aprobată.

Oricum, nu conta nimic din toate astea. Conta doar că tradiția și practica spuneau că toate lucrurile din cutia aia îi erau destinate lui Harriet Grace.

Deținuta Harriet Grace se afla în vârful lanțului trofic din aripa Goodall și își apăra moșia cu un fanatism într-o oarecare măsură destul de rațional. Prin urmare, nimeni nu avea voie să se atingă de Casetă, chiar dacă aceasta stătea la vedere, în camera de vizite, la îndemâna multor oameni. Pe Grace o lăseau rece nimicurile alea din cutie – niște agrafe ieftine, batoane de ciocolată, flacoane cu șampon, reviste vechi și checuri făcute în casă. Creditul ei la cantină era nelimitat, iar celula ei era o adevărată peșteră a minunilor. Însă era vorba despre principiu și, atunci când domnul Devlin, supraveghetorul de tură, i-a spus că respectiva casetă fusese prădată, Grace a luat-o personal.

— Spune-mi un nume, Dennis, i-a cerut ea. N-am de gând să trec cu vederea așa ceva.

Grace îl învârtea pe degete pe domnul Devlin, zis și „Diavolul”, așa că acesta s-a pus pe treabă. Și-a pus informatorii să se intereseze, dar nu despre lucrurile furate, ci despre lucruri dăruite. Pe care dintre deținute o apucase brusc generozitatea? Cine s-a simțit ofensată că nu a primit nimic?

Iar numele lui Shannon McBride a răsărit ca felia de pâine din

toaster. O percheziție spontană în celula ei a scos la iveală cam două treimi dintre lucrurile furate: în dulap, sub saltea, în saltea, în spatele unei plăci de faianță desfăcute. Peste tot.

Devlin a consemnat furtul în registrul penitenciarului și i-a spus lui McBride că trebuie să se aștepte la o perioadă de izolare punitivă. Expresia aceasta, sinonimă cu carcera, era un eufemism introdus de directorul Scratchwell ca parte a efortului de ameliorare a moralului deținuților, prin punerea unor nume inofensive lucrurilor mai puțin plăcute. Dar carcera era cea mai mică dintre problemele la care trebuia să se aștepte acum McBride.

Grace nu a pierdut vremea. Nu era genul ei. La ora șase, în aceeași seară, coridorul de la parter a fost închis la ambele capete, iar Diavolul l-a trimis pe ofițerul de serviciu la etajul patru, ca să verifice toate sistemele de siguranță și de iluminare a carcerelor, sub pretextul unei avarii.

Și Grace a ținut ședința de judecată chiar acolo, în fața tuturor, în sala aceea vastă de la parter. Sala de bal.

Multe dintre deținutele prezente erau de părere că McBride își merita pedeapsa. Chiar și așa stând lucrurile, ele tot neliniștite se simțeau. Pentru că puteau intui starea de spirit a lui Grace, extrem de schimbătoare. Nu era deloc bine să îi fii prin preajmă în momente ca acesta și, dacă n-ar fi fost convocate de urgență acolo de Carol „Malaca” Loomis împreună cu încă și mai înfricoșătoarea Liz Earnshaw, cu siguranță că s-ar fi aflat într-un cu totul alt loc.

A fost adusă McBride și pusă să stea în fața lui Grace, care se instalase în fața televizorului, al cărui program evident că fusese sistat pe durata judecății.

— Știi ce-ai făcut, spuse Grace, pe un ton marțial. La fel cum știe și toată lumea de aici, dar e bine să recunoști cu voce tare.

Spre deosebire de felul în care arătau cele două adjuncte preferate ale sale, înfățișarea lui Grace nu era câtuși de puțin înspăimântătoare sau intimidantă. De fapt, arăta ca o soră puțin mai

slăbuță a lui Moș Crăciun, se îmbujora ușor și avea obiceiul să ofteze după fiecare mișcare, ca și cum ar fi glumit pe seama „oaselor bătrâne”. Însă înfricoșătoare era reputația ei de a nu uita niciodată vreun afront – fie el cât de mic – și de a nu face deloc diferența între lucrurile cu adevărat importante și nimicuri. Dacă o călcai pe bătăături, nu o călcai doar puțin pe un singur degetel – o călcai pe toată laba piciorului. Pentru Grace nu existau jumătăți de măsură.

McBride făcea pe ea de frică. Îi era clar că dăduse de un mare necaz și că nu avea scăpare. Era înconjurată de martore – refractare, ce-i drept, dar care ar fi împiedicat-o să fugă din fața acuzatoarei ei.

— N-am luat eu chestiile alea, Grace, spuse ea cu o voce tremurătoare. Eu doar le-am găsit.

Grace chibzui o clipă asupra acestei apărări patetice, dându-i ceva speranțe lui McBride, deoarece aceasta începu să bânuie o poveste dezlânată despre cum văzuse un pachet cu biscuiți aruncat în troaca animalelor, aflată în fundul curții de la ferma închisorii. Și cum a mers pe o urmă până la cocina porcilor, unde, în spatele unui balot de paie a găsit... la fel cum l-au găsit Magii de la Răsărit pe pruncul Iisus... McBride avea o gură foarte mare, dar cam atâta. Așa că a adăugat tot felul de detalii acestui basm haotic, încercând să-l facă cât mai veridic. Așa era ea: se agăța de poveștile inventate așa cum alți oameni se agăța de dependențele lor, mai palpabile. În cele din urmă, Grace își duse degetul la buze, oprindu-i șuvoiul de vorbe fără șir. *Ssst!*

McBride izbucni în plâns și spuse, da, bine, cum ziceți voi, ea a furat din Casetă.

— Da' n-am vrut, se smiorcăi ea. Am fost slabă, Grace, am greșit. M-am gândit că pot să le vând și să mă pricopsesc. Și după aia mi-am dat seama că nu pot, pen' că o să mă descoperiți, așa că m-am gândit să le pun pe toate la locul lor, da' n-am putut să mă întorc în...

— Pune-i jos! zise Grace.

Nu vorbea cu McBride, ci cu Carol Malaca și cu Jilly Meduza, care tocmai ce intrase în sala de bal cu doi saci plini. Așezară sacii chiar în centrul mesei mari, formată prin alipirea tuturor măsuțelor de acolo.

Un fior trecu printre deținutele cuprinse de curiozitate, ca un oftat desprins de pe buzele lor. Era clar ce se afla acolo: obiectele furate din Casetă, obiecte pe care le recuperase domnul Devlin, dar pe care i le dăduse apoi lui Grace.

Aceasta se ridică de pe scaun. Trecu pe lângă McBride, care făcu un pas în lateral ca să o lase să treacă, și ajunse la sacii pe care îi răsturnă. Masa se umplu de mărunțișuri: gablonțuri, snackuri, cărți cu benzi desenate, CD-uri contrafăcute, figurine mici, poze înrămate și o sută de alte asemenea nimicuri, majoritatea având încă atașate cu benzi elastice etichetele din gestiunea penitenciarului.

— Șezi aici! îi porunci Grace lui McBride, împingând un scaun în fața mesei.

Și McBride, încă smiorcăindu-se, făcu ce i se ordonase. Ea se așeză și Liz Earnshaw se ridică.

Liz era o femeie masivă. La fel de înaltă cum era Carol Malaca, dar nu chiar atât de voinică: descărnată și la trup și la chip, cu coatele ascuțite la vedere (își tăia mânecile de la toate uniformele de pușcărie imediat ce le primea). Însă nu era nevoie decât de o privire ca să înțelegi că nu trebuie să te pui cu ea, că nu trebuie nici să te apropii de ea mai mult decât ar fi cazul. Earnshaw nu se putea controla, nu avea limite, nu avea buton de oprire. Era pe jumătate nebună, plină de furie și violență tot timpul și nu era nevoie decât de un cuvânt nelalocul lui ca să explodeze. Însă îi atrăsese atenția lui Grace, care îi oferise o funcție oficială în economia politică a penitenciarului Fellside. Rolul ei era să aplice pedepse corporale deținutelor pe care i le indica Grace.

Prin urmare acum, văzând-o pe Earnshaw cum se apropie agale de masă, McBride scoase un sunet slab, ceva între suspin și gemăt.

Știa că e de rău.

Earnshaw se așează pe vine lângă masă, iar o altă asistentă a lui Grace îi întinse un ciocan. Dar nu un baros, nici măcar unul de dulgherie, cu „gheară”, pe care l-ar fi folosit un tâmplar sau un zidar. Era un simplu ciocan cu capul rotund și coadă subțire. Tipul acesta de unealtă se folosea uneori în olărit, pentru sfărâmarea vechilor piese din lut în scopul reciclării lor. În niciun caz nu avea ce căuta în spațiul comun al deținutelor, unde multitudinea măsurilor de precauție făcea imposibil acest lucru. Însă, atunci când îl ai pe gardianul-șef vârat în elasticul de la chiloți, nu te verifică nimeni.

— Uite cum facem, îi spuse Grace lui McBride. Tu încerci să înhați trei obiecte de pe masă. Care ți se par că ți-ar fi mai la îndemână. Lizzy o să stea lângă tine și o să te lovească cu ciocanul peste mână ca să te împiedice.

Sala se umplu de rumoare. Tensiunea atinsese cote noi. Grace era perfect conștientă de faptul că toată povestea asta – spectacolul ăsta de umilire și torturare publică – putea fi considerată o exagerare. Dar de multă vreme stabilise în sinea ei că o atitudine exagerată este o atitudine potrivită.

— Ai înțeles? o întrebă ea pe McBride, pe un ton mai blând.

McBride bâțâi din cap ca să-i arate că a înțeles. Și spectacolul a început.

Ai fi zis că o femeie atât de înaltă ca Earnshaw ar fi trebuit să se miște mai lent. Dar asta ar fi fost doar opinia acelor care nu o văzuseră niciodată în acțiune.

McBride reuși să o păcălească la început. Își mișcă ușor mâna dreaptă, apoi și-o retrase, în timp ce cu stânga înșfăcă o eșarfă din apropiere. Liz lovi cu ciocanul, iar masa din plastic laminat răsună ca un foc de armă. Pe suprafața galbenă apăru o urmă perfect rotundă. Pe mâna lui McBride nu apăru nimic, așa că scorul era unu la zero pentru ea. Șoapte de încurajare străbătură sala ca la un meci.

Însă fusese vorba doar despre norocul începătorului, care se pare

că avea treabă altundeva acum. Pentru că Liz era cu ochii în patru.

Nu au mai fost urale, ci doar câteva icnete și gemete la prima lovitură. Și doar o tăcere încordată la a doua. Tăcerea s-a prelungit, întreruptă doar de zgomotele făcute de ciocan – nu bubuituri, ci doar niște pocnete pline, înăbușite – și de scâncetele de șoc și durere ale lui McBride.

O vreme a părut că McBride nu va mai putea marca din nou. Dar uite că a avut iar noroc și a reușit să agațe o cană cu degetul mare (celelalte fiind deja rupte). Era o cană inscripționată pentru Ziua Mamei, din care nu se alese decât cu toarta. Pentru că restul obiectului a fost sfărâmat de ciocan. Însă Grace – autonumită arbitru suprem – spuse că se va ține socoteală și de izbânda aia, oricât era ea de mică.

McBride n-a mai avut noroc după aceea. Zece minute mai târziu, devenise clar pentru toată lumea că nici nu va mai avea, pentru simplul motiv că-ți trebuie mâini funcționale ca să apuci diferite obiecte.

Dar din punctul de vedere al lui Grace, totul mergea ca pe roate. Nu voia decât să dea o lecție și celorlalte deținute, în caz că le veneau ceva idei. Nu observă de la bun început că atmosfera din jur se schimbase – că tăcerea aceea devenise mult mai rece și căpătase noi valențe. Însă după o vreme nu a mai avut cum să nu-și dea seama de ce se întâmplă în jur. Chipurile acelea încremenite în expresii de nepăsare. Mâinile imobile pe genunchi. Ochii fugind mereu de îngrozitorul moment al impactului.

Spectatorilor nu le mai plăcea show-ul. Indiferent dacă credeau sau nu că McBride își merita pedeapsa, nu apreciau – așa cum era normal să o facă – faptul că greșeala îi era sancționată. Grace simți că i se urcă sângele la cap, dar reuși să-și stăpânească furia. Femeile alea erau dure, unele la fel de dure ca ea. Pricepeau că e nevoie să folosești forța și, orice ar crede ele în momentele astea, până la urmă vor fi de acord că pedeapsa a fost una corectă. Dacă nu, la dracu' cu

ele!

A fost un interval de timp – unul destul de lung – când ar fi putut să intervină. Să tempereze aplicarea dreptății printr-o atitudine îndurătoare. Să dea o altă întorsătură reprezentației din această seară. Și, sincer, chiar a fost nițeluş tentată să o facă. Dar unde poți ajunge dacă gândești așa? Cel mai adesea în cealaltă parte a ciocanului.

Ba chiar a existat un moment când Liz Earnshaw, ale cărei mâini nu tremuraseră niciodată până atunci, indiferent cât de odioasă ar fi fost treaba pe care o făceau, i-a aruncat o privire întrebătoare lui Grace, ca și cum ar fi așteptat ordinul să se oprească. Dar Grace nu i l-a dat. I-a făcut semn să continue și Liz – după o ezitare aproape subliminală – a ridicat iarăși ciocanul. Și a lovit.

Oricum, nu mai avea cum să dureze prea mult. După un minut, cel mult două, McBride a vomitat, s-a prăbușit și și-a pierdut cunoștința din cauza durerii. Meciul s-a încheiat, lecția a fost predată, predica a fost ținută. Grace s-a sculat de pe scaun și a plecat, fără să privească în urmă sau să adreseze cuiva vreun cuvânt. Spusese deja tot ce era de spus.

Fleacurile din casetă au rămas împrăștiate pe masă. Însă nimeni nu s-a atins de ele. Și asta făcea parte din lecție.

De îndată ce Grace a plecat, urmată de Carol Malaca și Earnshaw, femeile din Goodall s-au pus în mișcare. Lorraine Buller a luat inițiativa (deloc de mirare) și a trimis două deținute după prosoape și apă și pe alte două după o sticlă de dezinfectant.

— Să raportăm incidentul? întrebă Pauline Royal.

Po fusese funcționar public și căpătase trei ani de pușcărie pentru că-și scrisese cecuri generoase din fondurile departamentului unde lucra. Iar acum, în închisoare, devenise tipică în privința respectării regulilor, de parcă ar fi vrut să-și răscumpere greșelile din trecut.

— Nu fi proastă, Po! Trebuie s-o curățăm mai întâi. Și s-o trezim. Cine știe ce o să dea pe gură dacă o ducem chiar acum la postul de pază.

— Bine, bine, mormăi Po. Nu te enerva.

Dar nervii lui Buller erau îndreptați mai ales împotriva ei înșiși. Își dorea să nu se afle aici. Se gândise să pună la cale un boicot împotriva acestei parodii de proces, dar, așa cum se întâmpla întotdeauna, se temuse să-și manifeste deschis opoziția față de tirania lui Grace. Buller era o femeie dură și curajoasă – în viața ei de dinainte de Fellside făcuse parte dintr-o bandă de motocicliști și avea mai multe păcate pe conștiință decât jumătate dintre deținutele de aici. Însă avea copii și nepoți în lumea de afară și ținea nespuse de mult la ei. Iar Grace nu cunoștea nicio limită și nu respecta nicio regulă. Dacă i te împotriveai, trebuia să te aștepți la ce e mai rău.

În aceeași logică, nu o puteau lăsa pe McBride să vorbească cu un gardian până când nu-și punea povestea la punct. Ar fi așteptat-o necazuri și mai mari dacă ar fi pomenit numele lui Grace. Adică nu s-ar mai fi trezit într-o bună dimineață, pentru că ar fi avut gâtul tăiat cu un cutter. Astea ar fi fost necazurile.

Celelalte deținute formaseră un fel de gardă de onoare în jurul femeii leșinate. Nu că ar mai fi avut acum de cine s-o apere pe McBride. Judecata se încheiase și Grace nu avea să se mai întoarcă. Însă toate cele care gândeau la fel ca Buller – adică marea majoritate – voiau să dovedească în vreun fel, deși tardiv, că erau sufletiste, chiar dacă lăseau mult de dorit la capitolul curaj.

— În ce hal e, sărăcuța! murmură Kaleesha Campbell. Și-ar putea pierde toate degetele. Cum să-i faci așa ceva unui om?

— Întreab-o pe Mireasa lui Frankenstein, îi sugerează cineva.

— Haide, măi, Lizzie Earnshaw nu-i chiar atât de rea!

Nu, își zise Buller. Doar suficient. Suficient de rea cât să fie o armă în mâna cu unghii îngrijite a lui Grace. Două sau trei femei cu temperamentul potrivit ar fi putut s-o anihileze foarte ușor pe

Lizzie. Dar atunci Grace și-ar alege o altă armă și ar continua să le terorizeze.

Cele patru deținute se întoarseră cu obiectele cerute. Cu un burete înmuiat în apă rece au readus-o în simțiri pe McBride. I-au curățat cât au putut de bine rănila. Po a ținut-o strâns și nu a plecat urechea la scâncetele ei când au dat-o cu dezinfectant. I-au arătat câteva degete ridicate și s-au asigurat că le numără corect. S-au mai asigurat și că știe ce poveste să spună ca să explice halul în care era. Și apoi Kaleesha s-a dus la postul de pază și a informat ofițerul de serviciu – în ziua aia era doamna Lessing – că avusese loc un accident. Unul foarte rău.

Lessing s-a uitat la mâinile lui McBride și a sunat la infirmerie. Sora Stock a apărut în goana mare și a constatat că rănila lui Shannon aveau nevoie de un tratament mai specializat decât putea oferi infirmeria penitenciarului. Probabil că erau atât de grave, încât să justifice telefonul dat acasă la domnul doctor Salazar, cerându-i să autorizeze transferul imediat al deținutei la Spitalul Leeds General. Însă Stock era genul de femeie căreia îi plăcea confortul oferit de rutină și nu-i plăcea deloc să iasă din ea. Așa că a internat-o în salonul principal pe perioada nopții. Salazar urma să vină la serviciu la 6 a.m. și nu mai era mult până atunci. Plus că avea leafa mult mai bună decât a ei, tocmai pentru că fișa postului lui îi cerea să ia asemenea decizii grele.

Stock o preluă pe McBride și, cu ajutorul a două gardiene, o duse în infirmerie. Acolo descoperi că, în absența ei, fusese internată o altă pacientă. Aceasta se numea Jessica Moulson, despre a cărei venire se vorbea deja de câteva săptămâni.

Criminala din Infern. Nici nu primise bine sentința că și începuse să-și pregătească evadarea.

McBride era ușor rătutită – pe de-o parte din cauza analgezicelor foarte puternice primite, iar pe de altă parte din cauza durerii cumplite pe care calmantele alea nu reușiseră s-o liniștească. Credea că Jess este doar o halucinație, mai cu seamă pentru că fața ei reconstruită lucea ca o mască din porțelan în lumina neoanelor din tavan și pentru că, după atât de multe zile de înfometare, avea privirea aia de strigoi, specifică drogatului după doza care ar fi trebuit să-lucidă.

Nici hainele purtate de Jess nu se potriveau cu locul în care se afla. Fusesse transferată de la Winstanley în uniforma de la arestul preventiv – bluză din bumbac cenușiu, purtată peste cămașa de spital. Iar culoarea aia nu avea nicio semnificație la Fellside, unde culoarea hainelor era fixată în funcție de statut. Asemenea tuturor celorlalte deținute din blocul G, McBride purta o uniformă de culoare galbenă (simbolizând maxima securitate), cu betelie neagră. Poate că ideea era tocmai ca deținutele din Goodall să arate ca niște viespi și să evoce tuturor lucruri toxice, de care trebuie să te ferești.

Așa că i-a fost cam greu să proceseze această apariție stranie.

— Ești bolnavă sau ce? mormăi ea, închipuindu-și că vorbește de una singură.

Avea sentimentul că-și inventase un fel de prietenă imaginară și nu înțelegea în ruptul capului de ce o făcuse atât de slabă și cu o față atât de suptă și de distrusă.

Jess nu știa ce să-i răspundă, așa că preferă să-i pună și ea o întrebare:

— Ce-ai pățit la mâini?

Acum a fost rândul lui McBride să nu răspundă. Se întoarse cu fața la perete și-și acoperi ochii cu degetele bandajate. Și nu mai spuse nimic. Doar continuă să respire sacadat.

Oboseala drumului lung o copleși pe Jess pe neașteptate, închise ochii și avu impresia că în mintea ei se închisese o ușă foarte grea. Căzu imediat într-un somn adânc.

În timpul nopții, McBride a început să țipe. Efectul analgezicelor trecuse și știa că nu va mai căpăta niciunul până dimineață. Toată lumea știa că era dependentă de droguri și nimeni n-ar fi crezut-o dacă spunea că o doare și că are nevoie de calmante. Însă nu doar despre durere era vorba acum, ci și despre teamă și despre amintirea propriei neputințe. Ba chiar și despre rușinea de a fi furat toate lucrurile alea de la femei pe care le cunoștea și care se purtaseră frumos cu ea la un moment dat.

Hohotele ei de plâns o treziră pe Jess. Însă doar parțial: bâjbăia printr-un fum gros de irealitate, căutând în jur sursa acelor sunete. Poate că visa din nou. Avea impresia, la fel cum i se întâmplase în rezerva de la spital și în celula din arestul preventiv de la Winstanley, că această încăpere era mult mai mare decât ar fi trebuit să fie.

Plângea cineva. Și reuși să se convingă că era o voce de băiețel, înseamnă că era în patul ei de acasă și Alex era iar pe scară, pe jumătate dezbrăcat în frigul de acolo. O aștepta și ea nu venise.

Dar imediat ce făcu o mișcare, mintea ei începu să se reorienteze. Se ridică pe picioarele-i slăbite și își dădu seama că nu se afla în apartamentul din Muswell Hill, ci altundeva. Însă nu putea scăpa de sentimentul că plânsul lui Alex îl auzea ea acum și că băiatul încă mai avea nevoie de ea, cu toate că-l dezamăgise atât de tare.

Din doi pași – grei și obositori – ajunse la patul de alături. Cea mai anevoioasă parte abia acum urma: trebuia să se aplece fără să-și piardă echilibrul. În lumina slabă care pătrundea în salon din zona recepției, reuși să vadă conturul unui trup. Mângâie părul lui Alex și-i șopti câteva vorbe de alint. Mai mult niște fragmente de vorbe, ca să-l asigure că se află lângă el. Dar, pentru că nu se oprea din plâns, îl luă în brațe și îl strânse la piept. Ba chiar îi și fredonă ceva:

un amestec de frânturi din cântecele de leagăn ale copilăriei, imnuri religioase și hituri pop.

Foarte greu reuși să-și dea seama că ținea în brațe o femeie. Și poate că s-ar fi retras, însă hohotele de plâns ale lui Shannon începuseră deja să se mai domolească și acum icnea la intervale din ce în ce mai lungi. Se părea că îmbrățișarea ei o mângâia cât de cât.

Așa că – învăluită de aceeași senzație de ireal – Jess o ținu în brațe pe cealaltă femeie până când aceasta adormi. Apoi o întinse la loc pe pat cu cât mai multă blândețe. Îi tremurau mâinile, nedepinse cu acest fel de efort, și abia capabile să susțină trupul firav al lui Shannon.

Se văzu nevoită să se așeze un minut pe marginea patului ca să-și recapete puterile. Apoi se întoarse în patul ei și-și trase din nou pătura peste cap. Încăperea tot i se părea prea mare și prea expusă. Și era străbătută de o briză inodoră, dar încărcată cu importanța traseului ei. Vedea pereții, dar îi păreau subțiri ca niște perdele.

Shannon fusese conștientă de tot ce se petrecuse – cântatul, căldura aceluia trup lipit de al ei, mâinile blânde care-i mângâiau părul. Habar nu avea cui aparțineau ele, dar acceptase totul pentru că știa că era un vis. O voce dulce, care pătrunsese prin ceața produsă de fentanil și se înfășurase în jurul durerii ei, ca să n-o mai chinuiască atât de rău.

Fusese o voce de femeie? Sau de băiețel?

Sylvie Stock a pierdut acest spectacol pentru că niciuna dintre privirile pe care le-a aruncat pe furiș în salon nu a coincis cu el. Și au fost multe priviri din acestea. Văzuse deja cum arată Jess Moulson atunci când a dus-o pe McBride înăuntru, dar, împinsă de o curiozitate indecentă, voia să o vadă încă o dată.

Urmărise cazul lui Moulson în revistele de scandal, la știrile de la televizor și pe site-ul *Daily Mail*, pe al cărui forum întâmplarea stârnise o sumedenie de comentarii. Opinia predominantă,

exprimată și de Stock și apreciată cu un „like” atunci când venea din partea altora, era că fața arsă a lui Moulson era dovada faptului că lui Dumnezeu îi păsa de soarta copiilor și că făcea întotdeauna dreptate.

Însă ea nu vorbea serios. I se părea doar că așa este corect să vorbești despre ceva atât de rău. Căci Stock era o persoană rațională și adeptă a ateismului. Pentru ea, lumea era o mașinărie uriașă, unde lucrurile se întâmplau pur și simplu. Forțe anonime, puteri impersonale, acțiune și reacțiune, cauză și efect. Sigur, ar fi mult mai bine să trăiești într-o lume guvernată de ordine și motivație. Poate că tocmai din cauza asta atât de mulți oameni refuzau să vadă adevărul și se prefăceau că lumea lor este una ideală.

La drept vorbind, suferința aceluia băiețel dovedise că nimeni nu veghea asupra noastră și nimănui nu-i păsa câtuși de puțin de noi. Un Dumnezeu iubitor n-ar fi permis ca un copil să pățească așa ceva. Ron, soțul lui Stock, era catolic și obișnuia să spună că am fost trimiși pe lumea asta ca să ne făurim singuri sufletele, iar acesta era motivul pentru care Iisus a fost tâmplar. Numai că sufletele noastre nu sunt făcute din lemn și cuie, ci din fapte bune sau rele. Stock își dorea să înțeleagă cum moartea prin foc a unui copil putea explica teoria asta, înainte ca el să fi avut ocazia de a face fapte bune sau rele.

Nu, erau doar vorbe goale. Trăiești. Mori. Tu singur alegi dacă ești dumnezeu sau diavol pentru oamenii din jurul tău. Stock făcuse această alegere atunci când se dedicase meseriei de infirmieră. La fel și deținutele pe care le îngrijea ea aici, la Fellside. Numai că ele făcuseră alegerea greșită.

În cele din urmă, cedă impulsului și intră în salonul întunecat, luminându-și drumul cu lanterna de buzunar și având grijă să nu facă zgomot. Nu îndreptă raza lanternei chiar spre ochii lui Moulson, ci spre perna pe care își odihnea capul. Deținuta dormea adânc, iar expresia de pe chipul ei era una de vagă concentrare, de

parcă ar fi încercat să-și amintească ceva.

Văzută de aproape, fața ei avea ceva tulburător. Nu se putea spune că vreuna dintre trăsături ar fi fost urâtă sau nelalocul ei, însă ansamblul nu era deloc cum trebuie. Stock citise că Moulson suferise șapte intervenții chirurgicale ca să ajungă în stadiul acesta, așa că făcu un efort ca să-și imagineze cum arătase înainte. Mai observă și luciul acela ca de lac, atât de diferit de aspectul de piele sănătoasă. Vru să o atingă și să-i simtă textura.

Cu greu reuși să-și înfrâneze dorința aceasta. Pentru că, dacă ar fi atins fața lui Moulson, următorul lucru pe care l-ar fi făcut ar fi fost să o lovească.

Așa că se întoarse la biroul ei și la veghea lipsită de evenimente, însă nu și-o putu scoate din minte pe Criminala din Infern dormind un somn liniștit și fără dureri.

Nu-i drept, își spuse ea. Nu-i deloc drept. Cineva ar trebui să facă ceva în privința asta.

Liz Earnshaw nu visa.

De fapt, nici nu știa ce sunt visele. I se păreau aiureli relatările celorlalți oameni despre filmele ce se derulează în capul lor în timpul somnului. Însă, ori de câte ori era mai necăjită, chipul lui Naseem Suresh îi apărea în spatele pleoapelor închise. Dar nu era niciun fel de vis, pentru că Naz nu zicea și nu făcea nimic. Era doar acolo și atâta tot. Și parcă rămânea acolo și după ce Liz se trezea.

În noaptea de după pedeapsa aplicată lui Shannon McBride, chestia asta s-a întâmplat de trei ori. Și, de fiecare dată, Earnshaw s-a trezit și s-a ridicat în capul oaselor în bezna fierbinte din celulă și s-a uitat fix la peretele din fața ei până când imaginea a dispărut. Și de fiecare dată a murmurat „Scuze, Naz”. Și după aia s-a întins la loc și a închis ochii, încercând să-și găsească drumul înapoi în vidul acela fără imagini, unde se ducea în fiecare noapte. Evident că nu lui McBride îi cerea ea scuze. Și nici nu-și făcea iluzii că Naz ar putea s-o audă.

În orice caz, atunci când sună deșteptarea, ochii lui Earnshaw erau deja larg deschiși.

Îi plăcea nespus violența, dar în mod normal folosea metode rapide și odioase pentru a produce durere. Torturarea lui McBride fusese un eveniment de durată, care i se păruse neobișnuit și tulburător, pe care acum îi era greu să și-l scoată din minte. Mușchii de la mâna ei dreaptă își aminteau totul, retrăind senzațiile: impactul dur, vibrant, al ciocanului cu carnea și oasele lui McBride, iar și iar, schimbându-și calitatea pe măsură ce oasele se sfărâmau și carnea se frăgezea.

La masa de dimineață a stat cu urechile ciulite, încercând să afle vești despre starea lui McBride. Una sau două vorbe i-ar fi fost suficiente. Că urma să se întoarcă în celulă. Că domnul doctor

Salazar o reparase și o declarase sănătoasă. Că mâinile terciuite îi fuseseră refăcute și erau acum ca noi.

Dar nimeni nu a spus nimic despre McBride la masa de dimineață. Cel puțin, nu în vecinătatea lui Earnshaw. Iar de câte ori se apropia de o altă masă, toată lumea amuțea, de parcă ea ar fi fost un buton ambulant pentru reglarea volumului.

A avut mai mult noroc în curte, unde raza auditivă era mai lungă decât cea vizuală. Așa că, strecurându-se prin mulțimea de deținute, a reușit să surprindă fragmente dispartate de conversații. Din păcate însă, grupurile acelea spontane de dezbateri aveau cu totul alte subiecte pe ordinea de zi. Până la urmă, culegând câte un cuvânt de ici, de colo, Earnshaw a putut să pună cap la cap povestea – dacă-i putem spune așa.

În infirmerie se afla o femeie cu fața ciudată, ca de păpușă din porțelan. Rowena Salisbury, deținuta de la cantină, care ducea mâncare femeilor internate acolo, zicea că era Jess Moulson. Criminala din Infern.

Auzind acest nume, câteva deținute au scuipat sau au înjurat. Majoritatea nu și-au dat în vileag părerile. În lumea de afară, vinovăția și nevinovăția erau două chestiuni complet separate, aidoma pozițiilor de pornit și de oprit ale unui comutator. Earnshaw nu știa prea multe și nu se gândea la lucrurile pe care nu le putea vedea sau atinge, dar, la fel ca toată lumea care a fost vreodată într-o sală de judecată și a trebuit să răspundă la întrebarea *Cum pledezi în fața acestor acuzații?*, ea știa instinctiv că forul interior al oamenilor are o geografie al naibii de complicată și de înșelătoare. Ca un canal vechi, în care s-au aruncat atât de multe lucruri de-a lungul anilor, încât nu-i mai vezi fundul. Evident că nu mai este curat, dar cine poate spune de unde vin gunoaiile alea?

Așa că ea n-a spus nimic despre Moulson, pentru că oricum nu avea nicio părere. La un moment dat, auzi numele lui McBride, se întoarse în direcția respectivă și se alătură unui grup de femei deloc

bucuroase să o vadă.

— Deci cum se simte? vru ea să știe. McBride? S-a întors în celulă?

Toate deținutele amuțiră câteva clipe. Ca și cum, din punctul lor de vedere, Earnshaw nu avea niciun drept să pună întrebarea asta. În cele din urmă îi răspunse Luanne Kingston.

— Salazar a vorbit prin skype cu Spitalul Leeds General. Crede că va trebui s-o transfere acolo. N-am auzit nimic altceva.

Privind la chipul serios și îngrijorat al lui Luanne, n-ai fi zis în vecii vecilor că-i făcuse soțului o operație estetică la ouă folosindu-se de o sticlă spartă. Ba chiar ai fi crezut că Luanne era o sfântă.

— N-ați auzit? repetă Earnshaw. Atunci de ce vorbiți despre ea?

Altă tăcere glacială și tot Luanne cedă prima.

— Jess Moulson i-a cântat un cântec de leagăn. Așa zice Shannon. I-a povestit Rowenei când i-a dus micul dejun.

— Moulson? Criminala?

Greu de crezut, plus că McBride era cunoscută pentru poveștile ei fantasmagorice. Probabil că despre asta era vorba.

— I-a cântat Moulson?

— Așa se pare, da.

— Mi se rupe!

Expresia de pe chipul lui Luanne spunea că abia se abține să nu-i zică vreo câteva.

— Și nouă, răspunse ea.

— Bravo! le laudă Liz și trecu mai departe.

Nu se putea hotărî cu ce să-și omoare timpul. Nu era „de serviciu” în ziua asta, dar se duse totuși la Grace s-o întrebe dacă nu cumva are nevoie de ea. Nu avea. Deja Dima Juke și Roz Jacobs sprijineau ușa de la celula ei și, în fond, Grace nu rămânea niciodată fără ajutoare. Dar Earnshaw tot intră și îi puse întrebarea. Bineînțeles că primi răspunsul așteptat.

— Ne descurcăm, Lizzie, îi spuse Grace. Azi ești liberă, așa că

relaxează-te.

Îndemnul acesta suna excelent, dar nu și pentru Earnshaw. Nu citea. Nu consuma droguri. Nu era credincioasă, ca să-și poată petrece timpul cufundată în rugăciuni. Nu era pasionată de clubul de film, nici de întrunirile Alcoolicilor Anonime și nici de munca în grădina de legume. Nu mai avea nicio prietenă de când murise Naz. Singura ei metodă de relaxare era să-și aducă aminte, iar astăzi chiar nu avea niciun chef de asta.

— Aș putea să fac puțină curățenie, propuse ea.

Grace nu s-ar fi uitat altfel la ea nici dacă s-ar fi oferit să-i danseze din buric. Dar se pare că observă ceva pe chipul lui Earnshaw pentru că dădu din cap.

— Bine, fă curat dacă așa vrei. Dar în liniște, că vreau să meditez.

Grace meditând arăta exact ca Grace răstignită pe un scaun, cu picioarele crăcănate și ochii închiși. Liz se mișca în vârful picioarelor pe lângă ea, mutând fără entuziasm lucrurile dintr-un capăt al mesei sau al raftului în capătul celălalt, pentru ca apoi să le pună la loc. N-avea ce curat să facă aici. Grace își ținea celula într-o ordine desăvârșită.

Și se pomeni că se întoarce în trecut. Nu voia, dar nici nu știa cum să se oprească. Văzu roșu în fața ochilor. Bucăți de hârtie igienică, îmbibate cu sânge și călcate în picioare. O inimă din hârtie creponată. Încheieturile propriilor degete, julite și îndurerate, după ce lovise de o sută de ori cu pumnul în peretele celulei.

— Ce-ai zis? o întrebă Grace.

Gândurile lui Earnshaw se împrăștiară care încotro.

— Nimic.

— Parcă ai zis că-ți pare rău.

— Ba nu.

Grace oftă.

— Gata, Lizzie, încetează! Nu ești camerista mea. Am o treabă mai bună să-ți dau.

— Ce anume, Grace?

Aceasta se duse la dulapul cu cărți, de unde luă un carnet. Unul cu coperte elegante, din moleschin, care semăna cu o carte nouă-nouă.

— Ultima pagină, spuse ea, întinzându-i-l lui Liz. Rău platnice. Vezi ce poți să rezolvi.

Un val uriaș de ușurare și recunoștință se revărsă peste Liz.

— O să le scutur nițel, promise ea.

— Sunt convinsă că așa vei face.

— Grace?

— Da?

— McBride o să mai poată să-și folosească mâinile?

— Sigur că da. McBride e pe jumătate irlandeză, Lizzie. E obișnuită cu așa ceva.

Tonul lui Grace și zâmbetul larg care i-au însoțit cuvintele i-au dat a înțelege că era o glumă, așa că a râs. Iar râsul ăsta i-a alungat o parte din remușcări. Așa că Liz Earnshaw a plecat să îndeplinească ordinul lui Grace cu inima mult mai ușoară decât o avusese mai devreme.

Dimineața următoare, infirmeria era în fierbere. Venise domnul doctor Salazar pentru programul de consultații, iar infirmiera Patience DiMarta – „haide să ne respectăm reciproc și totul va fi bine” – era de serviciu.

Prioritatea lui Salazar a fost să completeze documentele de transfer al lui McBride la Leeds. Măinile deținutei erau într-o stare absolut îngrozitoare și probabil că avea să piardă un deget, poate chiar două. Sally (așa îi ziceau deținutele doctorului Salazar) nu se pricepea prea bine să pună atele atâtor oase și oscioare rupte și zdrobite. Și era clar că o asemenea problemă depășea și competențele lui Sylvie Stock – cu o seară înainte, aceasta pusese destul de prost pansamentele pe care le desfăcea acum Sally ca să le schimbe și să înlocuiască atelele. Însă nu era decât o soluție de moment. McBride trebuia să fie transferată. Cât mai repede.

— Și zici că a fost un accident? o întrebă doctorul Salazar.

Tonul lui era bănuitor. Nu și-l putea ascunde.

— A căzut o masă peste mine, bâigui McBride.

Cu foarte mare grijă, Salazar îi întoarse mâna dreaptă – cea mai afectată – ca să-și vadă și ea articulațiile de la degete.

— Semnele astea, zise el, arătându-i unde să se uite, par a proveni din lovituri separate. Nici măcar nu au fost făcute din același unghi. Dacă o masă...

— A fost un simplu accident, Sally, spuse McBride. A fost vina mea, că-s proastă. M-au văzut o grămadă de fete.

Salazar nu mai insistă. Pe vremuri ar fi făcut-o. Ar fi cerut numele tuturor deținutelor care, chipurile, ar fi fost martore la accident și le-ar fi interogat pe câteva ca să vadă dacă relatările lor coincideau. Poate că ar fi raportat accidentul. Ba chiar s-ar fi dus la director și i-ar fi cerut să demareze o anchetă.

Dar acum nu mai făcea lucruri dintr-astea. Îndelungata experiență ca doctor de penitenciar îl dezvățase de asemenea inițiative. Însă tot se mai gândea la ele, ca și cum ar fi vrut să nu uite marea diferență între ce era el acum și ce ar fi trebuit să fie.

După ce McBride a plecat sub escortă, Salazar i-a cerut lui DiMarta să pregătească salonul de carantină cât timp el o chestiona pe Moulson (într-una dintre scurtele ei perioade de luciditate). Urma să-i pună întrebări de rutină de genul „în ce zi suntem” sau „când și unde te-ai născut”. Trebuia să stabilească dacă era întregă la minte, pentru că, dacă nu era, atunci – printr-o logică bizară care avea de-a face cu legile, nu cu medicina – decizia ei de a se sinucide prin înfometare nu ar fi fost respectată.

Moulson i-a răspuns corect la toate întrebările. Și Salazar era oarecum mulțumit de sine, datorită faptului că dăduse dovadă de profesionalism și empatie pe toată durata dialogului. Nu mai văzuse niciodată un chip ca al lui Moulson. La fel cum făcuse și Sylvie Stock, cu o noapte înainte, încercă și el să-și imagineze cum arăta înainte de operațiile de reconstrucție. Probabil că rănilor fuseseră unele îngrozitoare, deoarece chirurgia plastică și reparatorie se dezvoltase foarte mult în ultimul deceniu, ajungând să semene cu un soi de magie. Acum puteai să crezi pielea nouă din celule stem și să redai funcțiile mușchilor prin transferul liber microvascular. Dacă Moulson avusese parte de toate aceste intervenții și tot arăta cum arăta, înseamnă că fața îi fusese arsă până la os.

Totuși, indiferent de felul cum arăta, Salazar nu a descoperit nimic în neregulă cu aparatul ei cognitiv, deci nimic care să justifice vreo intervenție în sinuciderea ei lentă. Până la ora unsprezece, ajutat de DiMarta, a mutat-o pe Moulson din salonul principal în camera de carantină (conform instrucțiunilor primite de la director). Apoi a întrebat-o pe deținută dacă acceptă să fie vizitată de Sarah Afanasy, pastorul ecumenic al penitenciarului Fellside. Moulson a refuzat pe un ton politicos, dar ferm.

Salonul de carantină era el însuși un spațiu securizat, aidoma unei carcere în mijlocul infirmeriei. Așa că doamna pastor ar fi trebuit să se deplaseze ea până acolo, deoarece Moulson era netransportabilă, chiar dacă s-ar fi răzgândit în privința sinuciderii.

Ceea ce nu s-a întâmplat. Când se trezea, era foarte lucidă și refuza – cu multă politețe – orice fel de substanțe nutritive, cu excepția apei. DiMarta îi puse o carafă plină și două pahare din plastic pe măsuta de lângă pat.

Sally se miră la vederea paharelor.

— De ce două? Doar n-o să primească musafiri? întrebă el în glumă.

O fracțiune de secundă, trupeșa infirmieră păru cumva jenată.

— Nici nu mi-am dat seama, spuse ea. A fost un automatism „Umple carafa, pune două pahare”. Nu ți se pare că tot ce faci... faci fără să te gândești?

— Puterea rutinei, încuviință Sally.

Și el era extrem de familiarizat cu fenomenul acesta – cu drumurile care se înfundau, cu ușile atât de ruginite că nu mai voiau să se deschidă. Câteodată avea impresia că fiecare decizie de acum era condiționată de altele, luate cu ani în urmă.

— Adevărul e că suntem niște roboți. Dar nu unii sofisticăți, ci doar niște jucării pentru copii, care se mișcă în șanțulețe deja făcute.

DiMarta era de-a dreptul șocată.

— Nici nu m-am gândit la ceva atât de deprimant! Am vrut doar să spun că-i foarte ușor să intri pe pilot automat fără să-ți dai seama.

Salazar încercă să se apere, spunând că exact asta voise și el să sublinieze, dar deja discuția alunecase pe o pantă neplăcută. Plus că era jalnic în materie de glume.

Așa că se uită la Moulson, care adormise din nou. Neștiind ce ar putea să spună ca să destindă atmosfera, doctorul apelă la pantomimă. Umplu cele două pahare cu apă și mimă o scenă în care Moulson primea un musafir.

DiMarta izbucni în râs, dar își acoperi imediat gura cu palma.

— Nu-i frumos! spuse ea printre degete.

— Ce? Ce nu-i frumos?

Infirmiera îi arătă cele două pahare din plastic.

— Așa îl chemi pe *Coco*. Turnând apă sau vin într-un pahar în fața unui scaun gol.

— Cine-i *Coco*?

— Un monstru care îi mănâncă pe cei mici și după aia le ia înfățișarea.

— Superb! E o legendă portugheză, nu-i așa? Nu știam că ești superstițioasă, Patience.

DiMarta ridică din umerii ei lași.

— E tot o chestie de pilot automat. Am crescut ascultând povestea asta. Noapte de noapte mama mă trimitea la culcare spunându-mi să nu protestez, dacă nu vreau să vină *Coco* și să mă mănânce.

— Dar uite că ai scăpat.

— Am scăpat. Pentru că nu am protestat. Și nici nu l-am așteptat cu masa întinsă.

Salazar a tot trecut pe la Moulson întreaga zi. Acum era conștientă, acum nu mai era. Însă, în general, nu mai avea putere să vorbească nici atunci când era trează. Însă el oricum a încercat să facă puțină conversație, doar ca să-i arate că era acolo și să-i amintească de faptul că nici ea nu plecase de pe lumea asta. Cel mai mare cusur al morții este că te face să fii singur chiar atunci când te înconjoară o mulțime de oameni. Iar moartea din acest caz aducea mai multă singurătate decât altele.

În înțelegerea pur teoretică a lui Sally, înfometarea era o chestiune complicată. Nu îți aducea sfârșitul într-o manieră lină, ci te purta într-acolo așa cum te duce o căruță pe un drum plin de hârtoape. A discutat despre asta cu Patience, care probabil că va avea să poarte aceeași povară a responsabilității ca și el.

— Când te înfometezi, nu te privezi de un singur lucru, ci de o

mulțime. Majoritatea oamenilor se gândesc numai la lucrurile evidente.

— La calorii.

— Da. Fără aportul de calorii îți pierzi energia și nu te mai poți mișca. La fel, nu mai ai proteinele necesare refacerii celulelor. Dar trupul tău are nevoie de mult mai multe. Pentru că noi suntem niște mașinării foarte complicate, Patience. Avem nevoie de cloruri pentru stomac. De iod pentru glanda tiroidă. De electroliți pentru sistemul nervos.

— Nu-mi place să mă gândesc că oamenii ar fi niște mașini, țâțâi DiMarta. Aș prefera să folosești o altă metaforă.

Sally îi înțelese obiecția, însă era singura metaforă pe care o avea la îndemână.

— Toate organele tale au propriile urgențe, care apar când apar. Și, în cele din urmă, ajungi la catabolism¹¹. Și începi să te hrănești cu propria-ți grăsime, apoi cu mușchii și țesuturile: trupul tău va încerca să se dezmembreze ca să aibă ce mânca.

— Îmi închipui că durerea încetează la un moment dat, spuse DiMarta neîncrezătoare.

Sally avea de gând să facă tot ce-i stătea în putere ca să nu doară deloc. Moulson refuzase orice tratament, dar nu și calmantele. Și, din moment ce oricum era pe moarte, îi putea da oricât de multe. Chiar așa stând lucrurile, situația nu-i făcea câtuși de puțin plăcere.

Însă asta era meseria lui și avea de gând să și-o facă atât cât putea el de bine. Cel puțin, spera că așa va fi. Își cunoștea defectele, iar unul dintre ele era lașitatea. Și putea veni o clipă în care să fie tentat să privească în altă parte.

11 Proces de dezasinilare care are loc în organismele vii (n.tr.).

— Ai primit o scrisoare, spuse infirmiera Stock.

Puse pe noptieră plicul alb-gălbui, apoi se îndreptă de șale și se uită lung la el, cumva neliniștită de prezența lui acolo.

Majoritatea infirmierelor afixau un fel de detașare plictisită față de Jess. Nu însă și Stock, al cărei interes pentru această pacientă era foarte puternic. Intra destul de des în rezerva de carantină, chiar și atunci când nu avea nicio treabă acolo. Dar rareori rostea vreun cuvânt.

— Mulțumesc! murmură Jess.

O așteptă să plece și abia atunci deschise scrisoarea.

Evident că era de la Brenda. Și îi frânse inima – deja amortită și nesimțitoare la momentul acela. Îi scrisese mătușii ca să-i explice motivele care o determinaseră să intre în greva foamei. A fost unul dintre cele mai grele lucruri pe care le făcuse ea vreodată, dar nu putea suporta gândul că Brenda va afla de la televizor ce se întâmplă cu ea. Nu Brenda, care fusese ca o mamă pentru ea, atât înainte, cât și după moartea mamei sale adevărate. Care-i spusese *bombonica mea* și apoi *drăguța mea Jess*. Care o iubise întotdeauna, indiferent cât de puțin i-a meritat ea dragostea.

Scrisoarea aceasta era răspunsul Brendei.

Nu stinge lumina, Jess! Nu-ți pune capăt zilelor, orice ar zice ei că ai făcut! Nu renunța la viață pentru că alții spun că ai fi o criminală ori o păcătoasă! Tu singură știi ce ai făcut și ce nu ai făcut și doar ție trebuie să-ți dai socoteală, nu lor.

Exact asta era problema.

Jess apăsă butoanele patului ca să se ridice puțin. Avea un carnețel și un pix, pe care i le comandase infirmiera DiMarta de la

magazie. Iar acum își scrise răspunsul cu litere tremurate, nesigure.

Să nu vii la mine! Nu vreau să te mai rănesc. Te iubesc nespus de mult, dar așa e cel mai bine pentru mine. Să nu plângi!

Scrise adresa pe plic, îl lipi și îl puse pe noptieră. Timbrul va fi cumpărat din creditul pe care îl avea la magazie și care deja se apropia cu pași repezi de zero. La fel ca viața ei.

Deși lumina din rezervă era puternică și neîndurătoare, Jess adormi din nou și nu visă nimic. Așa avea să fie următoarea stație și destinația finală a călătoriei sale.

Sylvie Stock luă scrisoarea și o duse la parter ca să o pună în cutia de lângă birourile administrației.

Aceasta era procedura în cazul corespondenței tuturor pacientelor de la infirmerie. Deci nu se putea spune că Jess ar fi beneficiat de vreun tratament special. Însă o irita la culme că era obligată să facă acum comisioane pentru o ucigașă de copii.

Așa că rupse scrisoarea în bucăți pe care le aruncă într-unul dintre WC-urile personalului. Gest mărunț, dar care o făcu să se simtă vinovată întreaga zi.

— Puteți să stingeți lumina, vă rog? îi ceru Jess doctorului Salazar în ziua următoare – sau poate după două zile. Mă dor ochii.

— Trebuie să fie aprinsă ca să te pot consulta, îi răspunse Salazar.

— Știu, dar... după aia. Când rămân singură.

Doctorul îi îndeplini rugămintea. Și după aceea, pentru Jess nu au mai existat nici zile și nici nopți. Ci doar bezna în care trăia ea acum și semnalele luminoase care o orbeau de câte ori intrau doctorul sau infirmierele și se stingeau odată cu plecarea lor.

Doctorul Salazar începuse să-i administreze tramadol, pentru că simțea dureri mari când se mișca sau încerca să înghită puțină apă.

Tramadolul îi amorțea durerea, dar o și amețea și-i dădea o senzație de greață când încerca să-și miște capul. De asemenea, îi altera și percepția asupra timpului. Sau poate că nu. Poate că asta era doar un efect secundar al faptului că nu mai vedea cerul.

Sunt la închisoare, își zise ea aiurea. De parcă închisoarea ar fi fost un fel de drog.

Și dacă era, atunci ar fi trebuit să ia o doză mai mică.

— Ce se întâmplă cu bucăţica aia pe care ai băgat-o în infirmerie? Îl întrebă Grace pe Devlin-Diavolul. Moulson. Care-i treaba cu ea?

Nu trecuseră nici cinci secunde de când îl făcuse să ejaculeze și gardianul-șef încă mai gâfâia, dar se obișnuise cu trecerea abruptă a lui Grace de la sex la afaceri, așa că se rostogoli pe spate, își puse mâinile sub cap și o privi cum își aprinde o țigară. Își putea permite să se relaxeze. Ușa le era păzită de Liz Earnshaw și Carol Malaca Loomis, așa că era sigur că nu-i va întrerupe nimeni. Chiar dacă l-ar fi căutat un alt gardian, nu ar fi avut îndrăzneala să se uite pe sub fustele lui Grace.

— Se sinucide, îi răspunse el cu silă infinită. În singura manieră sută la sută sigură. Greva foamei. Se pare că obligația noastră este să ne uităm neputincioși la ea cum moare.

— E o formă de protest? vru să știe Grace, ignorând, ca de obicei, văicărelile lui Devlin.

Individul avea o grămadă de supărări. Trăia într-o lume unde toți oamenii voiau cu tot dinadinsul să-l înșele sau să-l insulte sau să-l desconsiderare sau să-l ignore. Sau să scape basma curată. După mintea lui, el era bastionul ordinii și disciplinei, un bastion care nu accepta niciun rahat din partea celorlalți. Atâta timp cât nu se simțea provocat, Devlin era maleabil ca plastilina în mâinile lui Grace.

Iar asta îi plăcea ei cel mai mult – sau, cel puțin, îi încuviința atitudinea. Devlin era un ins pe care-l puteai citi din prima. *Brută* era cuvântul care-ți venea în minte atunci când îl vedeai și n-aveai nicio șansă să-ți schimbi părerea după ce-l cunoșteai ceva mai bine. Era un bărbat mătăhălos, lat în umeri, cu țeasta rasă cu multă meticulozitate. Mai presus de orice altceva, Devlin era un om dur. Sau lăsa impresia asta – ca și cum, dacă l-ai fi despicat, ai fi găsit doar straturi din aceeași substanță tare și compactă.

Însă într-o singură privință aparențele erau într-adevăr înșelătoare. Da, Devlin era un tip crud și violent. După părerea lui Grace, îi plăcea nespun să bruscheze oamenii. Însă avea și o latură sentimentală. Îi plăcea să creadă că restul gardienilor, subordonații lui, îi erau loiali. Că deținutele îl respectau. Că reprezenta un pivot emoțional pentru oamenii pe care el îi trata cu dispreț și vorbe urâte de cele mai multe ori. Își crease o viață imaginară în care era iubit și înțeles. Și poate că asta explica într-un anumit fel relația pe care reușise să o aibă cu Grace: pentru el era vorba despre intimitate, în timp ce pentru ea era vorba despre o alianță.

Se gândi puțin la întrebarea care i se pusese și ridică din umeri – dar nu cu iritare, pentru că încă se mai bucura de tihna perioadei postcoitale –, ci cu nepăsare.

— Nu. Nu crede că i s-ar fi făcut vreo nedreptate. Avocatul ei a făcut cerere să o viziteze ca să discute un eventual apel, dar ea a zis că nu vrea să-l vadă.

— Atunci de ce o face?

— Habar n-am. Probabil că o muștră conștiința. A pledat nevinovată, dar a luat-o razna în timpul procesului și aproape a recunoscut că ea l-a omorât pe puștiul ăla.

Grace nu avu ce să comenteze cu voce tare, dar în sinea ei își spuse că își merită moartea oricine se lasă distrus de sentimentul de vină. Și oricum nu merită compasiunea celorlalți. Sentimentul de vină era unul dintre lucrurile pe care nu le putea înțelege. I se părea la fel de util ca dinții pentru o găină. Dacă un rău era făcut, atunci era bun făcut. Dacă n-ai vrut să-l faci, atunci nu erai tu de vină; dar dacă ai vrut, atunci trebuie să te împaci cu alegerea făcută.

Așa că, pentru ea, Moulson era doar o ciudățenie care îi făcea scârbă. Atâta tot. Prin urmare, începu să vorbească despre altceva. Grace avea trei fete noi pe care trebuia să le învețe cum să aducă droguri în penitenciar, deoarece toate trei aveau să compară în instanță în următoarele două săptămâni. Voia să-l convingă pe

Devlin să le pună la dispoziție niște mijloace de transport. Asta însemna multă muncă și atrăgea după sine multe discuții în contradictoriu despre oameni, date, adrese și sume. Păcat că făcuseră deja sex! Pentru că toată povestea asta îi binedispusese și îi excitase din nou. Însă Devlin trebuia să facă schimbul de tură și oricum era deja de patruzeci de minute în celula lui Grace. Cu multă vreme în urmă conveniseră asupra limitei de patruzeci și cinci de minute și încercau să nu o depășească.

Devlin își îmbracă uniforma, nu înainte ca deținuta să-l mai strângă o dată de cocoșel. Amestecând iarăși afacerile cu plăcerea, ea îi împărtășește un gând pe care îl avea de mai multă vreme.

— Cred că acum ne putem permite să ne extindem.

Devlin nu a fost cătuși de puțin entuziasmat de idee. Grace îi anticipase reacția și din cauza asta deschisese subiectul chiar înainte de plecarea lui. Diavolul prefera viața tihnită, în care banii și plăcerile să-i vină de la sine, fără să fie nevoit să facă vreun efort.

— Unde? o întrebă el. Deja suntem stăpâni pe tot blocul de celule. Nu avem nicio concurență, Grace.

— Nu vorbesc despre Goodall, ci despre Curie. Dizzy iese în două săptămâni. Asta-i șansa noastră.

Îl așteptă pe Devlin să caute noduri în papură. Îi cunoștea obiectiile și avea câte un răspuns pentru fiecare.

Iar el începu cu contraargumentul cel mai evident.

— Cum rămâne cu Hassan și Weeks?

Cele două deținute erau protejatele lui Dizzy Disraeli și cu siguranță că se așteptau să preia rețeaua de distribuție după eliberarea ei.

— Tocmai de asta discutăm acum, spuse Grace. Mă gândesc că Hassan și Weeks ar putea să aibă un necaz. Unul atât de mare, că va trebui să le bagi la carceră o săptămână sau două...

Devlin analizează planul în minte, în vreme ce-și netezea cămașa.

— O să fie nevoie de multe aranjamente. Nu mă înțelege greșit,

pot s-o fac. Dar ne va costa. Și pe cine vei pune să vândă? Dacă închid robinetul lui Dizzy, înseamnă că robinetul tău trebuie să fie deja instalat și să funcționeze. Altminteri ne pomenim cu sânge pe pereți.

— Am niște fete în minte.

Și Grace îi înșiră numele la care se gândise – Ellen Heinz, Sue Calvie, Jasmin Sullivan și încă vreo două. Dar citea pe chipul lui Devlin că el nu putea să vadă imaginea de ansamblu.

— O să ai nevoie de cineva care să bage marfa înăuntru. Nu pot să intru una-două în blocul Curie. Mai ales cu juma' de kil de heroină neagră ascuns sub cămașă.

— Asta este, într-adevăr, o problemă, recunosc Grace. Nu cunoști niște gabori de la Curie cu care să discutăm?

Devlin clătină vehement din cap. Cele șase blocuri de celule din cadrul penitenciarului Fellside erau ca niște republici independente, fiecare cu propriile activități de contrabandă. Grace înțelegea de ce ezită să-și recruteze colegii: o asemenea discuție ar fi presupus ca el să-și arate primul atuurile. Iar asta ar fi fost un risc considerabil.

Și, dacă tot ajunsese la riscuri, Devlin se referi acum la altul:

— Și ce facem cu Kenny Treacher?

Treacher era furnizorul lui Dizzy – individ cu o reputație îngrozitoare. Grace îl văzuse de câteva ori când acesta venise în vizită la Dizzy. I se părea genul de om care te-ar ucide fără să-și schimbe fizionomia care, chiar și în stare de repaus, aducea cu un măr pădureț care încercase să se mănânce singur.

Treacher și Dizzy se cunoșteau de dinainte de condamnarea ei la închisoare, însă furnizorul avea o relație mult mai profundă cu Dominica Weeks, protejata lui Dizzy, pe care el o cunoscuse într-una dintre vizitele făcute la pușcărie și cu care se spunea că avea de gând să se însoare de îndată ce va fi eliberată. Nu putea fi cumpărat și nici cooptat în grupul lor. Probabil că deja își făcuse planuri pentru a asigura o tranziție lină în momentul în care Dizzy va preda

ștafeta. Sigur, cu Hassan și Weeks scoase din ecuație, Treacher ar fi rămas temporar fără oameni în interior, așa că nu ar fi avut cum să-l oprească pe cel care i-ar fi furat clienții. Bineînțeles că s-ar înfuria și ar încerca să le pună bețe în roate, să le facă probleme și să încerce să le distrugă afacerea.

— Mă ocup eu de el, spuse Grace pe un ton nepăsător.

Adevărul era că orice represalii ar fi pus la cale Treacher, acestea ar fi afectat numai persoanele de la baza scării ierarhice. Și pe ea n-o deranjau deloc eventualele victime colaterale.

— Tu gândește-te ce curier să folosim. Întreabă în dreapta și-n stânga. E musai să fie o gardiană. Una cu destulă vechime dacă se poate.

— Cu ce culoare de păr? mormăi Devlin.

— Blondă, Dennis. Cu ochi mari. Femeile cu aspect de îngeri se descurcă mai ușor.

Fix la încheierea perioadei de patruzeci și cinci de minute, Devlin ieși din celula lui Grace și trecu printre Earnshaw și Loomis, care stăteau în poziție de drepti, aidoma soldaților de gardă la Turnul Londrei. Își îndreptă cravata și își aranjă pantalonii ca să le demonstreze că el știa că ele știu ce se petrecuse înăuntru și că îl durea exact undeva de asta. Apoi se îndepărtă cu pași țanțoși.

Carol Malaca mimă actul felației până când surprinse privirea goală a lui Earnshaw și se opri, descumpănită.

Veștile despre criminala care voia să moară s-au răspândit foarte repede prin Fellside.

Cel mai repede în blocul G, unde Shannon McBride (revenită de la Spitalul Leeds General cu doar nouă degete, atele și șuruburi la mâinile-i reparate cu multe chinuri și cu scutire de la muncă pe cel puțin o lună), s-a dovedit un excelent vector de transmisie. Avea impresia că Moulson era proprietatea ei – măcar la nivel narativ – și o deranja că altele voiau să pună stăpânire pe ea. Așa că s-a apucat să spună oricui avea chef s-o asculte cum îi cântase Moulson un cântec de leagăn și ce putere hipnotică avea vocea ei. Povestea asta se cam învechise deja, dar încă mai avea ceva valoare, mai cu seamă când o auzai chiar de la sursă.

Shannon și-a spus povestea la cantină, încercând să condimenteze puțin carnea tocată fără gust din farfurie. Publicul ei era alcătuit din deținutele de la etajul al doilea, colegile ei de celulă și alte fete cu care se avea bine. Erau acolo Po Royal și prietena ei, Kaleesha, bibliotecara din blocul G. Mai era și Hannah Passmore, singura condamnată pe viață de la etajul al doilea. Hannah nu făcea tocmai parte din acest grup pașnic și mai școlit, dar fusese la un moment dat colegă de celulă cu Po și de atunci aveau grijă una de alta.

— Poate că așa l-a omorât pe puștiu' ăla, spuse Po. I-a cântat un cântec de leagăn și micuțu' nu s-a mai deșteptat.

Lui McBride ideea aceasta i se păru extraordinară și, în mod normal, ar fi fost fericită s-o strecoare în poveste. Numai că ar transforma-o pe Moulson într-un monstru. Când se gândea la noaptea aceea îngrozitoare, cel mai bine își amintea cum îi trecuse imediat durerea aia insuportabilă atunci când o luase Moulson în brațe.

Dar mai avea încă un motiv. Și anume că la început o confundase

cu un băiețel sau își închipuise că în salonul infirmeriei era și un băiețel. Sau cam așa ceva. Însă partea asta era neclară și nu părea să ducă nicăieri, așa că nu a pomenit nimic despre băiat în relatările ei.

Shannon se gândea la femeile înspăimântătoare din poveștile copilăriei, femei care cântau și ale căror puteri stăteau tocmai în cântece și cel mai bine era să nu le ascuți. Sirene și iele și alte creaturi asemănătoare. Nu voia s-o bage pe Moulson în grupul lor. Dar poate că Moulson avea și ea un fel de putere, fără să aibă suflet rău.

— Are o voce foarte ciudată, recunosc eu. Parcă-ți intră în oase și vibrează de acolo.

— Dacă are un vibrator, poate că o să mi-l împrumute și mie, spuse Kaleesha.

Comentariul acesta îi aduse o lovitură de cot în coaste din partea iubitei sale, totodată și actuală colegă de celulă.

— Să nu care cumva să te prind că te apropii de ea, curvă nerușinată ce ești! o admonestă Po.

Hannah Passmore clătină indispusă din cap.

— Cântă, spuse ea cu dispreț. De ce cântă?

— Poate că nu se poate abține, sugeră McBride, apucându-se din nou să înflorească povestea. Avea ochii nițel cam sticloși. Ca și cum ar fi fost în transă. Ca și cum cântecul ăla i-ar fi ieșit din gură, oricât de mult s-ar fi împotrivit ea.

— Ce ți-a cântat? o întrebă Po.

Multe cântece, dar singurul pe care și-l mai amintea Shannon era „Time After Time”, din repertoriul lui Cyndi Lauper. Amănuntul acesta siropos căzu pe urechi surde, așa că își propuse să pomenească alt titlu data următoare când i se va mai pune întrebarea asta. La urma urmei, cântecul nu era așa de important. Importantă era povestea ori, mai bine zis, reacția pe care o declanșa povestea. Așa că era dispusă să adapteze detaliile la nevoile și preferințele publicului său.

Lui Shannon îi plăcea nespus atenția de care beneficia în urma poveștilor. Și îi mai plăcea și cum poveștile ei se răspândeau după aceea. Așa avea sentimentul că ea este centrul vieții din blocul de celule Goodall – ca o frumoasă a balului. În alte privințe, abia dacă era băgată în seamă. Și era conștientă de asta. La fel fusese și înainte să ajungă la Fellside. Familia a dezmoștenit-o imediat ce a fost arestată – imediat ce s-a aflat că era acuzată de trafic de droguri. Iar logodnicul a lepădat-o ca pe o măsea stricată. La Fellside nu a vizitat-o nimeni și nu a primit nici măcar o singură scrisoare. Golul lăsat de ea în lumea de afară se închisese la loc, fără a o mai include și pe ea. Așa că a început să spună povești și, cât timp avea ascultători, reușea să se convingă singură că avea și prietene.

Iată că, după noaptea procesului cu Caseta, chiar s-a pomenit înconjurată de prietene. Femei care niciodată până atunci n-o învredniciseră nici măcar cu o privire se opreau acum lângă celula ei doar ca să stea de vorbă sau ca să o invite la un joc de Connect 4 sau de remi în „sala de bal”. Așa că ea le dădea la schimb poveștile – întrucât altă conversație nu știa să facă. Și, exact ca o pisică, torcea de bucurie că o asculta și pe ea cineva.

Moulson era o poveste bună, așa că Shannon a cizelat-o și i-a dat lustru. Însă niciodată nu era sigură de reacția pe care avea s-o stârnească. Foarte puține dintre deținutele de la Goodall dădeau crezare părerilor exprimate în presă despre Criminala din Infern, însă știau că murise un copil, iar asta nu le plăcea deloc. Așa că li se părea echitabil ca Moulson să moară la rândul ei.

Evident că erau și unele mult mai pragmatice. De exemplu, Harriet Grace. Se zvonea că intermedia pariuri pe cât timp mai avea de trăit Moulson. Pentru orice perioadă mai lungă de șase săptămâni, cota era de o sută la unu. Însă nicio deținută din Fellside nu voia să accepte un asemenea pariu.

Shannon spera din inimă că Moulson se va răzgândi și va renunța la sinucidere. Avea mai multe motive ca să-și dorească asta. În

primul rând ar avea șansa de a-i putea mulțumi pentru că o ajutase să treacă cu bine de noaptea aceea cumplită.

Plus că o poveste cu un final neașteptat este o poveste foarte bună.

A mai trecut o săptămână și Jess tot nu s-a răzgândit.

Murea încet – centimetru după centimetru, gram după gram. În săptămâna a treia depășise bariera durerii, iar acum era amortită și aproape că nu mai simțea nimic. Cu excepția momentelor când încerca să înghită puțină apă sau să vorbească – adevărată agonie din cauza infecției fungice de sub limbă.

— Pot să te tratez, îi spusese domnul doctor Salazar când i-a ridicat capătul limbii cu o spatulă și a dat de carnea umflată și lividă. Nu văd de ce ar trebui să suferi în halul ăsta.

De fapt, s-a oferit de mai multe ori să o ajute. Ultima dată, aproape că o implorase să-i dea voie. Jess înțelegea cât de mult îl doare faptul că trebuia să stea cu mâinile în sân și să se uite la ea cum se chinuiește din cauza unei afecțiuni pe care el o putea vindeca. Însă nu era sigură de voința ei. Curând aveau să se întâmple lucruri mult mai rele. Și dacă acum accepta tratamentul, cum ar putea să fie convinsă că mai încolo îl va refuza? Nu cumva ar crea acum un precedent, pe care l-ar putea invoca doctorul dacă ea nu va mai fi în stare să vorbească?

Mai bine să îndure durerea până când nu va mai conta nimic.

Tramadolul o ajuta cât de cât – nu-i calma prea mult chinurile, dar măcar nu-și mai dădea seama de trecerea timpului. Efectele medicamentului se accentuaseră pe măsură ce Jess scădea în greutate și organismul ei devenea tot mai slăbit. Acum, ori de câte ori Salazar sau una dintre infirmiere îi făcea injecția, avea senzația că se transforma într-o plută de undiță, aruncată în ape adânci și negre. Încet, foarte încet, ieșea din nou la suprafață și se pomenea că o altă infirmieră era de serviciu și că trecuse deja o jumătate de zi.

Odată, când și-a revenit după una dintre aceste stări de pierdere a lucidității, a fost convinsă că nu este singură în cameră. La fel ca în

prima noapte, petrecută în salonul principal al infirmeriei. Însă convingerea ei de acum era mult mai fermă. Cineva se mișca la căpătâiul patului ei. A așteptat ca persoana respectivă să-i intre în raza vizuală, dar a așteptat în zadar. Se mișca într-o parte și în alta în spatele ei – și îi auzea pașii, ușori și neregulați. Îi era greu să-și imagineze ce făcea acolo. Sărea? Dansa? Împingea ceva de-a lungul podelei fără să-și folosească mâinile?

Poate că ar fi îndrăznit să îi vorbească, dar știa cât de tare ar fi durut-o dacă și-ar fi mișcat limba plină de ulceratii. Așa că i-a făcut cu mâna – o umbră de gest șovăielnic, abia ridicându-și degetele de pe așternuturi.

Pașii s-au oprit chiar lângă umărul ei și rama patului a scârțâit ca sub o apăsare. Musafirul nevăzut și-a tras nasul – ca și cum i-ar fi fost plin și trebuia să și-l sufle – și apoi s-a auzit un foșnet stins. Jess și-a imaginat că își freca obrazul. Sau poate se scărpină.

Cu cât se prelungea tăcerea, cu atât părea mai puțin probabil să fie întreruptă de străinul din rezerva ei. Iar acum liniștea era deplină, făcând-o să se întrebe dacă nu cumva își imaginase toate sunetele acelea. Poate că aceste senzații nu fuseseră decât niște rămășițe ale binecuvântatei uitări de sine pe care i-o ofereau calmantele.

Însă imediat a simțit și altceva: un curent de aer lângă obrazul ei. Musafirul încă mai era acolo, atât de aproape, că-i simțea răsuflarea.

A întors capul, dar foarte încet, ca să reducă pe cât posibil scrâșnetul dureros al mușchilor nefolosiți.

Nu era nimeni acolo. Nu era nimic în spatele patului. Nici nu s-ar fi putut, pentru că patul era lipit de perete. Nu exista acel spațiu în care s-ar fi mișcat musafirul ei nevăzut.

— Zici că nu mai are mult?

Devlin se săturase până peste cap de divagările lui Salazar. Se săturase până peste cap și de infirmeria aia. Și de faptul că-i transpirau la greu ouțele în nădragi din cauză că blocul administrației nu era prevăzut cu aparate de aer condiționat și valul de căldură se făcea din ce în ce mai fierbinte. Nu voia decât un răspuns direct. Dar afurisitul ăsta de felcer, care nu se pricepea decât să prescrie calmante, se ferea să i-l ofere.

— Nu spun decât că a atins un punct critic, repetă a zecea oară Salazar, ridicând din umerii gârboviți. Următoarele patruzeci și opt de ore sunt cruciale.

— Cruciale?

— Decisive.

— La naiba, omule! Folosești zece cuvinte diferite ca să-mi zici aceeași tâmpenie! O să moară sau nu?

Doctorul tresări, dar îi evită privirea lui Devlin. Gardianul-șef știa că Sally e un căcăcios. Genul acela de laș incapabil de atitudini categorice în orice privință, incapabil să-și exprime opiniile. Defect ironic, pus în evidență de țeasta mare și în formă de cartof, dându-i un aer impunător și ferm. Odată ca niciodată, chiar dăduse dovadă de ceva perseverență. Însă timpul îl transformase într-un individ care se ferea cu iuțea din drumul tău, exact așa cum făcea și acum.

— Nu vreau să discut despre asta, îi răspunse el lui Devlin.

— Ba ai să discuți, Sally! Dacă nu cumva vrei să avem o altă discuție. Discuția aia despre cum ți-ai vârât tu labelle în borcanul cu miere. L-am putea informa și pe director.

O scurtă perioadă, Sally luase medicamente din rezerva penitenciarului. Asta fusese pe vremea când pe soția lui, Leah, o ucidea cancerul și el îi administrase calmantele pentru a-i ușura

drumul spre tărâmul de dincolo. Devlin descoperise o factură pe care doctorul o aruncase după ce o falsificase cu ajutorul unui tuș corector și al unui fotocopiator. Acum Devlin avea atât factura originală, cât și copia contrafăcută într-un dosar pus bine în biroul său. Păstrase secretul lui Salazar, dar îi cerea acestuia tot felul de contraservicii în mod regulat. Deocamdată totul mergea bine. Și el era convins că așa va merge și în continuare pentru că asta era doar jumătate din atuul lui. Cealaltă jumătate era Naseem Suresh, la care Devlin nu se referea niciodată, deoarece știa că nu trebuia să o facă.

— Și dacă tot vorbim despre automedicație, adăugă el, continuându-și argumentația, în caz că mai era nevoie, ce ai pentru mine?

Salazar se duse la dulapul cu medicamente, îl deschise și scoase de acolo trei cutii alb cu roz, cu mialgin. Fără vreun alt cuvânt, Devlin le vâri repede în buzunar. Lua ocazional mialgin încă de când venise la Fellside – sau, mai degrabă, încă de când se înhăitase cu Grace –, dar era mult prea isteț ca să treacă pe diamorfină. Câte o jumătate de tabletă de mialgin îi dădea senzația unui futai lent și îndelungat, așa că se înțelegea de minune cu medicamentul acesta. Din observațiile sale zilnice, ajunsese la concluzia că heroina nu avea asemenea maniere alese.

— În regulă, zise el, bucuros că fusese restabilită ierarhia firească. Acum, lasă gluma la o parte și spune-mi când o să dea colțul curva aia.

Dar nici acum Salazar nu vru să-și ia vreun angajament.

— Moulson e din ce în ce mai slăbită, sună răspunsul lui. Probabil că o să-i cedeze un organ important cândva, în zilele următoare. Iar eu nu voi interveni decât la cererea ei. Și dacă ea mi-o va cere...

Devlin nu mai înțelegea nimic.

— Am crezut că nu mai e în stare să vorbească.

— Nu mai e, îi dădu dreptate doctorul. I-ar fi foarte greu. E o

tragedie ce se întâmplă în gura ei. Dar încă își dă seama unde se află. Cel puțin o parte din timp. Și nu-i imposibil să spună... unul sau două cuvinte sau să facă vreun gest pe care eu să-l pot interpreta drept cerere.

— Un gest pe care tu să-l poți *interpreta*? spuse rar și apăsător Devlin.

— Da.

— Ei, uite ce sfat îți dau, Sally. Nu interpreta nimic!

— Să nu...

— Interpretezi. Lasă natura să-și urmeze cursul.

Doctorul avea pretenția să-i fie respectate părerile, dar se pare că nu prea avea sortii de izbândă în cazul acesta.

— Îmi cunosc responsabilitățile, Dennis. Sunt angajatul penitenciarului, însă lucrez pentru binele pacienților mei, la fel ca oricare alt doctor.

— Păi, exact asta îți cer să faci, cretinule! Asta e ce vrea ea, corect? Iar directorul ți-a zis să nu te bagi. Și eu îți spun acum același lucru.

— Dar dacă se răzgândește...

Devlin îi puse mâna pe umăr – ca un tată, deși Salazar era cu zece ani mai în vârstă.

— Ajut-o să nu-și piardă curajul, spuse el.

Sally nu mai zise nimic. Dar era ceva pe chipul lui care aducea a sfidare. Devlin nu se lăsă păgubaș. Strângându-l tare de umăr, își apropie fața de a lui.

— Mai ții minte ce s-a întâmplat ultima oară când ai mai vrut să-ți impui părerile? mârâi el.

— Da, răspunse Sally. Normal că țin minte.

— Nu vrem să se mai repete situația aia, nu-i așa?

Doctorul bătu foarte repede din pleoape.

— Păi, nici nu ar fi posibil, spuse. Nu... nici nu există comparație între cele două cazuri.

Și atunci a intrat infirmiera Stock, pășind atât de încet, că niciunul

nu o auzi.

— Să nu uți, Sally! spuse Devlin. Femeia aia a omorât un copil. L-a prăjit. Într-o lume perfectă, același lucru ar trebui să i se întâmple și ei. Să ajungă ca o friptură de duminică uitată prea mult timp pe grătar. Oamenilor ca tine nu le pasă decât de bunele lor intenții. Vezi undeva o bubă și îi dai cu alifie. Vezi undeva o boală și faci o injecție.

— Nu pricep unde bați, Dennis, șopti Sally.

Pleoapele îi fâlfâiau în continuare ca semnalele luminoase de la trecerea peste calea ferată.

— Îți spun eu unde bat: există unii oameni care *sunt* ca niște boli. Nu faci deloc bine dacă încerci să-i ții în viață. Doar îngroși căcatul prin care mergem cu toții.

— Nimeni nu este ca o boală. E urât să spui una ca asta.

Devlin clătină din cap cu un fel de dispreț trist.

— Mă rog, nu are nicio importanță. Dacă o mai duce mult, poate că am să iau o pungă de plastic și am să închid eu casa de pariuri.

Se întoarse și dădu cu ochii de Stock. Însă nu păru cătuși de puțin îngrijorat că fusese auzit. La Fellside nu erau prea mulți oameni de care Dennis Devlin să se teamă, iar Stock nu făcea parte dintre aceștia.

— Bună, Sylvie! o salută el. Bagă-i mințile în cap idiotului ăștia, te rog!

Și ieși, lăsându-l pe Salazar să-și panseze demnitatea rănită, înainte de a închide ușa în urma lui, îl auzi pe Sally:

— Individul ăsta e pur și simplu o brută! Nu-l lua în seamă, Sylvie.

Nu mai auzi și răspunsul infirmierei. Dar știa cam ce-i trece prin cap. I se părea că seamănă cu el, că este o femeie care nu tolerează cretinii și care își dă seama imediat când are de-a face cu unul dintre ei.

Stock era de serviciu. Urma să aibă grijă de pacientele din infirmerie până la opt dimineața, când avea să o schimbe domnul doctor Salazar. Iar vorbele lui Devlin nu i-au dat pace nici măcar în orele târzii din noapte.

Stock era o femeie cu convingeri ferme, cele mai multe, conservatoare. Nu putea să-i sufere pe homosexuali, pe imigranți și pe oamenii care, după părerea ei, aveau pretenția să primească mai mult decât meritau. În pofida ateismului său, îi plăceau nespuse seriozitatea morală a religiilor și persoanele religioase. I se părea că aceștia aveau opiniile cele mai corecte asupra majorității chestiunilor de natură socială.

Iar dintre chestiunile acestea, cel mai mult o deranja abuzul împotriva copiilor. Jimmy Savile¹² i se părea un om mult mai îngrozitor decât Hitler, pentru că mare parte dintre victimele Führerului măcar fuseseră în stare să-i riposteze. Dar un copil? Ce poate să facă un copil atunci când îl molestează un adult? Nimic.

Se gândi la deținutele condamnate pentru abuzuri de natură sexuală și care acum erau închise în blocul Dietrich. Nu le văzuse niciodată pentru că Dietrich era un fel de stat în stat. Cu propriul personal medical, pregătit să facă față nevoilor speciale ale nebunelor și bestiilor. Probabil că așa era mai bine: pentru că Stock nu era convinsă că ar fi putut să îngrijească vreo pedofilă bătută măr de colegele ei de pușcărie.

Într-o bună zi o să aibă loc o revoltă și la Fellside. Sylvie știa bine că atunci se plătesc toate polițele. Iar protecția – asigurată, evident, din banii contribuabililor – de care se bucurau ucigașele și violatoarele de copii nu mai înseamnă nimic în astfel de momente.

12 Sir James Wilson Vincent Savile (1926-2011) – vedetă de televiziune și radio din Marea Britanie, acuzat, după moartea sa, de abuzarea a peste o mie de copii (n.tr.).

Dar aceasta era o perspectivă foarte îndepărtată. Aici și acum, în grija ei pe perioada nopții, se afla Jessica Moulson, Criminala din Infern. Cu mâinile mânăjite de sângele unui copil. Acesta era motivul pentru care Stock nu se putea gândi decât la monologul lui Devlin, rostit în fața doctorului Salazar.

Dorea doar să încline foarte ușor balanța justiției. Nimic mai mult. Și refuza să recunoască asta chiar și față de sine însăși. Păcatul primordial de care se făcea vinovată era acela al omisiunii. Ar fi trebuit să-i ungă cu vaselină buzele lui Moulson din două în două ore, ca să nu se usuce și să crape și mai rău decât crăpaseră deja. Dar nu s-a deranjat s-o facă. Iar atunci când s-a golit sticla cu apă a lui Moulson – aceea prevăzută cu o tetină pentru ca deținuta să poată bea fără să-și miște capul –, nici nu s-a gândit să o umple la loc.

Însă lucrurile astea mărunte au declanșat ceva mai puternic în sufletul ei – și, oricât de tare o speria gestul ei, l-a făcut oricum. Atunci când i-a luat temperatura lui Moulson, i-a înfipt termometrul sub limbă cu o forță deloc necesară. Iar când a venit vremea să-i administreze calmantele, s-a purtat mult mai brutal cu ea decât ar fi fost cazul.

I-a ridicat piciorul, numai piele și os, și l-a răsucit, căutând o venă potrivită. I l-a îndoit cu putere, așa cum îndoi un copan de pui atunci când vrei să-l desprinzi din articulație. L-a strâns prea tare de genunchi și de gleznă. Și-a dat seama cât de ușor i-ar fi fost să-i scoată tibia de la locul ei. Pentru că și așa era acum mai groasă decât mușchii nenorocitei ăleia.

Dar a alungat iute gândul acesta cumplit, prefăcându-se că nu o excitase absolut deloc. Avea o treabă de făcut și intenționa să o facă. Doar era o profesionistă!

În cele din urmă găsi o venă chiar în zona inghinală. Se vede treaba că acolo Moulson nu mai apucase să-și injecteze droguri. Stock văzuse narcomane cu semne pe toată suprafața corpului. Ba odată chiar tratase o deținută care se orbise singură atunci când își

făcuse injecția fix în sclerotică¹³. Și mai cunoscuse o alta, care obișnuia să-și injecteze drogurile în limbă, pe care și-o lega cu ață dentară. Așa că nu o mai mira nimic. Se făcuse infirmieră ca să aline durerile oamenilor, iar la Fellside nu văzuse decât femei care comiteau atrocități împotriva propriilor trupuri. Și nu putea suporta așa ceva.

Frecă cu antiseptic partea interioară a coapsei lui Moulson și pregăti seringă hipodermică. Folosea un flacon de tramadol cu mai multe doze, așa că vârî acul prin dopul din cauciuc și trase cantitatea necesară de medicament.

Apoi înfipse vârful acului în zona inghinală a lui Moulson și îi injectă calmantul. La fel ca atunci când îi luase temperatura, și acum se purtă cu mult prea multă brutalitate, însă fără să vrea s-o rănească. Își imagina doar că prin vârful acului îi va putea transmite toată ura pe care o simțea față de ea. Și apăsă pistonul seringii de parcă ar fi detonat o bombă.

Nu-și dădu seama de greșeala făcută decât atunci când trase acul și sângele începu să țâșnească din înțepătura lui. Violet-închis și mult roșu, mai strălucitor și mai bogat. Plus că era mult prea mult și curgea în voie pe coapsa lui Moulson și pe cearșaful de pe pat.

Nu era bine. Nu era bine deloc. Probabil că îi făcuse tramadolul în arteră.

Stock își mușcă tare buza inferioară, neputând însă să-și împiedice geamătul involuntar. O clipă, rămase literalmente paralizată de spaimă. Ce lucru oribil făcuse – genul de greșeală care-ți poate distruge cariera! Ba mai mult de atât: care poate distruge o viață!

Orice injecție făcută în arteră este deosebit de periculoasă din cauză că duce la o concentrație foarte mare a medicamentului folosit în plan local, adică în țesutul străbătut de artera respectivă. Țesutul coapsei lui Moulson urma să se umfle, iar fluxul sangvin avea să fie

13 Albul ochiului (n.tr.).

grav perturbat. Probabil că durerea nu va dura prea mult – doar câteva minute –, însă va fi incredibil de intensă. Pe termen lung, va apărea riscul de cangrenă, deoarece va muri o parte din țesutul acela mult prea umflat și privat de irigarea cu sânge. Iar dacă murea suficient de mult din el, piciorul trebuia să fie amputat.

Însă desigur că în cazul acesta nu exista niciun fel de termen lung. Moulson ar putea foarte bine să moară în următoarele câteva minute din cauza unui infarct miocardic provocat de un cheag de sânge.

Stock se îndepărtă de pat, apucându-și cu mâna stângă încheietura celei drepte, de parcă seringă goală ar fi devenit brusc prea grea și avea nevoie de ambele mâini ca să o țină. În cap îi răsunau puternic sute de alarme, iar impulsul de a fugi de acolo era copleșitor. Dar nu putea s-o facă. Acum sângele se prelingea pe pielea cenușie, marmorată a pulpei lui Moulson. Pata aproape perfect rotundă de pe cearșaf se făcea tot mai mare. Din senin și absolut fără nicio legătură cu această criză, Stock își aduse aminte cum îi citea soțul ei, Ron, din Vechiul Testament. Moise a despicat stânca și din ea au curs șuvoaie de apă peste pământ.

Încercă să se adune. Se repezi la cel mai apropiat dulăpior de prim-ajutor și luă de acolo un pachetel sigilat cu feșe sterile. Se întoarse cu el la Moulson, dar cumva avea sentimentul că nu ea făcea toate mișcărilor acelea, ci o străină. Apăsă cu degetul înțepătura din piciorul deținutei, în timp ce desfăcu pachetul cu dinții. Fașa era îmbibată cu acid tranexamic, care ar fi trebuit să oprească sângerarea.

Cincisprezece minute ținu pansamentul apăsat pe rană, până când începu să o doară degetul. Moulson se mișca și scâncea în somn. Trupul împuținat îi era străbătut de trepidații ușoare. Chiar dacă simțea durerea, calmantul nu-i dădea voie să se trezească din narcoză.

Trebuie să plec de aici. Trebuie să plec chiar acum. Nu mai pot să rămân

în camera asta.

O parte din ea știa prea bine că fuga nu-i va fi de niciun folos – că orice va face, greșeala asta se va repercuta asupra ei. Însă o cuprinsese o panică animalică. Așa că se apucă și curăță locul cât putu ea mai bine. Cu mâini aproape paralizate, schimbă cămașa lui Moulson și cearșafurile. Luă feșele îmbibate cu sânge și ambalajul lor, le băgă într-o pungă și le ascunse bine în geanta ei din sala de recepție. Din păcate, nu putea să ia și așternuturile. Acestea vor ajunge a doua zi la spălătorie, la fundul unui sac unde poate nu le va observa nimeni.

Puse mâna pe clanță.

Și atunci se trezi la realitate. Rămase, în fața ușii, ca legată de priponul invizibil al conștiinței, al spaimei și al pragmatismului. Nu avea de ales: trebuia să rămână acolo până la final.

Și să spere că Moulson nu va muri, deși merita să moară.

O amintire, scoasă din context.

Sau poate contextul *a fost* acul înfipt în coapsa ei. Amintindu-i de alte injecții – consensuale, însă – din niște vremuri care ar fi putut fi considerate mai fericite, în ciuda tuturor lucrurilor petrecute atunci.

— Nu știi, a zis Jess.

— Ce nu știi?

Gura lui John era schimonosită într-un rânjet ciudat. De parcă el ar fi știut deja ce urma ea să spună și abia aștepta s-o audă, pentru că era de-a dreptul comic.

— M-am lăsat, i-a spus Jess.

Prescurtare pentru multe altele.

Ședeau pe dușumea, cu picioarele încrucișate. Luminile erau stinse. Televizorul era pornit, dar cu volumul dat la zero. O muzică suavă se auzea de la iPod. „The Trouble I’m In”, cântat de Gavin Rossdale – semn deloc bun. Însă ei tocmai ce mâncaseră un curry, băuseră câte o sticlă de bere King Cobra și se desfătaseră cu o înghețată Cherry Garcia. Acum John voia să mai împartă și altceva cu Jess și părea că nu mai are răbdare.

— Dacă te-ai lăsat, a început el să o convingă, înseamnă că la un moment dat te-ai drogat. Altminteri, de ce anume să te fi lăsat? Ai mai făcut asta și înainte.

— Nici nu vreau să mă ating de chestia asta! a protestat Jess.

Chestia asta era o pungă mică, plină cu China White¹⁴. *Chestia asta* era infinit mai tare decât orice drog pe care-l folosisese ea vreodată. Așa că a încercat să-i explice.

— O vreme am luat oxicodonă. Și am avut nevoie de mult timp ca să mi-o scot din organism. Iar tu îmi dai acum heroină... Zău, John, nu-i deloc genul meu.

14 China White – heroină pură (n.tr.).

Dar el zâmbea în continuare.

— Știi care-i substanța activă din oxicodonă?

— Nu.

— Este diacetylmorfina. Exact ceea ce se găsește și în heroină, înțelegi? Deja ai luat opiacee. Asta e cam același lucru. Iar așa cum o iau eu, nici nu-mi bag prea multă în organism. Doar îmi produce starea euforică foarte rapid. Uite, am să-ți arăt cum se face.

Fără garou, fără lingură, fără seringă.

— N-avem nevoie de prostiile alea. E o treabă cerebrală!

Lui John îi plăcea să încingă capătul unui tub din acelea din sticlă, în care pun vânzătorii de flori tijele trandafirilor. Și i-a demonstrat, înfierbântând praful alb cu flacăra unei brichete Bic, până când tubul s-a umplut cu un fum alb și cremos, arătând ca un piure de cartofi.

A tras o dată, apoi i-a întins lui Jess tubul, transformat într-un caleidoscop alb.

— Haide, iubito! i-a șoptit el. Nu mă lăsa singur!

Atunci au trădat-o amintirile senzațiilor acelor de bine. Și dorința a trădat-o. Așa că l-a lăsat să-i lipească tubul de buze. A inhalat. Foarte puțin la început. A doua inhalare a fost mai profundă. De aici a pornit totul – puțin câte puțin, dar inexorabil spre deznodământul de acum:

acul

prima dată când John a lovit-o și și-a cerut scuze

prima dată când John a lovit-o și i-a spus că era vina ei

pierderea prietenilor

pierderea slujbei

incendierea apartamentului

uciderea lui Alex Beech.

Jess simțise înțepătura acului, dar își imaginase că era doar un

vis. Durerea aceea scurtă și ascuțită care-i promitea atât de multă plăcere – rămășiță a trecutului ei care ar fi trebuit să dispară pentru totdeauna. De zile bune alterna între perioadele de luciditate și cele de inconstiență, așa că nu-și mai putea da seama unde i se terminau visele și începea lumea reală. Totul era doar un lung pelerinaj printr-o mlaștină de stări sinestezice¹⁵.

Iar singurele lucruri pe care se putea bizui în acel univers încețosat erau marea provocate de fiecare doză de tramadol – cufundarea în bezna aceea profundă, unde totul era încântător și aproape inexistent; urmată de revenirea treptată într-un loc mai cunoscut, plin de durerea surdă și electricitatea statică a sistemului nervos.

Când doza de tramadol își făcea efectul, senzația era una de cufundare în neant, iar Jess i se abandona cu totul, la fel cum se abandonase înainte dulcii arsuri a heroinei. Însă acum era altfel. Drumul era unul cu multe izbituri și ciocniri, la fel ca atunci când vrei să răzbați printr-o mulțime agitată, iar după aceea, deși continua să se scufunde, parcă se mai scufunda și altceva împreună cu ea. Mai multe *altceva*-uri. Incandescențe și tăioase.

Durerea se tot întetea, îndreptându-se spre un maxim groaznic, de-a dreptul imposibil. Iar ea tot continua să se rostogolească spre acele adâncuri. Cum de poate să doară ceva atât de tare?

Ar fi vrut să plângă, dar nici măcar de asta nu mai era în stare. Se afla într-un loc lăuntric, unde nu existau sunete, ci doar un unic sentiment, care umplea toate colțurile aceluia univers. Ea era un bulgăre de zăpadă în iad, rostogolindu-se iar și iar, înfășurându-se din ce în ce mai mult în durere.

Însă locul acesta nu semăna cu iadul, așa cum și-l imagina ea. Cădea printr-un haos clocotitor de forme care explodau unele din altele, doar ca să se contopească din nou, într-un ciclu nesfârșit.

15 Sinestezie – stare cognitiv-asociativ complexă, îmbinând senzații vizuale, auditive, olfactive (n.tr.).

Chipuri, dealuri și coridoare lungi și întortocheate. Labirinturi instabile făcute din ceva și din nimic și apoi iar din ceva. Gravitația și distanța se modificau în fiecare clipă, umplând-o cu un soi de greață imaterială.

Era un loc de proporții infinite. Fără margini sau hotare. Dar după multă, foarte multă vreme – ore sau ere – altceva îi apărură în față. Sau poate dedesubt. Un cerc neregulat, la fel de negru ca luna atunci când acoperă soarele. Nu conta ce era, conta doar că avea să cadă în el. Chiar dacă știa că se află într-o lume himerică, tot o îngrozea hăul acela căscat înaintea ei. Probabil că așa arăta moartea.

Jess încercă să întindă mâna ca să se apuce de ceva și să-și poată încetini căderea sau chiar să se oprească. Dar descoperi că nu mai avea mâini. Și nici trup nu mai avea. Fusese redusă la o senzație care zbura precum o cometă printr-o imensitate mută.

Însă o senzație presupunea existența unor simțuri. Iar simțurile presupuneau existența unui trup. Toată povestea asta nu era decât un vis, corect? În vis poți avea orice, poți fi orice. Dă-mi niște mâini! strigă disperat gândul ei. Și atunci simți o vagă mâncărime acolo unde ar fi trebuit să-i fie mâinile sau unde aveau să-i crească.

Prea târziu să continue experimentul! Ajunsese la același nivel cu cercul acela negru, mai mare și mai aproape de ea decât i se păruse la început. Și trecu prin el ca o săgeată, intrând într-un puț învăluit într-o beznă monotonă. Oceanul dispăruse. De jur împrejurul ei nu mai era decât neantul. Neantul și durerea.

Și accelerația. Abisul acela avea propria-i gravitație. Și o revendica pe ea, pe Jess. O strângea la piept cu mâini invizibile și ea nu i se putea împotrivi.

Ba eu pot, spuse o voce. Ține-te bine!

O prinse ceva venit de deasupra și o trase. La început, atingerea aceea a fost ușoară ca un fulg, dar inefficientă. Hăul refuza să-i dea drumul.

Totuși forța aceea nouă nu se dădu bătută. Se întoarse și o agăță

din nou pe Jess, ca pe un pește în undiță. Și o învârti. Puțin câte puțin, dar cu îndârjire, repetând mișcările iar și iar. Jess era trasă în lateral. Plesnită de forțe contrare. Avântul pe care-l acumulase se topea acum în unde convulsive, care dansau și treceau drept prin ea.

O clipă forțele acelea se echilibrară și căderea îi fu frânată. Dar imediat porni iar în jos... cel puțin așa i se părea ei.

Și ateriză pe ceva dur.

Din reflex, vru să se arunce pe burtă, numai că în jur nu era nimic pe care să-și poată pune în practică acest reflex, așa că rămase nemișcată.

Dar unde se afla? N-avea cum să-și dea seama. N-avea cum să afle dacă tocmai fusese salvată ori căzuse pradă monstrului din abisul acela.

Știa doar că nu era singură. Simțea aceeași prezență și se simțea la fel de atent examinată ca în prima seară petrecută în infirmeria de la Fellside și încă de multe ori de atunci încolo.

Creatura aceea care o răpise se uita țintă la ea, așa cum o făcea de foarte multă vreme. Era lipsită de apărare. Iar spaima din suflet îi dădu pe dinafară când Jess înțelese că nu mai avea substanță. Că nu mai putea ține nimic în ea, nici măcar o emoție.

Jess văzuse odată un film în care personajul principal și-a demontat pistolul ca să-l curețe și chiar atunci a auzit în apropiere pașii asasinilor. Acompanied de un răpăit de tobe, a reușit să facă la loc arma ca să se poată apăra. Însă aici nu se auzea nicio coloană sonoră cu ropot de tobe, aici nu se auzea nimic, totuși ea încerca să se comporte la fel ca eroul din film.

Încerca să-și construiască un trup. Putea fi atacată din clipă în clipă, dar porni metodic – din interior către exterior –, pentru că așa i se părea cel mai bine. Își făcu mai întâi o inimă. Dar nu una care să bată, pentru că își imagina că murise, ci una care să reprezinte centrul de greutate.

Apoi puse un cap deasupra ei, așa cum pui o pălărie într-un

cuier. Ochi și urechi pentru capul acela – și spațiul acela abstract se transformă în întuneric, iar pauza încordată, în liniște de mormânt.

Atârnă și două picioare și le tot lungi până când atinseră solul – despre care încă nu-și putea da seama dacă era cald sau rece, neted sau denivelat. Însă își sprijinea tălpile pe el, deci era o suprafață solidă.

Mișcându-și puțin câte puțin picioarele imagine, reuși să se învârtească în cerc.

Își întinse mâinile închipuite. Întâmpină rezistență în partea dreaptă, dar nu și în stânga. Înseamnă că locul unde se afla ea era un fel de grindă îngustă, susținută într-o singură parte.

Bine. Acum era pregătită. Pregătită să se apere.

N-o să-ți fac niciun rău.

Vocea aceea nu era deloc o voce. Îi răsună în minte fără să fi străbătut aerul. Chiar și așa, avea volum și tonalitate. Era ascuțită și delicată, ca o voce de copil sau de femeie foarte tânără.

Ce – ce – ce? încercă să spună Jess. Uitase să-și pună și o gură pe chipul imaginar, așa că nu reuși să vorbească. Dar creatura o auzi oricum. Și îi răspunse:

Nimic.

Pentru că întrebarea pe care încercase Jess să o formuleze era: *Ce vrei?*

Gura trebuie să aibă limbă. Și dinți. Și buze. Plus o boltă palatină. Ai nevoie de toate astea ca să poți scoate sunete. Jess încercă să le creeze în ordinea corectă, știind că, indiferent cât de bună ar fi fost treaba făcută, tot i-ar fi lipsit ingredientul magic: respirația.

Dar până când va fi gata și de vreme ce creatura era în stare să-i citească gândurile, Jess o întrebă:

De ce?

De ce ce?

Creatura nu-i înțelese întrebarea.

De ce m-ai ajutat?

Tăcere lungă. Jess știa că acea creatură nevăzută îi dă târcoale, deoarece apăsarea privirii ei își schimbase locul. Pe grindă nu prea era loc pentru asemenea mișcări, dar poate că interlocutoarea ei putea merge pe aer, putea trece prin piatră. Aici se aplicau alte reguli. Se întoarse și Jess, speriată ca nu cumva să fie atacată de la spate.

Ai vorbit cu mine.

Gura falsă a lui Jess se mișcă, limba imaginară învârti fărâme fluide de sunete. Dar nu reuși să spună nimic inteligibil.

Ce-am făcut?

Când te-am văzut, în locul ăla alb. La spital. Ai vorbit cu mine. Majoritatea oamenilor mă văd doar în somn. Tu m-ai văzut când erai trează. Și mi-a plăcut. Mi-a plăcut să mă vadă cineva.

Mi-a plăcut. Așa ar vorbi un copil. Dar ce să caute un copil aici, în abisul acesta de neînțeles? Și ce anume spunea despre starea psihică a lui Jess faptul că voia să împartă coșmarul ăsta cu un copil?

Arată-te! îi ceru ea în gând. Vreau să te văd.

Nu! Răspuns rapid. Categorie. Chiar dacă o salvase, celălalt era la fel de prudent ca și ea. La fel de neîncrezător. Și, în fond, din ce cauză o salvase? Și de cine anume?

Groapa asta nu se termină niciodată. Cei care cad în ea nu mai ies.

— Dar eu... atunci cum să...

Acum vorbea cu gura ei. Cuvintele rămaseră suspendate în aer, brute și diforme.

Trebuie să urci.

Jess habar nu avea cum să facă asta. Trupul ei cel nou era mult prea fragil, deloc potrivit pentru orice fel de efort. Trupul ei adevărat se afla departe, în lumea reală, într-o direcție pe care ea nu o cunoștea. Și chiar dacă ar reuși să iasă din hăul acesta, ce va urma? O aștepta o călătorie lungă și anevoioasă. Nu ar fi mai bine să aștepte frumusețea aici până se va trezi?

Plus că voia să afle cine era salvatorul ei. Foarte mult voia asta. O

cuprinsese un presentiment straniu, doar umbra unui gând pe care îi era aproape teamă să-l formuleze.

Încercă să pună la cale o ambuscadă. Își imaginează o lumină care să respingă întunericul. Își încordă inima nefolosită, umplând-o cu dorința aceasta. Iar bezna cea neagră se făcu treptat cenușie.

Creatura dispăru într-o fracțiune de secundă. Jess își dădu seama de asta pentru că nu se mai simțea privită. Balonul de săpun al interesului manifestat de misterioasa prezență se spărsese de pielea ei cea nouă.

Prea târziu apăru lumina, ca un soare diluat în noaptea aceasta fără capăt. În licărirea aceea debilă, Jess nu avea umbră (ea însăși era ca o umbră). Lumină grinda pe care stătea. Și un perete din piatră de alături, de culoarea sângelui uscat.

Celălalt dispăruse. Jess era acum singură în visul ei.

Jess așteaptă multă vreme să se întâmple ceva. Să se întoarcă vocea sau să o ia dimineața în cârcă și să o ducă înapoi, în lumea reală. Însă, în cele din urmă, când deveni evident că niciunul dintre lucrurile astea nu se va petrece, Jess începu să urce.

I se păru destul de ușor. Cel puțin la început. Peretele din piatră era aspru și avea un milion de spărturi de care se putea agăța. Plus că, înainte de a începe, a făcut efortul de a-și îmbunătăți și perfecționa trupul imaginar. Nu poți să te miști dacă n-ai mușchi și tendoane. Nu poți să te agăți de crăpături dacă n-ai degete la mâini. Și nici nu poți să te cațeri dacă n-ai călcâie și degete la picioare. Se utilă cu toate astea, simțindu-se deosebit de încântată de felul în care corpul ei din vis reacționa la porunca gândurilor ei.

Însă inconvenientul unui trup mai aproape de realitate era că și uzura lui era una mai reală. Cu toate că se mai domolise durerea care o adusese aici, Jess se simți foarte curând obosită și chinuită din cauza urcușului.

Ore întregi a urcat. O veșnicie. Peretele din piatră nu s-a modificat. Și nici abisul. Nimic nu tulbura coloana aceea infinită de aer. Nimic nu se mișca acolo, cu excepția ei.

Știa că visează, dar nu reușea să se trezească. Se gândi să cadă din nou – ca să testeze limitele acelei logici absurde a visului, permițându-i hăului să o înhațe. Dar își dădu seama că îi era teamă. Teamă îi era și ca nu cumva să se rătăcească atunci când va ajunge sus. Ca nu cumva să pribegească de-a pururi, fără să-și poată găsi trupul concret. Evident că era o idee ridicolă. „De-a pururi” însemna doar până dimineață, când avea să primească următoarea doză de medicamente.

Dar parcă nu mai era așa de sigură. Avea impresia că trezirea ar putea fi ceva foarte dificil. Poate că nici nu dormea acum. Poate că

era în comă.

Sau nebună.

Sau moartă.

Așa gândea când ajunsese la capătul zidului. Și degetele ei rășchirate nu mai atinseră decât aerul de deasupra. Ieși pe un platou din piatră neagră și neted precum sticla. Însă lat de doar câțiva pași. Dincolo nu era decât haos: valuri năvalnice de culori și forme și lumini, ca o explozie permanentă. Simți cum o trage curentul în clocotul acelei spume senzoriale. Încercă să nu se mai uite la ea, dar era pretutindeni.

Iar el o aștepta. Cu toate că fugise atunci când ea încercase să-l dibuiască, se oprise totuși aici, pe margine, ca să o vadă ieșind. Jess nu desluși decât o siluetă vagă și parcă ghemuită, o pată de întuneric pe fundalul aceluia nesfârșit strident.

— Dă-mi voie să te văd, șopti ea, dar cu ochii în jos.

Nu-i răspunse, nici de mișcat nu se mișcă. Jess făcu un pas către el; apoi un altul. Concentrându-se numai asupra lui și ignorând monstruoasa furtună de imagini.

Atunci el se ridică în picioare și, preț de o secundă, ea se gândi că va fugi din nou. Dar nu o făcu. Nici nu se mișcă din loc în timp ce ea se îndreptă către el. Își ținea mâinile pe lângă corp, capul în piept, ochii în pământ.

Acum ajunsese mai aproape. Foarte încet se mișca! Voia să amâne cât mai mult momentul în care își va ridica privirea și o va vedea.

El nu o așteptă să ajungă până lângă el. Când Jess era la zece pași distanță, el ridică fruntea și se uită la ea. Însă avea fața acoperită de umbrele mișcătoare, iar trăsăturile lui se unduiau ca algele într-un curent leneș.

Oricum nu mai conta. Pentru că ea știa, știuse în tot acest timp ce chip va vedea. De aceea încercase din vreme să se înarmeze cu curaj, dar eforturile îi fuseseră în van.

Căzu în genunchi. Fie că era vis sau moarte sau delir, ea nu îi

putea face față. Îl așteptă să spună ceva, să o acuze sau, poate, să o condamne. Dar el nu spuse nimic. Purta aceiași maiou și pantaloni scurți cu care fusese îmbrăcat când îl văzuse prima oară pe treptele din fața apartamentului ei. Însă avea o expresie serioasă și încruntată, care-l făcea să pară mai mare decât era în realitate.

Jess simți un nod în gât, ca un hohot de plâns care nu știa pe unde să iasă.

— Îmi pare rău, spuse, la fel ca în visul de dinainte. Îmi pare atât de rău, Alex.

Dar până și ei propria-i voce îi suna nesinceră și fără vlagă.

Pentru ce? o întrebă puștiul.

— Pentru că... ți-am făcut rău.

Adică *pentru că te-am ucis*. Numai că nu reuși să rostească aceste cuvinte.

Nu mai țin minte. A fost de mult?

Jess stătuse opt luni în spital. Procesul durase trei săptămâni și după aceea a mai stat încă șapte în aripa de arest preventiv de la Winstanley. Aproape un an. O veșnicie pentru un copil de zece ani.

— Foarte de mult.

Nu cred că te știu. Dar nu trebuie să te simți nasol, dacă îți pare rău.

Jess știa prea bine că stă în genunchi într-un vis, că vorbește unui vis, dar cuvintele astea tot au copleșit-o. Nu știu ce să răspundă.

Așa că mai aruncă o privire în direcția lui. Alex se uita la ea cu aviditate. Și îi adresa un surâs de o clipă. Părea încântat că depășiseră situația aia stânjenitoare, ca și cum agonia și moartea lui ar fi fost niște lucruri ușor de ignorat, atâta vreme cât erau respectate practicile sociale.

Aici locuiesc, îi zise el. Tu unde stai? Probabil că ar fi bine să te întorci acasă. Gaura aia mare nu-i deloc sigură și eu nu vin aici de obicei.

— Eu stau...

Și Jess făcu un gest vag spre o parte a orizontului, apoi spre cealaltă.

— Eu sunt în închisoare din cauza... a ce s-a întâmplat. Nu mai am casă.

Dar ar fi bine să te întorci unde ai fost înainte.

— Nu știi drumul.

Te duc eu unde ne-am văzut prima oară. E ușor să te rătăcești dacă nu ești obișnuită cu locul ăsta.

Îi întinse mâna. Jess i-o întinse pe a ei – doar o bucată de materie, lipsită de grație și improvizată în grabă. Degetele lui le cuprinseseră pe ale ei.

Durerea și rușinea o copleșiră și se revărsară din ea. Începu să verse lacrimi amare pe piatra neagră. Alex o urmări cu tristețe și în tăcere, de parcă văzuse toate suferințele lumii și nu mai avea cuvinte prin care să le aline.

— Îmi pare rău, repetă ea.

Mi-ai spus. Haide! Acum trebuie să plecăm.

Ea se ridică în picioare. El o tot trăgea de mână, către universul violent care înconjură genunea. Însă gândul că va merge acolo o umplu de spaimă – ca și cum ar fi știut că o așteaptă ceva mult mai rău decât îndurase deja. Ceva ce o va face fărâme chiar atunci când va da cu ochii de el.

Poți să închizi ochii, îi spuse Alex. Știi drumul.

Îi ascultă sfatul. Și, cu ochii strânsi, îl lăsă să o conducă dincolo de abis, spre fulgerele orbitoare ale lumii lui. Câteodată îi atingeă cotul cu cealaltă mână ca să o facă să se întoarcă sau să se oprească. Iar când o simțea că șovăie, îi șoptea cuvinte de îmbărbătare.

Poate că au mers cincisprezece kilometri. Sau o mie cinci sute. În locul acesta, timpul și spațiul nu aveau niciun înțeles. Aici nu exista nimic în afară de solul amorf de sub tălpile ei și atingerea delicată a mâinii lui Alex. Singură, blândețea lui o ajuta să meargă mai departe.

Aproape am ajuns. Încă un pas.

Pas pe care ea nu voia să-l facă acum. Cu toate că visul acesta

începuse cu multă durere, o îngrozea faptul că se va trezi înapoi, în penitenciarul Fellside, în această nouă și cumplită viață a ei. Dar mai presus de orice altceva, nu voia să se despartă de Alex.

Și eu mă bucur că te-am cunoscut, îi zise el, cu politețe precaută.

— Poate ai să te întorci, îndrăzni ea, simțind bătaile ca de ciocan ale inimii ei artizanale. Mi-aș dori... mi-aș dori să te mai văd, Alex.

Nu cred. E prea mult zgomot aici. Și prea multă lumină. Prefer să stau unde-i întuneric și liniște.

Iar când ea nu-i răspunse, el o îndemnă din nou:

Pe acolo trebuie să te duci. Nu-i departe. Încearcă!

Jess se întoarse cu spatele și făcu un pas, cu ochii închiși, ca să nu vadă strălucirea aceea orbitoare și mișcările care-i provocau greață. Încă un pas, îi spusese Alex. Atâta tot. Reintră în trupul ei cel adevărat – deschis și pregătit să o primească.

Se trezi plângând și plânsul îi zgârie membranele și așa mult prea uscate ale gâtului.

Mai târziu, când își amintea de noaptea aceasta, plânsul îi venea mereu primul în minte. Gustul propriului sânge, adunându-se în gură și curgându-i pe bărbie.

A fost doar un vis, însă i s-a părut mai real și mai concret decât orice întâmplare de la proces încoace. Sângele ăla avea un sens. Era ca și cum ar fi renunțat la greva foamei și s-ar fi îndopat cu lame de ras.

Suspinele doar pe jumătate înăbușite ale lui Jess o panică întru câțva pe infirmiera Stock și o aduseră într-o fugă în rezervă. Lovi comutatorul cu podul palmei ca să aprindă luminile și strălucirea lor bruscă o pironi pe Jess pe pernă, ca pe un gândac pe o scândură.

Stock se purta neobișnuit de amabil. Îi dădu lui Jess să bea apă dintr-un pahar, îi examinează gâtul și o puse să înghită o pastă antiseptică puțin concentrată cu altă gură de apă.

— Probabil că rănilor astea se vor vindeca singure, spuse ea. Așa cred. De fapt, sunt convinsă. Însă voi anunța echipa din tura de zi să le mai verifice. Domnul doctor Salazar va ști ce să facă. Să-mi spui dacă ai nevoie de vreun analgezic de uz sistemic.

Jess se uită la ceasul de la mâna infirmierei. Era ora două. Două nopți, fără doar și poate. Avusese impresia că trecuse o zi întreagă, dar tot infirmiera Stock fusese de serviciu atunci când ea adormise. De unde trase concluzia că era vorba de aceeași noapte. Își culcă pe pernă capul istovit și aproape amortit. Încă o mai înțepau ochii de la lumină, dar epuizarea o ajuta să suporte mai ușor durerea.

— Vreau să schimb fața asta de pernă, spuse Stock, bâlbâindu-se parcă. E îmbibată de transpirație. Cred că... ai făcut febră pe timpul nopții, sau...

Când Jess se trezi din nou, era singură în cameră.

Și ațipi iarăși. Și uite-o încă o dată pe infirmiera Stock, care o dezvelea ca să o examineze.

Singură.

Infirmiera Stock îi lua temperatura cu un termometru digital de ureche.

Singură.

Singură.

Singură.

Și a trecut ceva timp. Poate o zi. Și încă o noapte.

Și era din nou întuneric, cu excepția unei fâșii de lumină solară care intra prin ușa întredeschisă. Patience DiMarta trecu prin raza vizuală a lui Jess, ieși din cameră și închise ușa în urma ei.

Alex se întrupă din bezna aceea absolută, ca laptele care iese la suprafața cafelei dintr-o ceașcă.

O secundă sau două, Jess nu reuși să scoată decât niște sunete guturale și nedeslușite, ca o cioară speriată. Avea gura deschisă, dar gâtul rănit nu putea să facă mai mult. Lovi spasmodic din picioare, încercând să se ridice în capul oaselor. Inima îi bubui o singură dată în piept, cu forța unui ciocan. Și apoi parcă se opri, ca și cum s-ar fi împlântat între coaste și nu mai putea să iasă de acolo.

Ridică mâinile ca să-și acopere ochii și să nu-l mai vadă, dar era mult prea slăbită ca să le poată ține așa prea mult timp. Graviția i le trase în jos și iată-l pe băiat la piciorul patului, serios, uitându-se țintă la ea, prea puțin interesat de spaima ei.

Trebuie să-ți spun ceva.

Reveni în fiecare noapte și în fiecare zi.

Epuiză imperceptibil ce mai rămăsese neepuizat din ea.

Jess știa că nu era real, că nu putea fi real, dar Alex refuza să se împiedice de acest amănunt. Era alături de ea în fiecare clipă. Palid la lumina zilei. Lucios în întuneric, aidoma unui tatuaj proaspăt.

Și, de fiecare dată când ea capitula în fața slăbiciunii propriului trup, în fața deteriorării propriilor organe, el o aducea înapoi. În starea de veghe. În viață.

Nu avea unde să se refugieze.

— Nu ești aici, croncăni la el Jess.

Sunetele scoase erau hârâite, incomplete. Sunete pe care doar o respirație întretăiată le poate produce. Cu toate acestea, el o înțelese.

Atunci, unde sunt?

— În mintea mea. În amintirile mele.

— Ați auzit? îl întrebă infirmiera DiMarta pe doctorul Salazar. E cu mințile rătăcite. Chiar ea a spus așa.

Jess uitase de prezența celor doi. Pentru că acum veneau și plecau ca niște umbre. Doar cealaltă umbră era adevărată. Doar Alex.

— Poate că-i o binecuvântare pentru ea. Nu cred că o mai duce mult.

— Atunci, de ce ritmul cardiac îi este atât de regulat? murmură Salazar.

Se foiau pe lângă ea, verificându-i funcțiile vitale, examinându-o, acoperindu-l și descoperindu-l pe Alex iar și iar. Băiatul nu se mișcă din loc. Rămase în umbrele din colțul îndepărtat al camerei, dar vizibil de parcă s-ar fi aflat la lumina soarelui. Sau poate la lumina unui foc pe care ea nu-l putea vedea. O răbdare infinită se ghicea în poziția lui, cu capul plecat, în buzele țuguiate.

Adormi și se trezi din nou. Alex nu se mișcase de acolo.

— Bine, șopti Jess, dându-se bătută. Ce vrei?

M-am răzgândit.

— Cu privire la...

Ai zis că mi-ai făcut rău și eu ți-am spus că nu contează.

Se aplecă peste ea. Jess încercă să se tragă înapoi, dar nu avea unde. N-ai unde să fugi de nebunie și, evident, ea era nebună.

Of, Dumnezeu mare, era nebună! Și vorbea cu stafia băiatului pe care îl omorâse!

Nu cred că tu m-ai omorât. Asta am vrut să-ți spun. Asta-i motivul pentru care m-am întors.

Acum se afla chiar lângă ea, foarte aproape. Și o privea în ochi. Jess întoarse capul.

— Te-am ars... încercă să spună, chiar dacă vorbele ei nu erau tocmai vorbe. Într-un... incendiu.

Însă în visul acesta sau în halucinația aceasta sau în ce o fi fost, Alex reușise să-i citească gândurile. Așa că vizualiză din nou totul. Coșul de hârtii. Dormitorul. Fumul. Groaza.

N-am murit în incendiu!

— Dar...

Nu așa am murit. Ascultă-mă! Probabil că a fost un incendiu, dacă tu ți-l aduci aminte. Dar eu murisem înainte de el.

Alex ridică mâna stângă, cu degetele desfăcute. Apoi o duse la obrazul și ochiul drept.

O femeie. Care m-a lovit aici și aici. M-a rănit cu un obiect ascuțit. Și după aia m-a omorât.

Acum băiatul cel mort se încruntă – pe chip i se așternu aceeași expresie gravă pe care ea i-o mai văzuse în vis.

M-am înșelat, îi zise el. Contează. Am fost mult timp singur și am uitat. N-am avut cu cine să stau de vorbă, așa că am uitat. N-am mai știut cine sunt sau ce am pățit. Dar după aia ai vorbit tu cu mine și am început să-mi amintesc. Acum vreau să aflu și restul. O femeie mi-a făcut rău. Dar femeia aia nu ai fost tu. Aș ști dacă erai tu. Și s-a mai întâmplat ceva

înainte de asta. Vreau să știu ce. E groaznic să nu știi. E ca și cum nu ai exista. Trebuie să mă ajuți, dacă îți pare rău pentru ce ai făcut.

Dar tu nu ești real, gândi Jess. N-ai cum să fii real.

Sunt la fel de real ca tine! Și te-am adus înapoi. Eu m-am purtat frumos.

Se îndepărtă de pat, uitându-se la ea cu indignare.

N-am cui altcuiva să-i cer ajutorul. Nimeni altcineva nu mă poate vedea atunci când este treaz. Așa că n-am să aflu niciodată ce mi s-a întâmplat dacă tu nu mă ajuți acum. N-o să știu niciodată.

Nu pot, se împotrivi Jess.

N-avea niciun rost să-i mai spună că el nu era decât o halucinație, produsă de un scurtcircuit al neuronilor ei. N-ar fi crezut-o. Așa că-i spuse:

Alex, dacă aș putea să te ajut, crede-mă că aș face-o. Dar tu ești mort. Și eu sunt moartă. Nu pot să fac nimic.

Ba poți!

Băiatul avea pumnii strânși și trăsăturile schimonosite de furie și frustrare.

Poți să mă vezi și poți să vorbești cu mine. Și poți să vorbești și cu ceilalți oameni. Cineva trebuie să știe ce mi s-a întâmplat!

Acum își schimbă expresia, care deveni mai calmă, dar degajând o hotărâre înfricoșătoare.

Știu că vrei să mori, Jess. Te-am simțit gândindu-te la asta de foarte multe ori. Dar nu te las să mori până când nu mă ajuți.

Se întoarce cu spatele la ea și se îndepărtă. Ea îl văzu cum se face mic, tot mai mic, de parcă încăperea aceea micuță a infirmeriei era un coridor care se întindea până aproape de capătul lumii.

Jess. A fost prima dată când îi spusese pe nume – nu-i zisese așa nici pe vremea când era viu și nici acum, când îi apărea, mort, în halucinații. Iar felul în care-i rostise numele o ardea în spatele ochilor, așa cum îți poate arde pielea un fier înroșit în foc.

Când Moulson și-a revenit, Grace a pierdut o sumă foarte mare de bani.

Dar nu un pic aici și un pic acolo, ci a fost o singură plată uriașă făcută aceluia care merseseră la risc și pariaseră că Moulson va depăși limita impusă a celor șase săptămâni, cu inima în regulă, pulsul așijderea și toate semnele vitale așa cum trebuie. În seara aceea Grace și-a onorat datoria în sala de bal. A dat banii fără să comenteze, așa cum trebuie să facă un agent de pariuri, dar fălcile i se încleștau din ce în ce mai tare, până când Carol Malaca Loomis s-a speriat de-a binelea și a schimbat subiectul, încercând să devieze tornada iminentă.

— Ia te uită! exclamă ea, arătând afișul de pe perete. Clubul de film dă *Îngeri cu fețe murdare*. „Sunt în al nouălea cer, mami!” Vrei să-l vedem, Grace?

Grace se întoarse și-i aruncă o privire cruntă.

— *Granița Californiei*¹⁶, spuse ea.

— Ce?

— „Sunt în al nouălea cer, mami!” e ultima replică din *Granița Californiei*. În *Îngeri cu fețe murdare*, Cagney e pus să moară ca un laș, ca nu cumva tinerii impresionabili să-i urmeze exemplul. Nu, Carol, nu vreau să-l văd. Dar tu poți să te duci. Și după ce-l vezi, să-mi scrii o recenzie.

Loomis consideră mai multe răspunsuri posibile, dar, în cele din urmă, se mulțumi doar să dea din cap. Și avu mare grijă să nu lase să i se citească nimic pe chip atunci când Grace trecu pe lângă ea, cu caseta goală atârându-i în mână.

Doctorul Salazar a urmărit întoarcerea lui Moulson din morți,

16 „Îngeri cu fețe murdare” – *Angels with Dirty Faces*, film din 1938; „Granița Californiei” – *White Heat*, 1949 (n.tr.).

asaltat de sentimente contradictorii. A fost uluit și extrem de încântat când a văzut-o că-și revine – reacție instinctivă, rezultată din convingerea cam neclară, dar fermă, că viața era oricum mai bună decât lipsa ei și că treaba lui era să se străduiască din răspuțeri pentru a împinge lucrurile pe calea cea bună. Dar, ca profesionist, se simțea absolut derutat și aproape jignit. Cum de s-a putut întâmpla așa ceva? Și cum de putea să continue a se întâmpla chiar în fața ochilor lui?

De fapt, prima persoană care a observat schimbarea stării lui Moulson a fost infirmiera Stock, care a avut și o reacție mai directă și mai primitivă. Când l-a informat pe Sally despre creșterea valorilor din monitorizările lor, era palidă la față și înfricoșată, în pragul unei crize de nervi. Tot timpul cât Salazar a consultat-o pe Moulson, a tot bâiguit ceva despre cum greșise doza de medicamente. Ar fi trebuit să raporteze, dar era târziu și era întuneric și ea nu și-a dat seama... și tot așa...

Sally a văzut din prima greșeala pe care o făcuse infirmiera: vânătaia urâtă de pe coapsa lui Moulson îi spuse cum nu se poate mai clar că Stock îi injectase ultima doză de tramadol în arteră în loc de venă. Moulson ar fi trebuit să moară sau măcar să intre într-o criză cardiovasculară.

Greșeala asta era puțin obișnuită. Artera femurală se vedea ușor, fie că încercai s-o găsești, fie că încercai s-o eviți (mult mai probabil). Stock aproape că omorâse pacienta făcând o greșeală la care te-ai putea aștepta din partea unui student în primul an la medicină. Un boboc cu mințile duse și cu o atitudine nepăsătoare. Greșeala inițială a fost întregită de faptul că nu reacționase așa cum trebuie atunci când țâșnise sângele – probabil de îndată ce retrăsese acul seringii. În loc să își dea seama că asta era dovada clară a faptului că perforase o arteră, Stock nu făcuse nimic altceva decât să oprească hemoragia lui Moulson și apoi să-și vadă de celelalte treburi.

Iar acum, încordată și speriată, se uita la el cum examina răul pe

care ea îl făcuse. Și încerca să se pregătească pentru lovitura fatală care i-ar fi sfârșit cariera. Dar Salazar avea o problemă cu judecarea semenilor săi. Fără îndoială că răul trebuia găsit și extirpat. Totuși el evitase să adopte o atitudine fermă și înainte, când răul fusese mult mai mare. Evident că Stock făcuse o greșeală, dar cine era el să condamne păcatele altui om când el însuși era ca vai de el?

Infirmiera îi aștepta sentința.

— Ar fi bine să-i punem alt pansament, mormăi doctorul. Țsta e îmbibat cu sânge.

Stock scoase un sunet stins, imposibil de identificat, și se retrase. Când reveni cu pansamentele, Salazar se dădu la o parte și o lăsă pe ea să-i schimbe bandajul lui Moulson. Presupunea că ar fi trebuit să spună ceva, dar nu-i venea nimic în minte.

— De acum încolo am să-i dau eu tramadolul, zise el în cele din urmă. Vom modifica programul în așa fel încât să-i administrez doza chiar înainte de plecare.

Stock bâigui ceva neinteligibil. Probabil că spusese doar „Da”.

— Și toate medicamentele ei, continuă el, să mi le lași mie.

Când Moulson a cerut să fie hrănită, tot Salazar s-a ocupat de asta. Mai întâi perfuzia cu soluție hipertonică, apoi mâncarea solidă. Pe drumul spre serviciu, a cumpărat hrană pentru bebeluși de la o farmacie din Fletchertown și i-a dat-o rece, direct din borcan. Cantina penitenciarului nu era corespunzător echipată ca să poată pregăti mese nutritive pentru deținutele cu guri ulcerate.

Moulson a mai fost ținută încă șase zile și nopți în secția de carantină. Acum infirmierele erau mai atente la dozarea medicației, mai cu seamă Sylvie Stock. Drept urmare, a petrecut mare parte din timpul acesta în somnul indus de tramadol. Somn mult prea profund pentru a mai lăsa loc viselor.

Iar când se trezea, avea mințile încleiate din cauza stării de sevraj. Nu cine știe ce calvar pentru cineva care încercase să se lase de heroină, dar suficient cât să o țină într-o stare de amorțeală. Nu știa

unde se află, dar avea senzația că se topea treptat și că nu va mai rămâne nimic din ea.

În tot acest timp însă, îi creștea indicele de masă corporală, de parcă s-ar fi îndopat cu steroizi. Patience DiMarta o cântărea de trei ori pe zi, exclamând de fiecare dată cu admirație și încântare. Și avea grijă să înregistreze impecabila reînviere a lui Moulson pe un grafic pe care îl pusese pe perete, chiar lângă pat. Când doctorul Salazar a întrebat-o dacă foaia aia de hârtie era o unealtă medicală ori una motivațională, infirmiera i-a răspuns simplu:

— Recunosc un miracol atunci când îl văd cu ochii mei.

Infirmiera Stock avea cam aceleași sentimente și continua să o evite pe Moulson ori de câte ori îi era cu putință. Simțea că Moulson fusese salvată de pe marginea prăpastiei tocmai ca să o acuze pe ea și aștepta să primească lovitura inevitabilă. Dacă toată povestea asta era un miracol, atunci era un miracol merit a-i face ei rău.

Până una-alta, în aripa cu celulele deținuților, radio-șant zbârnâia la cote maxime, încă încercând să priceapă atât minunea însănătoșirii lui Moulson, cât și cealaltă minune, care a decurs din prima – anume că Grace fusese obligată să achite pariul pierdut. Moulson era un subiect încă foarte dezbătut, iar povestea lui Shannon McBride despre întâlnirea lor din infirmerie era din nou foarte solicitată.

Normal că Shannon răspundea acestor cereri cu foarte mare plăcere și și-a dezvoltat istorioara, transformând-o într-o piesă de teatru într-un act. Dar tot mai încerca să găsească o morală, astfel încât amănuntele se schimbau foarte mult de la o reprezentație la alta. Uneori o pune pe Moulson să-i cânte un cântec cunoscut, dar cel mai adesea, cuvintele cântecului erau într-o limbă străină și foarte ciudată, pe care Shannon nu reușea s-o identifice („Cyndi Lauper? Nici vorbă? De unde ai mai auzit și asta?"). Alteori Moulson o mângâia pe păr sau pe frunte – și îi dădea putere lui Shannon prin atingerea ei. Iar câteodată – aceasta fiind cea mai bună

versiune pe care o putuse realiza, după o mulțime de reamenajări ale decorului: cât de întuneric era și cum nu-și dăduse ea seama dacă visa sau nu –, Moulson era prinsă cu cătușele de pat, dar cătușele alea se desfăcuseră singure atunci când ea s-a ridicat și a venit să aline plânsul amar al lui Shannon. *Nu te teme*, i-a spus ea atunci și a început să-i cânte...

La momentul acesta, majoritatea femeilor din Goodall încă aveau cazul proaspăt în minte. În fond, era vorba despre o ucigașă de copii. Nu despre vreo pedofilă, ceea ce ar fi fost de neconceput, însă tot despre o faptă josnică și reprobabilă era vorba. Da, sigur, le plăceau poveștile bune – cui nu-i plac? –, dar nu credeau deloc că Dumnezeu ar fi ales-o pe Jess Moulson să-l slujească, oricât de strâmtorat ar fi fost.

Însă se pare că Moulson îl alesese ea pe Dumnezeu. Sau, cel puțin, a avut parte de o consultație inițială de specialitate. Când a fost în stare să vorbească din nou, i-a spus lui Sally că s-a răzgândit. Și că voia să stea de vorbă cu doamna pastor.

Spre marea ei surprindere, Jess descoperi că o place foarte mult pe Sarah Afanasy.

Doamna pastor nu prea avea înfățișare de duhovnic. După părerea lui Jess, un preot trebuia să fie slab și palid, pe jumătate materie și pe jumătate spirit. Și la așa ceva se așteptase ea. Însă doamna pastor Afanasy avea o constituție cam plinuță, care nu părea să o deranjeze deloc. În locul hainelor preoțești, purta o pereche de jeansi negri, espadrile roșii și (cu toate că trecuse de cincizeci de ani) un tricou cu personaje din desenele animate japoneze.

— Aoleu, da' cald mai e aici! exclamă ea, cu un ușor accent american, în timp ce se tolănea, deloc protocolar, pe scaunul de lângă pat. Cum vrei să-ți zic? Jessica e bine?

— Jess.

— Jess. Îmi place. Iar tu îmi poți spune „Sfinția Ta”. Cu ce te pot ajuta, Jess?

Jess zâmbi politicos la gluma doamnei pastor, însă nu știu ce să-i răspundă. Ce fel de ajutor căuta? Și cum să descrie ce nici ea nu era în stare să înțeleagă? Încercă să treacă de impasul acesta, spunând ce se știa deja:

— Am făcut un lucru îngrozitor.

Doamna pastor dădu din cap. Gata cu glumele. Devenise pe loc foarte serioasă.

— Și asta îți împovărează sufletul?

— Da.

— Am auzit că ai făcut greva foamei. Așa ai vrut tu să arăți cât de rău îți pare?

— Așa a început.

— Și chiar ai vrut să mori?

— Sigur că da.

Era adevărul gol-goluț, iar Jess îl enunță fără pic de jenă. Era tot ce-și dorise.

— Dar când am ajuns foarte aproape de moarte, mi s-a părut... am văzut...

— Te-ai gândit că poate există un motiv pentru care să trăiești.

Jess căzu pe gânduri. *Asta* îi oferise Alex. Iar răspunsul ar fi fost precis același, chiar dacă era vorba despre o simplă halucinație. Chiar dacă nu era decât o nălucire a minții ei, care încerca să descopere o cale de scăpare înainte de a fi prea târziu.

Răspunsul era același, dar nu și verdictul. Fie găsisse un motiv pentru care să trăiască, fie se mințea singură că-și pierduse mințile. Iar a doua variantă părea cea mai probabilă. Exact această fantezie și-ar fi ales-o. Exact asta își dorea din tot sufletul să creadă: că Alex nu murise. Sau, dacă totuși era mort, că încă mai avea cumva nevoie de ea... oricât de illogic ar fi părut asta...

Însă o contrazicea chiar graficul pus pe perete de DiMarta, cu

inexplicabila ei creștere în greutate. *Recunosc un miracol atunci când îl văd cu ochii mei.*

Doamna pastor Afanasy nu dădea semne că ar fi așteptat ca Jess să confirme sau să infirme spusele ei. Și, după o pauză destul de lungă, continuă, de parcă tăcerea lui Jess ar fi fost singurul răspuns de care avea nevoie.

— Trebuie să-ți zic ceva, spuse ea, indiferent dacă vrei sau nu să mă asculți. Nu ai deloc dreptate când crezi că, dacă îți iei viața, ai să repari un rău pe care l-ai făcut. Nu ai reuși decât să-i faci nefericiți pe oamenii care țin la tine.

Jess se gândi la Brenda și avu un moment de greață cumplită, de dezgust față de sine însăși, care o aduse iarăși în pragul disperării.

— Dacă regreti cu adevărat, dacă te căiești cu adevărat, atunci trebuie să încerci să faci numai fapte bune de acum înainte. Singurul lucru care are sens este ce crezi tu că vrea Dumnezeu de la tine. Pricepi ce-ți spun, Jess?

Jess scoase un sunet indecis, pe jumătate hohot de râs, pe jumătate oftat. Nu pricepea. Nu pricepea câtuși de puțin.

— El nu ți-a cerut niciodată să mori, insistă Afanasy, pe un ton mai tăios. Nimeni nu ți-a cerut asta. Tu singură ai ales să tragi obloanele, pentru că n-ai mai putut să înduri loviturile dure ale vieții. N-ai reușit decât să-ți agravezi greșeala și așa cumplit de mare. Nu ai fi făcut niciun bine nimănui.

La asta erau foarte multe răspunsuri. Că încă nu reușise să facă vreun bine cuiva și că probabil era prea târziu ca să mai încerce. Că părinții lui Alex poate ar avea parte de o fărâmbă de consolare de pe urma ecuației cu ochi pentru ochi și dinte pentru dinte. Că măcar așa se asigura că nu va mai face niciodată vreun alt rău.

Dar toate acestea erau irelevante. Nu conta decât ce va urma.

— Dacă *ar fi* vreun bine pe care l-aș putea face! spuse ea. Dacă aș putea să ajut pe cineva...

Dar nici fraza nu reuși s-o ducă până la capăt, darămite să explice

ce voia să spună.

— Atunci, ce? nu o lăasă în pace Afanasy.

— Nimic, spuse Jess. Nu știu. Nu știu nimic.

— Atunci, acordă-ți prezumția de nevinovăție, îi sugeră doamna pastor.

La fel o sfătuiase și Brian Pritchard, numai că el se referise la trecut, în vreme ce Sarah Afanasy vorbea despre viitor.

Făcând-o pe Jess să se întrebe pentru prima oară dacă ea sau Alex – în pofida caracterului aparent final al morții – aveau așa ceva.

Altă noapte, alt vis. Acum unul banal, cu nimic ieșit din comun. Jess juca șotron pe terenul de joacă al școlii în care făcuse primele patru clase. Avea iarăși nouă ani și era îngrozitor de conștientă de aparatul dentar pe care-l purta și de faptul că era încălțată cu pantofii cei noi, pe care nu ar fi trebuit să-i strice.

Când s-a trezit, l-a văzut pe Alex, care ședea turcește la picioarele patului. De fapt, nici nu atingea patul, ci levita la doi centimetri deasupra lui și nu arunca nicio umbră pe așternuturile albe și apretate.

Un gând întunecat și confuz a apărut în mintea lui Jess, acolo unde îndoiala se contopea cu teama și refuzau amândouă să se dizolve. Dacă Alex era o plăsmuire, dacă sentimentul ei de culpabilitate purta chipul unui copil mort, atunci clar era nebună, fără speranță de recuperare. Dar dacă era real, atunci ea era închisă undeva alături de un monstru, lucru cu totul imposibil și greșit.

Nu, monstrul sunt eu, își spuse ea. Nu Alex. Oricine rănește un copil este un monstru, indiferent dacă a făcut-o intenționat sau nu. Păstrează gândul acesta! Dacă exista în camera asta cineva rău, psihopat, anormal, atunci acel cineva era ea. Nu conta dacă Alex era real sau nu, pentru că aceasta era penitența ei. Ori o alegea, ori intra în pământ, așa cum intenționase de la bun început, fără să facă nimic. Fără să schimbe nimic, fără să se căiască pentru nimic.

Îmi place uniforma ta, spuse Alex. Cu voce tare, chiar dacă buzele nu i se mișcaseră. Iar ei i se păru că încerca să schimbe subiectul. *Și eu am avut un blazer negru, cu ecuson roșu. Avea o capră și un steag și dedesubt scria Dum spiro spero*¹⁷.

În visul ei, Jess purtase blazerul și fusta albastre care erau

17 *Dum spiro spero* (lb. lat.) – „Cât timp mai respir înseamnă că sper”, cugetare atribuită lui Cicero (n.tr.).

uniforma elevelor de la școala elementară publică de pe Heathcote Road.

— Vreau să te ajut, îi spuse ea, cu vocea-i ruginită, care avea mare nevoie de reparații capitale. Nu știu dacă am să pot, dar vreau să încerc.

Ignora, în mod voit, să vorbească despre o mulțime de lucruri, printre care: *N-am nici cea mai mică idee dacă tu ești cu adevărat aici sau dacă toată povestea asta are vreo noimă, dar, dacă există Dumnezeu, atunci poate că El mă vede că încerc și asta ar putea să conteze cumva.* Ar fi putut spune toate astea, dar i se păru mai ușor să le treacă sub tăcere pentru moment.

Băiatul cel mort îi surâse.

Îți mulțumesc, Jess!

— Vrei să știi... ce s-a întâmplat înainte de incendiul care ne-a distrus apartamentele? Femeia asta care ți-a făcut rău – vrei să știi cine era?

Un semn hotărât din cap. Și de ce nu putea să mă sufere. Și unde s-a dus prietena mea.

— Prietena ta? N-ai pomenit niciodată de...

Tocmai ce mi-am adus aminte. Era o fată care îmi era prietenă și o altă fată care nu mă plăcea deloc.

— O fată sau o femeie?

Alex se încruntă în timp ce întorcea întrebarea pe toate părțile în minte.

Nu știu, mărturisi el în cele din urmă. Amintirile mele sunt cam vraiste. Cred că am visat mult înainte să uit tot ce s-a întâmplat, iar aici, unde locuiesc eu acum, visele sunt cele mai reale lucruri. Uneori e femeie și alteori e fată.

— De vârsta ta? îl întrebă Jess la întâmplare.

Câți ani am?

— Aveai zece când ai murit.

Formularea tragediei în cuvinte îi făcu mintea să se revolte din

nou împotriva acestei nebunii. Cădea prin vizuina de iepure cu ochii larg deschiși. Și s-ar fi putut să fie o vizuină fără fund.

Probabil că sunt mai mari decât mine. Dar nu-s sigur.

Deloc de mirare, își zise Jess cu tristețe. Dacă Alex era copil – sau ce mai rămăsese dintr-un copil – înseamnă că perspectiva lui era limitată de modul în care percepea lumea. Iar dacă era doar o nălucire a minții ei bolnave, atunci tot ce spunea era aberant. Oricum ar fi luat-o, tot pe cont propriu era.

Sau poate nu. Nu cu desăvârșire. Dacă relua legătura cu avocații ei și le spunea că s-a răzgândit în privința apelului, atunci poate ar reuși să-i convingă să cerceteze mai amănunțit evenimentele care o aduseseră aici: incendiul și moartea lui Alex.

Și, brusc, își dădu seama că era mult mai bine să creadă. Pentru că, dacă ar crede, atunci Alex ar fi alături de ea – cel puțin o perioadă. Ar avea parte de această mângâiere și, poate, de încă o șansă ca să-i demonstreze că îi este prietenă. În cel mai rău caz, nu și-ar pierde decât judecata. Dar, în fond, la ce altceva să o mai folosească?

Își aduse aminte de vorbele doamnei pastor Afanasy și acum se simți în stare să-și deschidă sufletul și să le primească în el: drumul acesta era mult mai bun decât moartea.

Și Jess se hotărî să-l urmeze, indiferent unde avea să o ducă.

Dennis Devlin era tare supărat din cauza pariului pierdut în legătură cu moartea Jessie Moulson. Grace îl însărcinase ca, prin intermediul doctorului Salazar, să urmărească îndeaproape etapele declinului lui Moulson, astfel încât ea să-și poată regla mizele. Diavolul făcuse tot posibilul să se conformeze și fusese nevoit să facă mari eforturi în acest sens, din cauza reticenței lui Salazar de a spune lucrurilor pe nume. Iar când s-a dovedit că Moulson avea să trăiască, lui Grace i s-a părut că apăruse o problemă cu informatorii ei.

De aceeași părere era și Devlin, numai că, în timp ce Grace pe el îl scotea vinovat, el dădea vina pe doctor. Și, la momentul potrivit, i-a făcut acestuia o vizită. L-a găsit în infirmerie, împreună cu Sylvie Stock. Sally completa formularele de comandă pentru farmacie, iar infirmiera schimba așternuturile. În general, Devlin nu știa deloc să aprecieze atmosfera locului în care intra, dar acum era aproape sigur că nu întrerupsese o scenă de amor.

— Ești chemată în blocul Franklin, o anunță el pe Stock. Și vezi să rămâi acolo până am să te chem eu.

Infirmiera plecă fără să se uite înapoi. Imediat ce rămaseră singuri, Devlin îi spuse lui Sally că era extrem de nemulțumit de rezultatul poveștii cu Moulson.

Tonul lui Sally sună corect și apologetic, dar și sfidător.

— A fost un miracol, zise el. Mi-a depășit oarecum competențele, Dennis.

— Nimeni nu-i poate sluji în același timp și pe Dumnezeu, și pe Mamona¹⁸. Ai grijă cum vorbești, Sally!

— Atunci, tu cum i-ai zice? îl chestionă doctorul, ușor înfuriat.

18 Mamona – denumire biblică a diavolului, care simbolizează lăcomia de bani (n.tr.).

Era pe marginea prăpastiei. Ajunsese să cântărească treizeci și două de kilograme. Pulsul îi era neregulat și glicemia îi scăzuse la o treime din nivelul normal. Ba chiar mai mult. Aș fi zis că mai are cel mult o zi până când fie îi cedează diagrama, fie intră în șoc cardiogen sever. Și atunci...

— Să nu-mi zici că s-a întâmplat un miracol, îl avertiză Devlin.

— Ceva tot s-a întâmplat. Ceva ce eu nu pot explica. Și-a revenit. Semnele ei vitale de acum... parcă nici n-ar fi vorba despre una și aceeași persoană.

În mintea lui Devlin, *ceva ce eu nu pot explica* echivala cu *ceva ce nu s-a întâmplat din vina mea*. Și nu era deloc de acord cu asta.

— Te-am crezut pe cuvânt, Sally, zise el, înșfăcându-l pe doctor de reverele halatului și îmbrâncindu-l în dulapul cu medicamente.

Salazar încercă să se desprindă din strânsoarea lui, dar nu reuși decât să răstoarne o mulțime de flacoane cu tablete și tuburi cu unguent.

— Și i-am spus și lui Grace. Și acum uite ce s-a întâmplat. Am ieșit toți în pierdere din cauza incompetenței tale.

— Dar ți-am zis, protestă Salazar. Ți-am zis că nu-ți pot da un răspuns clar.

— Mi-ai zis că s-ar putea să te înșeli cu o zi sau două. Nu mi-ai zis că s-ar putea să trăiască până la pensie!

Doctorul vru să mai spună ceva – poate că Moulson încă nu era cu totul în afara primejdiei –, dar Devlin nu-l lăsă. Și își înfipse pumnul în burta lui Salazar.

Cu un fel de sughiț provocat de șoc și durere, acesta se prăbuși în genunchi.

Însă și Devlin era șocat. Până atunci nici măcar nu-i trecuse prin cap să-l pocnească pe Sally. Dar se vede treaba că nu-l deranja deloc și ar fi repetat această experiență cu cea mai mare plăcere dacă doctorul i-ar fi dat motive.

Așa că Devlin îl apucă de păr și-i trase capul pe spate până când

reuși să-l privească în ochi.

— M-ai dezamăgit, spuse el pe un ton calm, în pofida emoțiilor tulburi, ca de om beat, care-l cuprinseseră. Ți-am cerut să-mi faci un simplu serviciu, Sally, și tu ai dat-o în bară. Îți spun acum ca să nu-ți faci iluzii: nu mai ești prietenul meu.

Salazar bolborosea frenetic, încercând să mai explice o dată, să protesteze, să explice din nou. Dar nu se prea înțelegea nimic din vorbele lui și, oricum, Devlin nu-l mai asculta. Pentru că îi venise o altă idee, tot din senin, din iarbă verde, la fel cum îi venise și gândul cu pumnul ăla de mai devreme. Și îl absorbi complet preț de câteva secunde.

Îl cuprinse un sentiment de frustrare și, într-o clipă de slăbiciune, îi dădu drumul lui Salazar. Poate că sentimentul acela era mai profund decât își imagina el. Poate că încerca să-și dovedească sieși că era la fel de temut în lumea lui cum era Harriet Grace în a ei.

Dar gândul acesta îi aduse aminte de micuța problemă a lui Grace în legătură cu aripa Curie. În tot acest timp, Sally fusese sursa lui proprie și personală, pe care o ținuse dinadins departe de Grace. Indiferent cât de bună ar fi fost relația dintre el și doamna respectivă, prefera ca ea să nu afle despre dependența lui de mialgin și despre furnizorul lui. Se va umple cerul cu porci zburători în ziua când își va pune coaiele în palma cuiva, invitându-l să strângă pumnul.

Însă ideea că l-ar putea folosi pe Sally drept cărăuș de droguri avea un farmec aproape irezistibil. Doctorul se putea duce oriunde voiau mușchii lui, oricând avea el chef. Desigur că prefera să nu o facă și le lăsa pe infirmiere să conducă clinicile-satelit din blocurile cu celule, în vreme ce el stătea aici, în micuța lui cameră de gardă imaginară și număra ploștile.

Dar, dacă te gândeai bine, oare cine era mai indicat să livreze droguri dacă nu un doctor? Genială idee! Soluția la problema pe termen scurt ridicată de Grace și, pe termen lung, planul pe care se

poate construi un imperiu. Normal că Sally se va opune, numai că nu era genul care să se opună până la capăt. Și, mai ales, nu acum.

Devlin luă mâna din pârul lui Salazar și se îndreptă de mijloc. Doctorul se ridică cu greu în picioare.

— Aranjează-te! îi spuse Devlin cu bruschețe. Haide! Arăți ca dracu'. La cât ieși din tură?

Salazar își șterse lacrimile cu podul palmei, care-i tremura cam tare. Devlin îl urmări din priviri cum încerca să decidă ce atitudine ar fi trebuit să adopte – răspunsul corect fiind „niciuna”. Nu putea depune plângere pentru corecția pe care tocmai ce i-o aplicase Devlin, pentru că îl împiedica factura aia pe care o falsificase. Și nu putea recurge la amenințări, pentru că acestea s-ar fi întors împotriva lui și l-ar fi distrus.

— La cât termini treaba? îl întrebă iarăși Devlin. Ai surzit?

— L-la șase, se bâlbâi Sally.

— Vino în celula lui Grace după aia! Ba nu, stai! Vino imediat după prânz. Scrie în registru că-i o vizită medicală. Spune că deținuta se vaită de crampe menstruale sau ceva de genul ăsta.

Salazar nu păru deloc încântat de idee. Căută cu disperare o scuză și evident că spuse exact una dintre prostiile alea penibile care-l caracterizau:

— Tocmai ce a fost la consult pentru dismenoree.

Devlin pufni printre dinți – un fel de hohot de râs, încărcat cu o doză mare de dispreț.

— Atunci, gândește-te la altceva! Alegerea îți aparține. Doar ai grijă să vii.

— Pentru ce?

— Un loc de muncă.

— Dar am loc de muncă!

— Mda, îi dădu dreptate Devlin. Deocamdată ai unul. Și, dacă vrei să ți-l păstrezi, trebuie să faci ce ți se spune și să fii fericit. Să nu mă faci să vin personal după tine, că o să mă apuce toți dracii!

Cu aceste cuvinte, Devlin porni spre ușă, oprindu-se doar cât să arunce o privire în secția de carantină, unde dormea profund Moulson, respirând rar și regulat. Pomeții încă îi mai erau proeminenți ca țăruii unui cort ofilit. Dar pielea din jurul lor avea ceva culoare.

— Proasto! mormăi gardianul-șef. Nici să te omori nu ești în stare!

După plecarea lui Devlin, domnul doctor Salazar și-a vârat cămașa înapoi în pantaloni, încercând să ascundă cât mai bine nasturele smuls în timpul agresiunii căreia îi fusese victimă.

Tot mai plângea. Nu reușea să se oprească, cu toate că știa că Stock putea să intre pe ușă dintr-o clipă în alta. De fiecare dată când se ștergea pe față și încerca să-și vină în fire, îl apuca iarăși plânsul.

Mai mult din cauza umilinței îndurate decât din cauza durerii. Și din cauza fricii, care evident că era cea mai umilitoare dintre toate emoțiile care îl răvășeau.

Știa că nu are de ales. Există bătălii pe care le pierzi încă dinainte de a intra în ele. Devlin și Grace. Doar pe unul dintre ei dacă îl ofuscai, te alegeai imediat cu amândoi pe capul tău. Se susțineau unul pe celălalt, de parcă ar fi avut de protejat o taină îngrozitoare.

Salazar încă își mai amintea de vremea când nu se temuse de ei, când nu se temuse de nimic. Dar apoi a avut parte de două tragedii, care îl luaseră pe neașteptate. Două morți. Prima fusese moartea unei deținute, dar și acum evita să se gândească la asta, așa cum o făcea întotdeauna. A doua fusese moartea soției sale, Leah. Ea fusese curajul și mintea și puterea lui. Ea avusese toate aceste calități, iar în fiecare seară când Sally pleca de la Fellside și se ducea acasă, la îmbrățișarea ei, le absorbea și-și făcea noi provizii.

Sally își idolatrizase soția, dar se purtase cu mare atenție în preajma ei. Știa că, în ultimii ani, Leah avusese o relație și, chiar dacă îl îndurerase profund, reușise cumva să treacă peste asta. Nu

era deloc un amant perfect și nici măcar un soț perfect nu era. Indiferent ce dăruia (sau primea) soția lui în altă parte, adevărul era că avusese întotdeauna grijă ca lui să nu-i lipsească nimic. Iar unul dintre cele mai mari regrete era că nu se întrebase niciodată de ce anume avusese ea nevoie decât atunci când fusese prea târziu.

Directorul Scratchwell nu era genul de om care să-și supraevalueze autoritatea. Înțelegea foarte bine că revenirea lui Moulson printre cei vii era un eveniment care schimba mult datele problemei și nu trebuia tratat cu lejeritate.

A căutat cartea de vizită pe care i-o dăduse jurista și a sunat-o. Însă a fost preluat de un alt expert juridic, cu un comportament mult mai dur. Când Scratchwell i-a spus juristului numărul doi că Moulson se trezise, acesta i-a răspuns că a aflat deja. Iar tonul lui insinua că fusese oarecum vina lui Scratchwell, chiar dacă vorbele i-au fost mai ambigue.

— Ați făcut tot posibilul ca să-i asigurați lui Moulson o moarte demnă și fără dureri. Acum ea s-a răzgândit și trebuie să-i respectați hotărârea. Muțați-o împreună cu celelalte deținute!

— Credeți că... este bine? îndrăzni Scratchwell. A atras deja atenția tuturor. Iar specificul infracțiunii ei...

— Crima.

— Asasinarea unui copil.

— Dar fără agresiune sexuală. Nu o mai considerăm un risc major pentru instituția dumneavoastră, domnule Scratchwell.

Pentru că nu pe voi vă afectează, își spuse Scratchwell cu amărăciune. Nu putea să povestească despre pariurile puse pe șansele de supraviețuire ale lui Moulson. Oficial, nici nu trebuia să știe de ele, pentru că altminteri ar fi trebuit să le interzică – să ia atitudine împotriva unui aspect al ecosistemului din Fellside de care reușise să se țină la distanță până acum. Însă avea cunoștință de cele întâmplate și mai știa că așa ajunsese Jessica Moulson să fie unul dintre cele mai discutate subiecte din penitenciar de-a lungul celor șase săptămâni cât fusese pe patul de moarte. S-o mute acum împreună cu celelalte – mai ales când toate erau cu ochii pe ea și

bursa de zvonuri era mai activă ca niciodată – ar fi însemnat să-și forțeze norocul.

Dar superiorii lui nu-i prea dădeau de ales. Trebuia să o scoată pe Moulson din infirmerie și să suporte consecințele.

Singurul lucru pe care îl putea face Scratchwell era să discute cu supraveghetorul cel mai experimentat de la Goodall. Să-i ceară să stea cu ochii pe Moulson, pentru ca nu cumva aceasta să se apuce să creeze probleme sau să *i* se creeze ei probleme.

Jumătate dintre gardienii bărbați de la Fellside erau ori perversi, ori incompetenți; iar orice diagramă Venn¹⁹ arăta o mare suprapunere a celor două situații. Însă pe Dennis Devlin te puteai bizui.

Iar Jessica Moulson avea să fie în siguranță în grija lui, exact așa cum ar fi fost în buzunarul lui Dumnezeu.

19 Diagrama Venn – modalitate de verificare a validității inferențelor prin reprezentări grafice (n.tr.).

PARTEA A TREIA
STAREA DE GRAȚIE

Fiecare avea propria-i versiune a biografiei lui Harriet Grace. La fel ca tunetele sau cutremurele, viața acestei deținute părea a avea nevoie de un mit etiologic²⁰. Cea mai informată era, din nou, Shannon McBride. O preluase angro de la domnul Devlin, a cărui conversație cu doi gardieni din blocul G o auzise din întâmplare și o relata păstrându-i toate expresiile și intonațiile. Era indiscutabil cea mai bună poveste din repertoriul ei, dar avea mare grijă când și unde o spunea. Dacă vestea despre recitalurile ei ar fi ajuns vreodată la urechile lui Grace și Devlin, probabil că Diavolul ar fi pedepsit-o cu mult mai rău decât ar fi fost în stare să o facă Grace, tocmai pentru că și pe el l-ar fi așteptat o pedeapsă cumplită că nu fusese în stare să-și țină gura.

— De două ori a făcut-o, spunea Shannon. Asta trebuie să știți despre ea. De două ori a luat-o de la început. Și când zic „de la început” vreau să spun că a luat-o de la zero la propriu. N-a avut parte de părinți înstăriți și nici de educație aleasă sau altă chestie de genul ăsta. Nu a avut decât încrederea în propriile-i puteri. Credința că poate reuși. A crescut în Churchbeck. Și aflați de la mine, în caz că nu știați deja, Churchbeck nu-i Manchester. Nici măcar vreun Bury nu-i. E doar unul din orașelele alea cu muncitori din cărțile lui Dickens. Iar Dickens nu mai face angajări.

Comentariul acesta stârnea mereu hohote de râs și, cu toate că Shannon nu prea pricepea ce era atât de amuzant la vorbele ei – de fapt, nici cine era Dickens nu prea știa –, primea cu mare bucurie toate ovațiile. Iar după ce termina de descris cadrul acțiunii, obișnuia să se aplece spre ascultătoarele ei, de parcă ar fi urmat să le destăinuie un mare secret.

— Grace a învățat la una din școlile alea mari, de stat, făcute prin

20 Etiologie – studiu asupra cauzelor lucrurilor (n.tr.).

comasarea mai multor școli mici. Desigur că nu i-a plăcut deloc acolo. A fost bătută și hărțuită și așa s-a înrăit. Știu că acum nu puteți să credeți, dar pe vremea aia ea era victima. Poate unde arăta mai ciudat. Avea o chestie.

Dacă nu se grăbea nimeni să-i pună întrebarea evidentă, Shannon se apuca să-și fluture mâna în dreptul feței, ca și cum ar fi încercat să mimeze ceva prea greu de descris prin cuvinte. Or fi fost cuvintele lui Devlin cele pe care le rostea ea, dar regia îi aparținea în totalitate. Mai devreme sau mai târziu, cineva tot urma să joace rolul tembelului și s-o întrebe:

— Ce chestie?

— Cred că i se zice „malformație facială”. Dar sunt multe feluri de malformații dintr-astea și aia pe care o avea ea era foarte nasoală. Aiurea rău. Ziceai că avea buza și nasul îndesate în obraz, ca într-o pensă. Nici să vorbească normal nu putea. Ceilalți elevi au poreclit-o Față-de-Broscoi. Și se fereau toți s-o atingă sau să se apropie prea tare de ea, ca nu care cumva să cadă asupra lor Blestemul Broscoiului. Dar ea era foarte deșteaptă, chiar și pe vremea aia, tot foarte deșteaptă era. Și i-a învins prin notele luate la învățătură pe toți copiii ăia care se luau de ea. A absolvit cu zece, cu toate că nu luase parte decât la jumătate dintre cursuri, pentru că s-a operat la față. Doctorii nu au putut să-i repare malformația aia din prima, așa că a fost nevoită să treacă prin mai multe intervenții, căci oasele feței nu se dezvoltă la fel de repede. Așa că au operat-o pe bucățele. Și, până la urmă, au făcut-o frumoasă. Încă mai are cicatricile alea micuțe – sub păr și de-a lungul maxilarului –, dar nu le vezi decât dacă te apropii foarte mult de ea și dacă te uiți foarte bine. Și cine ar avea curajul să o facă?

Shannon căuta să treacă destul de repede peste această parte a poveștii pentru ca nu cumva să fie întrebată cum de aflase despre cicatricile lui Grace sau despre operațiile suferite de aceasta. Erau întrebări la care ea nu putea să răspundă. În schimb, dacă voia

cineva să știe de unde cunoștea amănunțele despre notele luate de Grace la examene, spunea în treacăt că asemenea lucruri le poți găsi pe internet.

— Așa că acum avea o față nouă și o slujbă bună și se simțea în al nouălea cer. Lucra la centrul de plasare a forței de muncă din Bury. Aranja interviuri pentru toți mucoșii ăia care îi făcuseră zile fripte în școală. Am auzit că îi făcea să danseze așa cum le cânta ea. O, da! În orice caz, chestia e că așa a intrat în beleaua aia cu traficul de persoane. Își făcea treaba obișnuită, însă cu imigranții ilegali. Îi angaja în construcții sau agricultură sau în alte părți și își băga în buzunar două treimi din leafa lor. Așa a făcut mulți bani rapid și ușor.

Aici era momentul pentru o pauză dramatică. Publicul cunoștea morala, pentru că Grace ajunsese să fie condamnată la doisprezece ani de închisoare într-un loc uitat de lume. Iată cum decad cei mari și tari. Doar ca să se ridice din propria lor cenușă. Dar deținutele nu știau exact cum de așa ceva fusese posibil, drept care aceasta era cea mai bună parte a poveștii, așa că Shannon le explica.

— Operațiunea Gary a nenorocit-o. Cum, n-ați auzit de ea? S-a întâmplat după ce s-au înecat în Golful Morecambe toți imigranții ăia cu ochii oblici care culegeau moluște acolo. Atunci autoritățile au înființat un grup operativ care să pună capăt activităților de genul celor întreprinse de Grace. Dar poate că ea ar fi scăpat dacă nu și-ar fi luat un partener. Nu se pricepuse niciodată la calculatoare și asta o încetinea. Avea nevoie de cineva care să pună anunțuri pe site-urile cu locuri de muncă și alte chestii de genul ăsta. Să armonizeze oferta cu – cum se zice? – da, cu cererea, pentru că avea doișpe imigranți clandestini ascunși într-un camion și care nu produceau nimic. Așa că s-a asociat cu un tânăr simpatic, Stephen Menzies. Iar el s-a ocupat de toate treburile astea. Ba chiar și de altele, dacă înțelegeți unde bat. Îi scărpină mâncărimile, o ungea prin găurile uscate. Numai că Menzies era informator al poliției. Făcea parte din

Operațiunea Gary și i-a aflat toate secretele murdare și a depus mărturie împotriva ei după ce au arestat-o. A primit doișpe ani, cu prelungirea intervalului până ar fi avut dreptul să ceară eliberarea condiționată. Plus că i-au confiscat toate conturile și casa și tot ce mai avea. Pe motiv că a condus o afacere ilegală sau cam așa ceva. Au lăsat-o doar cu hainele de pe ea. Și au închis-o aici.

Știu la ce vă gândiți. Că e nevoie de timp ca să-ți revii din așa ceva. Și aveți dreptate. Grace și-a revenit cam după o lună. Cum a pus piciorul în închisoarea asta, s-a uitat în jur și a înțeles care sunt oportunitățile de afaceri. Pe vremea aia aici erau vreo trei sau patru traficante importante de droguri, dar astea nici n-au băgat-o în seamă. Era doar o novice, la prima condamnare. Așa că n-au băgat-o în seamă. Până când le-a suflat afacerea de sub nas. Contează foarte mult în ce crezi, iar Grace crede doar în ea însăși, în nimeni altcineva – s-a lecutit de asta. Nu uită niciodată și nu iartă. După ce și-a pus în ordine afacerea de aici, a vrut să plătească și niște polițe din trecut.

Aceasta era partea preferată a lui Shannon și o păstra mereu pentru final.

— A angajat doi malaci. Unul era Johnny Satchell, care fusese bodyguard la clubul de noapte „Electric”; și încă unul, fost răcan, Peter nu mai știu cum. Mare figură era ăsta! Cel mai înfiorător ins din câți există. Și Grace i-a angajat doar pentru douășpe ore. I-a plătit al naibii de bine, dar le-a cerut o treabă a-ntâia. Cele douășpe ore au început să se scurgă din momentul în care ăștia doi au bătut la ușa lui Stephen Menzies. Într-o dimineață de sâmbătă, la unșpe. Grace știa că-l vor găsi acasă și chiar așa a fost. Și era singur. Ce să vă mai povestesc... alea douășpe ore au făcut toți banii.

Doctorul Salazar a susținut interviul cu Grace în intimitatea celei ei și așezat pe unul dintre scaunele comode de acolo. Această celulă de închisoare era mult mai luxoasă decât cabinetul lui de consultații.

Devlin îi pusese în vedere să nu sufle nicio vorbă despre aranjamentul lor secret în legătură cu mialginul. Și Sally și-a ținut gura. De fapt, abia dacă a deschis-o: cuprins deopotrivă de teamă și rușine, doctorul s-a comportat fix ca un copil care suferă de mutism electiv²¹.

Dar Grace nu păru deranjată. Sally avea impresia că ea voia mai mult să fie ascultată, nu să asculte.

— Afacerea asta comportă riscuri și este nouă pentru noi, spuse ea, fără să specifice cine anume făcea parte din pronumele *noi*. Deținem controlul complet asupra pieței din Goodall și, dacă vrem să ne extindem, trebuie să ne orientăm către blocurile de securitate medie. Pricepi?

Sally dădu din cap.

— Acum, domnul Devlin este de părere că ai putea să joci un rol în povestea asta, doctore, iar eu pun mare preț pe părerile domnului Devlin. Însă n-ai fost mereu de partea mea. Acum doi ani mi-ai făcut probleme serioase și eu m-am văzut nevoită să-ți răspund cu aceeași monedă. Sunt convinsă că-ți aduci aminte. Chestia e următoarea: e în regulă să încerci o ghidușie din aia o dată, atunci când nu știi cu cine te pui. Dar n-aș vrea să recidivezi. Vreau să-mi dai asigurări. Nu-ți voi cere să-mi promiți nimic, pentru că promisiunile sunt apă de ploaie. Nu vreau decât să-mi spui că ți-ai învățat lecția și că n-o să faci vreo prostie.

— Da, spuse Sally. Da, mi-am învățat lecția.

21 Incapacitatea copiilor de a vorbi în anumite situații (n.tr.).

— Și...

— Și n-am să fac nicio prostie.

Rosti destul de ușor cuvintele, fără să simtă vreo intensificare a disconfortului psihic. Pentru Salazar, simplul fapt că se afla în această situație reprezenta limita înjosirii. Ajunsese aici cu viteza luminii. Iar atunci când atingi viteza luminii, poți să accelerezi cât vrei, că tot n-ai să mergi mai repede.

Plus că orice i-ar fi ieșit pe gură, orice promisiune ar fi făcut era, automat, o minciună. Pentru că diseară, de îndată ce va ieși din tură, avea de gând să-și dea demisia. Să plece de la Fellside și să nu se mai întoarcă niciodată. Grace nu va putea să-l urmărească. Iar Devlin nu-l va denunța, deoarece nu ar avea nimic de câștigat și i-ar fi teamă ca nu cumva și el să spună tot ce știa.

Grace studie chipul doctorului un timp, înainte de a-i explica ce anume voia de la el.

— În prezent nu avem prea mulți prieteni în Curie. Niciunul dintre gardienii de acolo nu sunt pe statul meu de plată. Vreau să schimbăm situația asta, dar, în primul și în primul rând, ne trebuie cineva care poate intra și ieși oricând de acolo și care să ducă marfa oamenilor mei. Este doar un început, de unde putem să ne dezvoltăm mai departe. Ai vreo întrebare?

Sally clătină din cap.

Buna dispoziție a lui Grace se ofili puțin.

— Normal ar fi să ai o groază de întrebări. Unde? Când? Ce? Cine? Nu ți-am dat încă niciun detaliu. Ai ascultat ce ți-am spus, doctore?

— Da, o asigură el.

— Atunci...

— Aș dori... câteva detalii.

N-am s-o fac, i se adresă Salazar de la adăpostul minții sale. Poți să vorbești până ți se usucă gura, oricum nu contează.

Însă această sfidare discretă din gândurile lui a fost acoperită de o

imagine efemeră. Apă. Sânge. Hârtie igienică. Un ochi dat peste cap, cu albul mai alb decât bumbacul decolorat, fixându-l cu o privire încărcată cu reproș sau avertismente. Nodul din propriul lui gât. Tresări și închise ochii, încercând să alunge amintirea aceea oribilă. Grace și Devlin nu păreau să fi observat ceva.

Acum vorbea Devlin. Îi spunea că marfa va fi adusă săptămânal la unul dintre dispensarele din Curie.

— Asta îmi convine de minune, zise Grace. Dar n-ar trebui să fie un transfer direct.

— De ce nu? o întrebă Devlin. De ce să complicăm lucrurile?

Nu mă puteți obliga s-o fac, își spuse Salazar.

— Dacă furnizorii noștri se prezintă săptămânal la clinică, numele lor apar pe o listă. Și li s-ar putea da de urmă. O complicație în plus ar fi și că Sally – cu tot respectul, doctore – va ajunge să îi cunoască pe cei cărora le livrează marfa. Mult mai bine ar fi să lase coletul undeva și ei să-l ridice mai târziu. O asemenea livrare pe neve nu ar expune pe nimeni. Și, chiar dacă ar fi cineva prins, respectivul nu ar putea să dea în gât pe nimeni.

N-am s-o fac.

— Ce zici de sala de meditație?

— Bună idee! Cred că o să ne iasă.

O vreme, cei doi îl ignorară complet pe doctor, discutând despre cantități și date și logistică – lucruri pe care el nu le înțelegea. Aștepta să i se spună că poate pleca, ceea ce se și întâmplă la un moment dat.

— Încă ceva, doctore, îi spuse Grace, când el mai avea doar un pas până la ușă.

Acesta era momentul din filmele cu Columbo. Dar Salazar voia să scape mai repede de acolo, să demareze complicatul proces de a-și lua picioarele la spinare. Însă trebui să se oprească și să se întoarcă spre ea.

— Da?

— Data trecută ai încercat să-mi faci probleme. Mai ții minte cum s-a terminat?

— Bineînțeles.

— Ai rămas în viață. Nu toți au avut norocul tău.

— Am zis că îmi aduc aminte.

Un zvâcnet minuscul și jalnic de iritare, dispărut la fel de repede cum apăruse.

— Nu mint, Grace. Îmi aduc aminte.

Netulburată, deținuta dădu din cap.

— Ei bine, același lucru se va întâmpla și acum. Dacă mă dezamăgești din nou. Exact același lucru.

La început, Salazar nu înțelese ce anume voia să spună.

— Dar, nu mai e nimeni...

— Nu. Nu mai e nimeni implicat direct în viața ta. Dar am aflat că între tine și infirmiera DiMarta s-a înfiripat o prietenie platonică. Așa că probabil că am să încep cu ea.

Salazar se întoarse în infirmerie. Era pustie acum: Moulson fusese externată de dimineață. Se așeză la birou, cu mâinile pe genunchi, tăcut și nemișcat, de parcă mintea lui încerca deja să se acomodeze cu clauzele acestui nou contract de muncă.

Într-un fel, era chiar nostim. Dacă viața lui ar fi fost o comedie, scena în care el ajunge cărauș de droguri ar fi reprezentat o răsturnare de situație la care nu se aștepta nimeni.

Așijderea și în cazul în care ar fi fost o tragedie.

Jess a fost mutată în celulă cu cea mai mare discreție posibilă. O femeie gardian a luat-o din infirmerie și a condus-o prin curte până în blocul Goodall. Gardiana era Corcoran, aceeași care o însoțise în ambulanța cu care venise de la Winstanley. Acum o felicită – cam fără chef, ce-i drept – pentru că nu murise încă.

— Nu ți-a ieșit planul, ei? Vezi tu, sunt lucruri pe care nu le poți planifica. Se întâmplă de la sine. Sau nu. Pricepi ce zic?

Merseră în tăcere câteva clipe, apoi Corcoran continuă:

— Adevărul e că locul ăsta poate fi al naibii de rău dacă îți faci dușmani. Și, după umila mea părere, cel mai rău dușman pe care ți-l poți face ești tu însăși.

Jess era în plin proces de eliminare a tramadolului din organism. La fel de nesigură pe picioare ca un copilăș de doi ani. Așa că abia reuși să răspundă acestei cugetări de doi bani cu un gest slăbit din cap. Pricepuse. Însă probabil că acum era prea târziu.

În blocul Goodall se intra în mod obișnuit prin sala de bal, dar Corcoran fusese instruită să o strecoare pe Moulson în celula ei fără să facă valuri. Așa că acum ea descuie o ușă din spatele clădirii și intrară împreună într-un coridor de serviciu care ducea direct la scara de est. Pe ușă era un anunț: A SE FOLOSI DOAR ÎN CAZ DE INCENDIU.

Aripa Goodall a penitenciarului avea un parfum care, după puritatea antiseptică a infirmeriei, o zăpăcea pe Jess prin bogăția și complexitatea lui. Încercă să-i distingă ingredientele. Dezodorizant de cameră. Mâncare de cantină. Izul coclit al transpirației înainte de a se face acră și împutită. Cearsăfuri vechi, lăsate ani buni împăturite în fundul unui uscător. Oameni. Cel mai puternic dintre toate era mirosul de oameni închiși la un loc, frecându-se unii de alții an după an, aidoma pietrelor într-o desagă.

Corcoran deschise o ușă și-i arătă lui Jess scara metalică pe care trebuia să urce. Mijlocul fiecărei trepte era tocit și ușor scobit de multe mii de pași. Pritchard spusese că închisoarea Fellside fusese construită de curând. Însă oamenii sunt aidoma oceanelor. Iar când oceanele se pun pe treabă, dărâmă munții și-i transformă în plaje. '!

Pe măsură ce urca, Jess auzea tot mai tare o larmă imposibil de descris, însă Corcoran își făcuse bine planul și știa cum să o ducă neobservată în celulă. Chiar dacă în preajmă, sala de bal era invizibilă. Și numai gălăgia o anunța pe Jess că era foarte aproape de un univers cu totul și cu totul nou pentru ea.

Corcoran o duse la etajul al doilea și apoi pe un coridor circular deschis. Sala de bal se afla la stânga, dar ele mergeau pe partea dreaptă. Se opriră în fața unei uși pe care scria 239. Celula lui Lorraine Buller. Fosta colegă a lui Buller, Cyndi Souk, fusese trecută de la nivelul de securitate maximă la cel mediu și transferată în aripa Curie.

— Asta ți s-ar putea întâmpla și ție într-o bună zi, îi spuse Corcoran lui Jess. Dacă te ferești de belele. În Curie se trăiește bine. Acolo beneficiazi de vizite nelimitate. Ai acces la fermă și la pepinieră. Ba chiar ai și drept la vizite conjugale.

Și, după ce-i zugrăvi acest tablou idilic în larma din jur, gardiana îi ură noroc, își luă rămas-bun și o lăsă să se prezinte singură. Neștiind dacă trebuia să bată la ușă sau nu, Jess intră în celulă. Pe patul de sus stătea întinsă o femeie de vârstă mijlocie, cu părul blond tuns periută. În mâini ținea un exemplar al romanului *Middlemarch*²², din colecția Penguin Classics. Purta același trening galben cu negru pe care îl îmbrăcase acum și Jess. Chipul foarte ridat părea o schiță de portret, supraîncărcată de pictor, unde fiecare centimetru pătrat era umbrit sau hașurat. La încheieturile mâinilor i se vedeau liniile decolorate de timp ale unor tatuaje albastre.

Își ridică ochii din carte și o salută pe Jess cu un semn al capului.

22 Roman de George Eliot (n.tr.).

Gest politicos, dar distant.

— Moulson? Eu sunt Buller. Ai să dormi pe patul de jos. Eu folosesc prima chiuveta dimineța. Sunt cu trei ani mai veche aici decât tine și așa stă treaba. Nu-mi place să te aud cântând atunci când încerc să citesc și nu-mi plac deloc bășinile trase fără avertisment. Dacă sunt chestii care să nu-ți placă, ai face bine să mi le spui acum.

Jess clătină din cap.

— Adică cum, nu-i nimic care să-ți displacă? Nimica-nimicuța? Te-am întrebat serios, scumpete.

— Nu-mi plac oamenii care râd la propriile bancuri, îndrăzni Jess.

De fapt, asta era fixația lui John Street, dar trebuia să spună ceva și i se părea că merge. Buller se strâmbă, ca și cum ar fi vrut să zică *fiecare cu gusturile ei*. Apoi se apucă din nou să citească. Jess se așeză pe singurul scaun din celulă, foarte încet și cu foarte multă grijă, ca să diminueze impactul cu plasticul marmorat al acestuia.

— Acum e perioada de socializare, o anunță Buller. Ca să știi și tu. Singura perioadă din zi când nu ești obligată să stai în celulă. Ai voie să ieși în curte sau să te duci în sala de bal.

— Mi-e bine aici, murmură Jess.

— Te înțeleg. Aici e liniște și e plăcut. Nu țipă nimeni la tine. Dar sfatul meu este să te arăți la față. Oricum o să țipe la tine mai devreme sau mai târziu. Și după aia au să-și piardă interesul și au să se apuce să țipe la altcineva. Ascunde-te și probabil n-ai să faci decât să pui paie pe foc.

Îi aruncă o privire scurtă, apoi se întoarse la George Eliot.

— Mă rog, asta-i doar părerea mea, mai spuse Buller.

Jess rămase o vreme pe scaun, gândindu-se ce anume ar fi trebuit să facă și încercând să-și adune puterile. În cele din urmă, se ridică și se îndreptă spre ușă.

— Baftă! mormăi Buller.

Jess se opri la balustrada din fața celulei. Își propti coatele pe ea și

se uită în jos, la sala de bal. Treptat, o observă toate femeile și-și ridicară ochii spre ea. Toate deținutele din Goodall știau cine era și aflaseră că astăzi era ziua când urma să ajungă acolo. Curiozitatea din privirile lor era un amestec de ostilitate și detașare. Ba chiar câteva femei se uitau la ea cu un aer oarecum îngăduitor – datorat cumva talentului narativ al lui Shannon McBride.

Jess nu știa nimic din toate astea, însă toate instinctele îi spuneau să plece din fața acestei examinări minuțioase, pe care nu putea și nici nu voia să o descifreze. Bineînțeles că nu avea nici cea mai mică intenție să coboare și să socializeze cu ele. Era blocată aici, pe pasarelă, aidoma unui soldat rățăcit între liniile inamice.

Dar deodată simți cum o altă mână se strecoară într-a sa. Se uită în jos și-l văzu pe Alex Beech alături de ea, cu nasul atingând a treia bară a balustradei. Băiatul nu-i spuse nimic, dar parcă toată puterea lui se descărcă în Jess, prelingându-se prin mâinile lor îngemănate, așa cum îți curge apa rece pe gâtlee într-o zi caniculară.

Când venise la ea prima oară, la infirmerie, teama îi blocase toate celelalte emoții. Dar aici, unde nu cunoștea pe nimeni, chipul lui Alex era singurul pe care îl știa și simți un val de ușurare și recunoștință la vederea lui.

N-am vrut să mă uiți. Înainte ai crezut că sunt doar un vis. Dar nu sunt. Nu sunt vis și tu trebuie să-ți ții promisiunea.

— Știu.

Jess încercă să rostească cuvântul fără să-și miște buzele prea mult. Vorbea cu o fantomă pe care nu o mai putea vedea nimeni altcineva. Instinctul îi spunea asta, dar căpătă dovada certă atunci când o altă deținută trecu pe lângă ei, drept prin trupul băiatului.

Alex se crispă când femeia pătrunse în spațiul lui. Iar apoi se cutremură ușor și se strâmbă. Nu-i plăceau deloc asemenea contacte ocazionale – și tocmai de aceea strângerea lui de mână era și mai miraculoasă.

— N-am uitat ce ți-am promis, îi spuse Jess. Nu voi uita

niciodată.

O să afli ce mi s-a întâmplat.

— Da.

O s-o găsești pe prietena mea. Și pe cea care mi-a făcut rău.

— Da. O să mă ocup de asta cât mai repede posibil.

Ca să fie cu el și ca să capete iertarea lui. Jess știa că ar face orice pentru asta. Renunțase să-și ia viața, așa că promisiunea aceasta i se părea una ușoară și o făcuse cu toată seriozitatea. Experiența anterioară o întărise și acum se simțea pregătită să facă tot ce era nevoie pentru asta.

— Uită-te la ea! îi spuse Hannah Passmore lui Pauline Royal, care stătea în fața ei, la una dintre mesele de jocuri.

Po urmări privirea lui Hannah și o văzu pe Moulson la etajul al doilea, cu capul atârându-i peste brațele încrucișate.

— Zici că a făcut-o cineva șefă aici.

Po era o persoană extrem de îngăduitoare, însă acum se văzu nevoită să fie de acord cu colega ei. Într-adevăr, atitudinea nouveritei părea cam arogantă. Moulson parcă își lăsase garda jos. Și, într-un loc precum Goodall, o asemenea relaxare reprezenta cea mai mare demonstrație de forță.

— Uite și ce rânjet superior are, idioata! continuă Passmore. N-am de gând să înghit așa ceva.

— Gardienele sunt cu ochii pe noi, Hannah, îi atrase atenția Po. Știi că o să iasă cu scandal. Pune-ți mintea la contribuție și lasă pe altcineva să înceapă tărașii.

Passmore știa prea bine că Po are dreptate, dar chiar că nu-i plăcea rânjetul ăla.

Alte două deținute condamnate la închisoare pe viață, Doll Paley și Sam Kupperberg, jucau dame la masa de alături – de fapt, o variantă mai ciudată a jocului, inventată chiar de ele, în care fiecare muta alternativ piesele albe și negre. Doll ridică ochii.

— De ce n-o lași în pace? sugeră ea. Din câte am auzit, nici măcar n-a vrut să-l omoare pe băiat. Nu și-a dat seama ce face.

— Numai Dumnezeu ne poate judeca, o aprobă Kupperberg. Nimeni altcineva n-are dreptul ăsta.

Passmore n-avusese niciodată o părere prea bună despre ființa supremă, așa că nu luă în seamă pălăvrăgeala pioasă a colegelor ei.

— Știți ce ne-ar trebui aici? strigă ea suficient de tare ca să o audă toată lumea. Un grătar!

Câteva dintre deținute se uitară la ea, apoi îi urmăriră privirea și înțeleseră gluma. Deloc convingătoare, cele câteva hohote de râs o încurajară totuși pe Passmore să încerce o altă vorbă de duh:

— Miroase a friptură!

O altă femeie țipă și ea:

— Te lingi pe degete de bună ce-i!

Gardienele interveniră imediat, nu doar în sala de bal, ci și pe coridoarele circulare. Reacționară toate în același timp, ceea ce dovedea fără putință de tăgadă că se așteptau la ceva agitație. Șefa de tură, doamna Carlisle, le anunță pe cele două deținute turbulente că, dacă mai au chef de glume, o să le facă în carceră.

Agitatoarele se potoliră imediat, dar începură să bombăne. Furioase. Deținutelor din Goodall li se închisese gura.

Nimănui nu-i convine asta.

Acea primă zi a prefigurat evenimentele ulterioare. Jess s-a izbit de o mulțime de probleme în încercările ei de a se integra în viața de zi cu zi din aripa Goodall.

În ziua a doua a luat bătaie de la câteva dintre femeile de la etajul ei. Incidentul acesta nu a fost plănuțit dinainte și nici pus la cale în mod special. S-a întâmplat pur și simplu atunci când a trecut pe lângă ele într-un fel care le-a scos din sărite. Una i-a dat un pumn, iar celelalte i s-au alăturat imediat, pentru că nu este frumos să-ți lași prietena singură la ananghie. Jess s-a ales cu o mulțime de vânătăi în locuri nevizibile, dar bătaia aceasta a fost una ușoară – în limbajul din Goodall „bătaie ușoară” însemnând una în urma căreia încă mai poți sta pe picioarele tale.

În ziua următoare a fost mult mai rău. Hannah Passmore a intrat în celula ei în fruntea unui grup de comando și a bătut la ea mai bine de cinci minute, după ce alte două femei, Chandler și Williams, o imobilizaseră. Buller nu a intervenit, dar a avut totuși grijă să le anunțe când întrecuseră măsura.

— Eu hotărăsc când ajunge, mârâi Passmore, lovind-o încă o dată cu piciorul pe Jess.

— Ba ai să te oprești chiar acum, zise Buller, dacă nu vrei să chem gardiana.

Și atunci Passmore se opri o clipă, însă doar ca să arunce o privire ș veninoasă spre Buller.

— Ai fi în stare să ne dai în gât pentru jegul ăsta? întrebă Shamone Williams.

— Prefer să fac asta decât să mă uit cum o omorâți.

Cele trei femei își cântăriră opțiunile. Sarah Chandler se apucă să-și dea jos pantalonii și chiloții.

— Pișă-te tu pe ea, Sachi, și tot tu ai să speli pe jos! amenință

Buller. Cu stânga, că pe dreapta am să ți-o rup eu.

— Las-o baltă! se hotărî Passmore. Am terminat. Pentru moment.

— Mulțumesc! bâigui Jess când cele trei ieșiseră din celulă.

— Pentru puțin, îi răspunse Buller. Aș fi putut să intervin mai devreme, dar este vorba despre același principiu. Se va întâmpla când va fi să se întâmple și cu cât se întâmplă mai curând, cu atât mai repede se termină. Vrei să te ajut să te ridici de acolo?

— Cred că am să mai stau puțin aici.

— Cum vrei. Să-ți citesc un capitol din George Eliot?

Dar, pentru că Jess nu voia, Buller se întoarse la lectura ei.

Nu au existat alte evenimente mai grave. Nu a fost nicio vendetă de durată împotriva lui Jess – exact lucrul de care se temuse directorul Scratchwell. Căci el știa că ar fi fost normal ca un grup de oameni, înghesuiți într-un spațiu inadecvat și ținuți sub observație ani în șir, să aibă aceeași idee și să o pună în aplicare în același timp. Așa începeau revoltele. Cineva clachează și celelalte persoane așteaptă exact acest moment, aflându-se la locul potrivit, pregătite.

Însă, în ceea ce o privea pe Moulson, era mai degrabă vorba despre o antipatie colectivă, nu despre o ură unanimă. Altfel ar fi stat, lucrurile dacă l-ar fi abuzat pe Alex Beech ca să se amuze sau ca să scoată vreun profit. Însă nu era cazul. Îl incendiase atunci când își incendiase propria viață, iar asta era cu totul altceva. Multe dintre deținutele din Goodall credeau că Moulson era un jeg de om. Dar mult mai multe erau cele care ziceau că era o ființă jalnică, dusă cu capul; și mai erau și opinii conform cărora faptul că își distrusese fața și ispășirea pedepsei la Fellside compensau într-un fel crima ei. Dar nimănui nu-i era dragă și nimănui nu-i păsa de ea.

Mă rog, aproape nimănui. Hannah Passmore tot nu renunțase să se ia de ea ori de câte ori avea ocazia și atunci îi mai dădea câte o palmă sau câte un ghiont. Erau și câteva femei care-i urmau exemplul, deși cu mai puțină ură. Și mai erau altele care o huiduiau pe Moulson atunci când dădeau cu ochii de ea în magazie sau în

sala de bal.

Și, într-o zi, pe când urca una dintre scări, Jess s-a întâlnit cu o femeie care cobora și care i-a blocat complet trecerea. S-au oprit față în față, fără să spună vreun cuvânt.

Femeia era foarte înaltă, cu brațe și picioare lungi și musculoase și pielea foarte pătată. Mai în vârstă decât Jess, dar nu cu mult. Iar ridurile de pe chipul ei veștejit erau semne ale temperamentului, nu ale trecerii anilor. Își tăiase mânecele de la uniforma de închisoare – fapt ce constituia o încălcare a regulamentului și care ar fi adus repercusiuni de natură disciplinară împotriva majorității deținuților. Își încheșta și descleșta mâinile, trimițând valuri de-a lungul mușchilor de pe brațe.

Jess se dădu la o parte ca să o lase să treacă. Cu niciun chip nu avea de gând să urce pe lângă ea. Însă femeia nici nu se clinti.

— Coboară tu prima, o invită Jess în cele din urmă.

Nu primi nici acum vreun răspuns, așa că făcu un gest care voia să spună „după tine”. Nici măcar nu-și putea da seama dacă femeia se uita la ea, pentru că ochii acesteia aveau o privire stranie, nefocalizată.

— Al dracu’ de urâtă mai ești! spuse femeia printre dinții încheștați.

— Mi-am ars... fața, bâigui Jess. Într-un incendiu.

— Incendiu?

— Da.

Urmă o tăcere lungă. Într-un final, femeia spuse:

— Îmi plăcea să stau lângă foc. Vara.

— Ba iarna, o corectă din reflex Jess.

Privirea femeii reveni din depărtări și se fixă asupra ei.

— Ba vara. Vara. La grătar. Ai fost și tu acolo?

— N-nu, se bâlbâi Jess. Nici măcar nu știu cum te...

Deodată, chipul femeii s-a aflat la doi centimetri de al ei, sfredelind-o cu privirea aia ciudată, suflându-i un iz cam acru în

nas.

— Să nu-mi zici tu când a fost, mârâi ea. Bine?

— Bine.

— Habar n-ai cât noroc pe capul tău. Habar n-ai să te stingi când ai luat foc. Cât de proastă ești?

Jess nu spusese nimic. Furia femeii se iscase de nicăieri. Și nu părea a avea vreun obiect clar; și-o îndreptase împotriva ei doar pentru că ea se întâmplase să fie acolo. Dacă nu se mișca deloc, atunci poate că furia se va rostogoli pe lângă ea și se va izbi de altceva.

Femeia răsuflă pe gură: un oftat de viață grea. Apoi trecu pe lângă Jess, o lovi cu umărul ciolănos în piept și coborî mai departe.

Jess urcă până la etajul ei și intră în celulă. Buller stătea întinsă pe patul ei de sus. Dar acum nu mai citea, ci scria o scrisoare. Din cauza concentrării își scosese vârful limbii printre buze.

— Pot să-ți pun o întrebare?

Buller mârâi:

— Poți, dacă-i una scurtă.

— O femeie foarte înaltă care... care dă impresia că-i lipsește o doagă. Păr negru, piele urâtă, brațe dezgolite...

— Liz Earnshaw.

— Îi lipsește?

— Ce să-i lipsească, scumpo?

— O doagă.

Buller puse jos carnetul.

— Vai, nu! exclamă Jess. Nu vreau să te deranjez.

— Dar dacă tot ai făcut-o, zise Buller, ar fi bine să taci și să mă ascuți. Ferește-te de Lizzie! Este o ființă chinuită, dar și foarte periculoasă. Mă întrebi dacă-i lipsește o doagă. Răspunsul meu este da, îi lipsește. Dar probabil nu așa cum ți-ai închipui tu.

— Care-i povestea ei? vru să afle Jess. Dacă poți să mi-o spui, firește.

Nici măcar nu știa de ce o interesează. Însă nu și-o putea scoate

din minte pe femeia aceea înaltă. Avea ceva ce o fascina și o înspăimânta în același timp.

— Eu nu spun povești.

— Cunoști pe cineva care spune?

Buller scoase un hohot scurt de râs.

— O, da!

Jess o vizită pe Shannon McBride în celula acesteia, pentru că nu obținuse decât numărul ei. (Se vede treaba că Buller nu se pricepea nici la descrieri și nici prezentări nu voia să facă.) Dar, de îndată ce intră, își dădu seama că o mai văzuse pe tânăra aceea cu trăsături spălăcite și încordate.

Evident că și McBride o cunoștea pe Jess și se bucură nespus de vizita ei.

— Am fost prima din Fellside care te-a văzut, îi spuse, după ce se așezară amândouă – Shannon pe pat, iar Jess, în locul de onoare, pe scaun. Dintre deținute, vreau să zic. Normal că te-au văzut câteva gardiene înaintea mea. Și câteva infirmiere. Dar nimeni altcineva. Mai ții minte că mi-ai cântat?

Jess nu mai ținea minte nimic. Și cântecul despre care vorbea Shannon și toate celelalte evenimente ale primelor ei zile la Fellside se pierduseră în ceața groasă a medicamentelor și în semicoma ce urmase. Dar Shannon nu păru deranjată. Ba din contră: era foarte bucuroasă să umple golul acela. Așa că-i spuse lui Jess întreaga poveste, repetând unele părți din sincera convingere că relatarea lor o singură dată nu era de ajuns.

— Ți-am auzit vocea străbătând toată durerea mea, spuse ea. Atât de dulce, atât de blândă. Ca și cum ai fi avut o putere magică.

— Nu am, se grăbi s-o contrazică Jess. Nici vorbă. Dar mă bucur că te-am putut ajuta.

— Și acum vrei să știi care-i treaba cu Lizzie Earnshaw. Așa că ai venit la mine.

Shannon își strângea genunchii cu mâinile. Parcă voia să se ia în brațe.

— Firește! Firește că o să-ți spun! Dar nu-ți pot spune povestea lui Liz dacă nu ți-o spun și pe a lui Naseem Suresh. Nu o poți înțelege pe una fără cealaltă.

Naz fusese cea mai tânără deținută din aripa lor, a spus Shannon. Și, în multe privințe, cea care a făcut cele mai multe probleme. A fost închisă acolo doar pentru că Fellside încheiase un contract prin care se angaja să se ocupe de deținutele care aveau să fie deportate după ispășirea sentinței – în marea lor majoritate victime ale traficului de persoane, dar, în câteva cazuri, și solicitante de azil care călcase ră strâmb înainte de rezolvarea statutului lor. Naz nu intra în niciuna dintre aceste două categorii, însă părinții ei erau imigranți ilegali, iar mama ei o născuse în timpul unei odisee de doi ani, care i-a adus din Uttar Pradesh²³ până în centrul Angliei. Drept urmare, cu toate că Naz își petrecuse întreaga-i viață aici, din punct de vedere legal ea nu avea nicio cetățenie. Când a fost prinsă în timpul unei razii într-un bordel din estul Londrei, a făcut o mare greșală: a lovit un ofițer de poliție și apoi a încercat să spele putina. A primit o sentință de doar optsprezece luni, dar a fost automat trimisă la un penitenciar de securitate maximă pentru că s-a considerat că ar fi încercat să evadeze.

— Era obraznică, spuse Shannon. Cu toată lumea. Poate ție ți se pare un lucru mărunț, dar aici respectul este deosebit de important. Însă Naz nu-și bătea capul cu politețuri. Plus că nu-i era teamă de nimeni. Dacă vedea ceva ce nu-i era pe plac, nu ezita s-o spună. Iar asta i-a atras antipatia multora. Mai ales a celor condamnate pe viață.

Acum se simțea o oarecare invidie în tonul lui McBride. Jess presupuse că firea ei era mai înclinată spre compromis și că și-ar fi dorit să fie altfel.

23 Stat din estul Indiei (n.tr.).

— Zici că Earnshaw a fost una dintre persoanele pe care le-a supărat Naseem? întrebă ea.

Părea concluzia cea mai logică.

— O, nu! Lizzie era picată în extaz în fața stilului lui Naz de a scăpa basma curată. Pur și simplu s-a înamorat de ea. Totul s-a petrecut foarte repede, dar celelalte deținute au avut nevoie de mai mult timp ca să înțeleagă. Lizzie fusese măritată. Avea copii. Fusese hetero toată viața ei. A văzut-o pe Naz și a uitat pe loc de toate astea. Era mai în vârstă și era închisă de mai multă vreme, plus că fusese condamnată pe viață – așa că a început să o protejeze pe Naz. Dar nu așa cum... știi tu...

Shannon flutură din mână și continuă:

— Nu așa cum vedem în filme, când un deținut mai tânăr devine jucăria sau sclavul sexual al unuia mai bătrân, care îl protejează din cauza asta. Nu a fost deloc așa. Pentru că Naz era șefa. Atât de mult o iubea Lizzie, că făcea absolut tot ce-i cerea. Știi tu... ca la prima dragoste. Prima dragoste te schimbă cu totul și cu totul.

— Dar ai zis că Earnshaw fusese căsătorită, îi aminti Jess.

— Da, sigur că a fost, spuse Shannon, dând cu putere din cap, pentru că ei i se părea important să fie de acord cu toată lumea. Dar eu cred că prima dragoste adevărată nu ține seama de vârstă. Și poate că omul are mai multe prime iubiri în viața lui, deși parcă asta nu prea are sens. Lizzie se purta ca o adolescentă care smulge petalele de margarete și repetă „mă iubește, nu mă iubește”. Ai văzut și tu cât de repede se înfurie. Dar era numai lapte și miere cu Naz.

Lui Jess îi era greu să-și imagineze că posaca, monolitica Earnshaw ar putea avea sentimente de felul acesta. Și probabil că neîncrederea i se citi pe chip, pentru că Shannon se grăbi să-i explice.

— Nici vorbă că n-a mai fost furioasă. E mereu furioasă. Orice o înfurie. Știi pentru ce e închisă? Vătămare corporală deosebit de

gravă. S-a bătut cu trei femei într-un bar. Cumnatele ei. Nu știe nimeni de ce s-au luat de Lizzie, dar una dintre ele a rămas tetraplegică după toată povestea asta. Iar la proces n-a contat deloc că Lizzie are un IQ foarte scăzut și nici că taică-său obișnuia s-o bată cu coada de la mătură. Tot au condamnat-o pe viață, cu posibilitate de eliberare condiționată abia după optsprezece ani. Dar când era în preajma lui Naz, reușea să-și ascundă cu totul latura asta. Se cunoștea foarte bine și știa când e pe punctul de a-și pierde controlul și mai știa și ce măsuri trebuie să ia. O singură dată a lovit-o pe Naz, în timpul unei certe despre nu mai știu ce. Și Naz a plâns și atunci Lizzie s-a jurat că o să se omoare dacă își mai pierde vreodată cumpătul și o lovește din nou. Iar dacă altă deținută i-ar fi pricinuit vreun rău lui Naz, ar fi făcut-o bucăți-bucățele.

— Iisuse! murmură Jess.

— Toate deținutele de aici erau la curent cu asta. Doar să fi îndrăznit s-o atingi pe Naseem și ai fi avut de-a face cu Lizzie. Odată i-a tras un pumn în nas unui gardian doar pentru că a împins-o pe Naz ca să stea la locul ei la coada de la cantină. Un gardian! Așa că-ți poți imagina ce i-ar fi făcut deținutei care se apropia de iubita ei. Dar uite că cineva tot a făcut-o. Naz avea gura mare... zicea că știa niște secrete murdare și că o prietenă ar fi urmat s-o ducă să stea de vorbă cu directorul. Poate că a crezut că nu i se poate întâmpla nimic dacă o are pe Liz de partea ei. Dar s-a înșelat. Și într-o zi a fost găsită la dușuri. Moartă. Înjunghiată cu un cuțit improvizat. Înfașurată toată în hârtie igienică ca într-un giulgiu. Asta pățesc turnătorii la Fellside – ca să se arate că sunt niște căcați.

Îți dai seama că Liz și-a pierdut mințile. Patru din următoarele cinci luni și le-a petrecut în carceră, pentru că ataca pe toată lumea. Te lua la pumni și dacă îi ziceai „bună dimineața”. Iubita ei murise și n-o mai putea aduce înapoi. Dacă lumea ar fi avut gât, sunt convinsă că i l-ar fi spintecat fără să stea pe gânduri.

Povestea părea să fi ajuns la final, dar Shannon se aplecă spre Jess

cu un fel de înflăcărare conspirativă și-i puse mâna pe braț. Ca și cum ar fi crezut că Jess voia să plece și să piardă astfel partea cea mai bună a întregii istorii.

— Toată lumea credea că Lizzie se va sinucide. Sau că va înnebuni și va fi transferată în Dietrich. Dar a luat-o Grace pe lângă ea și asta a salvat-o.

— Cine-i Grace? o întrebă Jess.

McBride făcu ochii mari.

— Harriet Grace, spuse, de parcă numele singur era în sine o explicație. Ea conduce totul în blocul nostru. Iar acum Lizzie lucrează pentru Grace și îi execută ordinele. Și stă cuminte, în banca ei, pentru că așa vrea Grace. Dacă Lizzie nu-i încă de pus în cămașa de forță, asta i-o datorează lui Grace. Și e cam aiurea, dacă stai să te gândești că nu poate înnebuni și mai tare pentru că nu i se dă voie.

— Ba mie mi s-a părut destul de nebună când am văzut-o pe scară, spuse Jess și îi relatează despre scurta întâlnire cu Earnshaw, în urma căreia și-a dorit să-i afle povestea.

Shannon izbucni în hohote de râs.

— Ba n-a fost nebună deloc, spuse ea. Deloc, Jess. Uită-te la tine!

— De ce?

— Ai toate oasele întregi. Și toți dinții în gură. Și amândoi ochii. Nu, tu te-ai întâlnit cu Lizzie cea supusă.

Jess i-a scris o scrisoare lui Brian Pritchard, în care i-a spus că, în cele din urmă, s-a hotărât să conteste sentința primită. Nu putea să găsească răspunsuri la întrebările lui Alex până când Pritchard nu o anunța că a declanșat procedurile. Până atunci, trebuia să reziste.

Supraviețuirea în Fellside era o chestiune complicată, care-ți acapara tot timpul. Iar pentru cineva care tocmai ce încercase să renunțe la viață era ceva neobișnuit. În primele săptămâni după transferul din apele puțin adânci ale infirmeriei în reciful din Goodall, Jess a avut sentimentul că încercările de a se descurca în această nouă situație îi ocupau cea mai mare parte a zilelor.

În vreme ce nopțile se îndeletnicea cu altceva. Atunci venea Alex în vizită.

Stingerea era perioada cea mai dificilă din întreaga zi. Și cea mai strictă. Regulile erau clare și respectate întocmai. La 21:50 suna sirena care anunța deținutele că s-a încheiat timpul destinat socializării. Adică mai aveau doar zece minute ca să se întoarcă în celule. Dacă erai prinsă afară după ora zece, ajungeai la carceră.

Gardienele verificau simultan fiecare etaj. Treceau prin fața fiecărei celule și înregistrau prezența ocupanților lor pe un dispozitiv digital. Datele acestea se încărcau în panoul principal din capătul sălii de bal, în spatele ușii principale, unde se afla șefa de tură. Aceasta trebuia să se asigure că numărul deținuților din fiecare celulă, coridor și etaj era cel care trebuia să fie. Cifrele erau deja în computer, așa că treaba șefei de tură se rezuma de obicei la bifarea mai multor casete.

După asta, gardienele strigau că totul este în regulă, iar șefa apăsa butonul care încuia toate celulele în același timp. Bineînțeles că existau și dispozitive secundare, care permiteau deschiderea sau închiderea unei celule sau coridor sau etaj, prin tastarea unui

anumit cod. Dar acestea nu erau folosite aproape niciodată. Conform regulamentului de la Fellside, celulele se închideau la ora 22 și se deschideau din nou la 8 dimineața. Și când se auzea zgomotul metalic care încuia ușile, deținutele știau că aveau să-și petreacă următoarele zece ore din viață într-o cutie din care nu puteau să iasă. Iar nouă din aceste zece ore aveau să stea pe întuneric, pentru că lumina se stingea la 23.

De obicei, Alex apărea când se stingeau luminile. Nici zidurile din piatră, nici ușa închisă, nici podeaua sau tavanul nu constituiau obstacole pentru că el mergea pe o axă situată în unghi drept cu toate astea. Venea dintr-o altă dimensiune, pe care Jess abia dacă o întrezărea, deoarece încă mai stătea agățată de el câteva momente după ce se apropia de ea: urme ale nopții din lumea prin care o întovărășise el odată.

Însă clipa în care Alex își făcea apariția o umplea mereu pe Jess de o teamă irațională. Atunci avea sentimentul că se deschisese capacul unei cutii care ar fi fost mai bine să rămână închisă. Și în clipa aceea, băiatul cel mort părea un ambasador venit dintr-un alt univers.

Dar numai până când îi surâdea și îi rostea numele. Numai până când începea să-i vorbească.

— Ai avut o jucărie preferată? l-a întrebat ea odată.

Street Dance Move Mat! i-a răspuns el atunci, fără să șovăie.

— Ce-i asta?

E o chestie la care pui muzică și covorașul se luminează și tu trebuie să-ți pui picioarele și mâinile și popoul acolo unde sunt luminile. Se cheamă că dansezi. Dar luminile încep să se schimbe tot mai repede și e tot mai greu.

— Cred că mi-ar fi plăcut și mie să mă joc așa, a spus Jess. Dar n-aș fi reușit niciodată să-i conving pe băieții pe care îi cunoșteam să se joace cu mine. Se credeau prea macho ca să danseze.

Eu aș fi dansat cu tine.

— Mda, și probabil că ai fi fost mai bun. Dansam ca un hipopotam beat.

Conversațiile acestea se purtau pe fundalul sonor al sforăitului intermitent al lui Lorraine Buller, care nu s-a trezit nici măcar o dată. Însă trebuie ținut cont și de faptul că Jess nu vorbea cu glas tare, ci doar forma cuvintele cu buzele. Și Alex o auzea.

Odată risipită teama aia inexplicabilă de la început, Jess se bucura de prezența băiatului. Ea încă nu-și recăpătase complet greutatea normală. Și o durea tot corpul dacă stătea culcată într-o singură poziție prea mult timp, plus că n-o ajuta deloc salteaua patului de închisoare, extrem de subțire. Așa că somnul îi era superficial și intermitent. În unele nopți, o dureau atât de tare oasele bazinului, încât avea senzația că-i fuseseră îndesate în trunchi. Iar umerii parcă-i erau un fel de cuier de care fusese legată. Și nevoia de a consuma droguri o cuprinsese din nou, imediat ce se retrăsese de la ușa morții. Vocea lui Alex era singura ei călăuză prin întunericul nopții până la sirena de deșteptare.

Însă o vizita uneori și pe timpul zilei – chiar dacă spunea că îl dor ochii de la lumină și nu vede prea bine. Nici Jess nu-l vedea bine, dar îi simțea mânuța firavă strecurată în a ei atunci când stătea sprijinită de gard sau pe un scaun din sala de bal. Și îi auzea șoptele în ureche – întrebări despre ce mai face, ce se mai întâmplă în jurul ei, indiferent cât de banale ar fi fost. Iar vorbele ei puteau umple golurile din percepțiile lui.

Aceste goluri erau enorme și surprinzătoare. Alex nu era deloc orb, însă vederea lui era selectivă într-un mod absolut straniu. Erau lucruri pe care le vedea cu o remarcabilă acuratețe, poate mai detaliat chiar decât le vedea Jess. Odată a urmărit-o pe Shamone Williams care cioplea un cal dintr-o bucată de lemn de cedru. Deținuta șlefua lemnul cu fâșii de glaspapir de diferite asperități, pentru că nu avea voie în atelier decât trei ore pe săptămână, când putea să folosească alte unelte. Prin urmare lucrul la statueta aia

prograsa mai greu decât mersul unei persoane cu artrită. Însă pe Alex îl fascina. Vorbea mai mereu despre coada calului – și despre cum semăna ea cu una adevărată și înfoiată, cu fiecare fir de păr clar și separat de celelalte. Altă dată a observat un obiect ieșind din buzunarul lui Carol Malaca Loomis și a întrebat-o pe Jess despre ce anume era vorba. *E ca un băț ascuțit la un capăt și înfășurat în bandaje...* Iar Jess s-a holbat la Carol Malaca cu o secundă prea mult și era să se aleagă cu o altă bătaie. Normal că n-a văzut obiectul, dar, din descrierea lui Alex, și-a dat seama ce era. Și nu se îndoia deloc că băiatul chiar putea să-l vadă.

Însă erau alte lucruri pe care nu le deslușea deloc. În primul rând, nu-și prea putea da seama de configurația unei încăperi sau de poziția pereților și a mobilierului din ea. Uneori stătea și vorbea cu ea, având trupul fantomatic secționat de o masă sau de o ușă deschisă – deloc conștient de ce se întâmplă în jur. Însă părea mai ancorat în realitate acolo unde erau mai mulți oameni, pe care încerca să-i ocolească, nu să treacă drept prin ei. Iar când cei din jur se deplasau prin el, se încorda și se cutremura, de ziceai că tocmai a călcat într-o băltoacă cu apă rece.

Memoria îi funcționa perfect – asta era sigur. Dovedea un interes nesfârșit pentru amănunțele vieții în închisoare și stoca toate fărâmele de informații pe care le găsea. În doar o săptămână, vorbea despre toate deținutele din Goodall – unele dintre ele fiindu-i lui Jess încă total necunoscute – folosind numele lor de botez sau poreclele.

Normal că lui îi era mai ușor. Jess avea un motiv întemeiat pentru care prefera să stea mai retrasă: dacă ar fi încercat să înceapă o conversație, nu ar fi făcut decât să riște să capete alți pumni în gură. Prin urmare, strategia ei de bază era să stea cuminte și să-și vadă de treburile ei. Buller se purta destul de bine cu ea și n-o deranja deloc să discute despre teme necontroversate. Femeile de pe același coridor o salutau câteodată. Ba chiar una dintre ele o invitase la

întrunirile grupului ei de autoajutorare care se numea „Viața merge înainte”, întruniri care aveau loc marțea, din două în două săptămâni, în sala de bal. Jess s-a dus, dar și acolo a stat cu ochii în pământ și cu umerii gârboviți.

Invizibil și invulnerabil, Alex își hrănea curiozitatea fără nicio inhibiție. Jess era epicentrul lui, stâlpul de care era priponit, dar alerga în jurul ei în cercuri largi, absorbind cât mai multe informații din jur.

Dar nu. Nu-i corect să spunem așa. Alex nu alerga. De fapt, Jess abia dacă-l vedea mișcându-se. Stătea lângă ea, sporovăind neîncetat, pe un ton scăzut, conspirativ. Iar dacă ea se ridica să plece, el rămânea pe loc și o urmărea cu privirea. Dar întotdeauna ajungea la locul cu pricina înaintea ei, o aștepta acolo și relua conversația chiar de unde o întrerupsese.

Așa că Jess nu prea înțelegea cum și când reușea el să cunoască celelalte femei și să le vadă ce făceau. Trebuia să accepte că așa stăteau lucrurile – și că îi spunea adevărul despre toate deținutele acelea ale căror nume însemnau mai mult sau mai puțin pentru ea. Yolanda Woods plângea în celula ei. Kath Nickell avea o poză cu doi bărbați care se sărutau. Popoul lui Amit Liu a trecut prin plasa patului și acum îi atârna până aproape de podea.

Bine. În regulă.

Și după aia Alex se sătura de atâta adevăr și începea să-i spună altfel de povești. Jess pierdea mereu începutul. Probabil că fusese în timpul conversațiilor de după stingere, când Buller dormea dusă în patul de sus, iar ea moțăia.

Distribuția era mereu aceeași – deținutele din aripa Goodall. Însă, în loc să insiste asupra fleacurilor cotidiene, Alex le transforma în locuitoare ale unei alte lumi – o lume secretă, care se schimba după bunul lui plac. Aici Woods era pădurar, cu cizme cu toc înalt (cât de neverosimil!) și vestă din piele albă și construia căsuțe în copacii unei jungle nesfârșite. Poate că lui Alex îi plăcea doar să facă jocul

ăsta de cuvinte cu numele ei²⁴, pentru că orice altă legătură a lui Woods cu pădurea era cu totul de neînțeles. Nickell era pasionată de ferestre și voia multe, cât mai multe; dar, de câte ori puneă o fereastră nouă, aceasta se spărgea. Liu avea pisici, de care nu se putea apropia pentru că, dacă o făcea, începea să se transforme și ea într-o pisică și se speria foarte tare.

De unde scotea băiatul cel mort toate aiurelile astea? Jess nu știa și nici nu-i păsa. Credea că Alex are un talent în sensul acesta. I-ar fi citit cărțile în vremea când lucra la librăria „Jumătate de cer”; i le-ar fi pus pe rafturi în așa fel încât oamenii să le poată vedea coperte, nu doar cotoarele. Și sub ele ar fi lipit etichete pe care ar fi scris „Încercați cartea asta, dacă vă plac subiectele cutare și cutare...”

Pe Alex îl încânta nespusul interesului ei și inventa povești din ce în ce mai complexe. Jess își dădea seama că până și băiatul era captivat de propriile lui scorneli. Pentru că atunci în voce i se ghicea o surescitare neașteptată. Și își folosea mâinile, exact ca o persoană vie, ca să deseneze în aer lucrurile pe care le descria. În momentele acestea îi amintea lui Jess de Shannon McBride, cealaltă candidată la premiul de cel mai bun povestitor din Goodall.

Însă plăsmuirile lui erau prea întunecate, mai ales dacă te gândeai că nu era decât un copil. Un copil mort, sigur că da, dar tot copil.

Hannah se întâlnește cu bărbatul ăsta. Crede că-l cunoaște, dar nu-i adevărat. Sau nu e așa cum își închipuie ea. Ba nu. Este. Este cum își închipuie ea, dar începe să se schimbe și se face tot mai mare.

Și o înhață și-i pune mâna pe față. Trage de ea. Ca și cum fața ei ar fi un fel de mască și masca asta n-a fost fixată bine pe margini, așa că uriașul ăsta poate să-și bage degetele pe sub ea.

Începe să i-o scoată. Și aici vine partea de groază. Hannah vrea să țipe. Știe că, dacă țipă, va veni cineva s-o ajute. Dar nu poate, pentru că i s-a desfăcut aproape toată fața și acolo fusese și gura ei, așa că nu mai are cum

24 Woods, în lb. engl. – „pădure” (n.tr.).

să și-o folosească. Ai crede că poate mai are ceva acolo unde i-a fost gura – o gaură sau ceva de genul ăsta – și ar trebui să reușească să țipe. Dar nu mai are nimic. Totul este neted și fără crăpături sub masca aia. Și dacă bărbatul ăla i-o scoate de tot, atunci n-o să mai vorbească, n-o să mai audă, n-o să mai vadă și o să moară pentru că n-o să mai fie în stare să respire.

Așa că se luptă cu el. Dar el e mai puternic și ea își aduce aminte că a mai învins-o și înainte și asta o face să-și piardă puterile. Nu mai are nicio șansă.

Încearcă să plângă, dar nici asta nu mai poate să facă. Pentru că nu mai are ochi. Și după aia bărbatul îi aruncă fața pe jos și vine un câine și o mănâncă.

Jess se ridică în capul oaselor pe întuneric. Numai că întunericul nu era deplin: la un capăt al tubului fluorescent din tavan era o lumină de veghe, care colora într-un portocaliu stins patul, masa și vasul de toaletă fără colac, transformându-le pe toate în niște forme vagi, fluide, din care atârnav umbrele negre, ca niște tumori. Dar pe Alex îl vedea foarte bine. Și noaptea, și ziua băiatul era perfect clar. Și nu făcea umbră.

— Despre Passmore ce poveste știi? îl întrebă Jess, complet trează acum. Ea este acea Hannah despre care vorbești? Aia care m-a bătut?

Vorbea mereu numai în șoaptă, deși niciodată Buller nu se trezise înainte de sunetul sirenei.

Da, răspunse băiatul. Ea este.

— Dar... Alex, ăsta-i un lucru îngrozitor.

Da.

— Nu trebuie să... se bâlbâi Jess, căutându-și cuvintele. Nu trebuie să fii supărat pe ea pentru că m-a bătut. Nu trebuie s-o urăști.

În fond, își zise ea, dacă stai să te gândești bine, ți-a dat votul ei. Cu bombeul ghetei. A luat partea victimei împotriva incendiatoarei.

N-o urăsc.

— Atunci, încetează!

Ce să încetez?

— Cu poveștile astea. Sau... sau dă-le finaluri fericite!

Nu pot.

— Ba poți, Alex.

Jess își auzi tremurul din voce și își dădu seama că avea frisoane. Normal că nu de la frig, că doar se aflau în miezul verii. Ci din cauza faptului că simțea foarte acut că băiatul acesta venea dintr-o altă lume. Ridicol, sigur că da. Stătea la povești cu o fantomă, fără să-i pună la îndoială existența; și acum o șoca faptul că îi spunea povești de groază.

Însă își dorea să-l protejeze. Voia ca Alex să-și păstreze inocența, chiar dacă era închis aici, printre criminale. O salvase din abis, o adusese înapoi din mormânt. Îi datora totul, în vreme ce el nu-i era dator cu nimic, decât, poate, cu moartea.

Așa că încercă din nou.

— De ce nu inventezi o poveste despre ce se va întâmpla cu Pasmore după ce iese de aici? Unde se va duce?

Nu știu. Și nu se duce nicăieri. E condamnată pe viață.

— Dar poți să-ți imaginezi.

Alex păstră o tăcere solemnă câtă vreme se gândi la această variantă.

Nu am o imaginație prea bogată, spuse el în cele din urmă.

Jess era de părere că băiatul se judeca prea aspru.

— Poveștile sunt ca niște dorințe, Alex, spuse ea, conștientă de faptul că încerca să redea prin cuvinte banale un adevăr uriaș. Ar trebui să-ți dorești doar lucruri care îți fac plăcere.

Alex dădu din cap ca să-i arate că a înțeles, dar pe chip îi apăruse o expresie de neîncredere – și de nefericire – de parcă, criticându-i fanteziile, ea îl ataca de fapt pe el. Așa că Jess se grăbi să-l liniștească.

— Toți avem momente dintr-astea, când ne dorim ca oamenii care

nu ne plac să pățească niște lucruri rele. Și presupun că, de vreme ce nu-i decât o poveste, nu face nimănui niciun rău. Dar e mai bine să te gândești la cei pe care îi iubești, nu crezi? Și să-ți dorești să aibă parte de o viață fericită, plină de lucruri bune.

Probabil. Da.

Tot mai avea sentimentul că-l rănise. Deschise gura să mai spună ceva. Dar tocmai atunci sirena începu să sune deșteptarea. La primul ei zbieret, Buller sări jos din pat, fix între ei doi. Se îndreptă spre chiuvetă, horcăind ca să-și adune flegma din gât. Și, ca printr-un efect cinematografic prost dintr-un film vechi, îl șterse pe Alex Beech din celulă.

— Eu zic că merge destul de bine, îi spuse Grace lui Devlin, cam la o săptămână după prima discuție cu Sally.

Se aflau în celula lui Grace, unde mai era și Earnshaw, care îi coafa șefa. Lizzie era uimitor de îndemânică și mânuia cu deosebită grijă diferitele soluții și placa de întins părul. Însă doar pe Grace o coafa. Bineînțeles, Grace era și singura persoană care îndrăznea să i-o ceară.

— Foarte bine, a fost de acord Devlin. Sally se descurcă de minune, nu?

Însă Grace se mulțumi să mârâie. Deja îi recunoscuse meritele, spunându-i că ideea de a-l implica pe doctor fusese una excelentă. Plus că-i dăduse și un comision pe lângă partea lui din profit. Nu avea niciun chef să-și petreacă tot restul vieții gâdilând ego-ul umflat al lui Devlin. Dar nu-și pierdu buna dispoziție. Ostilitățile de preluare a blocului C decurgeau foarte bine. Și spera că se vor încheia fără vărsare de sânge, cu excepția celor câteva picături întâmplătoare de până acum.

Dizzy – Ruth Disraeli pe certificatul de naștere – fusese pusă în libertate la 13 mai, după ce-și ispășise șase din cei zece ani de închisoare primiți pentru trafic de droguri. Fix cu o săptămână înainte de această dată, în curte avusese loc un incident, o încăierare scăpată de sub control. Nu a fost rănit nimeni, dar, la percheziție, asupra a două dintre deținutele implicate – Ajique Hassan și Dominica Weeks – au fost găsite arme. Hassan avea un cuțit clasic – ba chiar banal –, confecționat dintr-o jumătate de lamă de ras Wilkinson Sword, înfiptă în coada unei periute de dinți. Minnie Weeks dăduse dovadă de mai multă imaginație și era înarmată cu un nuceag, făcut din două picioare de scaune, legate între ele cu o bucată de cearșaf. Ambele femei au primit câte o lună de carceră, cu

posibilitatea amânării termenului de eliberare condiționată.

Aripa Goodall avea propria-i curte. Celelalte, inclusiv Curie, împărțeau un spațiu mai mare, într-o altă parte a închisorii, lângă unul dintre zidurile exterioare. Lui Devlin nu-i fusese deloc ușor să pună la cale nici bătaia și nici percheziția care i-a urmat într-o zonă neutră. Așa că a trebuit să mituiască doi gardieni și o deținută din aripa C și a confecționat el singur armele, deoarece ar fi fost absolut imposibil să le descopere în interiorul penitenciarului. Nu pentru că deținutele n-ar fi avut arme – numai că niciuna n-ar fi recunoscut asta și nici nu ar fi predat-o vreunui gardian, fie și unuia corupt ca Devlin, indiferent ce i-ar fi promis el. Consecințele ar fi putut fi mult prea grave.

Însă iată că planul a funcționat. Hassan și Weeks au fost scoase din peisaj, Dizzy plecase de acolo, iar soarta stocului de amorteață recreațională atârna de un fir de ață. Acum intră în scenă domnul doctor Salazar.

Simplu. Și elegant. Grace a fost încântată. Nu numai că Salazar era cărăușul perfect, dar era și o mărime cunoscută. A existat un moment când a avut curajul să se opună pe motive de conștiință, însă momentul acela fusese de mult și avusese drept rezultat revenirea – completă și necondiționată – a bunului doctor în pluton.

Drept urmare acum era extrem de ușor de manevrat.

Prima livrare a decurs ca la carte. Telefonul lui Salazar a sunat la ora zece. O voce pe care nu o cunoștea i-a spus ce să facă.

— Așteaptă zece minute. După aia deschide ușa. Să nu ieși înaintea. Cronometrează alea zece minute cu ceasul.

Sally locuia într-o fundătură de la periferia sărăcăcioasă a Fletchertown. Nu s-a putut hotărî să se ducă la fereastră și să se uite afară, dar a fost atent la un eventual zgomot de mașină. În noaptea aceea tăcută și inertă, s-ar fi auzit orice sunet, chiar dacă mai îndepărtat.

Nimic. Însă când a deschis ușa la finalul celor zece minute, pachetul se afla pe preșul de afară. O cutie din carton, deschisă, cu un exemplar vechi din *Tumul de veghe*²⁵ pus deasupra, probabil pentru a descuraja o examinare mai atentă. Sally a dus cutia înăuntru, mirându-se de cât de ușoară era.

S-a tot așteptat să se întâmple ceva urât la un moment dat – ceva destul de grav, de care să se folosească și să spună că nu mai vrea să facă asta. Să o spună și așa să rămână. Însă totul nu a fost decât un șir nesfârșit de capitulări facile. Oricât de mare îi era rușinea și oricât de multă silă îi era de sine însuși pentru că acceptase să facă ce-i cereau Grace și Devlin, până acum nu avusese nicio problemă. Ba chiar și amenințarea cu dezvăluirea relației lui cu Patience DiMarta îi ușurase situația, pentru că își putea spune că făcea toate astea pentru binele ei. Pentru soțul ei, care lucra la firma de colectare a gunoaielor din subordinea consiliului municipal. Și pentru cei trei copii ai lor, care erau lumina ochilor lui Patience, al cărei portofel era burdușit cu fotografiile lor (în general, mult mai multe decât bancnotele). Nu era vorba despre lașitate, ci despre altruism. Omenie. Eroism anonim.

A pus cutia pe masă și s-a uitat înăuntru. Sub revistă se afla o cutie mai mică, folosită la ambalarea mânușilor chirurgicale. Numai că acum avea cu totul altceva în ea. După părerea lui Sally, era vorba despre heroină, ketamină și rășină de canabis, fiecare în pungi sigilate și îndesate bine unele în altele. Și-a luat cina, compusă din ouă jumări pe pâine prăjită, cu garnitură de mază congelată, cu ochii la cutia de lângă el. Mâncarea i-a picat greu și a avut un gust straniu, de parcă ar fi fost contaminată, tocmai pentru că știa ce era acolo. Așa că după masă a băut aproape o sticlă de vin roșu, care n-a avut niciun gust.

N-am să fac asta, și-a spus el pentru a mia oară. Doar pentru că-i

25 Revistă ilustrată cu conținut religios, distribuită gratuit de Martorii lui Iehova (n.tr.).

plăcea cum sună cuvintele alea. Minciunile alea.

Paznicii de la punctul de control aveau obligația să inspecteze toate pachetele care intrau sau ieșeau din penitenciar, dar și Devlin, și Salazar știau că obișnuiau să acorde mult mai puțină atenție acelor persoane pe care le cunoșteau. Mulți dintre ei lăsau angajații să intre aproape fără să le arunce vreo privire, în vreme ce cu vizitatorii erau extrem de vigilenți.

Cu toate acestea, Sally a prezentat pachetul la punctul de control. Paznicul din ziua respectivă, un puști care nu avea douăzeci de ani, nici nu a vrut să-l atingă – poate unde se temea că germeii de la cine știe ce boală infecțioasă a deținuților s-ar fi lipit ca prin magie de cutia aia, chiar dacă acum cutia cu pricina intra în Fellside, nu ieșea de acolo. Precaut, doctorul pusese la vedere o pereche de mânuși chirurgicale evident folosite, tocmai pentru a declanșa această reacție a paznicului.

Puțin mai târziu, în aceeași zi, a intrat în prima lui tură la clinica de ortopedie din aripa Curie. Fiind o noutate la Fellside, clinica aceasta era frecventată de foarte multe deținute, majoritatea mai în vârstă, care se văitau de multe dureri și junghiuri, despre care vorbeau cu deosebită plăcere. Cele două ore s-au târât cu viteză de melc obosit. La sfârșitul lor, domnul doctor Salazar s-a dus la sala de meditație, a descuiat ușa cu cheia primită de la Devlin și a intrat repede, ca să nu-l vadă nimeni. A ascuns pachetul sub o placă din podiumul de lemn. Nu a rămas înăuntru nici măcar un minut, apoi a ieșit, a încuiat ușa și și-a văzut de drum.

N-a observat pe nimeni în jur, dar nici nu trebuia să observe.

Cam la o jumătate de oră după aceea, Devlin a anunțat-o pe Grace că livrarea decursese conform planului. Și că Sally trecuse testul practic. Chiar așa s-a exprimat, fapt care le-a stârnit amândurora râsul, pentru că își imaginau cum trebuie să fi arătat doctorul în clandestinitate.

Sally ar fi fost peste măsură de uimit să afle că o parte foarte mare

a acestei producții fusese pusă în scenă doar în beneficiul lui. Pachetul cu pricina a luat calea coșului de gunoi de lângă sala de meditație, unde a fost aruncat de Jazz Sullivan (una dintre agentele de vânzări numite de Grace în aripa Curie), deși fusese instruită să rupă cutia și să lase bucățile în trei locuri diferite. Toată povestea nu fusese decât o repetiție generală, în cadrul căreia s-au folosit praf de talc și chit de rosturi pe post de narcotice, deoarece Grace voia să vadă cum se descurcă doctorul când trebuie să acționeze sub presiune. Și s-a descurcat binișor, chiar dacă, așa cum precizase Diavolul, avea destulă experiență cu traficul de droguri (la scară mai mică, firește) de pe vremea când nevastă-sa era pe moarte.

În mod normal, drogurile lui Grace nici măcar nu s-au apropiat de punctul de control. Ar fi fost imposibil, din cauza frecvenței cu care se schimbau ținutele în ultimul moment. Ar fi fost nevoie să plătească mult prea mulți oameni pentru ca afacerea să meargă ca unsă. Grace avea un cu totul alt sistem, iar Sally urma să îl cunoască – cel puțin aspectele care-l priveau în mod direct – destul de curând.

Însă toate la timpul lor. Cam pe la miezul nopții, pe preșul de la ușa doctorului Salazar a apărut un plic. Sally nu se culcase, ci asculta un disc de vinil Deutsche Grammophon cu *Opera de trei parale*. A auzit zgomotul de afară pe la mijlocul „Cântecului lui Solomon”, când Lotte Lenya²⁶ tocmai deplângea inutilitatea frumuseții, a curajului și a înțelepciunii.

A luat plicul și l-a deschis. S-a oprit lângă biblioteca din hol și a numărat treizeci de bancnote uzate de câte zece lire. Dintr-o fotografie înrămată, Leah – soția lui defunctă – îl privea cu un surâs nepotrivit cu situația, de parcă l-ar fi felicitat pentru banii proveniți pe căi ilegale.

În aceeași noapte, Sally a avut un coșmar a cărui imagistică era împrumutată din religia lui iudaică. Sau, mai bine spus, din religia lui Leah, pentru că Sally nu fusese evreu practicant până nu o

26 Lotte Lenya (1898-1981) – cântăreață și actriță de origine austriacă (n.tr.).

cunoscuse și se îndrăgostise de ea. De dragul ei a început să meargă la sinagogă în zilele de sărbătoare, avea grijă să nu servească lapte și carne la aceeași masă și chiar ținea post de Yom Kippur, Ziua Ispășirii.

Visul lui Sally din noaptea aceea a avut una dintre temele de Yom Kippur. La slujba respectivă, rabinul de la sinagoga unde mergea el obișnuia să citească un pasaj din rugăciunea poetică „Unetanneh Tokef”²⁷. Pasajul era mereu același. Se vorbea în el despre o carte din ceruri în care sunt scrise sentințele hotărâte de Dumnezeu. „Cine va muri înecat, în flăcări sau înjunghiat. Cine va fi răpus de o fiară, cine de foame o să piară...” Și tot așa, la nesfârșit.

Suna destul de sumbru și fatalist, dar rabinul lui Sally și Leah îi asigura că nu este deloc așa. Ideea pasajului respectiv nu era că Dumnezeu ar fi știut câte parale îți face pielea, ci doar că nu are idei preconcepute. Că singur îți pecetluiești soarta prin acțiunile tale. Dacă regreti, dacă te căiești, dacă încerci să echilibrezi răul făcut prin fapte bune, atunci El îți va acorda prezumția de nevinovăție. Dar odată ajuns într-un punct de unde nu mai există cale de întoarcere, odată ce ai adunat atât de multe păcate încât căința nu mai este posibilă, atunci HaShem²⁸ se va spăla pe mâini de tine. Și, dacă numele tău apare în cartea aceea, va fi prea târziu să mai poți face ceva. Pentru că nimic nu va mai conta.

Și Sally a visat că numele lui apăruse în carte. Un înger a luat volumul de pe un raft, l-a pus pe o masă și i-a întors paginile până când a ajuns la cea căutată. Și în tot acest timp, îngerul plângea. Cu lacrimi amare. Un alt suflet avea să ajungă în iad și îngerii nu pot suporta una ca asta. Îl jelesc pe omul care ai fi putut deveni. Însă îngerul din vis, care și-a înmuiat pana în cerneală și a scris acolo numele lui Sally, plângea și din alt motiv.

Îngerul acela era soția lui moartă, Leah. Și ea plângea pentru că

27 „Să se dea putere”, în lb. ebraică (n.tr.).

28 Unul dintre numele lui Dumnezeu în iudaism (n.tr.).

nu avea să-l mai vadă niciodată.

Moulson a suportat încă o perioadă huiduielile și ocazionalele episoade de violență. Dar la un moment dat situația ei s-a schimbat pe neașteptate.

Dintr-un motiv pe care nu-l putea înțelege nimeni, în toate aripile penitenciarului Fellside, atât prânzul, cât și cina din zilele de vineri constau întotdeauna din mâncăruri pe bază de pește. Probabil că directorul Scratchwell voia să scoată în evidență o idee religioasă – un soi de zbucium ecumenic al sufletului, pentru că nu era catolic. Ideea este că mesele de vineri nu l-au făcut deloc popular în blocul G, unde cam toată lumea era de părere că, dacă-ți place gustul de pește, nu trebuie să-l cauți prea departe.

Într-o zi de vineri, la prânz, la doar o săptămână după sosirea lui Jess Moulson în blocul G, Hannah Passmore și-a împins la o parte farfuria cu file de cod, s-a ridicat de la masă și a străbătut întreaga sală până în colțul „leproaselor”, unde se afla și Jess.

Jess își ținea capul plecat. Tactică pe care o folosea foarte mult, ori de câte ori era obligată să se afle în spațiile comune din Goodall. La început, nici nu și-a dat seama că Passmore stătea în fața ei.

Dar când a făcut-o, și-a ridicat foarte încet privirea pe trupul mătăhălos al celeilalte deținute. S-a oprit la fața ei – deja schimonosită într-o expresie cu adevărat alarmantă. Cu toate că Passmore se apropia rapid de șaiszeci de ani, era o femeie în putere. Chiar și dacă aveai o minte de hamster, nu te apucați în veci să faci mișto de ea.

— Ce mi-ai făcut? întrebă ea acum.

Singura reacție a lui Jess a fost:

— Poftim?

Nu voia să facă o scenă. Dar nici nu voia să fie iar luată la bătaie.

— Ce pizda mă-tii mi-ai făcut? repetă Passmore, încleștând o dată

pumnii și apoi desfăcându-i la loc.

Jess o vedea cum tremură. Plus că parcă avea ochii prea măriți. Și mai era și un semn însângerat pe buza inferioară, pe care și-o tot mușcase până atunci. Și acum reîncepu s-o muște și o picătură de sânge se formă pe marginea de jos.

— N-am făcut nimic, spuse Jess.

Vru să se uite din nou la tava ei cu mâncare, dar picătura aia de sânge îi tot atrăgea privirea. Acum se prelingea pe bărbia lui Passmore, ca o lacrimă roșie.

— Atunci de ce tot...

Femeia mai în vârstă clătină capul. Nu era în stare să termine propoziția. O înșfăcă pe Jess de gât. Gardienele observară ce se petrece și se grăbiră să intervină. Dar toate erau destul de departe de colțul acela al sălii.

Jess și Passmore stăteau acum ochi în ochi. Albul ochilor lui Passmore era acoperit cu niște pete micuțe și roșii de la vasele sparte recent. Își mișca gura de parcă ar fi încercat să înghiță un dumaticat mult prea mare.

Dar nu despre înghițit era vorba. Ci despre niște cuvinte pe care-i era cumplit de greu să le spună.

— Iartă-mă! îi zise ea lui Jess foarte tare și apăsător. Iartă-mă pentru că te-am bătut. Bine? Iartă-mă și... și lasă-mă în pace!

Și apoi se întoarse brusc și plecă de lângă Jess, trecând printre gardienele care se opriseră atunci când văzuseră că nimeni nu se bătea cu nimeni.

Passmore se întoarse la locul ei. Cu umerii gheboșați și plângând cu suspine convulsive, sugrumate. O tăcere de mormânt se pogorâse asupra sălii de mese și toată lumea îi auzea hohotele. Dar unele deținute o văzuseră cum arată și ăsta a fost cel mai mare șoc. Nu furie se citea pe chipul lui Passmore, ci spaimă. Ba mai mult, era foarte derutată – ca și cum nu înțelegea ce i se întâmplă și de ce.

Însă combinația aceasta de emoții nu era ceva neobișnuit în

Fellside. Numai că nici Hannah Passmore și nici vreuna dintre celelalte deținute condamnate pe viață nu se lăsaseră pradă lor până atunci.

De-a lungul perioadei de socializare din seara aceea, Shannon McBride a desfătat un public numeros și variat cu povestea despre crima și pedeapsa lui Passmore.

— A jefuit o bancă. A jefuit-o cu o armă din plastic pe care și-a făcut-o singură dintr-o machetă și după aia a vopsit-o ca să pară adevărată. Când au prins-o, a început să îndruge verzi și uscate polițiștilor ca să le abată atenția de la soțul ei care s-a furișat în magazie și a dat foc banilor. Au reușit să o condamne doar pentru că cenușa de la bancnote este diferită de cenușa obișnuită.

— Vrei să ajungi undeva cu povestea asta? o întrebă Pauline Royal.

În calitatea ei de fostă colegă de celulă și prietenă a lui Hannah, se afla acolo doar pentru a se asigura că nu se spune nimic lipsit de respect.

McBride ridică mâinile cu palmele desfăcute, demonstrând sinceritate și obligație față de adevăr.

— Po, tu știi foarte bine cum e Hannah, spuse ea. Toate știți. N-ai zice că s-a temut de ceva în viața ei. Însă astăzi a fost speriată. Despre asta-i povestea mea, bine?

Po ridică din umeri, dar nu o contrazise. Și pe ea o îngrijorase purtarea lui Hannah din sala de mese și pornise să o caute în perioada de socializare. O găsisese la bibliotecă, unde se prefăcea că citește o carte cu benzi desenate despre X-Men. Nu-i trecuse tulburarea și Po încercase din rășputeri să o liniștească. Însă Hannah refuzase să-i spună ce anume făcuse Moulson de-i tăiasese tot elanul. De fapt nici nu a prea vrut să vorbească, iar ce i-a zis nu avea niciun sens. A vorbit despre un câine și un copil mort și a mai spus că Moulson o aștepta la lăsarea nopții. Sau o aștepta altcineva: pentru că sărea mereu de la „ea” la „el”.

— Nu vreau să-l văd, repeta într-una Passmore, răgușită și cu ochii umezi și căscați de spaimă. Nu mai vreau să-l văd.

Acea zi a marcat un moment de cotitură în atitudinea deținuților din blocul G față de Jess Moulson. Ulterior au existat doar incidente răzlețe. Câte o îmbrânceanță în coada de la cantină, câteva huiduieli în curte. Dar Jess nu a mai luat bătaie vreme îndelungată. Și atunci când a avut necazuri, acestea au venit din altă direcție.

Atunci când vrei să te împaci cu lumea, începi prin a-ți plăti toate datoriile vechi.

Jess i-a scris o scrisoare mătușii Brenda ca s-o întrebe cum îi merge cu sănătatea, dar mai cu seamă ca să-și ceară iertare pentru că nu fusese o nepoată mai bună. *Am dat dovadă de egoism atunci când am încercat să mă sinucid, la fel de egoistă cum am fost în toate privințele, a scris ea. Știam că te voi face să suferi, dar nu puteam să văd nimic dincolo de nefericirea și de sentimentul meu de vinovăție. Sentimentul ăsta nu a dispărut încă, dar acum îl abordez într-o altă manieră.*

Draga mea Brenda, tu mi-ai fost mereu alături când am avut nevoie de tine. După moartea mamei, tu ai fost singura persoană la care am ținut. Uneori am senzația că ai fost singura persoană pe care o cunoșteam. Și ai fost atât de bună cu mine. Ai făcut tot ce ți-a stat în putință ca să-mi fie bine. Întotdeauna. Te rog, nu cumva să-ți închipui că am ajuns așa cum am ajuns din cauza ta. Este numai și numai vina mea. Mereu a fost doar vina mea. Tot nu cred că ar fi o idee bună să vii să mă vizitezi aici. Drumul peste mlaștini este unul foarte lung și călătoria ți-ar face foarte rău. Important este să știi că ești deja aici – în inima mea.

Inițial, se gândise să încheie aici scrisoarea, dar voia din tot sufletul să explice de ce se răzgândise în privința sinuciderii. Voia ca Brenda să înțeleagă că nu fusese nici indiferentă față de ea și nici mânată de o simplă toană atunci când hotărâse să moară sau când se răzgândise în ultima clipă. *Alex a venit la mine în vis, a scris ea în continuare. Și m-a rugat să-l ajut. Nu pot să-ți explic așa cum trebuie și știu cât de aiurea sună, dar cred că pot face asta. Și știu că trebuie s-o fac. Asta-i menirea mea acum, mătușică B. Asta-i motivul pentru care încă mai sunt în viață. Să nu te temi pentru mine și să nu fii tristă. Deja te-am întristat destul până acum. Cât voi mai putea, am să-ți scriu regulat, ca să-ți povestesc cum merge.*

I-a scris și lui John Street. Nu pentru că s-ar fi simțit în vreun fel

vinovată pentru mâinile lui distruse. El îi provocase destulă durere cât fuseseră împreună ca să merite asta cu vârf și îndesat. Însă avea vaga senzație că așa mergeau lucrurile. Probabil că și viața lui intrase în impas cam în același moment cu a ei. Când ești implicat în evenimente atât de importante, devii pe veci prizonierul lor. Așa că i-a trimis o scrisoare ambiguă, în care spunea că speră că se pot ierta reciproc și că ea a făcut deja ceva progrese în sensul acesta.

Însă răspunsul nu a venit din partea lui Street, ci de la Nicola Saunders, fosta ei colegă de serviciu și fostă distribuitoare de droguri. Nicola îl cunoștea pe Street dinaintea lui Jess. De fapt, chiar ea i-l prezentase. Și i-a spus în scrisoare că acum trăia cu Street și i-a cerut o favoare: să nu se mai bage în viața lui și, de ce nu, să termine treaba aia pe care a început-o cu greva foamei. *John mi-a povestit câteva dintre chinurile la care l-ai supus. Și zici că tu ești aia care trebuie să-l ierte? Asta-i cel mai prost banc pe care l-am auzit vreodată. El nu vrea să te ierte și nu vrea să mai audă vreodată de tine. Și ți-a supraviețuit. Asta-i o mare realizare.*

A mai primit și alte scrisori, dar nu prea multe. Dacă-l scoteai pe Alex Beech din ecuație, lui Jess nu-i mai rămâneau prea multe relații în care să conteze echilibrul karmic. Sau prea multe relații și punct. *Să nu faci rău* nu-i o poruncă exagerată, mai ales atunci când oricum nu faci nimic.

Ce se întâmplase cu ea? Abia dacă era capabilă să priceapă întrebarea, darămite să-i și răspundă. Cum de se întâmplase că viața ei fusese atât de goală, încât o simplă dependență reușise să o umple până la refuz?

Bineînțeles că fusese exact pe dos. Și era conștientă de asta. Heroina acționează exact ca un pui de cuc. Aruncă din cuib toate celelalte ouă, ca să fie sigur că doar lui îi acorzi întreaga atenție.

Acum o preocupa altceva și se temea puțin că noua obsesie pusese stăpânire pe ea. Că își asumase această misiune imposibilă în numele lui Alex tocmai pentru că viața ei, cuibul acela gol, trebuia

să se umple.

O frământau îndoielile acestea doar atunci când Alex nu era lângă ea. Iar când era, nu mai conta nimic altceva. Fellside era o iluzie, iar el era realitatea, el era temelia vieții ei. Ce rost avea să-și facă griji pentru puritatea propriilor motive? Niciodată în viața ei nu fusese motivată de ceva mai imaculat.

Diavolul apăru în infirmerie chiar la sfârșitul turei și anunță că dorește să discute ceva cu domnul doctor Salazar. Numai că Sally nu era acolo; singura persoană din infirmerie era Sylvie Stock, care făcea ordine într-un dulap cu medicamente. Îl întrebă dacă-i poate fi de folos cu ceva, dar Devlin îi răspunse că nu are cum. Îl durea puțin umărul și voia să-l consulte Salazar înainte să plece acasă.

— Să-ți dau niște ibuprofen, se oferi Stock.

Nu știa ce altceva să facă. Plus că, în general, recunoștea imediat care probleme erau trecute în fișa postului ei și care nu. Îngrijirea indispozițiilor de care se văita personalul *nu* făcea parte din îndatoririle ei și, în mod normal, l-ar fi ignorat pe Devlin până când acesta și-ar fi pierdut răbdarea și ar fi plecat de acolo. Numai că acum încă mai era răscolită în urma experienței cu Moulson și a faptului că Sally îi descoperise greșeala. Și se hotărâse să ducă o viață virtuoasă, în speranța că astfel va putea evita toate necazurile pe care i le-ar fi putut aduce pedeapsa divină.

— Nu te deranja, o refuză Devlin. Îl aștept.

Și așa a făcut. În tăcere. Zgâriindu-i nervii lui Sylvie ca o pilă trecută cu brutalitate peste coardele unei viori, agitând-o tot mai mult pe măsură ce trecea timpul. Însă cel mai rău lucru a fost atunci când Sally s-a întors și l-a găsit pe Devlin acolo. Fără să stea pe gânduri, doctorul i-a spus că poate pleca acasă mai devreme.

— Termin eu ce mai e de făcut aici, Sylvie. Nu-ți face griji. Ne vedem luni.

Chiar dacă nu mai era decât o jumătate de oră până la terminarea programului, Stock încercă să se opună, să-i spună că nu o deranja să mai rămână și să termine ce începuse. Dar Sally rămase neclintit, așa că se văzu nevoită să plece, deși acum era convinsă de-a binelea că Devlin venise anume ca să discute despre situația ei. Știa precis

că, imediat ce va închide ușa în urma ei, Devlin se va întoarce spre doctor și va zice ceva de genul: „Ce ai de gând să faci acum cu infirmiera Stock?”

Porni spre locul unde își parcase mașina, având sentimentul că un topor îi cădea în cap cu încetinitorul și ea nu se putea feri din calea lui.

Parcarea personalului se afla vizavi de penitenciar, pe o bucată de teren care dădea spre dealul Sharne. Până acolo se putea ajunge pe o cărare, dar, la fel ca mulți dintre colegii ei, Stock merse pe marginea plină cu buruieni a pantei domoale.

Înaintă prin parcare, către povârnișul mai abrupt din capăt. La o sută douăzeci de metri sub ea, o cascadă, subțire ca lama unui cuțit, curgea într-un bazin din piatră cenușie, pe care îl săpase vreme de o sută de mii de ani. De deasupra – de unde se afla Stock acum – pereții din stâncă semănau cu două mâini făcute căuș, ca să strângă apa.

Și se gândi mult timp dacă n-ar fi fost mai bine ca mâinile acelea să o cuprindă și pe ea. Îi plăcea să citească articole pline cu mizerii din publicații ca *Daily Mail* sau *True Crime*, așa că știa foarte bine cum erau tratate de presă femeile rele, mai cu seamă infirmierele. Kristen Gilbert, Genevieve Anne Jones²⁹, Beverly Allitt³⁰, supranumită „Îngerul Morții”. Stock nu făcuse nimic asemănător cu crimele îngrozitoare ale acestor femei, însă nu ar fi fost un impediment. Probabil că ar primi și o poreclă care să prindă la public – mai melodramatică decât a lui Allitt.

Cariera îi va fi distrusă. Nu voise decât să le fie de ajutor oamenilor, dar le va rămâne în amintire drept o nebună sadică. Și toate astea din cauza Jessicai Moulson și a sinuciderii ei ratate. Dacă ținuse cu tot dinadinsul să moară, atunci de ce renunțase la greva

29 Infirmiere și ucigașe în serie din SUA (n.tr.).

30 Beverly Allitt – bună și infirmieră care a ucis mai mulți copii aflați în grija ei (n.tr.).

foamei? Avea impresia că Moulson își dăduse toată osteneala numai ca să-i întindă o cursă, în care ea căzuse fără să-și dea seama. Și acum furia lui Stock începu să clocotească și apoi se evaporă, lăsând în urmă-i doar claritate și un calm straniu.

Și își jură că, dacă avea să supraviețuiască, dacă Dumnezeu îi va mai acorda o a doua șansă, atunci nu va mai face niciun rău nimănui câte zile va avea.

Dar, dacă îi va cădea tavanul în cap, atunci va cădea și peste Moulson. Va avea ea grijă de asta.

Rămas singur cu Sally, Devlin trecu direct la subiect.

— În regulă, zise el. Grace e încântată de cum a mers prima livrare. Te-ai descurcat. Dar marfa nu va mai fi adusă la tine acasă de acum încolo. O știi pe Carol Malaca? Carol Loomis? Uite cum facem de acum înainte: ea o să-ți aducă pachetele la clinică în fiecare joi, cu foarte puțin timp înainte să te duci să-ți faci programul la Curie. Așa că trebuie să inventezi un motiv pentru care ea să vină regulat la consult. Și să-l notezi în registru. Zi că are ceva cronic. Tu o să lași pachetul în același loc, sub placa aia din camera de meditație. Bine?

Sally era uluit.

— Dar... în cazul ăsta... înseamnă că bagă altcineva drogurile în închisoare?

— Îți merge mintea brici, nu-i așa, Sally? rânji batjocoritor Devlin. Da, am găsit pe altcineva care să aducă marfa înăuntru. Tot ce trebuie să faci tu este s-o treci de postul de gardă și s-o bagi în aripa Curie. Mai puține riscuri, dar aceeași răsplată, deci bravo ție! Acum dă-mi medicamentele, că am întârziat.

Salazar îi întinse tabletele de mialgin și Devlin plecă fără să mai spună nimic. Întreaga discuție durase atât de puțin, încât la ieșirea pe poarta din față – după ce se oprise ca să semneze de plecare în registru – o observă pe Stock în parcare de vizavi, îndreptându-se

abia acum spre mașină. Ținea capul în piept și umerii îi erau gârboviți, la fel ca ai unei persoane care merge printr-o ploaie torențială văzută doar de ea.

Brian Pritchard încă se mai considera avocatul Jessicăi Moulson, în pofida tuturor declarațiilor acesteia care sugerau contrariul. Însă, pe măsură ce se apropia data limită la care putea fi înaintat apelul și după ce aceasta a trecut, nu a mai așteptat niciun răspuns la cererile lui de a discuta cu deținuta. Iar când Moulson s-a răzgândit și i-a transmis că vrea să se întâlnească cu el ca să stabilească strategia pentru contestarea sentinței, avocatul s-a hotărât să acționeze cu prudență.

Moulson nu-l înghițea, însă mai important era faptul că nu avea încredere în el. Indiferent de ce ar fi putut însemna această schimbare de atitudine, poate că ar fi fost mai bine să trimită pe altcineva la prima întrevedere, ca să tatoneze terenul. Și chiar cunoștea persoana potrivită pentru asta: Paul Levine, stagiarul lui, care dovedise de la bun început un interes foarte mare pentru cazul Moulson.

Gândindu-se la drumul lung și dificil până la penitenciar, Pritchard a avut grijă să-i ceară scuze tânărului pentru chinurile la care îl supune. Dar Paul a spus că nu-l deranjează deloc. Acest răspuns era așteptat din partea lui, pentru că se afla pe treapta cea mai de jos a ierarhiei. Dar, totodată, era și adevărat. Sau, dacă era minciună, era una prin omisiune. Adevărul adevărat era că Paul s-a simțit în al nouălea cer când Pritchard l-a anunțat ce trebuie să facă și unde să se ducă. Abia dacă și-a putut stăpâni impulsul de a țopăi de fericire.

Emoția asta coplesitoare l-a însoțit întregul drum de la gara londoneză King's Cross și până la cea din Leeds. Ba chiar s-a intensificat în timpul călătoriei (cu un taxi al cărui interior mirosea vag a vomă) prin ținutul unde se afla dealul Sharne; și când a intrat pe poarta din zidul înalt de cincisprezece metri, din jurul

penitenciarului Fellside; și când ușile s-au deschis, rînd pe rînd, în fața lui, cu zgomot metalic, prelung; și când gărzile l-au dus în încăperea unde avea să o întâlnească pe Moulson.

Levine se simțea ca un ambasador primit la curtea unui regat străin. Și, când începu să vorbească, parcă era torentul de apă care tâșnește printr-un baraj spart, stimulat de o energie abia stăpînită și cu o intensitate aproape de neînțeles.

Erau doar ei doi în camera rezervată discuțiilor dintre avocat și client. Caracterul confidențial al acestor întâlniri era respectat la Fellside, dar în partea de masă a lui Levine se afla instalat un buton de panică, din cauza statutului de deținută extrem de periculoasă al lui Moulson. Nu că ar fi arătat cine știe ce amenințătoare acum, doar pe jumătate înzdrăvenită în urma bătăilor primite de când fusese transferată de la infirmerie în celulă.

Lui Paul i se părea absolut fascinantă. Nespuse de frumoasă. Se îndrăgostise de Moulson în timpul procesului și, cu toate că de atunci nu o mai văzuse niciodată, încă o mai iubea, deși fără speranță. Ar fi fost primul care să recunoască faptul că era ciudată pasiunea aceasta care îl mistuia. Moulson era o criminală condamnată la închisoare, o paria. Iar chipul ei, cu asimetria și textura lui anorganică, era opusul oricărei definiții a frumuseții.

Firește că era convins de nevinovăția ei. Văzuse notițele lui Pritchard, îl ajutase la pregătirea apărării. Știa că existau întrebări care nu fuseseră puse la primul proces.

Însă era mai mult decât atât. I se părea extrem de palpitant să se afle lângă Moulson. Să stea de vorbă cu ea. Viața ei era ca o tragedie în trei acte, în care rolul personajului negativ era jucat de droguri. Iar fața ei îl hipnotiza pur și simplu. Avea ceva mai important decât frumusețea sau simetria. Avea transparență. Ca o mască, dar una care nu ascundea nimic. Toate emoțiile i se citeau pe chip – intense, clare și elocvente –, mai cu seamă când mușchii din partea distrusă se forțau să copieze asincronic grimasele părții tefere.

Trebuie precizat că Paul Levine avea o cu totul altă părere despre durere și desfigurare decât majoritatea oamenilor. În adolescență se automutilase mai mult de patru ani și i se părea că niciodată nu se simțise mai viu decât atunci. Încetase să se mai taie atunci când intrase la universitate, pentru că-i fusese teamă că nu va fi capabil să aibă cu o altă ființă omenească o relație la fel de plină de sensuri ca aceea pe care o avea cu propria lui piele și cu sângele care curgea pe sub ea.

Câteva legături romantice, scurte dar profunde, i-au dovedit că era în stare de astfel de sentimente și i-au schimbat cu totul mentalitatea. Nu și-a reluat obiceiul, dar își amintea extrem de bine perioada aceea când se automutilase cu multă râvnă. Și își păstrase trusa – cu lame de ras și pansamente și soluție antiseptică – în fundul șifonierului, loc unde alți bărbați își păstrează revistele porno. Naviga pe site-uri unde alți oameni își postau fotografiile cu rănille autoprovocate. Încă mai vedea farmecul acestor răni, încă i se mai păreau frumoase și romantice, aidoma unei ofrande aduse unei lumi prea înapoiate mintal ca să-o priceapă.

Frumusețe a fost cuvântul care i-a venit primul în minte atunci când a dat cu ochii de Moulson. Nu se vedeau multe din semnele bățăilor încasate, dar trupul lovit o făcea să meargă cu grijă exagerată, ca o femeie de două ori mai bătrână. În mod cu totul paradoxal, lui Paul tocmai acest mers i se părea că-i conferă o grație remarcabilă. Semăna cu mersul unei regine dintr-o procesiune medievală.

Încercă să se adune, apăsă butonul reportofonului și începu să-i spună lui Moulson – pe un ton mult prea sonor, mult prea emfatic – ce făcuse firma la care lucra după terminarea procesului.

— Am examinat toate declarațiile martorilor, căutând neconcordanțe. Și am revăzut toate transcrierile interogatoriilor ca să găsim vicii de procedură. Am obținut doar câteva piste mai puțin importante și una mai însemnată. Cred că putem specula faptul că

Alex Beech era singur acasă în noaptea incendiului. Părinții lui au declarat că se aflau la serviciu, dar ne-am interesat și perioadele nu coincid. Este posibil ca ei să fi fost într-o bodegă pe Alexandra Park Road. Iar dacă acesta este adevărul, avem dovada neglijenței autorităților. Iar asta ar trebui să fie în avantajul tău atunci când vom cere rejudecarea procesului pe motiv de mărturie mincinoasă. Și domnul Pritchard crede că putem cere rejudecarea, motivându-ne cererea prin accentul deosebit pus de judecător asupra dependenței tale de droguri atunci când...

Și tot așa, ca o moară stricată – de parcă un milion de cuvinte despre alte subiecte le-ar fi putut înlocui pe cele câteva pe care voia din tot sufletul să i le spună și nu era în stare.

Își dădea seama că face impresie proastă. Moulson nu spunea nimic, nu făcea niciun gest. Levine își dorea acum să fi început întrebând-o dacă vrea să afle ceva în mod special. Și s-ar fi folosit de răspunsul ei ca s-o atragă în discuție.

Însă acum simțea că nu are de ales și că trebuie să continue așa cum începuse. Drept care se grăbi să atingă următorul punct, ce se referea la lipsa de discernământ.

— Condamnarea stă în picioare numai dacă expertizele psihiatrice care ți s-au făcut au fost corecte. Numai dacă s-a constatat că erai în deplinătatea facultăților mintale. Noi dorim să redeschidem acest subiect și să insistăm mai mult asupra stresului intolerabil în care trăiai din cauza comportamentului abuziv al partenerului tău. Îndelungata grevă a foamei în care ai intrat imediat după pronunțarea sentinței și care aproape că te-a ucis este o dovadă foarte clară – și sper că n-ai să te superi pe mine că spun asta – a unei labilități psihice extrem de accentuate. Credem că ne putem folosi de acest aspect ca să dovedim că nu gândeai clar și rațional în noaptea incendiului.

Mai era ceva. Cu siguranță că mai era ceva. Dar se cam pierduse cu firea pentru că se uitase mai mult la Moulson decât la notițele din

față. Și părea să fi terminat fără să fi atins însă toate subiectele.

— Vreau să te întreb ceva, spuse Moulson imediat ce în încăperea se așternu tăcerea. Scuze... mai întâi trebuie să-ți mulțumesc pentru tot. Mi se pare că te ocupi foarte bine de cazul meu. Mă simt pe mâini bune. Dar mai sunt câteva lucruri pe care mi-aș dori să le pot înțelege mai bine înaintea apelului.

— Te ascult, zise Paul, sprijinindu-se de spătarul scaunului și cu sprâncenele ridicate într-o expresie care denota atenție și un deosebit interes.

Atât de mult își dorea ca ea să-l placă. Și își mai dorea să-i poată spună cât de bine o înțelegea, chiar dacă era suficient de inteligent să știe că n-o înțelegea deloc și că proiecta propriile lui fantezii asupra ei, văzând astfel ceva ce poate nici nu exista. Avea antecedente în sensul acesta. În cazul tuturor amorurilor lui din facultate, relația intimă se petrecuse în pripă și fusese urmată de un recul neașteptat. Paul era un romantic. Acesta era cel mai mare viciu al său.

— Trupul lui Alex, spuse Moulson. Probabil că l-au examinat. Adică i-au făcut autopsia.

— Da, firește. Iar concluziile au fost prezentate la proces.

— Și ce ziceau? Concluziile, ce ziceau ele?

— Cum adică ce ziceau?

— Despre leziunile lui Alex. Poți să-mi spui ce ziceau despre ele?

Paul se gândi la întrebarea pe care tocmai o primise. Normal că știa răspunsul. Cunoștea fiecare virgulă din dosarul acestei femei. Dar oare cât de multe amănunte voia ea să afle?

— A fost ars.

Moulson se aplecă peste masă.

— Da, știu că a fost ars. Dar a mai existat și altceva? Alte răni care nu au fost cauzate de foc? Cred că e posibil să fi fost agresat mai devreme. Înainte de incendiu. Că a fost lovit sau rănit cumva. A existat ceva care să fi sugerat asta? Ar fi putut fi găsite asemenea

urme? Pe un trup complet ars?

Paul încercă să-i dea impresia că și-ar consulta notițele, deși nu avea deloc nevoie de asta.

— Nu cred că s-a discutat despre așa ceva, spuse el. Într-o astfel de situație nu s-ar fi observat loviturile, dar niște răni, niște tăieturi... da, astea s-ar fi văzut.

Știa foarte multe despre tăieturi, dar dintr-un cu totul alt context. Așa că tonul lui era plin de încredere.

— Ce vreau eu să spun, zise Moulson, este că poate nu incendiul l-a omorât pe Alex.

— Nu. Sigur că nu.

— Atunci...

— Fumul l-a ucis.

Moulson făcu ochii mari. Ca și cum ar fi auzit prima oară despre asta, deși era imposibil. Cauza morții băiatului fusese discutată și răs-răsdiscuțată în timpul procesului. Posibil ca ea să fi fost încă în stare de șoc la vremea respectivă. Posibil să nu fi înțeles chiar tot ce se prezentase acolo.

— Fumul... repetă ea.

— Exact, zise Paul. Din cauza lui mor oamenii în incendii casnice și industriale. De două ori mai mulți decât mor din cauza flăcărilor. Dacă îți amintești, și tu ai fost tratată pentru intoxicația cu fum.

Moulson nu răspunse. Acum Paul își aduse aminte ce omisese din prezentare. Intenționase să vorbească despre John Street.

— De asemenea, trebuie să revedem depozitia partenerului tău, spuse el, dându-și seama că schimba subiectul. Vrem să stabilim ce anume a făcut în intervalul dintre momentul în care a sunat la Urgențe și momentul în care au ajuns pompierii la fața locului. Pretinde că nu-și mai amintește prea multe, dar noi suntem aproape convinși că nu a intrat înapoi în clădire...

Și știm asta din cauza fumului, făcu Paul legătura în gând. Toți ceilalți locatari inhalaseră fum, numai Street nu. Ticălosul ăla

scăpase, deși el ar fi trebuit să moară. Evident că aceasta nu era o opinie profesională, nu era ceva ce ar spune vreodată cu glas tare, și totuși...

— Chiar dacă avea mâinile arse, continuă el pe un ton egal, cu siguranță că ar fi putut da alarma mai devreme. Prima mașină de pompieri a ajuns cam la treisprezece minute de la izbucnirea incendiului. Deci focul a ars în voie cam un sfert de oră și se pare că Street nu s-a sinchisit. Dacă ar fi ars mai mult, cine știe ce s-ar fi putut întâmpla?

Din nou Moulson părea să nu-l fi ascultat. Era cufundată în propriile-i gânduri. Tot despre băiat.

— Alex era singur acasă în noaptea aia? îl întrebă ea pe Paul. Asta au zis părinții lui, nu-i așa?

— Da. Ți se pare relevant?

— Nu știu. Dar suntem siguri că așa a fost? Nu se poate să mai fi fost și altcineva cu el?

Paul ridică din umeri, simțindu-se iarăși depășit.

— Păi, da. Sigur că se poate. Numai că pe camerele video se vedea ușa din față a clădirii. Am identificat toate persoanele care au intrat sau au ieșit. Și, așa cum bine știi și tu, ușa din spate se poate deschide doar din interior. Iar din parcarea din spatele clădirii poate fi deschisă doar cu cheia potrivită. Însă asta nu înseamnă că nu ar fi putut intra nimeni pe acolo. Dar, dacă nu a fost vorba de un locatar, atunci cineva a trebuit să-i deschidă ușa din interior.

Moulson se încruntă și mai tare. Paul își spuse că îi înșela așteptările într-un fel pe care nu reușea să-l priceapă.

— Să zicem că era deja cineva cu el în apartament. Avem cum să aflăm asta?

Paul nu știa ce să-i răspundă. Rănile. Persoana aceea misterioasă. Oare îi scăpase ceva?

— Bănuiesc că am putea chestiona din nou martorii. Dar nu cred că asta ne va fi de prea mare ajutor. Apelul analizează doar aplicarea

corectă a legii; nu reexaminează cazul. De ce? Ai vreun motiv să crezi că mai era cineva acolo? Un martor pe care acuzarea nu l-a adus în instanță?

— Sau cineva despre care familia nu a vrut să vorbească. O bonă? Să fi fost vreo... vreo rudă sau vreo vecină care avea grijă de Alex și care...

Nu mai continuă. Însă, din mișcările rapide ale ochilor ei, Paul își dădu seama că raționamentul acesta se desfășura mai departe în mintea lui Moulson.

— Poate că ar merita să examinăm și aspectul ăsta, spuse el cu prudență. Dacă știi ceva sau ai vreo bănuială, aș fi bucuros să...

Urma să spună „să transmit mai departe dorința ta” – adică partenerilor din firmă sau domnului Pritchard. Însă nu asta voia.

— Aș fi bucuros să mă interesez și să-ți comunic ce am aflat.

Bravo, flăcău! Tocmai ce-i zisese că o să se dea peste cap pentru ea. Indiferent dacă Moulson înțelesese sau nu, chestia era că lui îi ieșise porumbelul pe gură.

— Aș dori să văd rezultatul autopsiei, spuse acum ea. Crezi că ar fi posibil?

— Desigur. Dar deja ți-am dat toate datele...

— Da, mi le-ai dat. Mi-ai făcut un rezumat foarte clar. Dar tot aș dori să-l citesc și eu, te rog. De fapt, aș vrea să văd toate materialele. Fotocopiile declarațiilor și transcrierea stenogramelor din timpul procesului și... orice mai ai.

Paul își notă dorințele ei.

— În regulă.

Mâna îi tremura puțin. Iată că, după toate lunile alea când refuzase orice fel de colaborare, Moulson începuse să se implice în propria-i apărare. Însemna că el va trebui să o viziteze de mai multe ori. Iar asta era bine. Era excelent! Întrevederea de astăzi decurgea straniu și el era sigur că-i scapă multe, dar simplul fapt că era singur cu ea îl ridica pe culmi de fericire. Știa că se va simți deprimat de

îndată ce va ieși din camera asta și că va fi sleit de puteri și irascibil și posomorât până o va vedea din nou.

— Ce altceva mai luați în considerare? îl întrebă Moulson.

El se bâlbâi un pic.

— Păi, chestiile tehnice mai... generale. Parametrii formali. La drept vorbind, am depășit termenul-limită pentru depunerea apelului. Dar, luând în considerare starea ta de sănătate din ultimele săptămâni, suntem siguri că putem rezolva această problemă. Probabil însă că va fi nevoie de o audiere pentru ca și procuratura să-și poată expune punctul de vedere.

Și Moulson începu iar să vorbească despre altceva, dându-i impresia că nu-l ascultase deloc:

— Când poți să-mi aduci toate dosarele alea?

— Măine, îi promise el, fără să se gândească. Am să fac copiile imediat ce ajung la birou și apoi ți le trimit prin curier. Și apoi aș putea... aș putea să vin aici și să le citim împreună. În caz că sunt anumite lucruri pe care nu le înțelegi prea bine.

— Mi-ar face plăcere. Mulțumesc!

— Pentru puțin. Am să consemnez în raportul meu că ai făcut o cerere în sensul acesta.

Exagera puțin cam mult, dar Moulson nu comentă. *Qui tacet consentire.* Dacă nu zici, nu înseamnă că tocmai ce ai zis da.

Trebuia să plece. Timpul rezervat întrevederii expirase de o jumătate de oră și se mira că nu venise încă nimeni care să-l dea afară. Se ridică și-i întinse mâna. Moulson i-o strânse.

— Îți mulțumesc! repetă ea. Deci, ne vedem curând.

Paul avu grijă să nu o țină de mână mai mult decât ar fi fost cuviincios. Atingerea ei era electrizantă, nici vorbă, dar trăsăturile lui nu trădară niciuna dintre emoțiile care îl copleșeau. Ieși din cameră cu pas vioi, stăpânindu-și cu greu dorința de a privi în urmă.

Însă tot drumul prin punctele de control, apoi până la poartă,

apoi peste deal, până la Londra și la exigențele plictisitoare ale slujbei sale, cu ochii minții nu vedea decât chipul ei frumos, iar în urechi nu-i răsunau decât șoaptele ei răgușite și aproape sugrumate.

Mă simt pe mâini bune.

Paul, mă simt în siguranță în mâinile tale.

După plecarea lui Levine, Jess rămase în camera de interogatorii, așteptând să vină gardiana și s-o ducă prin curte înapoi, în blocul Goodall.

Era oarecum surprinsă. Ba chiar destul de mult. Acceptase întrederea cu avocatul ca să poată începe să-și îndeplinească promisiunea – să le poată găsi pe prietena lui Alex Beech și pe cea care îl torturase pe Alex Beech. Însă intrase în capcană încă dinainte de a se dumiri ce se petrece.

Fumul l-a ucis.

Normal că fumul. Și ea știuse asta. Își amintea acum de probele principale prezentate în timpul procesului, deși, la vremea respectivă, abia dacă le acordase atenție. Plămâniile lui Alex intoxicate cu fum. Căile respiratorii pline cu cenușă sub coardele vocale. Monoxid de carbon în sânge. Totul era foarte clar. Dacă ar fi existat vreo îndoială cât de mică, ar fi fost pomenită în instanță. Dar n-a fost niciuna.

Am murit pentru că mi-a făcut ea rău, Jess!

Vehemența din aceste cuvinte o făcu să tresară. Nu ridică ochii. Îl simțea pe Alex alături, dar știa că nu-l va putea vedea în lumina puternică a soarelui care intra prin fereastră.

— Ba nu, Alex. Ai murit în incendiu. Trupul tău a fost examinat de experți. N-aveau cum să greșească.

Da' poate că mint.

Jess clătină din cap.

— De ce să mintă?

Nu știu. Pentru că le e frică de ea.

— Le e frică de... Vorbești despre fata cea rea? Cea care ți-a făcut tăieturile?

Da. Poate că le e frică să nu-i taie și pe ei.

— Nu prea cred că le este frică de fata cea rea, spuse Jess cu toată blândețea de care era în stare, încercând să nu-l supere prea tare. Credea că băiatul este cel mai în măsură să știe cum anume murise, dar nu avea cum să conteste rezultatul autopsiei. Probabil că Alex se înșela.

— Există un domn, căruia i se zice medic legist și a cărui sarcină este să...

Dacă nu le e frică, atunci înseamnă că ascund ceva. Așa face poliția. Ascunde dovezi. Face în așa fel încât să pară că tu ai făcut un lucru rău, când, de fapt, nu ai făcut nimic. Și că ea are întotdeauna dreptate.

O surprinse tonul lui înverșunat și realist în același timp. Parcă ar fi vorbit din proprie experiență, deși așa ceva nu era posibil. Oare familia lui să fi avut un trecut infracțional? Oare exista în mintea lui amintirea vreunei confruntări dintre părinții lui și lege, în care el să fi fost victimă colaterală?

Jess cântări lucrurile pe care tocmai ce i le spusese Levine și apoi hotărî să nu le ia în calcul. Pentru că voia să-l ajute pe Alex. Acesta era singurul lucru pe care îl voia acum. Se va gândi mai târziu ce va face cu restul vieții ei – pe care abia și-o recăpătase datorită lui.

Dar se cam temea ca nu cumva fata cea rea să fie doar un joc al imaginației lui, un vis pe care-l avusese la un moment dat. Cu toate acestea, va continua să o caute. Și o va căuta până când el îi va cere să se oprească.

Cât despre directorul penitenciarului Fellside, întreaga lui viață era ca un vis.

Când Jess Moulson a fost transferată la Goodall (habitatul natural al tuturor criminalelor și ființelor monstuoase), iar lumea nu se sfârșise, directorul a simțit cum îi crește încrederea în capacitatea sa de a face față situației. Și și-a uitat în totalitate temerile de mai devreme. Pe biroul lui se îngrămădeau cereri de interviuri de la zeci de societăți de presă; și s-a hotărât să răspundă câtorva.

Era un individ selectiv. Sau, cel puțin, așa se amăgea singur. Fără emisiuni de scandal. Fără talk-show-uri. Fără interviuri live. Știa prea bine cât de important este să poți păstra controlul asupra mesajului pe care vrei să-l transmiți. Prefera interviurile față în față cu corespondenții ziarelor de mare tiraj, dar nu ar fi refuzat nici cereri venite de la reviste, dacă acestea aveau o reputație serioasă. De asemenea, ar fi fost de acord să i se ia un interviu și la un post de radio, cu condiția ca acesta să fie Radio 4³¹.

La fiecare interviu a avut grijă să pună un accent deosebit pe cele două principii esențiale ale regimului din penitenciarul Fellside: rigoare și corectitudine.

— Sunt termeni care nu se mai folosesc acum, dar încă mai reprezintă temelia bunei discipline în cadrul penitenciarului, a repetat el de zeci de ori, cu modificări minore de formă. Deținutele trebuie să știe că tuturor li se aplică aceleași reguli, fără excepție. Și atunci nimeni nu va mai avea motiv să obiecteze față de severitatea regimului. Însă mereu se dă dovadă de inconsecvență în aplicarea acestor reguli și atunci te confrunți cu resentimente, tulburări, incidente, ba chiar și revolte.

Scratchwell credea că s-a prezentat destul de bine în acele

31 Radio 4 – post de radio deținut de BBC (n.tr.).

interviuri. Nu uitase că i se spusese să nu atragă atenția, dar reușise să se convingă de faptul că asemenea informații discrete erau în concordanță cu sugestia primită. Dacă consiliul de supraveghere ar fi avut ceva rezerve, tot ce trebuia să facă era să-l informeze în privința lor și el și-ar fi încetat imediat aparițiile în presă. Însă nu a primit niciun e-mail din partea conducerii, semn clar că nu și depășise deloc competențele. Era foarte posibil și ca N-fold să și fi dat seama de avantajele apariției în ograda lor a unei celebrități (evident, una la scară mică și decentă).

Scratchwell era la curent cu faptul că aceleași organe de presă îi dădeau târcoale și lui Moulson. În fiecare zi apăreau alte și alte mesaje pe website-ul penitenciarului, iar el avea obligația să i le transmită. Deținutei i se cereau interviuri, i se ofereau contracte pentru scrierea unei cărți, pentru realizarea unor documentare despre viața ei, ba chiar și contracte pentru promovarea unor produse. Cele mai multe asemenea oferte păreau escrocherii sau momeli de tot felul, dar, conform legii probabilităților, unele dintre ele puteau fi sincere și serioase. Oricum n-avea nicio importanță. Moulson le ignora pe toate fără deosebire. Ca și cum ar fi crezut că este deja faimoasă și că nu mai are nevoie de niciun fel de publicitate.

Dar chiar și fără implicarea ei activă, atât persoana lui Moulson, cât și faptele ei captaseră interesul opiniei publice. Pe Channel 4 se difuza un serial intitulat *Femei infernale*, iar un episod al acestuia fusese dedicat poveștii lui Moulson, în ciuda faptului că apelul încă nu se judecase. În film, actrița care o interpreta pe Moulson se asigură că John Street adormise înainte de a da foc apartamentului (dar Scratchwell era convins că amănuntul acesta era unul inventat). Există și *Fondul Îngerilor*, o organizație caritabilă înființată pentru ajutorarea copiilor victime ale violenței adulților, care acum publica fotografia lui Alex Beech pe toate anunțurile din ziare. Prin urmare, celebritatea o tot căuta pe Moulson, indiferent de ce ar fi făcut ea

sau nu.

Directorul nu mai prididea să se felicite pentru faptul că naviga prin aceste ape zbuciumate mult mai bine decât ea. Prin colaborarea cu presa, se asigura că vocea lui era auzită. Și își susținea cazul în mod cât mai elocvent. Moulson, pe de altă parte, plutea ca o epavă pe valurile furtunoase ale opiniei publice.

Nespus i-a mai plăcut metafora asta atunci când i-a venit în minte prima oară. Și s-a gândit să o folosească într-un interviu – poate după ce o va mai fi îmbunătățit puțin. Dar, gândindu-se mai bine, și-a dat seama că nu i-ar fi fost de niciun folos. Sugera că atât pe el, cât și pe Moulson nu i-ar fi interesat decât propria reputație.

Avea nevoie de o analogie cu ajutorul căreia să-și poată face cunoscute experiențele. Să împărtășească lumii întregi înțelepciunea lui. Să devină o parte a dialogului în care oameni ca Moulson își pierd individualitatea și devin exemple.

Mostre ale adevărurilor universale.

Documentele promise de Levine au sosit după două zile. Nouă cutii pline, stivuite până în tavanul celulei lui Jess. Buller s-a simțit mult prea impresionată ca să-și mai poată manifesta indignarea, mai cu seamă atunci când Jess s-a așezat pe marginea patului ei, a deschis prima cutie și s-a pus pe citit dosarele dinăuntru.

Odată ce a început, nici că s-a mai oprit. Levine îi trimisese și informații despre audierea care urma să aibă loc peste doar o săptămână. Jess avea sentimentul că fusese pusă în mișcare o mașinărie uriașă și complicată și că ea nu-i mai putea dirija cursul – și tot ce-i mai rămânea de făcut era să se țină bine. Însă apelul era singura ei șansă de a afla mai multe despre ce se întâmplase cu Alex în noaptea incendiului. Și, cu cât descoperea acum mai multe, cu atât avea șanse mai bune să profite de ocazie.

— Da' știu că are coaie fata asta, le mărturisi într-o seară Buller lui Po, Kaleesha și încă vreo șase femei, adunate în sala de bal. Săpă prin hârtiile alea ore în șir. Te face să te întrebi...

— Ce? vru să știe Po.

Buller ridică din umeri.

— Dacă e vinovată pe bune.

— Numai nevinovate sunt în pușcăria asta! sublinie cu cinism Kaleesha Campbell. Și nu i-am văzut coaiele atunci când a abandonat greva foamei. Poate că nu vrea decât să i se dea atenție.

— Sigur că da, o ironiză Buller. Vrea să i se dea atenție. De-aia vine în fiecare seară aici și face pe nebuna, ca s-o vedem noi.

Deținutele din jur izbucniră în râs. Era oarecum absurd să spui că Moulson ar fi dorit să se afle în centrul atenției. Își petrecea cea mai mare parte a timpului în celulă. Și când ieșea de acolo, încerca să treacă cât mai neobservată.

Iar după apariția cutiilor, devenise și mai retrasă. Parcă își făcuse

culcuș în blestemățiile alea pline cu hârtii. Mii de pagini de documente, zeci de mii de pagini. Și, după o vreme, toate repetau lucruri citite în altă parte. Dar le citea și pe astea, pentru că – nu-i așa? – nu se știe niciodată de unde sare iepurele.

Noua ei ocupație a devenit un prilej de amuzament printre deținute. Femeilor din Goodall le plăceau persoanele perseverente și poveștile bune. Moulson se încadra în ambele categorii. Pe măsură ce se apropia audierea preliminară, a început să acumuleze capital de simpatie. Evident că habar n-avea de asta: dintre toate deținutele din Goodall, ea era singura care nu percepea locul acela ca pe o comunitate. Iar această comunitate începuse să-și țeară pânza în jurul ei încă de la prima relatare fantezistă a lui Shannon McBride. Însă pânza aceasta era la fel ca Alex – atât de străvezie, încât nu puteai s-o vezi la lumina zilei.

Sentimentul ei de apartenență venea doar din două direcții: Alex și mătușa Brenda. Alex îi era aproape; mătușa era departe – plus că nu-i răspunsese la scrisoarea în care o înștiințase de schimbarea ei de atitudine. Asta putea însemna că Brenda se hotărâse în cele din urmă să se spele pe mâini de ea – veste cumplită, dar deloc surprinzătoare. Mai rău ar fi fost dacă se îmbolnăvisese din nou și nu primise scrisoarea. Ar fi putut crede că Jess era deja moartă. Iar tocmai gândul că nepoata ei murise ar fi putut s-o *îmbolnăvească*.

Jess a încercat să o sune de multe ori. Paul Levine îi mărise linia de credit exact în scopul acesta. Așa că putea să retragă câte două lire pe zi, sub formă de fise pentru telefon – suficient cât să-și audă mătușa, dacă nu chiar să stea la taclale. Și se așeza la coada din fața unuia dintre cele trei telefoane existente în blocul G pentru uzul deținutelor. Forma numărul și lăsa telefonul să sune cât timp îi era permis. Și când Brenda nu răspundea, trecea în spatele rândului și aștepta din nou să ajungă la telefon.

Dar chiar și la coadă continua să citească. Nu-și permitea luxul de a sta cu mâinile în sân.

Citea, iar și iar și iar, expertiza medicului legist. Îl considera cheia întregii probleme. Numai că deocamdată nu-și dădea seama cum anume. *Cauza decesului: inhalare de fum și monoxid de carbon produs în urma incendiului. Carbonizare totală. Cantități însemnate de depuneri de carbon în arborele traheobronșic. Țesuturile moi ale feței sunt absente în mare măsură, expunând structura osoasă parțial distrusă de căldura focului. Edem pulmonar extins...*

Căuta în zadar înregistrări de leziuni care să indice și altceva decât: *a inspirat fum, s-a sufocat și a murit*. N-a găsit nimic, dar a aflat destule ca să-și dea seama că ar fi putut totuși să existe. Un cadavru ars într-o asemenea măsură ar putea să mai prezinte răni ale țesuturilor profunde, dar eventualele tăieturi pe piele ar fi confundate cu deteriorarea acesteia, provocată de uscarea și exfolierea țesuturilor arse. Așa că nu se poate ști întotdeauna care rană a fost prima.

Alex Beech stătea lângă umărul ei și o atingea uneori cu vârful degetelor pe obraz, pe gât, pe dosul mâinii, încercând astfel să-și demonstreze solidaritatea. Oare fusese și în viață atât de răbdător și cuminte sau astea sunt calități pe care ți le dă moartea? Indiferent cum ar fi fost, ea îi era recunoscătoare. Ori de câte ori obosea și se simțea dezamăgită pentru că nu reușea să găsească nimic, atingerile astea fugitive erau ca o infuzie de energie efemeră. Parcă Alex era o baterie de mașină, care o pornea iar și iar.

Însă noaptea făcea ce-i plăcea lui. Acum Jess dormea mai bine, în timp ce Alex nu dormea deloc, așa că se plictisea și pornea la plimbare. Câteodată ea se trezea, nu-l mai găsea alături și o cuprindea panica.

O speria gândul că ajunsese să aibă atât de multă nevoie de el într-un timp atât de scurt. O speria că începuse să depindă de prezența lui. Era îngrozitor de singură în Fellside – sau așa se simțea ea. Dacă acum ar fi încercat să comunice cu celelalte deținute, ar fi primit un răspuns cu totul diferit față de cel din urmă cu câteva

săptămâni. Numai că nu știa asta. Și, în fond, cea mai mare parte a timpului această izolare autoimpusă nu o deranja deloc: evident că era mult mai bună decât bățiile încasate. Dar, cu cât se izola mai mult de viața din închisoare, care fierbea în jurul ei ca supa într-o oală sub presiune, cu atât mai multă nevoie avea de băiatul cel mort ca să echilibreze lucrurile.

În a treia noapte după sosirea documentelor, când mai erau doar patru zile înainte de audiere, i-a cerut lui Alex să-i spună tot ce-și amintea despre prietena lui. Pe de-o parte, pentru că voia să înțeleagă ce i se întâmplase în noaptea incendiului, dar mai ales pentru că voia să-l păstreze alături de ea.

Era drăguță cu mine. Mă iubea.

— Era de aceeași vârstă cu tine? Sau mai mare?

Îi mai pusese întrebarea asta, dar atunci răspunsul lui fusese neclar.

Cred că mai mare.

— Cum arăta?

Nu mai țin minte.

— Locuia cu tine? Sau aproape? În altă casă din Orchard Court?

Alex se gândi îndelung. *Locuia cu mine, așa cred. Sau stătea cu mine. Câteodată. Țin minte că adormeam lângă ea. Îmi plăcea cum îi mirosea părul. Mă ținea în brațe, pentru că eu eram mai mic.*

— Dar nu-ți mai amintești cum o chema?

Nu.

— Și nici cum arăta?

Nu.

— Alex, orice îți aduci aminte despre ea m-ar putea ajuta s-o gădesc. Orice amănunt, care ție ți se poate părea neimportant.

Știa că se îmbată cu apă rece. La proces nu fusese rostit nici măcar un cuvânt despre fata asta misterioasă. Fata cea drăguță. Și nici despre cealaltă – fata cea rea. Alex fusese un băiețel de zece ani, fără surori și fără verișoare. În viața lui nu existaseră multe fete. Așa că

ar fi trebuit să fie menționată o fată care să fi rămas peste noapte cu el, care să fi dormit cu el în noaptea când murise. Și pentru că nu se pomenise nimic, atunci era posibil ca ea să fi făcut parte dintr-o altă poveste, pe care soții Beech să nu fi dorit să o facă publică.

Poate și nebuna aia care-i făcuse rău făcea parte din aceeași poveste.

— Orice, repetă Jess, încercând să-și ascundă disperarea din glas. Absolut orice.

Nu-i era frică de fata rea.

— Nu?

Nu.

— De ce nu-i era frică, Alex?

Era foarte curajoasă. Mereu. Și-mi zicea și mie să fiu curajos. Zicea că nu mă poate răni nimic, pentru că o să mă apere ea.

Și tare bine îl mai apăraseră.

— Deci o cunoștea pe fata cea rea? continuă Jess.

Ea... da... da. O cunoștea. Așa cred. Dar îmi zicea mereu chestia asta, să nu mă tem. Că nu trebuie să mă tem niciodată, pentru că nu va putea trece nimeni de ea ca să ajungă la mine. Și îmi făcea mereu cadouri. Unul dintre ele a fost să mă învețe să nu mă tem.

— Încearcă să-ți imaginezi că este aici, lângă tine, îi sugeră Jess.

De ce?

— Pentru că ar fi ceva drăguț. Te simțeau bine alături de ea, nu?

Da.

— Atunci, încearcă! Închide ochii și gândește-te la ea!

Alex se uită o clipă la ea, iar în privirea lui se citea mâhnirea și un fel de neîncredere. Oare fusese și el victimă a acelei farse de copii, când îi spui cuiva să închidă ochii, să întindă mâinile și să-și pună o dorință – și după aia îi arunci o porcărie în palme sau îi trași un pumn în nas și fugi de acolo?

Însă Alex închise ochii. Nu se mai mișcă, nu mai spuse niciun cuvânt. Avea buzele strânse și fruntea încruntată.

— O vezi? îl întrebă Jess în șoaptă, încercând să nu-i influențeze gândurile.

Nu.

— Atunci încearcă să...

Da' mi-aduc aminte cum era când venea la mine.

Și cum era, Alex?

Acum Jess nu mai vorbise. Ci doar își formase cuvintele în minte. E-mail pentru cei morți.

Parcă eram iar bebe mic. Ea era mult mai mare și mai puternică decât mine. Ar fi putut să-mi facă rău, dar n-a făcut-o niciodată. Și mă ținea strâns în brațe, ca și cum i-ar fi fost teamă că o să mă scape.

Acum Jess îl așteptă tăcută să continue. Era greu. N-o deranja deloc să nu vorbească, dar partea dificilă era că trebuia nici să nu gândească nimic – pentru ca nu cumva gândurile ei să prindă formă și să-i distragă atenția.

Oamenii credeau că-i proastă pentru că nu vorbea. N-o cunoșteau. N-o cunoștea nimeni în afară de mine.

Și tu o iubeai.

Normal c-o iubeam. Mai mult decât pe oricine altcineva.

Chiar mai mult decât pe mama și pe tatăl tău?

Mult mai mult.

Pentru că se purta așa de frumos cu tine.

Da.

Și, atunci când te ținea în brațe, te simțezi... ca și cum ai fi fost cu mama ta?

Alex deschise brusc ochii și se holbă la Jess.

Nu. Nu semăna deloc cu mama.

— Dar ai zis...

Ba nu. N-am zis. N-am zis că era ca mama. N-aș zice așa ceva pentru că nu-i adevărat.

— Bine.

Și nici tu n-ar trebui să spui asta.

— N-am s-o mai fac, se grăbi Jess să-l liniștească. Ți promit că n-am să mai spun niciodată asta.

La fel de tulburat mai fusese doar în noaptea când discutaseră despre Hannah Passmore și despre poveștile pe care le inventa el. Și acum era din nou supărat, supărat pe ea. Îl rănise fără să-și dea seama atunci când făcuse comparația aia. Se repezise cu capul înainte prin castelul din amintiri pe care el îl construia și i-l dărâmasese, îl năruise.

O secundă mai târziu, Alex se făcu nevăzut.

În ziua de dinaintea audierii preliminare, Carol Malaca și Liz Earnshaw o vizitară pe Moulson în celulă.

Nu mai luase cam de mult timp bătaie și se dezobișnuise. Se ghemui în colțul dintre pat și perete, încercând să se facă cât mai mică. Își acoperi fața cu palmele și se pregăti pentru furtuna ce urma.

Ca de obicei, pe chipul lui Earnshaw nu se putea citi nimic, dar Carol Malaca mustăcea amuzată.

— N-am venit să te caftim, măi, muiere nebună, chicoti ea. Scoală-te de-acolo!

Dar Jess nici nu se clinti, așa că Malaca se văzu nevoită să se așeze pe vine, gemând din pricina efortului, ca să poată vorbi cu ea.

— Măine te duci la tribunal pentru audierea preliminară, spuse ea. Pe Oxford Row, în Leeds. Domnul judecător Foulkes. Dă din cap dacă pricepi ce zic.

Jess dădu din cap.

— Ai putea să ne faci un serviciu micuț, dacă tot te duci acolo. Să iei un pachet și să-l aduci aici. Scoală-te! Haide! Vreau să-ți arăt ceva.

Jess se supuse, dar era pregătită să fugă sau să se lupte dacă povestea asta s-ar fi dovedit mai urâtă decât o simplă bătaie. Încă nu încercase nimeni s-o omoare, dar știa că nu ar fi fost imposibil. Iar femeile astea solide aveau cumva un aer de călău. Povestea cu pachetul putea fi doar ceva care să-i abată atenția de la lovitura de cuțit.

Carol Malaca ridică bluza lui Jess și Earnshaw îi întinse un obiect pe care-l ținuse în pumnul strâns – o pungă umflată și sigilată, cam de cincisprezece centimetri pe șaptesprezece. Pe ea era lipită în cruce o bandă adezivă, ale cărei capete atârnavă libere. Carol lipi

punga de abdomenul lui Jess, care tresări ușor: degetele acestei femei corpulente erau neașteptat de reci.

Carol netezi bine benzile adezive și făcu un pas înapoi.

— Bagă-ți cămașa la loc! îi ceru ea.

Jess o ascultă. Simțea pachetul lipit de burtă, o pișca pielea de la banda adezivă, dar nimeni nu și-ar fi dat seama că are ceva ascuns acolo.

— Slabă ca un băț, se bucură Carol. Uite, la asta-i bună greva foamei. Aia care recomandă diete ar trebui să se gândească și la varianta asta. Bravo! Acu', ridică-ți iar cămașa!

Jess o ascultă. O ustură puțin când Carol îi jupui benzile adezive de pe piele, dar mai puțin decât se așteptase, pentru că pelicula de transpirație le împiedicase să se lipească prea tare.

— Asta e tot, îi zise Carol. Ai vreo întrebare?

— Nu, răspunse Jess.

Malaca îi trase o palmă peste cap. Nu prea tare, ci cam ca un profesor care sancționează un elev turbulent.

— Mai gândește-te.

— Ce o să fie în pachet? întrebă Jess.

Carol clătină cu vehemență din cap.

— Nu-i treaba ta. Altceva.

— De... de unde îl ridic?

— Bravo! O să fie în toaleta femeilor din spatele sălii de judecată – aia care-i doar pentru gardiene și deținute. Ceri voie să te duci să faci pipi. Dar chiar la sfârșitul zilei, înainte să te bage la loc în dubă. Intră în closetul din mijloc. Dacă-i ocupat, du-te în cel de alături și așteaptă până se eliberează. O să găsești pachetul lipit tot cu bandă în spatele rezervorului. Trebuie să te așezi pe budă și să bagi mâna pe dedesubt. N-ai cum să-l vezi, dar pipăie bine și ai să dai de el. După aia belești banda și-l iei de acolo.

— Ce-i în pachet?

— Și când ai să te întorci aici, prima chestie pe care ai s-o faci este

să mă cauți în celulă, la numărul trei sute douăzeci, sau ai să te duci la Lizzie, la numărul patru sute paispe, ca să ne dai obiectul. Doar lui Lizzie sau mie, nimănui altcuiva. Dacă nu ne găsești în celule, ne aștepți până ne întoarcem.

— Dar ce este în...

A treia oară a fost cu noroc. Carol îi aruncă o privire lui Liz, ridică dintr-o sprânceană și, o secundă după aceea, Jess se pomeni izbită tare de perete. Earnshaw o ținea imobilizată cu mâna stângă, iar în dreapta avea unul dintre cuțitele alea improvizate, pe care-l apropiase la doi centimetri de ochii lui Jess. Arma asta era confecționată dintr-o bucată de lamă de ras, înfiptă într-o coadă de pensulă.

În spatele lamei se contura chipul belicos al lui Earnshaw. Gura schimonosită a lui Earnshaw. Dinții ei dezveliți.

— Ești proastă? șuieră ea.

Primele cuvinte pe care le rostea de când intrase în celula lui Jess. Simple, dar elocvente.

— Nu, șopti Jess.

Lama se mișca prin fața ei. Mai întâi îndreptată spre ochiul stâng, apoi spre cel drept. Odată cu ea se mișca și privirea lui Earnshaw, aidoma unui metronom. Carol Malaca oftă și-și coborî ochii în pământ. Expresia de pe chipul ei părea a spune: *N-am ce-ți face. Singură ți-ai căutat-o.*

Lama zgârie obrazul lui Jess chiar sub pleoapa stângă. Mâna care o ținea tremura puțin, dar tremurul ei nu se transmise și mânerului. Nu exista strop de ezitare în atingerea aceea rece.

Jess simți cum o cuprinde un soi de fierbințeală din creștet și până în burtă.

— Hei! spuse Malaca în cele din urmă. Lizzie!

Tonul aceluia munte de femeie era aproape blând.

— Poartă-te frumos, în pizda mă-tii! mârâi Earnshaw, uitându-se urât la Jess.

Lăasă mâna în jos și cuțitul dispăru ca prin farmec. Se dădu înapoi. Lui Jess i se înmuiară picioarele și alunecă încet de-a lungul peretelui, până ajunse să se ghemuiască pe jos. Ochii i se umplură instantaneu cu lacrimi, de parcă ar fi vrut să-i spele privirea de imaginea acelei lame dușmănoase.

— Nu mai am ce să adaug la comentariile înțeleptei mele colege, spuse Loomis. Ai priceput ce ți-a zis? Cum trebuie să te porți?

— Da, murmură Jess.

Ar fi vrut să-și ștergă lacrimile, dar îi era teamă să-și atingă ochiul. Dacă avea o rană acolo? Dacă ce i se prelingea pe obraz era sânge?

— N-ai nici pe dracu', o asigură Malaca, mângâind-o pe creștet. Nu mai plânge! Ești fată mare. Fă ce ți se spune și n-o să te bată nimeni. Așa-i, Lizzie?

Earnshaw nu răspunse și continuă să se holbeze la Jess cu dușmănie mută. Atât de uriașă era ura din ochii ei, atât de sinceră, că Jess se întrebă ce o împiedicase să folosească lama. Parcă era un animal dresat, asmuțit de cealaltă femeie cu un simplu gest din cap și apoi oprit doar cu un cuvânt.

— Iisuse! oftă Carol, uitându-se în jos.

Se uită și Jess. Dar câteva secunde nu reuși să priceapă ce anume era balta aia de la picioarele ei. După aceea înțelese și se simți cuprinsă de groază și rușine.

— Ar fi bine să ștergi chestia asta, o sfătui Carol, dându-se înapoi ca să nu-și ude picioarele. Și gândește-te bine la ce ai de gând să faci. Dacă ai să te piși în sala de judecată, n-o să te mai creadă nimeni când ai să zici că vrei la budă. Haide, Lizzie!

Cele două luară pachetul fals și ieșiră din celulă. Cu mâini care-i tremurau îngrozitor de tare, Jess închise ușa și șterse băltoaca cu prosoape din hârtie. Duse coșul de gunoi la dușuri ca să-l golească, simțindu-se recunoscătoare că, măcar acum, nu apăru nimeni ca s-o întrebe ce face.

Dacă tot era acolo, se dezbracă și se spală. Era împotriva regulamentului să faci duș la ora aceea, dar nu-i păsa. Pedepsa cu carcera nu însemna nimic pentru cineva care deja trăia ca o călugăriță în sihăstrie. Își clăti și pantalonii de trening și-i întinse pe ușa de la duș.

Tocmai când se ștergea, își făcu apariția Alex și o întrebă de ce e supărată. Luată prin surprindere, Jess se întoarse cu spatele la el și își înfășură prosopul în jurul corpului. Știa deja că băiatul nu vedea prea bine ce are în față. Mai curând vedea ce vedeau ceilalți oameni sau vedea la ce se gândeau, de parcă atenția lor era un fel de lanternă care îi ghida privirea. Totuși, o copleși rușinea pentru că stătea goală în fața lui. De fapt, emoțiile pe care le trăia atunci erau tot un fel de goliciune care-i dezvelea sufletul.

— Pleacă, Alex! murmură ea. Vino mai târziu!

Ce s-a întâmplat?

— Nimic.

Nu-i adevărat. Plângi.

— Nu plâng.

Dar ai plâns mai devreme. Și acum te gândești la asta.

— Atunci, am să mă gândesc la altceva.

Ți-a făcut cineva ceva? Dacă da, atunci am să te răzbun!

— Nu. Nu mi-a făcut nimeni nimic.

Într-o oarecare măsură, acesta era adevărul. Nu fusese decât un teatru ieftin, chiar și atunci când Liz Earnshaw îi pusese cuțitul la ochi. Un teatru ieftin, pus în scenă anume ca să o supună.

Fantoma băiatului avea darul de a o liniști. La fel și dorința lui de a se indigna în numele ei.

— Nu mi-a făcut nimeni nimic, repetă ea. A fost doar o discuție care m-a supărat. Acum sunt bine.

Pe bune?

— Da. Uite, spuse Jess, adresându-i un zâmbet deloc convingător. Cineva mi-a cerut să fac ceva și eu n-am vrut. Atâta tot. Și ne-am

certat pe chestia asta.

Ți-a cerut să faci un lucru rău?

— Cred că da. Da. Un lucru rău.

Trebuie să refuzi.

— Așa am să fac, îl asigură ea.

Evident, o minciună. Dar, odată rostite, cuvintele acelea se transformară în adevăr. Și-și aminti de vorbele doamnei pastor Afanasy.

Nu poți să repari răul pe care l-ai făcut dacă-ți iei viața. Trebuie să încerci să faci numai fapte bune de acum înainte.

Doctorul Salazar s-a obișnuit cu noul program. Ura față de sine și disperarea făceau parte din el, însă nu se vedeau. La suprafață, lucrurile mergeau de minune.

În fiecare dimineață de joi, Carol Loomis intra în infirmerie și anunța pe un ton plictisit că vechea ei problemă a recidivat. Salazar instala paravanul pentru ca deținuta să se poată dezbrăca și, la adăpostul lui, ea strecura pachetul (ridicat la începutul săptămânii de una dintre albinuțele lui Grace) într-un sertar de sub dulăpiorul cu medicamente, ocupat în general de feșe și role de leucoplast.

După asta, Salazar se prefăcea că o ascultă la inimă și la plămâni și îi spunea că trebuie să continue exercițiile. Iar Carol Malaca răspundea „Mulțam, doctore”, se echipa la loc și-și vedea de drum. Dădeau acest spectacol pentru infirmierele din tura respectivă și, chiar dacă au fost unele care să-și imagineze că era vorba de mai mult decât de un simplu consult, niciuna nu a spus absolut nimic. Poate credeau că Salazar se „juca de-a doctorul” cu Malaca, fapt care nu le stârnea deloc gelozia.

Important era că sistemul lui Grace funcționa. Era foarte bine pus la punct. Carol livra marfa. Când se convingea că nu-l vede nimeni, Salazar scotea pachetul din sertar și îl puneă în geantă. La trei după-amiază, se ducea în aripa Curie și îl ascundea în sala de meditație.

Și viața mergea mai departe.

În plus, Salazar și-a dat seama că poate trăi cu sentimentele de vină și groază născute din această nouă ocupație a lui. I se părea uluitor, dar evident adevărat, pentru că încă mai era în viață. Corupția – exploatarea acelor oameni pe care ar fi trebuit să-i ajute – era cel mai mare păcat de pe scara lui valorică. Însă uite că se afundase în el atât de adânc, că nici nu mai vedea suprafața. Și o făcuse pentru motivul cel mai simplu și mai primitiv din câte există:

frica.

Dar nu frică la gândul că și-ar putea pierde slujba. Simțea că ar fi putut face față destul de bine umilirii publice, arestului, detenției. Lașitatea lui era de natură fizică. Pentru că știa prea multe despre cum funcționează sau nu funcționează corpul omenesc. Chiar și gândul la moarte era unul suportabil, dar cu totul altă chestiune era durerea pe care trebuie s-o înduri până ajungi acolo.

Așa că a devenit ceea ce disprețuia el cel mai mult, spunându-și că îl absolvă amenințarea cu moartea (altor oameni, nu numai a lui). Se concentra asupra deciziilor de natură logistică, pe termen scurt, abandonând orice alte gânduri care l-ar fi putut conduce spre concluzii mult mai periculoase. Pur și simplu făcea ce i se cerea.

Însă orice sistem este bun doar în măsura în care îi funcționează toate componentele. Iar în joia de după ziua în care Loomis și Earnshaw o vizitaseră pe Jess Moulson în celulă, unul dintre aceste componente a încetat să mai funcționeze.

Evident că era vorba despre Moulson, dar Salazar n-avea de unde să știe asta. Iar Grace și Devlin nu aveau deloc intenția de a-i destăinui acest aspect al operațiunii. Moulson fusese prezentă la audierea preliminară care durase cu totul doar douăzeci de minute. În biroul său și într-o manieră neprotocolară (atât de neprotocolară cât poate fi justiția penală), domnul judecător Foulkes i-a ascultat povestea tristă despre greva foamei și a spus că, în acest caz, este dispus să renunțe la termenul impus pentru prezentarea contestației. Procuratura, reprezentată de un bărbat cu buze subțiri, cu un costum cenușiu parcă sudat de corp, nu a ridicat nicio obiecție. Moulson a primit aprobarea pentru apel.

După audiere s-a dus direct la penitenciar. Nu a trecut pe la toalete. Pachetul lui Grace a rămas unde era.

Toate astea s-au întâmplat miercuri. Dimineața de joi a venit și a trecut, iar Carol Malaca nu s-a prezentat la infirmerie, ca de obicei. A fost prima dată când lipsea. Sally a așteptat-o cât de mult a putut,

dar i-a fost teamă să se abată de la programul stabilit, în caz că cineva ar fi stat cu ochii pe el. Așa că s-a dus în aripa Curie, și-a făcut orele de la clinică și s-a întors în Goodall, dar fără să facă livrarea.

Apoi, pentru că nu știa ce altceva să facă, l-a căutat pe Dennis Devlin și l-a găsit în pauza de țigară, în spatele camerei de gardă, împreună cu el se mai aflau încă vreo șase gardieni, toți discutând despre tâmpeniile pe care le discută bărbații. Aproape că nici nu l-au băgat în seamă pe Sally, pe care nu-l considerau suficient de bărbat pentru a-l include în cercul lor. Însă Devlin l-a observat și i-a făcut semn să-l aștepte – cu un gest discret, fără să ridice mâna.

Își isprăvi țigara și strivi mucul sub talpă. Apoi se îndreptă spre doctor.

— Ce e?

— N-a fost niciun pachet.

Deloc amuzat, Diavolul îl țintui pe Salazar cu privirea.

— Bine. Ce a zis Malaca?

— N-a apărut.

Iar informația asta îi spuse lui Devlin că era ceva în neregulă de-a lungul lanțului trofic și că trebuia să se sfătuiască urgent cu Grace.

— Întoarce-te în infirmerie! îi spuse el lui Sally.

— Dar trebuie să...

— Alo! Tacă-ți gura! Așteaptă-mă în infirmerie! Am să vin să-ți zic care-i treaba.

Îl lăasă acolo pe doctorul încă buimăcit și se grăbi să ajungă la amanta lui. În fața celulei lui Grace se afla doar Carol Malaca. Își încrucișase brațele pe piept și avea pe chip o expresie de tristețe calmă.

— E înăuntru? o întrebă Devlin.

— Da, da' are musafiri, răspunse Loomis. O anunț că ai venit.

— Lasă c-o anunț eu, zise Devlin, trecând pe lângă ea.

Știa că e un gest necugetat – ba chiar prostesc –, dar slugile lui

Grace îi lezau mereu demnitatea. Avea senzația că statutul lui din acest penitenciar era călcat în picioare atunci când îl puneau să aștepte. Deschise ușa, intră și imediat îi păru rău că o făcuse. Musafirul era prăjitoarea de copii, Jess Moulson, una dintre căraușele de droguri care fusese chemată acolo pentru că nu-și îndeplinise misiunea.

Scena era una nevinovată – Grace și Moulson stăteau față în față pe cele două scaune cu spătar care constituiau mândria celulei lui Grace (din lemn adevărat, nu din plastic). Singura tușă sinistră era muzica de la difuzor. Clasică – adică Grace era un pachet de nervi și trebuia să se calmeze. Înăuntru mai era și Liz Earnshaw, chiar lângă Moulson și cu ochii țintă la Grace, în caz că era nevoie de nițică tortură.

Firește că în celula lui Grace, tortura aceasta ar fi fost limitată și fără vărsare de sânge. Toate violențele serioase aveau loc departe de ea. Acum era vorba de un interogatoriu important, de care depindeau o mulțime de lucruri importante. Devlin își dădu pe loc seama cât de mult greșise dând buzna acolo. Rămase o clipă nemișcat, cu mâna tot pe clanță, întrebându-se dacă ar fi posibil să se retragă fără să fie observat. Dar Grace deja îl văzuse și-i făcu semn să se apropie.

Iar gestul ei o făcu pe Moulson să se întoarcă și să-l vadă și ea.

Se uită la el cu ochi mari. Sigur că Devlin putea să-i înțeleagă reacția. Faptul că el nu făcea nicio mișcare demonstra fără tăgadă că ea nu avea scăpare.

— Cu mine vorbești, îi aminti Grace.

Moulson își întoarse privirea speriată de la Devlin.

— Păi, cred... cred că am căutat în altă cabină, spuse ea, pe un ton la fel de convingător ca al fetiței care explică la școală cum i-a mâncat cățelul temele.

— Nu pot să înțeleg una ca asta, zise Grace. În toaleta aia nu sunt decât trei cabine. Adică doar una se află la mijloc. Nu pricep cum de

le-ai fi putut încurca. Sincer îți spun, m-ai dezamăgit foarte tare.

Devlin știa foarte bine ce anume înseamnă vorbele astea când erau rostite de Grace. Nimic bun, ba uneori ceva absolut scârbos. Vaca aia tâmpită putea să moară oricum, chiar dacă renunțase la greva foamei, își spuse el – dorindu-și din nou să nu fi venit aici. Încerca să se țină la distanță de latura sângeroasă a afacerilor lui Grace. Sigur, îi spusese că Shannon McBride furase din Casetă, dar apoi se dăduse la o parte și o lăsase să facă ce trebuia. Însă asta era în regulă. Însă mai mult de atât îi dădea fiori reci, dar nu dintr-o sensibilitate excesivă, ci dintr-un sănătos instinct de autoconservare.

— Erau niște persoane înăuntru, se justifică Moulson. Cabina din dreapta era încuiată și mai erau câteva femei care se spălau pe mâini la chiuvetă. Cred că am intrat în panică.

— Și n-ai mai știut care-i cabina din mijloc? clătină Grace din cap. Încerc să te înțeleg, Moulson, dar adevărul e că nu prea pot. Deloc nu pot.

— Îmi pare rău.

— Mă rog, asta-i destul de bine. Pentru că vreau să-ți pară rău. Dar și așa, tot trebuie să descurc porcăria pe care ai făcut-o.

Și scoase un oftat răsunător. Alertată de oftatul ăsta, Liz Earnshaw își îndreptă ușor umerii, ca și cum ar fi luat poziția de drepti. Părea că se terminase partea verbală a interogatoriului și urma altceva. Dar Grace clătină din cap și Earnshaw se relaxă din nou.

— Presupun că ai încasat multe bătăi după ce te-au adus aici de la infirmerie, spuse Grace. Știu că a încercat Hannah Passmore. Dar n-a fost singura, nu-i așa?

— Nu, șopti Moulson.

— Și înainte de asta, ai încercat să mori prin înfometare. Și înainte de asta, aproape că te-ai prăjit de vie. Deci, probabil că n-o să-ți pese prea mult dacă mai capeți câteva vânătași ici și colo. Și probabil că ai avea dreptate. Nici nu ai avea de ce să-ți pese.

Și Grace zâmbi, dar numai o secundă, luându-și rămas-bun de la acea perspectivă agreabilă.

— Dar o să te batem și noi, doar ca să putem zice că am făcut-o și după aia ne vom vedea de ale noastre. Peste câteva minute, Carol și cu Lizzie o să te ducă înapoi în celula ta și o să se pună serios pe treabă. O să-ți lase urme. Urme vizibile, pentru că asta este important. Și după aia tu o să te ghemuiești sub pături și ai să te aduni și totul o să fie ca înainte. Aproape ca înainte.

Acum Grace se aplecă și se uită în ochii lui Moulson – cu duritate, ca și cum ar fi vrut să-i citească gândurile.

— Greva foamei, spuse ea. Ai reușit să ajungi pe marginea prăpastiei și te-ai uitat în jos, dar n-ai sărit. Țsta-i un semn încurajator.

Îndepărtă o șuviță de păr de pe obrazul lui Moulson. În mod normal, acesta ar fi fost un gest plin de blândețe, dar aici și acum el nu sugera decât un singur lucru: că Jess era proprietatea ei.

— Spune-mi, ce s-a întâmplat azi la tribunal? o întrebă ea. Ai primit dreptul la apel?

Moulson nu reuși decât să dea încet din cap.

— Bravo ție! exclamă Grace. Uite ce am de gând să fac. Am să-ți dau aceeași misiune pentru ziua când se va judeca apelul. Domnul Devlin o să mă informeze asupra datei. Dar, dacă mă dezamăgești din nou, Moulson, să fii convinsă că am să te omor. Fără să te avertizez, fără să-ți mai dau încă o șansă. Am să dau ordinele necesare, se va întâmpla ceva și tu ai să-ți iei adio de la viață. Te rog să bagi de seamă că nu-i cer lui Liz să-ți sucească brațul sau să te tragă de păr. Pentru că vreau să te concentrezi doar la ce-ți spun. Vreau să-mi iei vorbele în serios și să te gândești bine la ele. Vrei să-mi faci favoarea asta?

Moulson încă se mai uita țintă în ochii plini de calm matern ai lui Grace. Parcă nu auzise că fusese întrebată ceva. Dar imediat ce Liz Earnshaw îi dădu un ghiont în umăr, se grăbi să răspundă:

— Da!

— Bine. Acum ieși de aici! spuse Grace.

Moulson se ridică de pe scaun. Se uită din nou la Devlin. Niciun alt simbol al puterii și influenței lui Grace nu putea să aibă o funcție mai bună în Fellside.

— La ce te holbezi? se răsti el.

Moulson își coborî privirea. Tremura vizibil când trecu pe lângă el, cu ochii în pământ. Liz Earnshaw porni după ea, iar Carol Malaca le însoți.

— Ai nevoie de mine? o întreabă Devlin pe Grace.

Iar ea îl privi de parcă tocmai ce o întrebase cât fac doi și cu doi.

După plecarea lui Moulson, Grace începu să se gândească cum să reducă pagubele. Trebuia să ia anumite măsuri ca să împiedice agravarea situației și, din nefericire, unele dintre ele păreau a presupune o nouă redactare a contractului cu Devlin.

— Va fi nevoie să te duci la tribunal, îl anunță ea, ca să ridici pachetul ăla.

— În seara asta?

Devlin era de-a dreptul îngrozit.

— Da, Dennis, în seara asta. Nu ne-am consolidat încă afacerea în Curie și javra aia de Kenny Treacher își bagă nasul peste tot. Imediat ce Weeks și Hassan ies din carceră, o să ia legătura cu ele și o să încerce să reia traficul. N-o să avem probleme dacă suntem puternici și reușim să-l ținem la distanță. Dar trebuie ca toată lumea să dorească să consume doar marfa noastră. Dacă ne seacă robinetul, e ca și cum l-am invita înăuntru.

Devlin se duse la ușă, o închise și se sprijini cu spatele de ea. Pe chip i se citea neliniștea și nemulțumirea.

— Eu nu pun mâna pe droguri, îi aminti el lui Grace, pe un ton scăzut. Nu mă apropii de ele.

— În mod normal, ai avea dreptate. Dar acum e vorba de o urgență.

— Aș putea să dau bani unuia dintre șoferi ca să...

— Nu!

— De ce dracu' nu?

— Din două motive, zise Grace. Gândește-te, Dennis!

Îl prinse de mână și îl trase de lângă ușă. Devlin o urmă docil, dar atitudinea îi era încă destul de încordată. Deținuta îl împinse pe scaunul pe care stătuse Moulson, îi puse mâinile pe umeri și îl privi în ochi. Apoi începu să-i vorbească pe tonul acela cald și persuasiv,

pe care-l folosea mai rar în locul vocii cu intonații monotone, ca de robot.

— Nu este programată nicio cursă, așa că niciun șofer nu ar avea motiv să se ducă până acolo.

— Nici eu n-am!

— Iar așa cum am făcut noi planul, șoferii habar n-au despre pachetele alea. Doar deținutele, iar deținutele fac ce li se spune pentru că știu foarte bine din ce parte bate vântul. Pachetul ăsta e plin cu bunătăți – heroină, cocaină, LSD. Dacă șoferului tău îi trece prin cap să arunce o privire înauntru, o să se cace pe el. Nu, nu mai trebuie să afle nimeni despre asta.

Devlin tot nu era încântat. Continuă să îndruge verzi și uscate despre cum povestea asta contravenea relației de afaceri dintre ei și cum ar fi fost dacă era prins cu drogurile asupra lui.

Grace știa că avea să-l convingă până la urmă, numai că nu prea mai avea vreme. Nu existau decât două metode rapide care să-l determine să treacă linia de sosire. Ori și-l făcea partener cu drepturi depline (așa cum își imagina el că ar fi deja), dându-i numerele anumitor conturi bancare, ori îi oferea un favor sexual, pe care îl ținuse secret până acum.

Dezbătu problema în minte vreo două sau trei secunde – fapt care pentru Grace era dovadă a unei ezitări serioase. Apoi se așeză în genunchi și trase fermoarul de la pantalonii lui Devlin. Indiferent ce ar fi ales să facă, tot s-ar fi schimbat echilibrul de forțe dintre ei, dar era mai ușor să-și clătească gura de gustul instrumentului lui. Pe când, dacă i-ar fi spus unde erau banii, ar fi ajuns să fie legată de el pentru totdeauna.

— Știu că îți cer mai mult decât stabiliserăm, Dennis, murmură ea, încercând să se uite pe lângă penisul lui ca să-i vadă ochii prudenți și nesiguri. Dar uneori este bine să ieși din zona de confort. Hai să-ți arăt, scumpule!

N-o deranja. Ar fi supărat-o doar dacă acest mariaj din interes cu

Devlin s-ar fi transformat în altceva. Or, de vreme ce nu era cazul, orice metodă de persuasiune era la fel de bună.

Însă ceva tot o nelinișteea. După ce-l adusese pe Devlin la orgasm, îl ținuse puțin în brațe, îi murmurase cuvinte drăgăstoase și apoi îi făcuse vânt pe ușă, încercă să mediteze vreo zece minute ca să-și limpezească gândurile. Nu reuși. Tot vedea fața lui Moulson.

Iar necazul era că fața lui Moulson îi amintea lui Grace de a ei. Nu de aceea pe care o avea acum, ci de cea cu care se născuse, desfigurată de malformația care-i transformase copilăria într-un iad perpetuu. Grace luptase din răspuțeri ca să se poată distanța de acel început neprielnic al vieții pe care i-l oferise moștenirea genetică. Iar Moulson era ca fantoma acelui început care se întorsese să o bântuie. Încercă să-și spună că asemănarea era superficială. Că ea se născuse cu malformațiile alea și triumfase asupra lor. În vreme ce Moulson le căpătase din cauza propriei slăbiciuni și prostii autodistructive. Erau cu totul și cu totul diferite.

Refuză cu fermitate să se mai gândească la asta. În viață există muchii tocmai ca să te călești frecându-te de ele. Nimeni nu ajunge puternic dacă doarme într-un pat din puf.

În timpul bătaii, Jess a încercat să stea neclintită. După aceea i-a fost mai ușor, pentru că o durea tot corpul la cea mai mică mișcare.

„Câteva vânătăi, ici și colo...”, spusese Grace. Dar erau mai multe, nu doar câteva. Earnshaw și Loomis o călcaseră în picioare de ziceai că bătătoreau pământul. Mai ales Earnshaw o lovise cu un entuziasm sălbatic și încrâncenat, cum Jess nu mai văzuse niciodată la un alt om.

Citise undeva despre cei care se autoflagelează, fanatici religioși, care își chinuiesc trupul, biciuindu-se sau torturându-se. Earnshaw era exact ca ei, numai că folosea trupurile altora. Nu era vorba despre sadism, cel puțin expresia de pe chipul ei congestionat nu părea să sugereze niciun fel de plăcere fetișistă: ci era ca și cum ar fi ridicat capacul de pe o anume durere interioară, care se revărsa din ea în torente, iar pumnii și picioarele nu-i erau decât conducte prin care acel ceva lăuntric își croia drum afară.

Din nou Carol Loomis a trebuit să o oprească, adresându-i un blând și indulgent „Haide, măi, Lizzie! Ce dracu’, te rog!” Earnshaw a făcut un pas în spate, asudând ca un boxer și gâfâind printre dinții strânși. Jess s-a uitat în sus la ea, cu ochii-i umflați. Nu s-a mișcat și nici n-a vorbit. Nici măcar n-a plâns. Nu știa ce anume ar fi putut declanșa o a doua rundă, dar era sigură că nu-i va supraviețui.

Carol Malaca a luat situația în mâini și a ridicat-o pe Jess de pe jos. A târât-o până la pat, unde a așezat-o într-o poziție mai mult sau mai puțin stabilă – ideea era să nu cadă înapoi pe podea.

— Apropo, felicitări! i-a zis atunci. Pentru apel. Încă mai poți să ieși basma curată, Moulson, chiar dacă l-ai omorât pe puștiul ăla.

Pașii lor s-au îndepărtat, însă nu s-a auzit zgomotul ușii închise. Firește că voiau să o vadă toată lumea, din moment ce era un exponat care ilustra un principiu de o deosebită importanță în acel

mediu. Nu te pui cu Harriet Grace dacă nu vrei să pățești la fel.

Vreme îndelungată a fost singură, ghemuită pe pat. Apoi în celulă a intrat Buller, ca o vijelie, i-a examinat rănila și s-a pus pe treabă. A înmuiat în apă multe ghemotoace de hârtie igienică și a șters-o de sânge. Dar nu prea a avut ce să facă în privința vânătăilor.

— Ești ca vai de tine, păpușă, mormăi ea, în timp ce o îngrijea. Bine că n-ai niciun os rupt. Iar ochiul ăla o să fie în regulă de îndată ce o să se dezumfle. Cred că ți s-a spart un vas de sânge, atâta tot. Uite, ține hârtiile astea lipite de obraz.

Jess o ascultă. Buller părăsi câteva clipe celula și se întoarse cu doi plasturi. Soluție antiseptică avea deja de mai multe săptămâni, de când oblojise mâinile rănite ale lui Shannon McBride. Nu-i propuse lui Jess să o ducă la infirmerie și nici Jess nu aduse în discuție această posibilitate. La fel ca în cazurile bățăilor încasate în trecut, nici aceasta nu avusese loc la modul oficial.

— Pe Lizzie o cam ia valul în situații din astea, spuse Buller, în timp ce tampona cu grijă brațele lui Jess. Ți-am zis să te ferești de ea.

Jess nu se obosi să-i răspundă că nu avusese încotro. Buza îi era făcută zdrențe în locul unde i se lovise de dinți. Mai ușor și mai puțin dureros era să nu spună nimic.

Când sună stingerea, Buller o ajută să se ridice și să se târască până la ușă, ca să fie prezentă la apel. Și chiar dacă gardianul observă starea în care era, acesta nu simți că merită să comenteze ceva.

Devlin s-a dus la tribunal după pachetul lui Grace. A fost nevoit să apeleze la bunăvoința unuia dintre funcționari, care i-a permis accesul în clădire pe o ușă laterală. Ar fi preferat să nu-l vadă nimeni, dar nu avea cum să ajungă în zona unde se aflau toaletele pentru deținuți fără să treacă pe la punctul de control. Drept urmare, fusese înregistrat că se afla într-un loc unde n-avea nicio treabă, sub pretextul că venise să ia cascheta uitată de un alt gardian, coleg de-al lui. Îi era groază de toată povestea.

Dar nu a avut încotro, mai ales după tot ce-i făcuse Grace. Dacă ar fi refuzat, ar fi fost ca și cum nu i-ar fi păsat deloc de momentul acela intim dintre ei, de darul pe care ea i-l făcuse.

Își dădea seama că îl juca pe degete. Că doar nu era prost. Însă această relație cu Grace i se părea ceva special, unic. Poate că s-au aliat în primă instanță doar pentru profit reciproc, dar după ce s-au cunoscut mai bine, între ei s-a înfiripat ceva mai presus de bani și interese. Făceau treabă bună împreună. Așa că nu conta prea mult, obișnuia el să-și spună, dacă se lăsa manipulat din când în când. Pentru că ea îl respecta în continuare. Pentru că și ea știa cât de solidă este relația lor și îi era mai necesară decât i-ar fi fost lui. Plus că ea se așezase în genunchi în fața șlițului său desfăcut.

Și își mai spunea și altele, tot în același stil.

Trecuse de ora nouă când s-a întors la Fellside, iar tura i se terminase la opt. Asta îi îngreuna cumva situația. Regimul de la Fellside, asemănător în foarte multe privințe cu o corabie găurită, urmărea cu incredibilă rigoare mișcările personalului. Era obligatoriu să semnezi și la venire, și la plecare. Grație unei atenții consistente oferite lui Donaldson, ofițerul de serviciu, Devlin reușise să se strecoare afară fără să semneze în registru. Însă acum trebuia să intre iarăși în blocul cu celule, deși, teoretic, nu ar fi trebuit să

aibă nicio treabă acolo. Plus că era nevoie să-l mituiască din nou pe Donaldson pentru că închidea ochii. Din fericire, una dintre obligațiile de serviciu ale lui Devlin era să se ocupe personal de registrul de tură. Așa că primul lucru pe care l-a făcut a fost să se treacă cu două ore peste program.

După ce își asigură astfel fundul, se duse glonț la infirmerie. Care era încuiată. Al dracu' Sally, te poți baza pe el să te lase baltă la greu! Se întoarse să plece, dar în spatele lui ușa se deschise de pe dinăuntru. Cam doi centimetri, prin care Sally se uita speriat afară, ca un iepure din vizuina lui.

Devlin împinse cu putere ușa, îl înlătură cu umărul pe doctor și intră. Aruncă pachetul pe masă și mârâi:

— Ai vreun motiv anume pentru care te joci de-a v-ați ascunselea?

— Infirmeria trebuie să stea închisă când nu-i nimeni aici. Patience nu și-a terminat încă tura, dar e în aripa Blackwell și eu nu știam când o să te întorci și...

— Sally, e drept că te-am întrebat, dar crede-mă că nu-mi pasă. Uite-ți marfa.

Salazar se uită la pachet cu o scârbă pe care nu încerca să și-o disimuleze.

— Nu pot să-l țin aici, spuse el. În niciun caz până săptămâna viitoare.

Lui Devlin i se păru un răspuns al naibii de prostesc. Doar infirmeria era plină de tot soiul de medicamente, nu?

— Găsește un loc unde să-l ascunzi peste noapte! spuse el. Și mâine te duci la clinică și-l pui în locul obișnuit. Nu putem să întrerupem aprovizionarea.

Evident că Sally avea ceva de obiectat și la asta. Foarte multe obiecții. Că nu avea niciun sens să se ducă la clinică de două ori într-o săptămână. Că nu avea cabinet liber pentru vineri și nu avea nicio programare acolo. Adică habar n-avea de capul lui, asta voia să zică.

Și brusc, lui Devlin i se puse pata și renunță să-i mai sufle în fund lui Salazar. Făcând abstracție de orgasmul din celula lui Grace, ziua asta fusese de tot căcatul. Ajunsese să facă ceva ce se jurase că nu va face niciodată. Dar n-avea niciun resentiment față de Grace: nu-și permitea să meargă până într-acolo. Însă îi dădea ghes un sentiment de indignare nedeslușită față de felul în care mergeau treburile în lumea asta. Iar faptul că, peste toate astea, trebuia acum să înghită și o doză mare de miorlăieli marca Salazar îl făcea să creadă că Dumnezeu începuse să-și aroge prea multe libertăți.

Masa era plină de tot felul de prostii medicale. Devlin le împinse într-o parte și multe căzură pe podea. Desfăcu punga sigilată și o răsturnă. Exact la asta se aștepta: un calup de canabis, înfășurat în folie alimentară; o pungă mai mică, tot sigilată și ea, cu heroină; altă pungă cu cocaină. Niște pastile în culori pastelate, cu aspect la fel de inofensiv ca drajeurile dulci cu care se îndopase Devlin în copilărie – probabil tablete de ecstasy.

Mâinile o luară înaintea gândurilor lui furioase și se apucă să desfacă și ultima pungă. Behăiala pasiv-agresivă a lui Sally contribuise cumva la starea lui. Pentru că Devlin intrase în infirmerie doar ușor frustrat din cauza ușii încuiate. Însă, cu cât se uita mai mult la fața aia miloagă care cerea pumni, cu atât parcă voia să-i îndeplinească rugămintea.

Pe vremuri, s-ar fi folosit în acest scop de Leah, nevasta lui Sally. Mulți ani avusese o înțelegere cu ea, care durase chiar și o perioadă după ce aflaseră de boala ei terminală. Din păcate însă, drumul acela era acum închis.

Scoase o singură pastilă, una galbenă, și o împinse peste masă cu degetul.

— Haide, Sally, servește-te! spuse el. Mostră gratuită. Să nu zici că nu-ți dau niciodată nimic.

Salazar îl privi lung, fără să spună nimic, apoi se întoarse și se îndreptă spre ușă.

Diavolul ajunsese înaintea lui acolo și îl opri din drum.

— Ce, nu vrei să iei masa cu mine?

Și zâmbi cu toată gura, știind ce efect au vorbele lui. Nu-și pierduse cu adevărat controlul, dar îl amuza să-l facă să creadă asta pe puțflenderul ăla speriat.

— Ooo, dar ai să mănânci cu mine, nu-i așa? Pune mâna de înghite pastila aia, dacă nu vrei să cred că ai ceva cu mine.

— Aș prefera să n-o fac, spuse Salazar.

Se aflau cam la doi centimetri unul de celălalt. Oricât ar fi încercat doctorul să-și mascheze spaima, era limpede că mai avea puțin și-și dădea drumul în pantaloni. Devlin îl împinse înapoi în infirmerie și făcu un semn spre masă. Spre pastila galbenă.

— Ai s-o înghiți, spuse el. Singura întrebare este dacă nu cumva o să-ți înghiți mai întâi câțiva dinți.

Sally clătină din cap.

— Ești beat, Dennis! Sau mai rău! Ar trebui să te duci acasă și să dormi ca să-ți revii. Bine, fie cum zici tu, am să duc marfa mâine la Curie, dar n-am să...

Devlin își schimbase uniforma cu haine civile ca să se ducă la tribunal, dar când se întorsese la penitenciar se schimbase la loc. Așa că acum avea bastonul la centură. Îl smulse de acolo și îl ridică amenințător.

Bastonul, lung de o jumătate de metru, fusese fabricat prin injecție din policarbonat rezistent la impact în orașul McKinney, Texas – loc unde legea se aplică fără tocmeală. Lucios și întunecat ca noaptea, cântărea mai puțin de nouă sute de grame, dar asta n-avea nicio importanță: doar privindu-l îți dădeai seama de ce era capabil.

Puteai să-l bați chisăliță pe unul și bastonul nici nu se zgâria, nici nu se îndoia, nici nimic.

La vederea bastonului, lui Sally îi pică falca până în piept. Vru să se dea înapoi din fața lui Devlin, doar că nu prea avea unde. Așa că, după al doilea pas, se lipi cu spatele de un dulăpior cu

medicamente. Devlin răsuci bastonul, aducându-l lângă umăr, în poziție de atac.

— Ia-ți pastila, Sally! Îl sfătui el. M-am săturat să mă port frumos cu tine.

— Dar e ecstasy! zberă Sally. Cum să mai merg acasă cu mașina dacă am mințile vrașițe?

Devlin începu să râdă.

— Uite o întrebare încuietoare. Dar te întreb și eu ceva: cum ai să mergi cu mașina dacă ai mâinile și picioarele rupte?

— Am înțeles ce vrei să spui, Dennis.

— Oare? Și ce anume ai înțeles?

— Nu vreau să iau...

Bastonul lui Devlin lovi dulăpiorul la vreo cinci centimetri de capul lui Sally. Doctorul tresări speriat și se feri, dar după lovitură. Dacă Devlin și-ar fi ratat ținta, creierii lui Sally s-ar fi împrăștiat pe toată ușa dulapului.

În același timp, Devlin urlă din rărunchi – urlet destinat nu numai lui Sally, ci și tuturor oamenilor care-l făcuseră vreodată să-și piardă timpul sau îi refuzaseră ceva sau îl priviseră cu dispreț din cauză că vorbea cu accent și avea chelie și burtă. Urletul ăsta venise de nicăieri, și totuși parcă îl apăsa pe suflet dintotdeauna. Și se simți mai bine după aceea.

Nu se poate ști ce anume descifrase Salazar în această manifestare vocală sau ce citise în ochii lui Devlin, dar efectul a fost cel scontat. Înșfăcă pastila și și-o îndesă în gură, înghițind-o fără apă. După care rămase cu ochii ațintiți asupra lui Devlin și respirând greu, ca după un cros.

— Bravo! mârâi Devlin, punându-și bastonul la loc.

În ușa dulăpiorului se vedea o urmă adâncă, lungă cam de cincisprezece centimetri și prea aproape de locul unde se aflase capul lui Salazar pentru a mai putea da naștere la îndoieli.

— Dacă ai niște unguent mentolat, ar fi bine să te dai cu el pe la

nas, îl sfătui Devlin. O să mai domolească efectul pastilei.

Băgă toate drogurile înapoi în pungă, pe care o puse apoi în mâinile doctorului.

— Mai întâi pune bine astea și după aia cară-te dracu de-aici! Stock are ochi mari și gura și mai mare. Mai bine să nu te vadă acum.

De când înghițise pastila, doctorul nu se mișcase deloc. Se sprijinea cu umerii de dulăpior, iar genunchii îi erau pe jumătate îndoți. Parcă era un rugbist pregătindu-se să fie placat de un adversar – parcă își închipuia că drogul avea să se izbească de el în cel mai propriu sens. Pe Devlin îl umflă rasul. Poate îi făcuse un bine lui Sally. Poate măcar acum se va înveseli puțin.

— Nu uita să stingi lumina! mai spuse el și ieși din infirmerie.

Doctorul Salazar cunoștea teoria despre efectul feniletilaminelor. O cunoștea destul de bine ca să știe că avea un avans, pe care trebuia să-l folosească în mod judicios. Mai întâi, ascunse pachetul sub dosarele din sertarul de jos al fișetului său, unde nu umbla nimeni. Apoi făcu ceva ordine în încăpere, ca să șteargă urmele trecerii furtunoase a lui Devlin pe acolo. Lipi pe ușa îndoită a dulapului un afiș care îndemna la conștientizarea pericolului reprezentat de SIDA și ascunse cât putu mai bine urma lăsată de baston.

Pontă de ieșire, având grijă să-i ureze o noapte cât mai bună lui John Donaldson, paznicul de serviciu la poartă.

După aceea se urcă în mașină, conduse cu mare atenție până la capătul parcurii – pustii la ora aceea – și așteptă ca pastila să-și facă efectul. Poate că nu avea să fie prea puternic. Depindea de cantitatea de substanță activă din pilula aia micuță. Însă oricum avea să fie mai puternic pentru Sally decât pentru un consumator regulat, ai cărui receptori de dopamină și norepinefrină ar fi fost mai obișnuiți cu așa ceva. Însă, în afară de aceste noțiuni de neurochimie, Salazar n-avea nici cea mai mică idee ce îl aștepta.

Dar uite că era bine. Foarte bine. Surprinzător, incredibil de bine și de vesel. Și, pentru prima oară după ani buni, Sally se simțea pur și simplu fericit și euforic. Se tolăni în scaunul mașinii, cu capul sprijinit de tetiera ortopedică, incomodă în mod normal, iar frumusețea și perfecțiunea vieții i se revărsă prin tot trupul, aidoma unui sirop gros.

Era îndrăgostit de lume. Îndrăgostit de toți oamenii pe care-i cunoștea. Evocă amintirea chipurilor lor, pentru a-i putea spune fiecăruia în parte cât de mult îl iubește.

Dar chiar și prin aburii aceia de extaz, tot simți înțepătura unei emoții cu totul diferite atunci când ajunse la chipul lui Dennis Devlin.

— O să te omor! murmură el și pe buze i se lăbărță un zâmbet șui. O, da, așa o să fac! O să te omor, ticălosule!

Jess zăcea pe patul îngust, în centrul unui univers al durerii.

Pieptul, coastele și spatele îi erau pline de vânătăi îngrozitoare de la bătaia pe care i-o dăduseră Loomis și Earnshaw. Nu reușea să-și găsească nicio poziție în care, după zece sau cincisprezece minute, să nu-și simtă tot corpul strivit ca de un tăvălug, dar o durea și atunci când își schimba poziția, uneori chiar mai tare. Fiecare mișcare făcută era ca un sprint disperat în spatele liniilor inamice, în căutarea unui adăpost inexistent.

Epuizarea o îndemna stăruior la somn, dar nu putea să doarmă. De fiecare dată când ațipea, mușchii i se relaxau puțin. Dar imediat îi zvâcnea câte o parte a corpului și se trezea brusc, în plină agonie.

Noaptea trecea, transpirația i se răcea pe piele, înfiorând-o, dar nimic altceva nu se mai întâmpla.

Până când s-a întâmplat. Până când a venit.

Trebuia să mă chemi, o dojeni Alex Beech.

Nu știi cum.

Ba știi. Te gândești la mine și eu vin.

Numai că Jess nu fusese deloc în stare să gândească după bătaia încasată. Funcțiile superioare ale creierului ei dezertaseră. Iar ce-i mai rămăsese în cap nu avea nici trecut și nici viitor.

Poți să scapi de asta. E ușor. Ia-mă de mână, uite, așa și... nu... Nu, ține-te de mine! Fă un pas în lateral!

Mâna lui o trăgea cu insistență, însă ei îi era teamă de ce s-ar fi putut întâmpla dacă se mișca.

Nu, Alex!

Ba da! Haide, Jess!

Faptul că-i rostise numele o convinse. Se abandona încrederii instinctive în prietenia lui. Îl lăsa s-o tragă de pe pat, mai întâi de o singură mână, apoi de amândouă. El făcu un pas în spate și îl urmă,

tresărind în așteptarea protestului de care era convinsă că va veni din partea mușchilor săi scandalizați.

Dar nu simți nicio durere. Privi nedumerită în ochii gravi ai băiatului. Apoi se uită peste umăr și-și văzu trupul zăcând acolo, ca o mașină abandonată. Atât de copleșitoare era această absență neașteptată a durerii, că nici măcar nu se mai sperie de ce i se întâmpla acum. Nu avea decât o senzație clocotitoare de surpriză, urmată curând de povara apăsătoare a înțelegerii.

Înseamnă că am murit?

Nu!

Tonul lui Alex era amuzat.

Poți să te întorci oricând vrei.

Jess își privi mâinile. Bustul. Picioarele. Purta trupul acela rudimentar pe care și-l confecționase singură atunci când fusese în abis. Numai că acum parcă i se părea mult mai confortabil – ceea ce poate că nu era de mirare, dacă te gândești în ce hal fără de hal fusese atunci trupul ei adevărat. Acesta de acum era schița de la început, care aștepta să fie completată.

Asta e sufletul meu? întrebă ea. *Dar de ce arată ca un desen făcut de un copil de trei ani?*

Pentru că așa te gândești tu la el, îi răspunse Alex.

Jess nu era o persoană credincioasă. Chiar deloc. În opinia ei, toți zeii erau în esență doar niște nume de polițiști bătăuși, inventați de oamenii care voiau ca legile lor să se aplice pretutindeni. Așa că nu-i plăcea câtuși de puțin să-și închipuie că această caricatură ar putea fi sufletul ei.

Asta-i umbra mea, își zise. *Ce mai rămâne atunci când dispare tot restul. Numai că... s-a arătat prea devreme.*

Din experiența anterioară, știa că o poate perfecționa dacă se concentrează cum trebuie. Se holbă tare la brațul subțire și veștejit, ordonându-i să se mărească, să capete consistență, să semene cât de cât cu un braț de om. Și primi răspuns aproape imediat. Sub ochii ei,

degetele alea tâmpite, ca niște sfori, începură să se îngroașe, iar în vârfuri le apărură zone lucioase și netede: unghiile.

Vrei să facem câțiva pași împreună? o întrebă Alex. *Să-ți arăt unde locuiesc eu.*

Jess ridică privirea. Și imediat își dădu seama ce lipsea din scena aceea.

— Doamne, Dumnezeule! murmură ea.

Totul. Totul lipsea.

Se afla în celulă atunci când ieșise din trupul ei din carne și oase. Iar acum era... în altă parte. Unde nu mai existau nici pereți, nici podea și nici tavan. Nici pat sau masă. Mai bine zis, încă mai putea să distingă contururile lor, dar foarte vag și ca de foarte departe. De jur împrejurul lor, deasupra și dedesubt și printre ele era altceva, mult mai greu de definit – un fel de materie înspumată, ca o mare în furtună, dar în poziție verticală. Și prin ea se mișcau tot felul de culori și forme – abstracte, și totuși înnebunitor de cunoscute, de parcă le vedea ca prin ceață, dar nu trebuia decât să clipească o dată și ele s-ar fi transformat în obiecte pe care le știa. Însă, cu adevărat înspăimântător era că totul era nemărginit, dar, în același timp, atât de aproape în fața ei, cât să-l poată atinge.

Dar nu-l atinse. Se retrase repede și-și ridică brațul, ca și cum ar fi vrut să se ferească.

— Alex! strigă ea. Ce-i asta?

Băiatul îi urmări privirea. Până atunci nu acordase deloc atenție materiei înspumate.

E cealaltă, spuse el. Știi tu. Femeia care doarme deasupra ta.

— Asta-i Lorraine Buller?

Da.

— Atunci... atunci, de ce nu arăt și eu așa?

Băiatul îi aruncă o privire nedumerită și compătimitoare.

La fel ești și tu când dormi.

— Cum? Dar...

La fel arată toată lumea, Jess. Mai ții minte cum a fost în abis? N-ai avut formă până când nu te-ai gândit la asta. Și apoi ai început să aduci cât de cât cu un om. Dar, când dormi, ești tot felul de lucruri în același timp. Tot ce ai gândit tu vreodată. Și există sute și sute de oameni care dorm chiar acum în locul ăsta. Și s-au amestecat toate lucrurile din ei.

— Aici locuiești tu?

Vocea lui Jess era încordată. Dacă el chiar așa vedea lumea, atunci cum de reușea să vină la ea în fiecare noapte? Fellside avea mii de deținute. Oare lumea în care trăia el nu era doar un... un ocean imens, format din alte oceane, format din acest haos nesfârșit?

Așa e la început. Dar te obișnuiești. Și e altfel atunci când ajungi mai aproape.

— Cum anume „altfel”?

Să-ți arăt, spuse el, luând-o iarăși de mână.

Și o conduse prin haos și uitare, pe drumuri pe care ea nu le putea vedea, prin ținuturi pe care ea nu le putea înțelege.

Închisoarea Fellside pe timpul nopții, văzută prin ochii celor morți, semăna cu prima zi a Creației. Apele fuseseră despărțite, dar încă mai era întuneric deasupra lor. Unele dintre ele erau doar niște băltoace, pe care le puteai sări cu ușurință sau prin care puteai trece cu ușurință; dar altele erau oceane care te înghițeau cu totul.

După un timp, nu-ți mai puteai da seama care era apă și care uscat. Nu exista niciun țarm, iar râurile se vărsau în altele, care se vărsau în altele și tot așa.

Însă nu prin apă mergea ea. Ci prin vieți omeneste. Alex avea dreptate să spună că distanța nu conta. De la distanță, se vedea ca și cum valurile ar fi fost alcătuite din milioane de picături răzlețe. De aproape, vedeai însă că fiecare picătură era un alt val, iar fiecare val era o altă lume în care puteai să intri, pe care puteai s-o străbați.

Jess naviga în jurul viselor tuturor femeilor din aripa Goodall. Vedea ce vedeau și ele în spatele pleoapelor închise. Numai că fiecare dintre ele își vedea propriile vise, în vreme ce Jess le vedea

pe toate. Și visele astea o îmbibau, o înecau. Acum traversa prin mulțime o stradă aglomerată. Și imediat valul se rostogolea, iar ea se afla într-un cu totul alt loc, într-o cameră strâmtă, care mirosea a transpirație și a scorțișoară și în fața ei se afla un bărbat în pielea goală, care se bărbiera cu un brici deasupra unei chiuvete.

Vezi?

Da, Alex, văd.

Și chiar vedea.

Prea multe vedea. Viața fiecăreia dintre deținutele din Fellside se sfârșise odată cu începutul tragediei neimaginabile a închisorii. Relații destrămate. Slujbe și reputații pierdute. Copii lăsați în seama partenerilor cocoșați de griji sau aruncați în brațele unor rude care nu-i voiau sau (Iisuse Hristoase!) dați la orfeline. Vedea ce se află în interiorul femeilor din Fellside și acolo erau toate îngenucheate sub povara destinului lor nefericit. Și toate se îndreptau lin spre o prăpastie sau alta. Deloc surprinzător că erau capabile de atâta violență. Uimitor era că mai reușeau să se înțeleagă între ele.

Jess se simțea copleșită de toate aceste viziuni și se străduia să le înțeleagă. Data trecută când fusese aici cu Alex, ținuse ochii închiși și îl lăsase pe el să o conducă. Totuși avea sentimentul că ar cunoaște locul acesta de undeva. Contururile lui erau înfricoșătoare și nepământene, dar și familiare totodată. Iar tocmai această discrepanță era cel mai îngrozitor lucru dintre toate.

Pășea printre amintirile și visele altor oameni, măcar atât era clar. Dar ce anume însemna faptul că ea se afla aici? Își aduse aminte de o poveste citită la școală, cam pe la paisprezece ani, în care era vorba despre un om care a călcat pe un fluture și a schimbat prin asta întreaga istorie a lumii. Dar ce consecință să aibă un pas neatent în locul ăsta, unde fluturii erau bucăți din mințile oamenilor?

I se făcu brusc foarte frică și se întoarse către băiat.

Du-mă înapoi! îi ceru.

O să te doară, Jess.

Știu, dar nu-mi place locul ăsta. E prea mare. Prea... fără nicio formă. Poți să-i dau ce formă vrei, zise Alex, cu indiferență sublimă.

Iar vorbele astea o înspăimântară cel mai tare pe Jess. Adică, fără să aibă măcar habar ce anume era aici, ar fi putut să distrugă totul.

Du-mă înapoi! îl rugă ea din nou.

Și Alex o duse. O conduse din nou prin nesfârșitul, indescritibilul haos până la trupul ei mic și chinuit și o ajută să intre în el.

Iar trupul zdrobit de bătaie scârțâi și trosni ca o casă în mijlocul unui uragan, dar nu se nărui. Iar durerea o ținu apoi strâns în brațe până la venirea dimineții.

În cele câteva minute intense de dinainte să sune deșteptarea, amintirea blocată i se descătușă. Cunoștea lumea de noapte a lui Alex pentru că, pe vremuri, lumea aceasta fusese a ei. Îi spunea Locul Celălalt. Îi explicase atunci mamei că era ca un fel de litoral, numai că era tot cuprins de flăcări. La vârsta de șase ani se dusesse acolo în fiecare noapte, până când bine intenționata și băgăreața doamnă doctor Carter o obligase să facă o retragere tactică.

Era o lume a viselor. Vise cu ferestre, prin care te poți uita înăuntru. La șase ani, Jess îi confundase cu niște îngerii pe bărbații și femeile care dormeau acolo. Iar când crescuse suficient ca să-și dea seama ce erau ei de fapt, pașaportul pentru lumea de noapte îi fusese anulat.

Iar toate astea o duseră la o altă concluzie tulburătoare. Era adevărat tot ce-i spusese Alex despre aventurile nocturne ale deținuților din blocul G. Nu era vorba despre născocirile unui băiețel cu prea multă imaginație, ci era un reportaj realizat cu atenție și migală. Alex vedea – și se plimba – în visele femeilor de aici.

Atunci nu era deloc de mirare că-și pierduse atât de multe dintre propriile amintiri. Le risipise printre toate celelalte.

— Am avut un vis tare aiurea, murmură Kaleesha Campbell.

Își ținea capul îngropat între sâniile lui Po Royal, dar aceasta o împinse ca să o poată privi în ochi.

— Ce fel de vis?

— Păi, la început mă uitam la tata cum se bărbiereste în baia noastră de acasă, cu briciu' lui vechi. Nu-mi plăcea deloc când făcea asta. Da' după aia a intrat în baie Moulson, ucigașa de copii. Cu un băiețel blond. Se țineau de mână. Nu mi-au zis nimic și nici lu' tata nu i-au zis. Au intrat prin perete și au ieșit tot prin perete și s-au dus pe stradă. Parcă tipa îl ducea pe ăla micu' la plimbare.

— Și eu tot asta am visat, îi mărturisi Po.

— Ei, pe dracu'!

Însă Kaleesha citea pe chipul lui Po că nu era minciună. Și o ascultă când îi povesti visul. Nu era chiar identic, deoarece tatăl Kaleeshei nu apărea în el. Plus că Po știa cine era copilul. Îl recunoscuse pe Alex Beech din pozele prezentate la știrile de la televizor. Așa că înțeleșese că Jess Moulson nu se ducea la nicio plimbare. Și că Jess Moulson repeta crima din cauza căreia fusese azvârlită în pușcărie. Dacă nu cumva se juca de-a *Divina Comedie* cu băiatul pe care-l omorâse și care făcea pe spiritul călăuzitor (în biblioteca închisorii era un exemplar din lucrarea lui Dante, iar Kaleesha i-l dăduse să-l citească odată, când nu mai găsisese niciun roman de groază sau fantasy).

Din orice parte te-ai fi uitat la ea, povestea asta era al naibii de sinistă. Po și Kaleesha făceau totul împreună, așa că ar fi putut lesne să-și spună că era normal să aibă același vis, pentru că erau suflete pereche. De fapt, cam așa a reacționat Kaleesha: a refuzat să se mai gândească sau să vorbească despre asta. Însă Po s-a apucat să le întrebe pe celelalte deținute ce visaseră cu o noapte în urmă.

Mimi Acosta, Todd, Sharpe, O'Hanlan, Sam Kupperberg... Și visele cu Moulson se tot adunau. Am văzut-o în baia mea de acasă, în colțul curții unde ne facem exercițiile fizice, pe scena unui bar, în mai multe locuri.

Po a încercat să gândească logic. De ce să n-o viseze pe Moulson toate deținutele din Goodall? În fond, existau multe motive pentru care toată lumea să se gândească la ea, pornind de la atenția deosebită pe care o acordase presa crimei ei, trecând prin simulacrul ăla de grevă a foamei și până la aventurile de care a avut parte de când fusese transferată în blocul cu celule. Explicațiile acestei coincidențe erau la vedere. Nu era nevoie să invoci magia ca să te dumirești.

Și, dacă, să zicem, ar fi fost vorba de vreun semn prevestitor, chestia era că nu prea prevestea nimic. Pentru că, în ziua cu pricina, Moulson nici nu a tunat și fulgerat și nici n-a început să bolborosească în dodii, ca ăia care zic că ar fi pătrunși de duhul sfânt. Ci a continuat să se strecoare pe lângă pereți, încercând să iasă cât mai puțin în evidență, așa cum făcea de obicei. Singurele noutăți la ea erau buza spartă, poate lipsa unui dinte și un șchiopătat evident.

— Cu cine s-o fi jucat Moulson lapte gros? a întrebat-o Po pe Lorraine Buller.

Buller precis știa, dar nu i-a răspuns. Ba chiar i-a zis să-și vadă de treburile ei.

Așa că Po a renunțat. Poate că era doar o coincidență stranie. Chiar și așa, în noaptea următoare, când s-a întins lângă Kaleesha și a închis ochii, era pregătită sufletește pentru alte asemenea vise. Îi era teamă ca nu cumva s-o întâlnească pe Moulson în bezna somnului și că, de data asta, Moulson îi va vorbi. Că îi va spune ceva profetic, ceva ce ea nu va putea să ignore.

Dar nu s-a întâmplat nimic. Și, când a adormit în cele din urmă, a fost învăluită de uitarea cea neagră. Moulson n-a apărut. În schimb,

a apărut în treacăt băiatul, însă doar ca o umbră blondă la extremitatea minții ei. Ca un ecou al visului din noaptea trecută, pe care abia dacă l-a sesizat și care nu merita vreo atenție specială.

Iată! Rațiunea triumfase și totul era în ordine. Po a uitat de ipoteza cu *Divina comedie* și a râs de propriile-i temeri.

De fapt, Moulson era din ce în ce mai speriată. Faptul că tărâmul haosului în care locuia acum Alex era unul și același cu Locul Celălalt din copilăria ei o zguduise foarte tare. Pentru că băiatul era mort, băiatul nu avea cum să mai viseze. Însă visele erau poarta spre locul acela. Așa venise și plecase ea pe vremuri și se pare că tot în același fel fusese în stare să simtă prezența lui Alex încă din prima ei zi la Fellside. Era conectată la lumea aceea ciudată a nopții, din care băiatul îi urmărea și-i asculta pe cei vii.

Dar în cazul ăsta, de ce nu l-a întâlnit pe Alex înainte de Fellside? Când era internată în spital, ori în celula de arest preventiv de la Winstanley? Dacă avusese talentul acesta încă din copilărie, de ce durase atât de mult până s-a reactivat? Oare din cauza medicamentelor care i se administraseră ori din cauză că se apropiase atât de mult de moarte?

Mai mult decât Po Royal, Moulson nu voia să se gândească la ce ar putea să însemne toată povestea asta. Iar când s-a întors pe tărâmul viselor, a făcut-o pentru că nu a avut încotro.

După ce instanța i-a acordat lui Moulson permisiunea de a înainta apelul, Paul Levine a mai vizitat-o de două sau trei ori, în săptămâni succesive, ca să discute strategia pe care o vor folosi la proces. Însă Moulson voia să vorbească doar despre Alex Beech.

Citise din scoarță în scoarță toate dosarele cu documentele și depozițiile de la proces, căutând orice fel de indiciu care ar fi putut să o ducă la identificarea fetei bune și a fetei rele. Nu erau prea multe candidate acceptabile, dar nu s-a lăsat și, până la urmă, a reușit să întocmească o listă scurtă. Pe aceeași stradă mai locuiau câteva adolescente și mai erau altele pe străzile învecinate, iar acestea au dat declarații în timpul anchetei inițiale. Însă nu au fost chemate să depună mărturie la proces, pentru că niciuna dintre ele nu o cunoștea pe Moulson și, prin urmare, nu putea să spună nimic despre ea, de rău sau de bine. Însă oricare dintre fetele acelea l-ar fi putut cunoaște pe Alex Beech.

Așa că l-a rugat pe Levine să le verifice și el.

— Poate că unele au avut grijă de el sau au mers la aceeași școală. Dar nu neapărat. Mă interesează orice legătură cu fete mai mari decât el. Vecine, verișoare, oricine.

Îi era ușor să observe consternarea de pe chipul lui Paul. Tânărul avocat deja îi spusese că principalul mobil al apelului era, pe de-o parte, atacarea sentinței pe motiv de incapacitate mintală, plus spulberarea mărturiei lui Street, tocmai pentru a demonstra că el ar fi putut face mult mai multe ca să diminueze efectele negative ale incendiului. Dacă i-ar surâde norocul, atunci ar putea obține anularea condamnării – însă șansa aceasta era de una la un milion. Ce sperau ei era să obțină o reducere a sentinței, demonstrând că: (a) a existat o lipsă de intenție; și (b) vina nu-i aparținea în totalitate lui Moulson. Însă nimic din toate acestea nu necesita interogarea

prietenilor și dușmanilor băiețelului mort.

— Nu mă înțelege greșit, vreau să te ajut, spuse el.

Iar Jess știa că nu o minte. Fusese destul de alarmat la vederea noilor ei răni și insistase să le fotografieze. Intenționase să-l constrângă pe director să o mute în carceră, pentru propria ei protecție. Dar Moulson îi ceruse să renunțe. El o tot asigura de bunele lui intenții, dar ea își dădea seama că încercă din răspuțeri să-i abată gândurile în altă direcție.

— Chestia e că... avem foarte puțin timp. Și dacă mă ocup de treburile astea despre care vorbești, atunci pierd din timpul pe care trebuie să-l aloc... punctelor centrale ale demonstrației noastre.

— Adică lucrurilor care contează cu adevărat, după părerea ta.

— Adică să mă ocup de lucrurile care te pot ajuta. Asta-i treaba mea.

— Ce-ți cer eu mă poate ajuta, îi spuse Moulson. Nu pot să-ți explic în ce fel, dar este foarte important. Te rog, Paul!

I se adresează pe numele mic în mod conștient, folosind această stratagemă pentru că ținea minte cum se simțise atunci când Alex i se adresase în același fel. Mai mult decât atât, își puse mâna peste mâna lui și îl privi în ochi. Trebuia să afle lucrurile astea. Dacă o ajuta cât de cât să apeleze la sentimentele lui Levine, atunci de ce să nu o facă? Indiferent cât de mizerabil se va simți după aceea.

— Poți să-mi dai măcar un indiciu? se rugă el. Ce anume trebuie să caut?

Jess ezită. Cum să-i explice cele două laturi ale problemei: prietena și tortionara? Nu putea. Așa că alege explicația cea mai simplă, aceea unde s-ar fi putut găsi urme de natură fizică.

— Dacă Alex a fost abuzat... dar nu sexual, nu asta vreau să spun... ci, dacă a fost rănit de o persoană apropiată, de cineva care îl cunoștea...

Nu. Tot n-avea niciun sens. Expresia de pe chipul lui Paul rămăsese aceeași – îndurerată și nedumerită.

— Cred că a mai fost încă un martor, zise Jess, încercând o altă abordare. Cineva care a fost de față când a murit Alex, dar nu a spus nimic pentru că s-a temut.

— S-a temut? De ce anume?

— Că vor ieși și alte lucruri la iveală. Că va fi prinsă și va avea probleme.

— Bine, spuse Paul. Dar cum ne-ar ajuta pe noi povestea asta? Dacă nu cumva insinuezi că persoana asta l-ar fi împiedicat cumva să iasă din casă atunci când s-a declanșat incendiul...

— Da, sări Jess să-l aprobe. Poate asta s-a întâmplat. Și Alex ar fi murit tot din cauza fumului, nu din cauza rănilor pe care i le-a făcut ea. În cazul ăsta, expertiza medico-legală tot ar fi logică.

— Dar ești conștientă că nu avem nici cea mai mică probă?

Jess dădu din cap.

— Da. Normal că știi asta. Dar te rog pe tine să o găsești.

Paul părea aproape disperat.

— Uite, Jess, nu vreau să resping nicio ipoteză, numai că domnul Pritchard o să mă monitorizeze tot timpul, plus că trebuie să-mi semneze fișa de pontaj. Nu vād cum aș putea să mă ocup de problema asta dacă nu-i pot explica de ce o fac. Și nici în ruptul capului nu ar accepta să-mi pierd timpul pe motivul unei simple presupunerii. Are nevoie de ceva mai concret.

— Fă tot ce poți, îl rugă Jess din nou.

Pentru că nu putea face altceva. Doar nu era angajatul ei.

— O să mă interesez, îi zise Paul. Dar, te rog, spune-mi un singur lucru: ce te face să crezi că ar exista fata asta?

Preț de o clipă, se gândi cum ar fi să-i spună adevărul – că își ținea o promisiune făcută băiatului pe care-l omorâse. Dar probabil că Levine nu ar mai fi ajutat-o dacă ar fi crezut că e ne bună. Apoi se gândi să-l mintă, numai că minciuna ei a fost una jalnică:

— Nu pot să-ți explic.

Zâmbetul lui Paul era doar o umbră.

— Adică e vorba despre „surse apropiate lui Jess Moulson”? În regulă. Am să fac ce pot. Dar s-ar putea să nu fie prea mult. Mai avem doar trei săptămâni până la apel, Jess. Și trebuie să ne ocupăm de o mulțime de alte lucruri, dacă vrem să avem vreo șansă. Sper că înțelegi că asta-i prioritatea noastră, da?

— Da, spuse Jess. Firește. Sigur că înțeleg. Atunci, fă ce poți. Mulțumesc! Îți mulțumesc, Paul!

— Te mai pot ajuta cu ceva?

Tonul lui era aproape ironic, dar uite că ea mai avea să-i ceară încă un serviciu.

— Mătușa mea, Brenda. Sora mamei mele.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu pot să dau de ea. I-am dat telefon de foarte multe ori, i-am scris, dar nu răspunde. Este... a fost bolnavă de curând. S-a operat. Vreau să știu dacă este bine.

— Unde stă? o întrebă Paul.

Avocatul se pregătise deja de plecare și-și pusese carnetelul în servietă. Acum îl scoase și notă adresa dată de Jess.

— În regulă. Nu-i prea departe. O să trec pe acolo.

Așteptând ca paznicii să-i deschidă ușa, Paul Levine întoarse capul ca să-și ia rămas-bun. Moulson stătea nemișcată pe scaun, cu ochii la el. Obrazul umflat îi modifica topografia trăsăturilor, umbrindu-i un ochi. Chipul ei semăna acum cu o mască din teatrul tradițional japonez, kabuki, vopsită în alb și negru.

Se citea insistență pe fața ei deformată, de parcă abia l-ar fi așteptat să iasă pe ușa aia și să facă ce avea de făcut, iar ea ar fi rămas exact în același loc, exact în aceeași poziție, până la revenirea lui.

La fel de deformată era și relația lor. Ba chiar abuzivă din partea ei. Sau așa ar fi fost dacă ar fi avut cunoștință de sentimentele lui. Domnul Pritchard îl avertizase în această privință.

„Toți oamenii exploatează resursele pe care le au la îndemână, Paul. Iar deținuții au foarte puține resurse, așa că le exploatează din greu. Dacă ai de gând să devii o resursă pentru domnișoara Moulson, măcar intră în povestea asta cu ochii deschiși.”

Ochii lui Paul erau larg deschiși și știa exact ce trebuia să facă. Orice, numai să nu o dezamăgească.

După o zi sau două, la micul dejun s-a răspândit zvonul că Hannah Passmore încercase să se sinucidă sfâșiindu-și cu dinții venele de la încheieturile mâinilor. Sursa acestei informații era Debbie Ochs, colega de celulă a lui Passmore.

— M-am trezit în toiul nopții, da? Pentru că simțeam că-mi picură ceva pe față. M-am gândit că Hannah s-a pișat în pat, dar o picătură mi-a ajuns pe buze și nu era pișat. Era sânge. Și am început să zbier până au venit gardienii. Se dăduse stingerea, da? Așa că nu puteam să văd ce făcuse. Da' când au aprins luminile, am văzut tot. Își mușcase venele într-un hal fără de hal. Nu pot să vă zic cum arăta, Iisuse! Era sânge peste tot, pe mine, pe pat, pe jos... nu cred că-i mai rămăsese prea mult înăuntru, atâta pot să vă zic.

Acum Hannah era internată în infirmerie și nu știa nimeni dacă avea să scape. Debbie voia să se interneze și ea. Era speriată la culme să nu se fi îmbolnăvit de ceva atunci când atinsese cu limba sângele lui Passmore – poate SIDA, poate hepatită. Și nu i se părea deloc nostim că toate deținutele de pe același coridor cu ea începuseră să o strige Vampirella.

Însă Debbie nu exagerase: Passmore pierduse atât de mult sânge, încât era la fel de albă ca așternuturile pe care zăcea. Așa cum se întâmplă îndeobște în cazul tentativelor eșuate de sinucidere, viața ei atârna acum de un fir de păr. Doctorul Salazar i-a pus în perfuzie un litru și jumătate de sânge și o jumătate de litru de ser fiziologic. Nu o transferaseră încă la Leeds General doar pentru că era mult prea slăbită ca să poată fi transportată până acolo.

Și nu era niciun secret cine era răspunzătoare de toată tărașenia asta. Toate femeile din Goodall aflaseră ce anume îi spusese Passmore lui Moulson la cantină, cu câteva săptămâni în urmă. *Ce mi-ai făcut?* Și își aminteau cum arătase Passmore când rostise

vorbele astea. Sau, dacă nu mai țineau minte, le reamintea iar și iar Shannon McBride, încântată la culme pentru că reușise să adauge o strofă nouă la balada lui Jess Moulson.

De la scandalul de atunci, Passmore fusese foarte tăcută. Dar nu tăcută într-un mod pașnic, ci tăcută într-un mod amenințător și sumbru. De cele mai multe ori, dacă încercai să vorbești cu ea, primeai doar o căutătură feroasă în loc de răspuns, după care pleca într-un loc unde nu mai trebuia să aibă de-a face cu tine. Se întâmplase ceva cu ea, asta era sigur.

Când Moulson își făcu apariția în sala de bal, asta era subiectul dezbătut de toate deținutele de acolo. Ea auzise numele lui Passmore și voise să știe ce se întâmplase. Părea destul de îngrijorată, iar tulburarea de pe chipul ei semăna cu aceea a unui pacient care-l roagă pe radiolog să-i explice ce anume înseamnă pata descoperită pe plămân.

— Cară-te în pizda mă-tii de-aici! îi sugeră Marge Todd.

— A pățit Passmore ceva? întrebă din nou Moulson. Te rog, spune-mi, și am să plec imediat.

Se întoarse spre Shannon McBride și repetă:

— Spune-mi!

Privirea lui Shannon era goală de orice expresie. Fusese întreruptă chiar la mijlocul unei povești extraordinare, numai că, de data aceasta, Moulson era personajul negativ. Iar apariția ei în carne și oase o făcuse să-și înghită cuvintele.

— Eu... încercă ea să spună.

Atâta tot.

— Hannah a încercat să se sinucidă, interveni Po Royal. Și-a mușcat venele de la încheieturi și a pierdut foarte mult sânge. Da' Och a dat alarma și au dus-o la infirmerie.

— Știe cineva de ce a făcut una ca asta? întrebă Moulson, uitându-se la femeile din jur. Avea vreo problemă? A primit vreo veste proastă?

— Nimeni nu știe nimic, zise Todd. În fond, ție ce-ți pasă? Hannah te-a stâlcit în bătaie în prima seară când ai venit aici. Dacă vrei să jubilezi, Moulson, fă bine și du-te în altă parte.

Dar lui Moulson numai de jubilat nu-i ardea. Părea chiar speriată.

Sam Kupperberg, fondatoarea grupului de autoajutorare „Viața merge înainte” le aruncă o privire de la masa de alături.

— Hannah avea problemele ei, spuse ea pentru toată lumea din sală. Le avea de multă vreme. Și asta nu-i prima ei tentativă de sinucidere.

— Așa este, o aprobă McBride, recuperându-și o parte din aplombul obișnuit. A avut un mare necaz cu copilul ei. A avut ceva la creier. Și a făcut o criză sau așa ceva și au crezut că o să moară. Directorul i-a dat o permisie scurtă pe motive personale. Și după aia copilul a murit. Atunci a încercat să se sinucidă prima oară. Și-a făcut o frânghie din cearșafuri, dar...

— Am fost de față, Shan, o opri Po. Nu mor de dorință să aud iar povestea.

Moulson șopti:

— Mulțumesc!

Și ieși foarte repede din sală. Toate deținutele sesizaseră că relatările lor o răscoliseră destul de tare.

— Zici că ar avea vreun amestec în toată chestia asta, comentă mohorâtă Po.

Nu se grăbi nimeni să dezvolte ipoteza. Nici măcar McBride.

Jess ieși în curte. Descoperi o bancă pe care nu mai stătea nimeni, din cauza urzicilor care creșteau pe gardul din spatele ei. Se așează acolo, în lumina orbitoare a soarelui. Și s-a pus pe așteptat.

Îl aștepta pe Alex.

Numai că Alex nu-și făcu apariția.

Te rog, îi spuse Jess în gând. Mi-ai zis că trebuie doar să mă gândesc la tine. Acum mă gândesc, așa că, te rog, vino!

Mult timp nu se întâmplă nimic, dar ea nu-și pierdu răbdarea. În cele din urmă, băiețelul-fantomă trecu prin gard și prin tufele de urzici, care nu se mișcară absolut deloc. Alex se așează alături de ea, pe bancă.

Ce e?

Tonul lui era precaut – probabil că-i analiza gândurile pe care ea încerca să le alunge din minte. Hannah Passmore și cearșafurile răsucite. Hannah Passmore și venele sfâșiate cu dinții.

N-am mușcat-o eu.

— Știu, murmură Jess, uitându-se la el și apoi coborându-și ochii la mâinile ei împreunate pe genunchi. Încerca să dea impresia – în caz că o urmărea cineva – că era dusă pe gânduri.

— Dar nu cumva i-ai făcut altceva, Alex?

Ce? Ce pot eu să fac?

— Nu știu. Dar îi era frică de mine. Se uita la mine ca la un monstru. Și a zis că-i pare rău că m-a bătut.

Foarte bine! A fost urât din partea ei să te bată.

— Alex, tu nu ți-ai cerut niciodată scuze doar pentru că ai fost obligat s-o faci? Pentru că ți-a zis cineva că ai să fii pedepsit dacă nu zici că-ți pare rău?

Nu.

— Pe bune? Niciodată?

Poate o dată.

— Ei, uite, exact aceeași impresie am avut eu atunci când Hannah mi-a zis că-i pare rău. Nu era adevărat. Voia doar să-mi zică: „Dacă-mi cer scuze, n-ai să mă mai chinuiești, te rog?” Dar n-o chinuiam eu. Eu nici măcar nu am atins-o. I-ai făcut tu ceva?

Alex își puse mâna peste cea a lui Jess, apoi trecu prin ea, dându-i fiori reci, cu toată arșița de afară. Pentru Jess, această atingere a fost mult mai reală decât s-ar fi așteptat, aidoma unei ape de la frigider împrăscată pe pielea ei înfierbântată.

— Știu, înțeleg, spuse ea, aruncându-i băiatului o privire încărcată cu reproș. Nu o poți atinge în felul ăsta. Dar nu cumva i-ai intrat în minte, Alex? Nu cumva ai rănit-o pe dinăuntru?

Băiatul nu-i răspunse, dar confirmarea de pe chipul lui o făcu să insiste.

— În noaptea aia când te-ai... când ne-am plimbat împreună, de fapt ne-am plimbat prin visele celorlalte femei de aici. Și mie mi-a fost frică pentru că totul era atât de difuz, atât de fără formă. Și atunci tu ai zis că poți să-i dai orice formă. Ce-ai vrut să spui?

Nimic.

— Minti, Alex! Spune-mi adevărul!

În partea cealaltă a curții, Harriet Grace făcea plajă într-unul dintre locurile ei preferate, în spatele cantinei, unde mirosul de mâncare dădea o aromă mai plăcută aerului, iar zidul înalt de la clădirea administrației o apăra de vânt. Ca de obicei, era însoțită de o parte din suita ei. Nu se știe din ce motiv, Moulson îi atrase atenția. Poate din cauză că fața lui Jess încă mai purta urmele bătăii încasate de la Liz și Carol, iar asta o făcea pe Grace să-și amintească de necuviința ei. Oricare ar fi fost motivul, Grace rămase cu ochii ațintiți asupra ei, până când reuși să se convingă că buzele lui Moulson se mișcau cu adevărat.

— Nebuna aia vorbește singură, spuse ea.

Loomis și Earnshaw se uitară la Moulson. Malaca ridică din

umeri și se uită imediat în altă parte, dar Liz nu-și dezlipea privirea de la Jess.

— Orice rugăciune ar rosti, tot n-o s-o ajute, zise Carol. Doamne-Doamne e o lecuță mai năzuros decât își închipuie ea.

— Doamne-Doamne al tău e orb, surd și mut, o luă în răs Grace. Altminteri ar fi mai rău decât noi. Ce s-a întâmplat, Liz?

Liz o privea țintă pe Moulson, cu ochii îngustați în lumina arzătoare a începutului de toamnă. Parcă încerca să adune un șir lung de numere și nu-i ieșea nicicum.

— Nimic, zise ea, rezemându-se iarăși de perete și încrucișându-și brațele. Mi s-a părut că văd ceva.

Văzând-o pe Moulson cum dădea din mâini către locul liber de alături de ea, le era clar că se certa ea cu ea, ca o nebună.

De fapt, Jess îi cerea insistent lui Alex să-i mărturisească adevărul. Dar băiatul cel mort tăcea îmbufnat și, în cele din urmă, se făcu nevăzut. Dar ea încă îi mai putea simți prezența. Și știa că o mai poate auzi.

— Te rog mult, Alex! spuse ea. Nu cred că Passmore merită să moară doar pentru că mi-a dat câțiva pumni în nas. Dar mai ales, nu tu trebuie să o omori. Nu pricepi? Ești doar un băiețel. Dacă începi să omori oamenii doar pentru că poți, atunci...

Atunci ce? Alex era mort oricum ai da-o. Mai rău decât atât nu avea cum să-i fie. Dar mintea ei refuză să creadă că băiatul va rămâne întreaga veșnicie la Fellside, din ce în ce mai pervertit de lucrurile pe care le vedea aici.

Și se afla la Fellside din cauza ei. Pentru că ea îl omorâse, chiar dacă fără de voie. Indiferent ce făcuse fata cea rea, de omorât tot ea îl omorâse, după care, aidoma unui culegător de perle, s-a scufundat prin oceanul de vise ca să ajungă pe tărâmul morților și să-l aducă înapoi.

Trecuseră doi ani de la moartea lui Naseem.

Doi ani fără ea.

Imediat după ce murise, Grace i-a spus lui Earnshaw că durerea va trece cu timpul.

— Așa se întâmplă, draguță. N-o vei uita, dar îți vei aminti doar clipele frumoase și vei zâmbi. Suferința ta de acum... asta va dispărea. Și va rămâne numai dragostea.

Așa a fost. Lui Lizzie nici acum nu-i venea să creadă că Naseem se uitase la ea. Fuseseră împreună foarte puțin timp, dar numai timpul acesta a contat. Întreaga ei viață comprimată în doar unsprezece săptămâni. Și de atunci încolo – nimic.

De ziua Sfântului Valentin, singura pe care apucaseră să o facă împreună, Naz îi dăruise o felicitare. O inimă roșie, confecționată din hârtie creponată și lipită de un program cu slujbele care se țineau la capela penitenciarului. Lizzie întorsese felicitarea pe toate părțile, căutând un mesaj. Dar acolo scria doar: IMN RELIGIOS: DOAMNE, DĂ-NE ÎNȚELEPCIUNE. PREDICĂ ȚINUTĂ DE DOAMNA PASTOR SARAH AFANASY. RUGĂCIUNE ÎN GRUP ȘI MEDITAȚIE.

— Ce-i asta?

— Tu îmi ești inimă, i-a spus Naz atunci. Și credință.

Nu ai cum să câștigi o asemenea dragoste. Este un miracol care cade peste tine de nicăieri. Și va rămâne pe vecie în sufletul ei. Însă va rămâne și durerea. Pentru că nu dispăruse. Nu se micșorase.

Într-o zi ca asta, Lizzie se gândea numai la moarte. Și poate de aceea a văzut sau i s-a părut că vede o formă schimbătoare în dreapta lui Moulson. N-a zărit-o decât o secundă, dar era atât de înaltă și eterică, de ziceai că-i o rază a soarelui orbitor.

De ce tocmai Moulson să aibă un înger păzitor?

În noaptea aceea, Alex o vizită în celulă, în timp ce Buller sforăia netulburată în patul de deasupra.

În regulă, spuse el.

Ce anume, Alex?

Eu am speriat-o. Nu i-am făcut niciun rău, doar am speriat-o. Și am făcut-o ca să creadă că tu ești periculoasă și să nu se mai ia de tine.

Cum? Cum ai speriat-o?

I-am arătat niște lucruri. Din cauză că tu ai spus că poveștile sunt ca niște dorințe. Doream să te lase în pace. Ai zis că e bine să-ți dorești lucrurile care vrei să se întâmple cu adevărat.

Jess se ridică brusc în capul oaselor, strâmbându-se când trupul plin de vânătași protestă dureros la mișcarea aceasta neașteptată.

— Ce lucruri i-ai arătat? șopti ea.

A mușcat-o un câine odată. De mult. E o prostie, zău. Dar când se gândește la câinele ăla, și-l imaginează mare ca un leu, cu milioane de colți ascuțiți. Și mai era și bărbatul ăla cu care trăia ea și care o bătea câteodată. Foarte des.

— Și tu... tu i-ai arătat...

Câinele și după aia bărbatul și după aia pe tine. De mai multe ori. Și câteodată îți puneam ție colții câinelui sau mâinile bărbatului, ca să i se amestece în cap toate spaimetele alea și să i se facă frică și de tine.

Tot așa cum dezveți pe cineva de fumat, aplicându-i câte un șoc electric de fiecare dată când își aprinde o țigară, își spuse Jess. Oribil. Insuportabil.

Trebuie să mă iei cu tine, îi ceru ea. Trebuie, Alex. Chiar acum.

Unde?

Tu unde crezi? Acolo unde ai fost când ai făcut asta. În mintea lui Hannah. În gândurile ei despre bărbat și despre câine și despre mine.

Fantoma băiatului se uită urât la ea, arătându-și vârsta reală pentru prima dată de când îl întâlnise.

Nu vreau să mă întorc acolo.

Dar trebuie s-o faci. Din cauza ta Hannah e nefericită. Tu ai supărat-o atât de tare, încât a încercat să se sinucidă. Înțelegi ce greșeală ai făcut, da?

Strâmbându-se necăjit, Alex dădu din cap.

Mă duci acolo?

Da.

Întinse mâna și Jess îl prinse de ea. La fel cum se întâmplase și data trecută, el o scutură ușor, ca să-i elibereze spiritul din strânsoarea trupului material. Numai că acum totul se întâmplă mai repede: Jess prinsese șmecheria. Ieșiră împreună din celulă și din lumea noastră și intrară în vârtejul de minți omenești.

De data asta a fost altfel. Oceanele înspumate ale imaginilor din vise erau tot acolo. Dar, printre ele, apăruseră niște turle asemănătoare cu farurile de pe țărmul mării, solide și stabile, deși cu forme neregulate.

Alex ghici întrebarea care o frământa.

E mai devreme decât data trecută, îi explică el. Unele dintre deținute nu au adormit încă.

Turnurile aveau un aspect cam înspăimântător. Absurd de înalte, nu aveau nici uși și nici geamuri. Oare toate mințile treze seamănă cu niște închisori? Oare toate sufletele din Fellside erau atât de închise și de oarbe?

Toate sufletele, mai puțin al ei și al acestui băiat mort. Viețile lor se întrepătrunseseră încă de pe vremea când el trăia, însă acest talent numai al lor îi ajutase să se reunească și să rămână împreună. Talentul sau apartenența lor la țărâmul cel straniu.

Pe aici.

Alex îi arată un spațiu efervescent, care nu semăna cu nimic din ce văzuse Jess în lumea nocturnă. Îl putea asemui mai degrabă cu oceanele decât cu turnurile – pentru că era în permanentă schimbare, destrămandu-se și refăcându-se cu fiecare mișcare însă emana ceva îngrozitor, ceva ce-l diferenția de toate celelalte lucruri

și o făcea pe Jess să-și dorească instinctiv să-l evite.

După ce îl privi atentă un minut sau două, reuși să-și dea seama din ce cauză o tulbura atât de tare. Mișcărilor acestei frânturi de vis alcătuiau o secvență, fiecare dilatare și contractare fiind copia perfectă a celor de dinaintea lor. O buclă, care se repeta la nesfârșit. Nici culorile nu se modificau prea mult. Domina un fel de cenușiu noroios, iar dacă se întâmpla să mai apară ceva nuanțe, acestea nu durau. Și apoi toată substanța aia se topea, așa cum se topește zahărul în cafeaua fierbinte, luându-i culoarea.

Asta-i ea? Passmore?

Da, răspunse Alex.

În cazul ăsta, trebuie să intrăm.

Și Jess făcu un pas către materia aceea întunecată, fără formă. Alex nu se mișcă din loc. Ea se întoarse să se uite la el.

Nu vreau, zise băiatul. E urât acolo.

Din vina ta, Alex. Tu ai făcut să fie urât.

N-a fost frumos nici înainte.

O să fiu lângă tine. O să am grijă să nu pățești nimic.

Băiatul cel mort nu mai spuse nimic. Însă privirea lui neclintită îi spunea cât de ridicolă era promisiunea ei. Aici se afla în elementul lui, treaz sau nu, acum și mereu. Prin moarte, el îi era superior. Dacă avea cineva nevoie de protecție aici, atunci acel cineva nu era el.

Te rog! insistă Jess.

Da' e o tâmpenie. Tipa asta nici măcar nu te place.

Înseamnă că ar trebui să ne purtăm frumos doar cu oamenii care se poartă frumos cu noi?

Râsul lui Alex era neîncredător.

Depinde! Suntem proști sau suntem deștepți?

Jess era șocată, la fel ca atunci când Alex îi spusese că poliția falsifică în mod intenționat probe ca să acuze oameni nevinovați. Din cauza locului ăstuia, locul ăsta îl schimba. Da, nu exista altă explicație. Uneori i se părea că Alex vorbește la fel ca deținutele din

Fellside, nu ca un copil nevinovat de zece ani.

Voia să-i spună că face toate astea pentru el, nu pentru Hannah Passmore. Că trebuiau să îndrepte lucrurile, ca să nu aibă moartea ei pe conștiință. Însă asta era doar o parte de adevăr. La fel de adevărat era și că ea se agăța cu toate puterile de sentimentul că ar fi avut o misiune de îndeplinit. Și dacă nu pe el trebuia să-l salveze, atunci ce sens aveau toate astea?

N-am nevoie să mă salvezi, îi spuse Alex supărat.

Dar veni alături de ea pe pragul minții adormite a lui Hannah Passmore, cu aripile ei de culoarea mълului zbatându-se spasmodic deasupra capetelor lor.

Am să vin, dar nu vreau să stau mult. A fost tare rău data trecută.

Jess îl luă din nou de mână și pășiră împreună înăuntru. A fost o trecere ciudată. Locul era același, dar perspectiva se înclina și trepida într-un mod care-i provoca greață. Lucrurile care fuseseră departe erau acum aproape și viceversa. Dar cel mai mult se schimbase vremea, atât cea din mințile lor, cât și cea de afară: i se schimbase textura, mirosul, se modificase felul în care o percepeau ei. Căci, pentru moment, Hannah Passmore devenise lumea lor.

Jess nu avu nevoie decât de o privire ca să-și dea seama că Hannah era într-o stare foarte proastă. Ciclurile repetitive, ca bâlbâială unui disc zgâriat, se derulau încontinuu de jur împrejurul lor. Bucle strânse de culori, forme, sunete, mișcări, contopindu-se câteodată, dar revenind mereu la forma inițială. Însă acum, când Alex și Jess le vedeau de aproape, desenele astea nu se transformau în amintiri coerente, ci rămâneau abstracte. Și Jess era convinsă că atingerea lor ar fi toxică.

Unde e? îl întrebă ea pe Alex.

Evident că era pretutindeni, dar trebuia să fie și într-un anume loc. Știa că labirintul acesta avea un centru și că acolo se afla Hannah.

Băiatul privi în jur, încercând să se orienteze. Pe neașteptate,

auziră sirena unei mașini de poliție sau ambulante, dar sunetul se pierdu repede într-un amalgam de cârâieli și croncănituri parcă scoase de un stol de păsări nebune.

E aici, spuse Alex.

Mai degrabă „e acolo jos”. Numai că asta nu însemna că Passmore s-ar fi aflat undeva sub nivelul lor, iar direcția în care o apucă băiatul, urmat de Jess, nu era deloc una descendentă. Sau poate că la început fusese descendentă și după aceea s-a schimbat. În capul lui Jess, toate celelalte direcții se modificau mereu, la fel ca iluzia optică în care un cub gol se transformă într-unul plin sau cea în care creionul scufundat pe jumătate într-un pahar cu apă îți dă impresia că ar fi îndoit. Însăpăimântător, dar și revelator totodată. Aidoma trupului pe care îl purta, locul acesta nu era, de fapt, un loc real.

Din senin, își aduse aminte de ceva din copilăria ei: dar nu de un vis. Era o amintire adevărată, de parcă această diferență ar mai fi avut vreo importanță. O lecție de înot. Se văzu cum se agățase de balustrada de pe marginea bazinului, cu picioarele strânse sub ea, paralizată de certitudinea că, dacă le va întinde și le va băga în apă, nu va mai putea să și le atingă. Iar în lumea viselor toate lucrurile erau așa.

Însă, odată ce-ți luai mâinile de pe bara aia, îți puteai folosi picioarele ca să te îndepărtezi de peretele bazinului. Și unde nu mai ajungeai să pășești pe fundul lui, puteai să calci apa. Și, în final, învățați să înoți.

Alte imagini și sunete îi asaltară pe măsură ce înaintau. Și probabil că mergeau în direcția corectă, pentru că unele dintre imaginile și sunetele alea făceau parte din scenele pe care Alex i le descrisese mai devreme. Jess se feri de botul unui câine, a cărui imagine se formase în fața ei. Și botul ăla clămpănea și-i curgeau bale. Imediat, un al doilea bot se căscă din spatele lui, îl înhăță și îl înghiți. Apoi dispărură. Câteva secunde mai târziu se auzi un

mârâit gros, ca un tunet îndepărtat.

Alex se opri ca să privească, la amalgamul vizual din jurul lor.

Suntem aproape? îl întrebă Jess.

Nu știu.

Dar ai zis...

Am zis că ăsta-i drumul. Și așa este. Dar ea se ascunde. Ai răbdare!

Și așteptară. În haosul care-i înconjura, apăreau și dispăreau tot felul de lucruri – aceleași mereu, cu toate că dimensiunile lor se schimbau în mod radical. Pumnul unui bărbat umplu cerul. Deasupra lui pluteau niște ochi negri. Și pumnul coborî spre ei, dar se făcu nevăzut înainte de a-i lovi. Imediat reapăru chiar în fața lui Jess, dar acum avea mărimea normală. De la distanța aceea mică, reuși să vadă că încheieturile degetelor erau pline de sânge și învinețite de la recente loviturile. Reapărură fălcile câinelui și se căscară de mai multe ori, iar duhoarea răsuflării lui îi izbi ca un val uriaș. Jess simți cum colții lui ascuțiți i se înfig în braț, simți cum o trage după el, se simți incapabilă să reacționeze, neputincioasă ca o marionetă – numai că nimic din toate astea nu se întâmpla cu adevărat. Era tot în picioare, alături de Alex. Nu se mișcase deloc.

Dar cea mai îngrozitoare imagine era aceea a propriei fețe, regurgitată din vârtejul arbitrar de forme și culori cel puțin la fel de des ca bărbatul și câinele. Ochiul îi era învinețit, buza spartă și umflată – însă trăsăturile i se strâmbaseră într-un fel de grimasă răutăcioasă, de parcă dinadins avea chipul ăla lovit. De parcă ar fi vrut să fie o amenințare. Sau un avertisment.

Și în tot acest timp, un copil mic plângea, iar zbieretul sirenei se auzea când mai aproape, când mai departe, până când și el a început să semene cu un plânset.

Îngrozitor!

Ți-am zis eu! îi reproșă Alex. Dar ne putem folosi de toate astea ca s-o găsim. Ascultă!

Numai că nu folosisse cuvântul acesta. Voia ca Jess să-și folosească

un alt simț – unul pe care nici nu știa că-l are. Și imediat ea începu să simtă. Un fel de tensiune – nu un zgomot, ci ceva dincolo de zgomot, ca un milion de unghii rupte care zgârie un milion de table.

Durerea lui Passmore o auzeau ei. Emoțiile ei, prefăcute în zgomot alb. Și Alex avusese dreptate: aceasta era o pistă pe care trebuiau s-o urmărească. După câțiva pași nesiguri, Jess se opri brusc, pentru că tocmai ce fusese aproape să se împiedice de ceva ce-i apăruse la picioare.

Se aplecă să se uite mai bine și o cuprinse un soi de fascinație bolnăvicioasă când își dădu seama despre ce era vorba.

O pisică. Dar nu adevărată, ci de jucărie. Arăta de parcă fusese iubită cu disperare: trupul îi fusese strâns de atât de multe ori că își pierduse forma, iar capul era atât de alungit, încât semăna cu capul unui copil ce tocmai își face loc pentru prima oară în lume. Acolo unde mai exista, blănița neagră, cu pete roșcate, se adunase în smocuri; în rest, pe burtică și pe picioarele din față, avea doar porțiuni mari tocite, fără păr.

O chema Cassie. Nu suferise toate traumele alea de-a lungul multor ani de strâns drăgăstos în brațe, ci într-o singură noapte cumplit de dureroasă, când ajunsese în mașina de spălat a Hotelului Majestic, după ce fusese luată din greșeală de pe un pat, împreună cu așternuturile. Drăguța de Cassie tot torsese până în momentul în care mașina fusese umplută cu apă. După aceea, torsul simpaticei Cassie a început să sune ca un horcăit de moarte.

Jess habar n-avea de unde știe toate astea, dar era convinsă că acesta era adevărul.

Și imediat o invadară multe alte informații. Asta nu era doar o jucărie: era un fel de scut – ultima baricadă ridicată de Passmore înaintea unor gânduri mult prea îngrozitoare pentru a putea fi suportate.

Și uite-o pe Passmore. Înăuntrul pisicii, sau în spatele pisicii, sau spionându-i de foarte aproape – uitându-se la Jess, îngenucheată

lângă jucăria sfărâmată, ca un paramedic lângă victima unui accident de mașină.

— Nu vreau să-ți fac rău, Hannah, murmură Jess.

Părea cea mai bună introducere. După aceea a mai spus și alte lucruri. Foarte multe lucruri. Despre câine și despre bărbatul cu pumnii grei și despre copilul acela foarte mic, deși pe copil nu-l văzuse, ci doar îi auzise plânsetele. Din povestea despre prima tentativă de sinucidere a lui Hannah, pe care o auzise de la Shannon McBride, înțelesese că acest copil era miezul întregii tragedii.

Discuția cu un unic participant demară greu și se desfășură și mai greu. Jess habar nu avea ce să facă. Își dorea să-i schimbe părerea lui Passmore despre lucrurile care contează cu adevărat în viață, inclusiv despre ea însăși. Dar probabil că simpla ei prezență îi făcea mai mult rău decât binele pe care i l-ar fi putut aduce cuvintele.

Și uite că nu cuvintele au convins-o în cele din urmă, ci copilul. Jess începu să vorbească despre el și o întrebă pe Passmore cum îl chema și din ce cauză plângea. Și desenă silueta pruncului cu mâinile în aer. Apoi, foarte încet, treptat și cu întreruperi, la fel ca apa care picură într-un vas, copilul se materializă în fața lui Jess care, spre marea ei uluire, se pomeni că îl ține în brațe.

Știa că nu era un copil adevărat, la fel cum nu fuseseră nici câinele, bărbatul sau pisicuța de jucărie. La fel cum nu era nici chipul ei învinețit, abia deslușit în întuneric. Era doar o imagine rechemată din trecut, în momentul în care vorbele ei au atins amintirile lui Passmore.

Însă imaginea asta era înzestrată cu putere.

Clocotul din jurul ei își schimbă culorile – cenușiul mohorât se sparse în multe nuanțe. Iar sunetul de sireună își pierdu claritatea, devenind altceva, un zgomot pe care Jess nu-l putea identifica: poate o voce care cânta un cântec de leagăn sau poate mai multe glasuri pițigăiate de copii care repetau în cor tabla înmulțirii.

Și Passmore stătea în fața ei. În sfârșit își făcuse apariția în propriul vis.

Jess se înfipse mai bine pe picioare. Pe picioarele pe care nu le avea cu adevărat și care-i tremurau acum. Îi întinse copilul și Passmore îl preluă. O clipă, cele două femei se priviră în ochi. Dar Moulson nu reuși să citească nimic în expresia celeilalte, oricât era aceasta de intensă. Nu-și dădea seama nici măcar dacă Passmore era conștientă de prezența ei.

Pentru că nu sunt aici deloc, își spuse ea. Nu sunt decât un vis. Un vis într-un alt vis.

— Trebuie să-l schimb, spuse Passmore foarte rar și accentuat.

Se uita în continuare la Jess, nu la copilul din brațe.

— Probabil că din cauza asta plânge, zise Jess.

Dar Passmore nu dădu vreun semn că ar fi auzit-o. Se îndepărtă, cântându-i copilului cu glas atât de scăzut, că abia o auzea.

Fantoma lui Alex Beech se uită după ea cu o expresie îngrijorată și dezaprobatore pe chip.

Tot nu te place, spuse el după câteva clipe.

— N-am nevoie să mă placă. Unde-i șa, Alex?

Peste tot, îi răspunse el tăios, întorcându-se să plece de acolo.

Jess fugi după el. Își spunea că băiatul are dreptate – că o puteai lua în orice direcție și tot ajungeai acolo unde voiai, atâta vreme cât știai ce faci. Numai că ea nu știa nimic și o îngrozea la culme gândul că ar fi putut rămâne captivă în coșmarurile lui Hannah Passmore.

În timp ce se întorceau prin bezna nesfârșită, Jess încercă să-l împace pe Alex.

— Știu că ți-ai închipuit că mă ajuți atunci când ai speriat-o pe Hannah. Și mi se pare minunat că tu vrei să mă protejezi. Ești singurul prieten pe care îl am în Fellside. Nu știu ce m-aș face fără tine.

Dar băiatul se încăpățâna să tacă, așa că ea încercă o altă abordare:

— De unde ai învățat să faci toate lucrurile astea? Cum de nu te rătăcești aici? Probabil că a durat foarte mult.

Nu-i greu.

— Pentru mine este greu. Am senzația că întunericul ăsta e nesfârșit.

Fantoma clătină cu putere din cap.

Totul are un sfârșit. Altminteri, nu ar mai exista nimic altceva, nu?

Tot în aceeași noapte, Sylvie Stock a adormit la biroul ei din infirmerie și a avut visul lui Moulson – dar, dacă stai să te gândești bine, a ajuns mai târziu la petrecere.

A visat că o vedea pe Moulson mergând pe o stradă din Walton, Liverpool – adică orașul unde se născuse Stock și unde locuise până la vârsta de nouăsprezece ani. Se aflau pe Breeze Hill, strada care făcea legătura între șoseaua de centură și Spitalul Walton. Stock mergea grăbită în spatele lui Moulson, dar a fost nevoită să încetinească, pentru că deținuta îi stătea în drum. Moulson n-a observat-o – fiindcă nici n-a iuțit pasul, nici nu s-a dat la o parte, nici măcar nu s-a uitat în jur.

— Pentru mine este greu, a zis ea.

Vorbea destul de tare, iar Stock a auzit-o.

— Am senzația că întunericul ăsta e nesfârșit.

Era cineva lângă Moulson și cu persoana aia vorbea ea. Numai că nu fusese nimeni acolo până când s-a uitat Stock mai bine. La început și-a zis că era băiețelul pe care-l omorâse Moulson, dar se înșela. Era cu totul altcineva. Cineva care își întorsese capul, fie pentru că era supărat, fie pentru că nu voia să fie recunoscut. I-a răspuns deținutei, dar Stock n-a reușit să audă decât o balmăjeală fără sens.

În visul ăsta, Stock n-o mai detesta pe Moulson. Și nici frică de ea nu-i mai era. Tocmai trecuseră una pe lângă cealaltă. Dar niciuna n-a spus nimic, iar Stock avea impresia că Moulson nici nu știa că ea era acolo.

A fost o ocazie ratată, și-a spus ea când s-a trezit. Nu una reală, evident. Dar mâhnirea adusă de gândul acesta i-a rămas în suflet multe ore după aceea, așa cum se întâmplă uneori cu visele.

Grace era victimă a propriului succes.

Extinderea afacerii în aripa Curie se desfășurase aproape fără probleme și se dovedise că piața de desfacere de acolo era mai mare decât îndrăznise ea să spere vreodată. Crezuse că deținutele cu pedepse mari, mai cu seamă cele condamnate pe viață, ar avea o mai mare predispoziție pentru consolarea oferită de substanțele chimice. Dar uite că adevărul era exact invers. Femeile închise în Curie, majoritatea urmând să se reîntoarcă în lumea largă, păreau mai înclinate spre consumul de droguri. Ca să nu mai vorbim de faptul că dispuneau de bani, iar viciile lor erau mai înrăite.

Și tocmai aceste vicii trebuia să le satisfacă acum Grace. Iar asta însemna o cifră de afaceri mai mare și implicit mai multă marfă.

— Una din două, îi spuse Devlin în timpul altei conferințe la vârf, desfășurate în celula ei după o partidă de sex. Ori curierii aduc mai mult la fiecare livrare, ori fac mai multe livrări.

Grace nu se gândi prea mult.

— Poate reușim să punem puțin mai mult în pachete, dar e vorba doar de câte un gram sau o pastilă ici și colo. Nici vorbă de mai mult, Dennis. Știi bine ce se poate întâmpla dacă vreuna dintre cărăușe are o umflătură într-un loc nepotrivit.

— Cine să i-o vadă? Dacă ar fi fost controlate tot timpul...

Dar Devlin își pierdu aplombul la jumătatea frazei, amintindu-și de toate punctele de control prin care trebuiau să treacă femeile la întoarcerea în penitenciar. Nici măcar Grace n-ar fi putut să-i mituiască pe toți paznicii de pe traseul ăla.

— Prin urmare, avem nevoie de mai mulți curieri, trase Grace concluzia, de parcă Diavolul nici nu deschisese gura.

Îl mângâie pe piept ca să mai îmblânzească lovitura pe care tocmai ce o dăduse orgoliului său.

— Fă-mi o listă! Cu toată lumea care așteaptă judecarea unui apel sau lumea care pretinde că ar fi bolnavă. Fă-l pe Sally să-ți dea aprobări pentru mai multe drumuri la Leeds. Că-i vorba de radiografii, de vreun consult medical. Orice. Nu-mi pasă. Îl privește ce scrie în acte.

— Mai e o problemă, spuse Devlin, cu o privire de câine bătut.

— Care? Nu-mi zice că Scratchwell s-a apucat iar de perchezițiile aleatorii.

— Nu, nici vorbă. Problema e Kenny Treacher.

Grace și uitase de Kenny, numai că Devlin o asigură acum că reciproca nu era deloc valabilă.

— Știam de la bun început că n-o să-i convină că l-am scos din peisaj. Încă o învinovățește pe Dizzy pentru ce-a pățit și a păstrat legătura cu Hassan și Weeks.

— Legătura?

Tonul lui Grace era tăios ca un cuțit.

— Cred că încă le mai aprovizionează.

— Futu-i!

Grace aruncă cât colo pătura și se dădu jos din pat. Începu să se plimbe nervoasă prin celulă. Devlin nu-și putea dezlipi privirea de la ea. Admirația lui sinceră față de corpul ei bine lucrat era temperată doar de neliniștea care îl cuprinsese văzând-o cât de încordată și de nervoasă era. Intra în ape primejdioase.

— Nu putem să stăm indiferenți, zise ea în cele din urmă. Fac iar afaceri? Pe bune?

— Un pic. Nu vrei să te întorci în pat? Pot să-ți încălzesc...

— Dennis! Trebuie să facem ceva.

Și se uită la el, așteptându-l să facă ce știa el cel mai bine. Să obiecteze în felul lui stupid, pentru ca apoi să se declare învins de contraargumentele ei și să accepte evidența.

— Mda! recunosc obosit Devlin. Știu că trebuie. Uite, gardienii pe care i-am cumpărat încă ne sunt loiali. Dar povestea asta va costa

mai mult pentru că... pentru că așa este. Dar se poate. Nu trebuie decât să-mi dai un ordin și am să mă ocup eu de tot. Am să-i plătesc ca să plătească pe altcineva care să plătească pe altcineva et cetera et cetera. Afacere cu bătaie lungă. N-au cum să ajungă până la noi.

Acesta era argumentul decisiv, bineînțeles. Iar lui i se părea mai mult sau mai puțin în ordine, întrucât el nu s-ar fi expus niciunui risc. Grace se urcă înapoi în pat, lângă el, îi cuprinse capul în palme și îl sărută lung și apăsător.

— Știam că pot să mă bazez pe tine, Dennis, îi spuse ea. Nimeni nu mă înțelege ca tine. Să faci tot ce trebuie, da?

Și așa a făcut. Prețul a fost extrem de mare, dar Devlin a avut grijă ca rezultatele să fie cele așteptate. La două zile după această conversație, Hassan și Weeks au alunecat la dușuri și au continuat să alunece de fiecare dată când au încercat să se ridice. Hassan și-a fracturat clavicula și a fost internată în spital. Dominica Weeks nu a avut norocul ei. Cabina aia de duș era al naibii de alunecoasă.

Moartea ei i-a dejucat planurile lui Devlin. Credea că a dat banii pentru o bătaie bună, în niciun caz nu se gândise la un asasinat.

— Ce contează? l-a întrebat Grace. În fond, am obținut ce-am vrut. Și, în fond, nu-i ca și cum n-ai mai făcut așa ceva, Dennis.

Devlin știa foarte bine la ce făcea deținuta aluzie și a clătinat din cap.

— Povestea cu Suresh a fost diferită. Atunci n-am făcut decât să netezesc drumul. N-am dat niciun ban. Iisuse, Grace, Weeks a murit! O să fie o anchetă. Nu se poate altfel.

— N-o să te întrebe nimeni nimic, l-a asigurat Grace. Ancheta n-o să iasă din Curie.

Așa s-a și întâmplat. Timp de câteva zile, în aripa respectivă s-au tot perindat detectivi și polițiști, care au analizat scena crimei și au luat declarații. Dar o mare parte din banii lui Grace se duseseră la o condamnată pe viață, pe nume Stephanie Monk, ale cărei condiții – cinci mii în bancnote vechi pentru fiica ei, Agnes, în schimbul unei

mărturisiri complete – erau foarte rezonabile. Ancheta aceea a fost o minune care a durat doar trei zile.

Însă lucrurile nu s-au sfârșit aici. Nu tocmai. La câteva săptămâni după aceea, pe la urechile lui Devlin au ajuns relatări despre niște străini suspecti care începuseră să frecventeze Pot of Gold – bodega de la capătul drumului care traversa dealul spre orașelul Ireby. Mulți gardieni se duceau acolo să bea când își terminau tura, mai cu seamă cei mai mici în grad. Cei cu grade mai mari și supraveghetorii preferau cârciuma Mason Arms din Wigton sau Sun Inn din Keswick.

Străinii aceia erau prietenoși și extrem de generoși. Făceau bucuroși cinste cu băutura paznicilor din Fellside și nu se plictiseau să le asculte poveștile despre duritatea slujbei lor de tot rahatul. În plus, erau dispuși să plătească bani frumoși pentru un nume: acela al cărăușului lui Harriet Grace.

Când a auzit asta, Devlin s-a dus imediat s-o informeze pe Grace, care însă nu s-a îngrijorat deloc.

— Țștia sunt oamenii lui Treacher, i-a zis Diavolul. Treacher vrea să se răzbune pe noi.

— Normal că-i Treacher, a încuviințat Grace. Era picat în limbă după Dominica Weeks și moartea ei îl afectează personal. Dar acum nu mai are niciun sprijin în Currie. Hassan și Weeks au ieșit din peisaj și nimeni altcineva nu va mai lucra pentru el după cele întâmplate. Vrea să ne-o tragă, dar nu știe ce să caute. Crede că nu avem decât un singur cărăuș. Dă-l naibii, lasă-l să se pișe contra vântului cât timp îi face plăcere!

Devlin era mai puțin optimist. Pricpea ideea de descentralizare a rețelei și credea că era una foarte ingenioasă. Dar credea că un asemenea sistem, în cadrul căruia fiecare cunoaște doar câte o fărâmiță din întreg, prezintă dezavantajul că mult prea mulți oameni dețin câte un indiciu despre funcționarea întregului respectiv. Sigur, deocamdată Treacher orbecăia prin întuneric, dar

nu era nevoie de prea multe cuvinte disparate ca să-i deschidă ochii.

— Și după aia, ce? I-a luat în răs Grace. Că doar n-avem un orar fix de livrări și schimbăm mereu locul unde se aduce marfa, Dennis. Sigur, înăuntru avem așa ceva. Dar afară le schimbăm mereu, iar orarul nostru depinde de zilele când deținutele pot ieși de aici. Chiar dacă Treacher s-ar prinde de schemă, tot n-ar putea să ne facă ceva. Doar dacă nu cumva își trimite oamenii să cotrobăie prin tribunal, spitalul Leeds General și Departamentul de Eliberare Condiționată.

Foarte corect, dintr-un punct de vedere. Numai că lui Devlin îi era tare dor de zilele bune de demult, când totul se limita la blocul G. Aici el era Dumnezeu, iar Grace era Arhanghelul Gabriel.

Își dădea seama că îl paște un necaz mare și știa că nu-l poate opri, nu-l poate evita. Îi putea cere lui Grace să tragă obloanele și să aștepte să treacă furtuna, dar cu siguranță că ea nu l-ar asculta.

— Deocamdată ne construim rețeaua, suntem abia la început, i-a spus ea. Dacă închidem acum prăvălia, e posibil să n-o mai putem deschide niciodată.

Așa s-a înecat vocea rațiunii. Devlin s-a întrebat dacă nu cumva ar fi fost bine să pună piciorul în prag, să-i spună că o să se facă așa cum zice el, dar nu a reușit să adopte o asemenea atitudine nesăbuită. O parte din el știa că o poate avea pe Grace doar atâta vreme cât nu cârcotea împotriva deciziilor ei.

Așa că nu a făcut nimic și a încercat să nu se mai gândească la ce s-ar putea să-i aștepte.

Paul Levine nu era deloc bun de detectiv.

A început prin recitirea din scoarță în scoarță a tuturor dosarelor de la primul proces al lui Jess Moulson. Printre ele se afla și unul cu informații destul de detaliate despre Alex Beech, unde se confirma, fără putință de tăgadă, faptul că băiatul nu avusese frați de sânge sau vitregi și nici veri de oricare grad.

După aceea a recitat toate depozițiile martorilor luate de apărare, dar nefolosite la proces – două cutii pline. Reproducea întocmai eforturile lui Moulson, dar trebuia să înceapă de undeva. În niciun document și nici în însemnările lui Brian Pritchard nu se pomenea de vreo prietenă sau rudă de sex feminin care să fi avut o relație deosebit de strânsă cu Alex Beech, fie această relație una pozitivă sau negativă.

Și așa și-a pierdut o jumătate de zi – deși, ce-i drept, nu tot acest timp și l-a petrecut citind depozițiile. La un moment dat a deschis dosarul cu fotografiile folosite drept probe, multe dintre ele având ca subiect arsurile suferite de Moulson și Street. Paul Levine nu era vreun pervers – cel puțin, el era convins de asta –, dar a constatat că imaginile acelea îl atrăgeau mult prea mult. Nu s-a putut abține. Îl fascinau și îl emoționau fotografiile cu chipul lui Moulson de dinainte și din timpul operațiilor de reconstrucție. În schimb, pozele lui Street nu numai că l-au lăsat rece, dar l-au și dezgustat. Nu prea știa din care motiv. Poate pentru că Street nu era Moulson.

Însă în mintea lui mai era și altceva în afară de aceste reacții pur personale. Îl tulbura ceva legat de imaginile astea, afectându-i simțurile la un alt nivel. Continuă să le privească, luându-le de vreo trei-patru ori de la capăt pe toate. Când se uită la ceas, realizează surprins că trecuse deja mai bine de o oră. Puse pozele la o parte și își văzu de treabă. Fotografiile alea nu aveau legătură cu ce-l rugase

Jess Moulson. Sau, dacă aveau, atunci subconștientul lui va descoperi curând despre ce anume era vorba.

Se apucă să citească toate articolele apărute în presă despre Alex Beech, sarcină destul de demobilizatoare, având în vedere faptul că erau peste o mie. Majoritatea reluau aceleași câteva întâmplări, redată cam în același stil, așa că Paul le răsfoi repede, dar mormanul de scrieri în care se bătea apa în piuă era mare și, după ce le parcurse pe toate, avocatul rămase sleit de puteri și cu un gust amar în gură.

Nu era nimic interesant acolo. Băiatul cel mort era descris din punctul de vedere al relației cu părinții săi (a căror căsnicie se destrămasese în urma tragediei) sau prin prisma hobby-urilor și înclinațiilor lui: filmul sau cartea preferată (*Cum să-ți dreszi dragonul*), primul lui animăluț (un peștișor auriu), flirtul de scurtă durată cu stilul Shotokan de karate, de pe urma căruia se alesese cu centura portocalie, care semnifica un nivel superior celei albe.

Paul reuși să citească puțin printre rânduri. Dar unde erau elogiile aduse lui Alex de colegii lui de la școală? Unde erau omagiile profesorilor? Unul sau două articole erau însoțite de fotografii cu copii plângând la slujba de pomenire oficiată la școală, numai că sub fotografiile astea nu era scris nimic. Când ar fi trebuit să fie o mulțime de citate din declarațiile lor.

Așa că sună la școala lui Alex de pe Planter's Lane și o ceru la telefon pe Alice Munroe, ultima lui învățătoare. Îi spuse că încerca să-i facă profilul băiatului pentru a-l putea înțelege mai bine. Nu ascunse motivul (apelul înaintat de Jessica Moulson) pentru care îl interesa acest lucru și, chiar dacă discuția se desfășura la telefon, simți răceala din atitudinea doamnei Munroe.

— Nu înțeleg cum ar putea s-o ajute o descriere mai completă a caracterului lui Alex, spuse aceasta. Doar dacă nu cumva încercați să-l calomniați în vreun fel.

— Era doar un copil! sublinie Paul.

— Exact asta spun și eu.

— Nici nu ne-ar trece prin minte să atacăm un copil în instanță.

— Nu? Nici măcar dacă așa v-ați putea ajuta clienta?

— Nu spun că nu există această practică. Dar vă rog să ne credeți că nu vom recurge la această abordare. Încercăm doar să stabilim, dincolo de orice îndoială, ce anume s-a întâmplat în noaptea incendiului.

— Deci părerea dumneavoastră este că încă nu se știe ce s-a întâmplat?

— Mă întreb dacă nu cumva a mai fost cineva acolo, cineva care nu a depus mărturie încă. Vreo prietenă a lui Alex sau...

— Sau?

Paul se decise să riște. Oricum nu trebuia să se teamă că va pierde simpatia doamnei Munroe.

— Sau poate nu o prietenă. Poate cineva care nu-l plăcea deloc.

— Nu cred că înțeleg ce vreți să spuneți.

— Alex a fost hărțuit la școală? Poate la început? Există copii care se acomodează mai greu și după aia... știți și dumneavoastră. Devin ținte pentru elevii mai vechi.

— Alex s-a acomodat perfect, domnule Levine. Și la noi în școală nimeni nu hărțuiește pe nimeni.

Din aspru și încordat, tonul învățătoarei se făcu și mai aspru, și mai încordat.

— Nu, nici nu mă gândeam să insinuez așa ceva. Încerc doar...

— Să vă formați o opinie.

— Încerc, da.

Auzi un oftat și așteptă. De obicei, oamenii nu prea oftează înainte să-ți trântescă telefonul în nas.

— Nu prea avea prieteni, dar nici dușmani.

Tonul învățătoarei era sec, resemnat – de parcă-și mărturisea propriile-i păcate. Cel puțin o parte dintre ele.

— Adevărul este că Alex nu era prea comunicativ. Am încercat

să-l conving să se schimbe, dar abia dacă scotea câteva cuvinte în clasă. Cu mine ori cu oricine altcineva.

— Era singuratic?

— Da. Minunat! De ce nu? Dacă vrei să rezumați într-un singur cuvânt viața unui copil mort, da, era singuratic.

— Îmi pare rău, spuse Paul. Și nu, nu asta vreau să fac. Aș dori să înțeleg care anume erau preocupările lui. Nu se vorbește despre asta în niciunul dintre testimoniale.

— Nu. Nu mă miră. I-am fost învățătoare aproape un an și nu cred că l-am cunoscut cu adevărat. Îmi pare rău că nu vă pot fi de folos.

— Nu face nimic, spuse Paul. Vă mulțumesc că ați acceptat să discutați cu mine! Și vă asigur că nu voi folosi la tribunal nimic din ce mi-ați spus. Dacă îmi mai puteți spune și altceva sau dacă mă puteți sfătui ce aș mai putea să...

— Ar mai fi evaluările lui școlare, spuse doamna Munroe pe un ton nu prea încrezător. Vi le-aș putea trimite, deși...

— Da?

— Acum se întocmesc sub formă de rubrici. Pentru fiecare domeniu de competențe există câteva propoziții și cadrul didactic trebuie să o bifeze pe aceea care i se pare mai potrivită pentru performanțele elevului respectiv. Nu cred că v-ar putea oferi niciun fel de revelație.

— Dar sunteți bună să-mi faceți și mie o copie după ele?

— Sunt stocate în foldere în sistemul nostru. Vi le pot trimite. Cu toate că nu văd la ce v-ar putea folosi. O să dureze puțin până le găesc.

— Splendid! spuse Paul. Vă mulțumesc!

— Mă îndoiesc că aveți de ce.

Și Paul se îndoia. Într-o evaluare școlară ar fi fost vorba despre personalitatea lui Alex, nu despre prietenii sau animozitățile lui. Dar se agăța și de un pai, probabil irosind atât timpul lui, cât și pe

cel al învățătoarei. Însă Jess se bizuia pe el. Și, în lipsa altei piste, era gata să se ocupe de orice lucruri inutile, pe care să i le poată duce drept ofrandă.

Însă abia acum își aduse aminte că-i mai promisese și altceva. Că va încerca s-o contacteze pe Brenda Hemington, mătușa lui Jess. O sunase o dată sau de două ori, dar nu-i răspunsese la telefon – lucru deloc de mirare de vreme ce asta i se întâmplase și lui Jess. Poate că își instalase un dispozitiv de sortare a apelurilor. Așa că se hotărî să treacă pe la ea după terminarea programului, sperând că o va prinde acasă.

Mătușa Brenda locuia pe Effra Road, în Brixton, la doar trei sau patru kilometri distanță de apartamentul lui Paul din Clapham. Avocatul schimbă metroul la stația Stockwell și se îndreptă spre adresa Brendei. Se înserase când ajunsese acolo, dar lumina nu ardea în casa banală, în stil georgian. Paul sună la sonerie de vreo douăsprezece ori, timp în care observă cum vopseaua începuse să se jupoaie în partea de jos a ușii. În cutia poștală era îndesat un teanc gros de pliante. Se uită înăuntru prin geamul din dreapta ușii și văzu un morman de alte pliante și reclame.

Luându-și inima în dinți, Paul ciocăni la ușa casei din stânga. Când nici acolo nu-i răspunse nimeni, se duse la casa din dreapta. După ce bătutu de trei ori, îi deschise un bărbat în vârstă. Părul rărit îi era răvășit, de unde avocatul trase concluzia că îl trezise din somn.

— Îmi pare foarte rău că v-am deranjat, spuse el. Dar încerc s-o găsec pe vecina dumneavoastră, doamna Hemington.

— Domnișoara, spuse bătrânul, cu un soi de demnitate fragilă. Domnișoara Hemington. Mă tem că n-o s-o găsiți. Au luat-o.

Atât de mult îi ocupa Moulson toate gândurile, că nu înțelese ce-i spusese bătrânul. Tocmai voia să-l întrebe de ce anume era acuzată, când își dădu seama că, de fapt, mătușa lui Jess fusese internată în spital, nu arestată.

Ajunsese destul de departe și nu voia să abandoneze la jumătatea

drumului. Jess va dori să afle cum se simte mătușa ei. Așa că ajunse în salonul 22 al Spitalului Lambeth, unde Brenda Hemington se refăcea după a treia operație la coloană.

Bătrâna arăta ca epava unei nave falnice pe vremuri: înaltă și solidă, dar cu ten ca de ceară și cu cearcăne negre ca un machiaj pe care nu apucase să și-l șteargă. Deși slăbită și cu dureri mari, era totuși conștientă. Paul s-a simțit profund impresionat de voința acelei femei, care își administra singură morfina prin perfuzie, dar care nu a atins nici măcar o singură dată butonul de alarmă care chema infirmierele. Odată ce-i spusese că era trimis de Jess, Brenda a vrut să rămână trează și relativ lucidă.

Primise scrisoarea de la Jess și tocmai ce se apucase să-i răspundă când spatele îi cedase. Abia reușise să se târască pe jos până la telefon ca să sune la Urgențe și după aia a fost nevoită să stea în patru labe vreme de treizeci de minute până a ajuns ambulanța la ea. I-a fost teamă să se miște pentru că niciodată nu mai simțise dureri atât de îngrozitoare.

— Vreau... îi șopti ea lui Paul. Trebuie să vorbesc cu ea. Se poate?

— Aveți un telefon mobil? o întrebă avocatul. Dacă nu, vă fac eu rost de unul de unică folosință. Evident că ea trebuie să vă sune. Nu are cum să primească apeluri. De fapt, trebuie să stea la rând ca să...

— Aș vrea să vorbim față în față, murmură Brenda. Nu poate veni la spital? Într-un fel de permisie pe motive personale sau ceva de genul ăsta? Pentru că sunt bolnavă?

— Sincer, mă cam îndoiesc, mărturisi Paul. Dar mă pot interesa.

Brenda se strâmbă.

— Cât o să dureze?

— Zile. Săptămâni. Greu de spus.

Femeia dădu din cap.

— Am înțeles. Atunci accept telefonul mobil. Vă mulțumesc, domnule Levine! Sunteți foarte amabil.

— Îmi place să-mi ajut toți clienții, zise Paul.

Și se îmbujoră la auzul minciunii gogonate.

În dimineața următoare, găsi în inbox e-mailul de la Alice Munroe. Deschise fișierele și le citi din ce în ce mai plictisit. Da, învățătoarea nu-l mințise: documentele erau din cale-afară de neinteresante, pline de aprecieri de ordin general despre competențele fundamentale și obiectivele personale. Genul de plasă făcută mai mult din găuri.

Dar Paul se încapățână și le citi până la ultimul cuvânt, fără să găsească nimic relevant sau util. La fel ca toate celelalte înscrisuri folosite la proces, nici acestea nu duceau nicăieri. Deci, ce mai rămânea?

Înregistrările camerelor de supraveghere, unde s-ar putea vedea dacă cineva a intrat sau a ieșit din blocul de locuințe mai devreme în ziua aceea.

Înregistrarea a fost oferită de o cameră de supraveghere a consiliului municipal, montată cu fața la o linie de autobuz, cam la patruzeci și cinci de metri de Orchard Court, unde locuise Moulson. Acuzarea folosea această înregistrare deoarece confirma relatările lui Street despre deplasările lui și ale lui Moulson în noaptea incendiului. Faptul că el părăsise apartamentul la 6 p.m. Întoarcerea sa, două ore mai târziu, cu droguri obținute de la o cunoștință de-a lui, cu care se întâlnise la cârciuma Hay Wain. Izbucnirea incendiului. Apelul la Urgențe, pe care l-a făcut de pe trotuarul din fața clădirii. În înregistrarea aceea se afla absolut tot și povestea era una destul de simplă.

Paul urmări filmulețul într-o fereastră mică de pe ecranul computerului său. Imagini în alb și negru, cu mulți purici și cu un cronometru în colțul din dreapta jos. Dacă încerca să mărească imaginile ca să vadă mai bine ce era de văzut, nu obținea decât o junglă de distorsiuni și mai încurcate. Prima indicație temporală semnificativă a fost 22:54:33, când incendiul a putut fi văzut la fereastra de la livingul lui Jess Moulson. De acolo începu Paul, dar

derulă înainte și înapoi între momentele principale. Vălvătaia spectaculoasă care s-a ridicat până la cer din spatele clădirii atunci când au explodat ferestrele de la dormitor. John Street ieșind în fugă pe ușa din față (la 23:00:58), cu brațele lipite de trup, dar cu antebrațele în poziție orizontală, îndreptate spre înainte, cu mâinile arse întinse. Street încercând să sune la Urgențe, cu telefonul strâns în adâncitura cotului, lovind cu disperare tastele.

Hipnotizant. Flăcările de la ferestrele de deasupra bărbatului rănit erau atât de albe și strălucitoare, încât prin ele parcă apăreau puncte negre, care semănau cu niște chipuri lipite de geam.

Fascinat, Paul urmări de patru ori aceste secvențe. Însă, în afară de Street, nimeni nu intră și nu ieși din clădire în perioada de timp respectivă, așa că se apucă să studieze imaginile de dinainte și de după izbucnirea incendiului.

Tot nimeni. Dar la un moment dat, pe când derula filmul aproape la întâmplare, atenția i-a fost captată de o rază de lumină, venită parcă de nicăieri. Indicația cronometrului era 22:47:13, iar lumina aceasta a durat foarte puțin – sub o jumătate de secundă. Se vedea la una dintre ferestrele de pe etajul lui Moulson, dar nu de la apartamentul ei. Plus că geamurile de la dormitor și bucătăria dădeau în spatele clădirii. Paul încercă să estimeze din ochi și își dădu seama că fereastra cu pricina se afla deasupra ușii de la intrarea în bloc. Probabil că dădea în casa scării.

Atunci, lumina aia de unde venea? John Street încă nu fugise din apartament – era prea devreme. Conform declarației pe care o dăduse poliției, la ora aceea încă dormea. Paul se gândi bine câteva clipe. Putea mări imaginea, dar era atât de plină de purici și pixeli, că vedeai și mai puțin așa.

Dar încercă și parcă zări... ceva. Ceva ce încurcă și mai mult lucrurile. Lumina aceea anormală nici măcar nu venea din partea unde se afla apartamentul lui Moulson, ci din partea opusă. În stenogramele de la proces scria că nu locuia nimeni în apartamentul

acela. Deci, ce se întâmplase?

Paul se uită din nou peste fotografii. Zeci de cadre cu interiorul și exteriorul clădirii imediat după incendiu și câteva de dinainte, obținute mai greu, în scopul comparării. În unul dintre instantaneele de „dinainte” se vedea palierul din fața apartamentului lui Moulson și Paul înțelese la ce se uita. Dar nu găsi încă răspuns la o întrebare și mai importantă: de ce vedea ce vedea acolo?

Plicul cu rănile provocate de incendiu se afla în fața lui. Și acum începu să se gândească la întâmplări stranii, la anomalii, la lucruri care s-ar fi aflat în locul nepotrivit la momentul nepotrivit. Acum avocatul nu se mai cenzură: întinse toate fotografiile pe masă și le privi intens vreme de câteva minute, interogându-le parcă. Rănile nu-ți stârnesc aceleași sentimente ca prima ninsoare. Nu poți intra într-o stare de rezonanță ocultă în fața lor. Dar Paul avea destulă experiență în domeniul automutilării.

Iar acum observă ce căuta.

— Dumnezeu mare! șopti el.

Reveni la înregistrarea camerei de supraveghere și urmări imaginile de la 10.50 p.m. până după unsprezece, oprindu-se și derulând de multe ori. Atât de absorbit era, încât nici nu o văzu pe Susannah Sackville-West, stagiara, până când aceasta nu întinse mâna pe lângă el și-i stinse monitorul.

— Hei! strigă Paul.

— Scuze, zise Susannah cu indiferență. Dar n-ai auzit ce ți-am spus. Pritchard te cheamă până la el.

— Lucrez!

— Ba nu lucrezi, Paul. Tocmai de-asta vrea să vorbească cu tine. Zice că ar trebui să te ocupi de procesul lui Bowker și că deocamdată nu i-ai prezentat niciun document.

Stagiara îi aruncă un zâmbet superior. El era angajat, în vreme ce ea muncea gratis – trudea din greu, ca o sclavă – ca să acumuleze

experiență și, într-o zi, să ajungă și ea pe un post plătit. N-avea nimic cu Levine, în afară de faptul că i se părea puțin cam sinistru. Dar, dacă el nu-și îndeplinea sarcinile de serviciu, atunci ea (cu toate scuzele de rigoare) i-ar fi călcat peste cadavru și i-ar fi luat postul.

Paul era aproape sigur că așa ceva nu se putea întâmpla. Totuși, temându-se de o concediere stânjenitoare și însoțită de multe vorbe urâte, se duse să-și împace șeful, anunțându-l că rezolvase cazul Criminalei din Infern.

Pritchard nu era în birou, ci într-una dintre sălile de consiliu. Se plimba nervos în jurul mesei pe care zăceau maldăre de documente ale unui cu totul alt caz (Liam Bowker), labirint tridimensional de adevăruri și minciuni. Pritchard aducea cu un călugăr la mănăstire, mergând în cercuri și încercând să descopere alte și alte teme de meditație.

— Lucrezi la cazul Moulson, spuse el, fără să se uite la Paul.

— Așa este, domnule, recunosc tânăra.

— Bowker e pe primul loc. După aia Attalie-Ziscou. Și abia la urmă Moulson. Ți-ai pierdut calendarul, Paul?

— Nu, domnule, dar... cred că am descoperit ceva.

Începe cu vestea bună – oferă-i rezultate, ca și cum rezultatele ar justifica ce ai făcut. Pentru că acum chiar așa ar putea sta lucrurile.

— Ai descoperit, zici?

Tonul lui Pritchard denota indiferență. Ochii lui nu se dezlipiau de pe dosarele de pe masă. Cazul lui Bowker.

— Ce anume?

— Un suspect, răspunse Paul.

Iar cuvântul acesta a avut efectul scontat. Bowker rămase pentru moment singur cu acuzarea.

Probele conțineau o anomalie uriașă, bătătoare la ochi, își anunță Paul șeful, folosind o retorică îndrăzneată și febrilă. Ceva ce urma să demoleze cazul acuzării. Iar șansele lui Jess Moulson, inexistente până acum, deveniseră brusc astronomice. Da, sigur, femeia încă era

în rahat până la gât. Dar cu posibilitatea reală de a fi scoasă din el.

Îi povesti lui Pritchard ce văzuse în înregistrările camerei de supraveghere – oprindu-se atunci când ajunse la indiciul pe care-l ratase toată lumea, deși era atât de clar că nu-i mai lipsea decât să scrie pe el cu galben fosforescent UITAȚI-VĂ LA MINE, IDIOTILOR!

După care întinse pe masă fotografiile cu rănilor victimelor și i-o indică pe cea care îi atrăsese atenția.

— Bună treabă, Paul! recunosc Pritchard când tânărul termină de vorbit. Mi-ai dat ceva de care să mă leg. Ceva mai mult, chiar. Poate chiar suficient. Dar tot trebuie să ne ocupăm acum de cazul Bowker. Asta mai poate aștepta.

Îi făcu semn să se întoarcă la biroul lui, gest care putea fi considerat indiferent. Dar inima lui Paul cânta de fericire. Fărâma de laudă venită din partea lui Pritchard spunea foarte multe. Mai important însă era că Jess îi acordase toată încrederea, iar el nu o dezamăgise.

Când focul care-i distrusese chipul se hotărâse într-un final să vorbească, lui i-a vorbit primul.

După incidentul cu pastila de ecstasy, Diavolul s-a purtat cu mai multă băgare de seamă în preajma doctorului Salazar. Își dădea seama că sărise calul în seara cu pricina și acum nu mai era la fel de încântat de ideea lui ca atunci. Normal că nici prin cap nu-i trecea să-i ceară scuze lui Sally. Ci doar voia să uite toată povestea.

Drept cadou de împăcare, îl avertiză cu mai multă diplomație pe doctor în privința lui Treacher. Vorbi de parcă îl interesa mai mult siguranța lui Sally, nu ce anume ar fi spus acesta dacă și-ar fi dat drumul la gură. Dar substratul era clar: „Dacă te întreabă cineva ceva despre Grace sau despre droguri sau despre ce se întâmplă în Curie, vezi să faci pe prostul și să te cari urgent de acolo. Nici măcar să nu te gândești să spui vreo minciună. Doar pune-te la adăpost și rămâi acolo!”

Doctorul Salazar îi atrase atenția asupra faptului că, din moment ce el aducea drogurile în Curie – cel puțin pe ultima porțiune a traseului –, nu-i putea trece prin cap să răspundă la asemenea întrebări. Și oricum, nu-l întrebaser nimeni nimic.

— Despre cine vorbești? Nimeni din Fellside n-ar...

— Rahat! exclamă Devlin. Tocmai ce ți-am zis. Nu-i vorba despre deținuți. Sunt tipii care se ocupau de droguri pentru Curie înainte de noi. Freacă menta pe la Pot of Gold și pun tot felul de întrebări. Vor să afle mai multe despre afacerea lui Grace.

Sally obișnuia să bea acasă. Vinuri roșii, cele mai ieftine din varietatea Waitrose. Și o sticlă îl ținea două seri. Deloc de mirare că nu aflase despre indivizii dubioși de la Pot of Gold.

— Și îi abordează pe oameni pur și simplu sau...

— O să-i recunoști dacă îi vezi, Sally, ce mama mă-sii nu pricepi? spuse Devlin. O să se ofere să-ți facă cinste cu un pahar. Și după aia o să înceapă să bată câmpii despre chestii care n-au nici în clin, nici

în mână cu drogurile și pușcăriile. Și după aia o să te îmbrobodească atât de profesionist, că o să crezi că tu te-ai apucat de nebun să vorbești despre treburile noastre. Te avertizez să nu intri în conversații de genul ăsta. Dă din cap ca să-mi arăți că ai priceput.

Salazar dădu din cap.

Dar, așa cum bine observase Devlin, era cu gândurile în altă parte. Nu la traficul de droguri, ci la crimă. Imediat ce ieșise din starea de euforie involuntară provocată de pastila de ecstasy, se și apucase să pună la cale asasinarea lui Devlin. La sfârșitul primei zile, deja identificase cea mai simplă metodă, făcuse o analiză de risc, calculase costurile și apoi renunțase la ea, pentru că era imposibil de pus în practică. Același lucru l-a făcut zilnic de atunci încoace; nu-și putea scoate din minte gândul la moartea supraveghetorului.

Metoda evidentă ar fi fost otrava. Dependența de mialgin a lui Devlin înlesnea lucrurile, iar doctorul avea acces la o mulțime de substanțe letale în doza potrivită. Era aproape prea ușor.

Cât despre riscuri, acestea nu erau unele insurmontabile. În afară de el și de Devlin, nu mai știa nimeni că el îi furniza pastilele. Iar Devlin nu și-ar fi mărturisit dependența nici în pragul morții, decât dacă ar fi înțeles ce se petrece cu el. Cel mai important lucru era să aleagă o otravă cu efect instantaneu, ca să scurteze astfel timpul destinat monologurilor declamate cu limbă de moarte.

Numai că nu trebuia să-i dea pastilele în cutiile din propriul stoc, pentru că l-ar fi deconspirat codurile de pe ele. Însă nu era o problemă, de vreme ce Devlin arunca mereu cutia înainte de a părăsi infirmeria, pentru a nu-l da de gol denumirea pastilelor micuțe tipărită pe ea.

Totul va putea fi rezolvat din trei pași. Pasul unu: scoaterea pastilelor de mialgin din blister și înlocuirea lor cu falsuri. Cianura de potasiu ar fi fost substanța cu cel mai rapid efect, dar lui Sally i-ar

fi fost greu să facă rost de ea fără să lase urme. Mult mai bună ar fi fost *Conium maculatum*. Cucuta. O mulțime de mănunchiuri din planta asta creșteau la vedere în grădina botanică din Cholt Hey. Vreo zece, douăsprezece frunze – tocate, fierte, uscate și făcute pulbere – reprezentau o cantitate mai mult decât suficientă. Dacă nimerea concentrația, stopul cardiorespirator urma să se producă în cel mult două minute. Până la instalarea definitivă a paraliziei, Devlin își va imagina că i-a rămas ceva în gât.

Pasul doi: înlocuirea foliei. Și pasul trei, ștergerea amprentelor de pe folie, blister și cutie. Va avea nevoie de câteva repetiții până când totul va ieși perfect, dar își făcuse stagiul într-o farmacie și era convins că se va descurca.

La fel de convins era și că *nu* se va descurca. Această plimbare plăcută prin etapele crimei sale îl făcuse să-și dea seama că îi lipsea ceva din arsenal: instinctul de asasin. Chiar și comiterea în gând a omorului îi făcuse greață și îi întorsese stomacul pe dos. Nici vorbă să poată face așa ceva în viața reală.

Dar se supuse unui test, doar ca să nu mai încapă îndoială. Își imaginează că-l ucide pe Devlin în confruntare directă, folosind toate metodele care-i treceau prin minte. Pistol. Cuțit. Obiect contondent. Laț. Grenadă de mână. Dar nici măcar în această piesă ideală de teatru pusă în scenă de mintea lui nu era capabil să ducă treaba la bun sfârșit. Pur și simplu nu putea. Era o gaură neagră acolo unde ar fi trebuit să se afle setea de sânge. Atât de tare îl ura pe Devlin, încât l-ar fi ucis de mai bine de o sută de ori, numai că primul pas părea mereu prea mare pentru el.

Deci, ce-i mai rămânea de făcut?

Se putea duce la director să-i spună ce știe. Dar mai mizase totul pe o singură carte și înainte, iar cartea aia se dovedise una fără nicio valoare. De la director nu se putea aștepta decât la decizii dezastruoase.

Să se ducă la ziare? La emisiunea *Panorama*, de la BBC? Să

mărturisească totul pe internet? Dar ce dovezi avea? Niciuna în afară de cuvântul lui. Și nici măcar cuvântul ăsta nu-l va mai avea multă vreme, pentru că Devlin sau Harriet Grace l-ar omorî de îndată ce va deschide gura.

Gândurile doctorului se agitară ca niște șoareci de laborator în cușca lor, până când îl copleși senzația că o să înnebunească din cauza lor. Toată ura lui era concentrată numai și numai împotriva lui Devlin. Pe Grace nu era chiar atât de supărat. Era o infractoare care comitea infracțiuni. Ce-i nou sub soare? Dar cu Devlin era o altă poveste. Devlin ar fi trebuit să vegheze la păstrarea ordinii în Fellside, în schimb devenise un vector al răului și al haosului. Devlin îl controla pe el și îl umilea și îl teroriza zilnic. Iar Sally nu mai putea să îndure.

Dar nu avea cum să-l înfrângă pe Devlin fără să se distrugă pe sine. Iar Sally nu se iluziona că ar avea cine știe ce curaj sau forță morală. Mai bine zis, *nu* mai avea. Dovedise în repetate rânduri că nu era făcut să fie nici luptător și nici martir. Așa că îi trebuia un plan prin care să-l lovească pe Devlin, dar să nu fie niciodată prins.

Nu avea el curaj, dar avea bani. Fiecare livrare îi aducea câte un plic plin cu bancnote boțite, murdare și cu serii neconsecutive. Devlin îl avertizase să nu viseze că le-ar putea depune la bancă. Plus că viciile lui Sally erau ieftine – mâncare indiană și DVD-uri –, așa că banii se tot adunau într-un sertar din bucătărie, puțin cam greu de deschis.

Sally investise o parte din banii ăia într-un dispozitiv extrem de scump și foarte sofisticat, care se numea Spycam Super-Pro. Era de mărimea unghiei sale de la degetul mare al mâinii, dar incredibil de performant când trebuia să înregistreze imagini și sunete de fundal. Receptorul era mult mai mare, dar părea complet inofensiv – o cutie neagră și plată, unde s-ar fi putut afla o trusă de chei tubulare sau un set de cuțite pentru friptură. Pentru că avea o rază destul de mare de acțiune, Sally îl lăsa în mașină, unde se alimenta de la baterie. Iar

camera de supraveghere o instalase în infirmerie, sub o fotografie înrămată cu dealul Sharne. Înregistrarea unei zile întregi ocupa cam cinci la sută din spațiul de pe hard diskul receptorului.

Odată camera instalată, Sally a început să-l provoace pe Devlin să facă declarații incriminatoare în fața ei despre afacerea lor comună. I-a pus întrebări ajutătoare despre Grace, despre piața lor de desfacere din aripa Curie, despre sincronizarea livrărilor. În mod normal, Devlin îi zicea să-și vadă de ale lui, dar chiar și aceste răspunsuri în doi peri sugerau că ar avea ceva de ascuns. Și din când în când, Diavolul se lansa într-un expozeu ceva mai lung, pornit mai mult din dorința de a-l pune pe Sally la locul lui. Și acolo puteau fi găsite numeroase dovezi circumstanțiale.

În fiecare seară, Sally examina înregistrările de peste zi, selecta, eticheta și salva fișierele pe care voia să le păstreze, le transfera în computerul lui de acasă și le ștergea pe celelalte. Arhiva astfel creată ajunsese destul de impresionantă. Numai că nu reușea să-l facă pe Devlin să-i spună nimic despre cealaltă parte a operațiunii lui Grace – cum ajungeau drogurile în închisoare și cine anume le aducea. A încercat să-l momească prin afirmații generale, ca și cum s-ar fi gândit cu voce tare la organizarea livrărilor, dar Devlin l-a ignorat pur și simplu.

Sally știa că își face iluzii. Habar n-avea ce să facă cu toate filmulețele alea. Poate să le lase cuiva prin testament. L-ar fi mulțumit și o răzbunare tardivă, pe care nu ar mai fi apucat să o vadă. Însă până atunci se hrănea din gândul că îl avea cu ceva la mână pe Devlin.

Cu mai multe, de fapt.

— Plec acasă, în Portugalia, l-a anunțat DiMarta într-o seară, la sfârșitul programului. Îmi dau demisia mâine. Dar am vrut să te anunț mai întâi pe tine.

— Pleci la mama ta? a presupus Sally.

Patience a dat din cap.

— Nu se mai poate deplasa. Și este un post liber la spitalul Dona Estefania. Lucru în ture, exact ca aici. Cred că o să reușesc să mă angajez acolo.

— O să-ți duc dorul, a spus Sally cu sinceritate. Dar trebuie să fii alături de mama ta. Categorie.

Jess s-a întristat când a aflat de recidiva mătușii Brenda. Apoi s-a luminat la față când Paul i-a dat numărul telefonului cel nou al bătrânei. După care s-a întristat din nou când avocatul a anunțat-o că nu o mai poate ajuta.

— În mod direct. Cu... cu ce m-ai rugat.

Știa că sună evaziv. Dar n-avea ce face: o lăsa baltă. În speranța că va putea opri șuvoiul de întrebări, împinse spre ea cutia din carton pe care o adusese cu el. Șapte mii de pagini, salvate de ochii curioși ai paznicilor prin magia care poartă numele „relația dintre client și avocat”.

— Ți-am adus astea, îi spuse el. Aici ai tot ce am găsit despre cazul tău, lucruri care nu există în documentele de la proces. Articole de ziare, însemnările noastre, alte detalii peste care am dat. Le-am studiat pe toate cel puțin o dată, dar poate tu vei descoperi ceva ce mi-a scăpat mie.

Jess nu-și revenea din uimire.

— Dar trebuie să continui, spuse ea. Este important pentru apelul meu. Ți-am zis că...

— Am hotărât asupra unei alte strategii, Jess.

— Ce strategie? Spune-mi!

Mda, sigur, ți-aș spune dacă aș putea, își zise supărat Paul. Nici douăzeci și patru de ore nu trecuseră de când pledase în fața partenerilor firmei de avocatură, cerându-le permisiunea de a-i împărtăși secretul. Dar nu fusese nimeni de acord cu el.

— Pentru moment aș prefera să nu facem asta, hotărâse Brian Pritchard. Încă mai analizăm descoperirea ta și trebuie să fim absolut siguri că nu ne înșelăm, înainte de a ne definitiva strategia.

Adică: nu-i spune nimic. Paul cunoștea motivul. Cea mai mare parte a dovezilor în baza cărora Jess fusese găsită vinovată veniseră

chiar de la ea, iar la sfârșitul procesului ea dorise să-și recunoască vinovăția, în ciuda sfaturilor avocatului ei. Și după aceea fusese povestea cu greva foamei. „Sindromul martirului”, îi zicea Pritchard. Din punctul lui de vedere, Jess era o persoană imprevizibilă, o bombă cu ceas, care și-ar putea sabota propriul apel, fie intenționat, fie din greșeală. Iar partenerii din această firmă de avocatură preferau să câștige procesele care puteau fi câștigate.

Așa că Paul venise la Jess ca să mai treacă o dată în revistă două fragmente relevante din mărturia ei. Și, firește, să-i dea cutia cu documente drept premiu de consolare. Dar s-a pomenit că a doua parte a planului său a subminat-o pe prima. Ca întotdeauna, tânărul avocat își dorea mult prea mult să-i demonstreze că este de partea ei. Jess deschise cutia și începu să-i verifice conținutul, vizibil mai interesată de trecutul lui Alex Beech decât de propriul viitor.

Ceea ce, dacă te gândeai bine, dovedea că Pritchard nu se înșelase.

— Pot măcar să te rog să recitești asta? spuse Paul împingând un document spre ea și ținându-l în fața ei până când Jess își ridică ochii.

— Despre ce e vorba?

— Este un fragment din stenogramele de la proces. Mărturia lui John Street despre noaptea incendiului. Vrei, te rog, s-o citești și să-mi spui dacă găsești ceva cu care să nu fii de acord?

Moulson citi hârtia repede și neatent.

— Nu, spuse ea. Este corect.

— Și intervalele orare? Și succesiunea evenimentelor? Toate sunt exacte?

— Da, cred că da. Nu ți-am răspuns deja o dată?

— Mi-ai răspuns. Dar vrem să ne asigurăm că nu ne-a scăpat nimic. Te rog mult, Jess, mai citește o dată, dar cu mai multă atenție.

Jess încercă, dar ochii îi alunecau peste rânduri – era limpede că avea mintea în altă parte.

— Mi se pare în ordine, spuse ea.

— Bine. Mai citește ceva.

Și acum îi întinse un alt teanc de hârtii: transcrierea propriei ei mărturii.

Când își dădu seama despre ce este vorba, Moulson îi aruncă o privire urâtă.

— Crezi că acum o să-mi amintesc mai multe? Dacă aş spune acum altceva, toată lumea ar zice că mint.

Paul ridică din umeri.

— Nu-ți cer decât să citești și să-mi spui dacă și acum îți amintești totul în același fel.

O clipă avu impresia că femeia va protesta din nou. Jess deschise gura să spună ceva, dar se răzgândi și o închise la loc. Și, încruntându-se supărată, se apucă să citească documentul. Acum reuși să fie mai atentă decât fusese la declarația lui Street și nu mai sări peste rânduri.

După care îi întinse hârtiile și îi spuse doar atât:

— Da.

— Cronologia. Succesiunea evenimentelor.

— Da. La fel îmi aduc aminte și acum.

— V-ați făcut amândoi injecțiile la ora opt? Tu și John Street?

— Da. Sau poate puțin mai târziu. John a ieșit să cumpere drogurile. Ni le-am introdus în venă imediat ce s-a întors.

— N-ai zis cine și le-a injectat primul.

Moulson se gândi puțin, apoi răspunse:

— Eu prima.

— Pentru că așa ai vrut sau așa s-a întâmplat?

Altă pauză.

— Pentru că John făcea injecțiile.

— Și voi conveniserăți asta împreună?

— Nu am discutat niciodată...

— Bine. Deci era ceva de la sine înțeles.

Jess dădu din cap.

Paul îi mai puse câteva întrebări despre incendiu, dar fără să rostească nici măcar o dată numele lui Alex Beech. Se temea ca nu cumva s-o provoace din nou, tocmai acum când el trebuia să plece.

Își strânse hârtiile în tăcere, își închise laptopul, puse totul la loc în servietă. Ajunse până la ușă dar, tocmai când întinse mâna spre clanță, nu mai rezistă și cedă tentației. Se întoarse și se uită la Jess.

— Ce ai face dacă ai câștiga apelul? o întrebă el. Unde te-ai duce? Moulson se holbă la el.

— Mamă, ce mai decizii trebuie să iau! încercă ea să glumească.

— Serios, Jess, ai unde să te duci?

— Serios?

Jumătatea sănătoasă a gurii ei zvâcni și începu să-i tremure. Paul nu reuși să-și dea seama ce fel de emoții o cuprinseseră.

— Cred că va trebui să mă cazez într-un hotel. După care mă voi întoarce aici pentru că nu voi putea să-mi plătesc camera. Presupun că am să mă gândesc ce voi face atunci când va veni momentul.

— Atunci când va veni momentul, zise Paul, să știi că poți să stai la mine. Dacă vrei.

Ieși repede și închise ușa în urma lui, înainte ca ea să-i poată răspunde.

Paul părăsi închisoarea, frământat de atât de multe emoții contradictorii, încât la un moment dat avu senzația că i se face rău. Nu-i trecuse încă entuziasmul provocat de descoperirea făcută în imaginile de la camera de supraveghere. Din cauza asta putuse să-i spună ce i-a spus. Dar imediat l-a cuprins groaza. Cât de tare se expusese! Plus că se simțea măcinat de vină. Îi promisese că va încerca să afle cât mai multe despre prietenii lui Alex Beech; și chiar făcuse tot posibilul, dar după aceea – din cauza descoperirii – fusese nevoit s-o abandoneze. O va salva, sigur că da. Dar îl dureau faptul că o dezamăgise.

Din cămăruța unde discutase cu avocatul, Jess se duse direct la coada de la telefon și se așeză la capătul ei, cu cutia plină de documente în mâini. Nu răspunse nimeni la mobilul mătușii Brenda, dar intră mesageria vocală și trebui să plătească 60 de pence. Se așeză din nou la rând, ajunse la telefonul cu plată, formă iar numărul și iar pierdu alte monede din puținele pe care le mai avea. Acum renunță să mai încerce, spunându-și că poate va avea mai mult noroc puțin mai târziu. La 60 de pence telefonul, nu-și putea permite decât trei încercări pe zi.

Duse documentele primite de la Paul în celula și așa plină de cutii.

— Uite-te la mine cum sar în sus de bucurie, bombăni Lorraine Buller când văzu cutia cea nouă.

— Scuze.

— Nu-i nimic. Bine măcar că am o cărare până la chiuvetă.

Jess încă se mai gândea la ultimele cuvinte ale avocatului. Deja își dăduse seama că tânărul făcuse un fel de pasiune pentru ea. Iar toate aluziile alea stângace despre cum o să câștige apelul probabil că nu erau decât niște visuri deșarte – aparținând unei fantezii romantice, la finalul căreia ea îi va cădea în brațe și „vor trăi amândoi fericiți până la adânci bătrâneți”. Poate că și ei i-ar fi plăcut fantezia asta înainte să-și distrugă fața. Însă acum – trecând peste faptul că era hidoasă, dezagreabilă și cerea prea multe – fanteziile ei se desfășurau într-un loc fără oglinzi.

Începuse perioada de socializare, așa că deschise imediat cutia. Capacul era bine lipit, de aceea trebui să tragă de el mai tare decât de obicei, iar cutia îi alunecă din mâini și tot conținutul se împrăștie pe podea. Lorraine Buller, care citea – ca de obicei – tolănită în patul de sus, se plânse de deranj, dar fără prea multă forță. Era prea cald

ca să se înfurie fără să transpire și, oricum, Jess culese hârtiile în doar câteva secunde și le îngrămădi pe masă.

Apoi se așează să le citească. Începu cu articolele din ziare. Stilul acestora era mai alert decât cel al depozițiilor, plus că aveau fotografiile care-ți atrăgeau privirea. Însă, în timp ce citea, o altă imagine îi tot venea în minte. Imagine repetată în multe documente, mereu în același loc – în partea de sus a foii, drept în centru.

Jess căută unul dintre documentele acelea și își plimbă ochii peste rândurile de căsuțe pline cu platitudini. Era una dintre evaluările vechi ale lui Alex Beech. Nota 6 la engleză, 8 la matematică și științe, 8 la arte. Generalități insipide despre deprinderi dobândite sau nu. Nimic important. Numai că, în partea de jos a paginii, aidoma unui steguleț alb al capitulării, se afla concluzia învățătoarei: „Alex este un băiat cuminte, atent în clasă, dar care poate fi încurajat să participe mai mult la acțiunile școlare.”

Bărbatul sau femeia aceasta (semnătura era o mâzgăleală – Munroe și încă cumva) nu-l cunoscuse câtuși de puțin pe Alex Beech. Deloc nu-l cunoscuse. Sau poate că această caracterizare fusese corectă până la momentul incendiului. Poate că moartea îl schimbase pe Alex dintr-un copil rezervat într-un înger al răzbunării, care putea intra în visele lui Hannah Passmore și o putea lăsa fără cunoștință.

Jess puse alături documentul acela neconvingător și se întoarse la articolele din ziare.

Dar tot nu-i dădea pace un gând și, după niciun minut, luă iar în mâini evaluarea școlară. Deja observase ce era ciudat la ea. Acum trebuia să aștepte până când informația aceasta își croia drum de pe aleile subliminale până în centrul de activitate al minții ei. Și parcă o furnică pielea capului atunci când înțelese totul. Căută prin cutii și celelalte evaluări ale lui Alex. Erau identice.

Poate că nu-i nimic important, își spuse ea. Băiatul cel mort uitase multe despre viața lui anterioară. Ba chiar, la prima lor întâlnire în

acest format, nici nu prea știuse cum îl cheamă. Dar aici nu era vorba despre uitare. Și ei nu i se părea deloc un lucru lipsit de importanță.

Alex? îl chemă ea în gând.

Dar băiatul nu veni. Tot nu-i plăcea ziua, iar, pe măsură ce se apropia miezul verii, ora apariției sale era din ce în ce mai târzie. Când soarele ajungea pe culmea zidului exterior al penitenciarului Fellside, făcând loc umbrelor care se așterneau peste curte, atunci își făcea băiatul cel mort intrarea, trecând prin peretele celulei ca prin aer.

— Fă pași! spuse o voce aspră.

Jess se întoarse în direcția de unde venea vocea și observă că se făcuse și mai multă aglomerație în celulă. Dacă așa ceva era posibil. Intraseră Carol Loomis și Liz Earnshaw și se opriseră într-o parte și cealaltă a ușii, în poziția pe care o luau gardienii atunci când aveau de gând să facă o perchezitie neanunțată. Vocea răgușită îi aparținea lui Carol și i se adresase lui Buller, nu lui Jess. Făcu apoi un semn cu degetul mare peste umăr ca să-i arate în ce direcție anume trebuia să facă pașii ăia. Afară.

Buller coborî încet din pat. Pe chipul ei se citea doar dezgust și ezitare.

— Aveți de gând s-o mai bateți puțin? întrebă ea.

— Nu-i treaba ta! mormăi Earnshaw. Hai, valea!

Lorraine se îndreptă spre ușă, dar se opri în prag.

— Știți că urmează să i se judece apelul? Dacă apare învinetită în instanță, directorul vă va pedepsi. Nu va avea încotro.

Carol Loomis o apucă de umăr și o îmbrânci afară.

— Vrem doar să vorbim ceva cu ea. Nu-ți face griji.

Trânti ușa și rămaseră doar ele trei. De spaimă, lui Jess parcă-i înghețase creierul. Încă îi mai erau vii în minte amintirile despre violența nestăpânită a lui Earnshaw. Făcu câțiva pași înapoi, cu toate că niciuna dintre cele două femei nu dăduse semn că ar fi vrut s-o

atace.

Carol Malaca rânji și clătină din cap.

— Știi care-i problema ta? Mereu faci pe tine de frică atunci când nu e cazul. N-am venit să te batem. Vrem doar să-ți transmitem un mesaj.

Jess așteptă. Îi era teamă și să deschidă gura. Pierderea controlului asupra vezicii părea o posibilitate foarte reală.

— Încă mai lucrezi pentru noi, ai uitat? spuse Malaca. Grace ți-a zis ce ai de făcut, așa că trebuia să te aștepți la asta. Apelul tău se judecă miercuri. Planul este același. Cabina din mijloc, la sfârșitul zilei. N-ai să-o mai dai în bară și acum, nu?

Jess tot nu deschise gura. Earnshaw țâțâi de nervi și făcu un pas în față. Loomis ridică mâna. *Ai răbdare!*

— N-ai s-o dai în bară, pentru că, dacă o faci, n-ai să mai apuci desertul de la cină. Ai să dai colțu' la dușuri, dar nu înainte de a te ruga să mori mai repede. Ești conștientă de asta, da?

— Da, șopti Jess.

— Normal că ești. Deci nu trebuie să ne certăm. Fă ce ți se spune și rămânem prietene.

Puse mâna pe umărul lui Jess și i-l strânse dragăstos.

— Vezi? Exact așa trebuie să fie. Suntem de aceeași parte a baricadei. Suntem o echipă, Moulson. Iar relația dintre membrii unei echipe seamănă cu dragostea. Adică nu trebuie să zici niciodată că-ți pare rău³². Nu că dacă ai zice ți-ar fi de vreun folos. Ne-am înțeles?

Și cele două femei plecară, nu înainte ca Loomis să-i facă cu mâna lui Jess. Aceasta se așeză din nou pe pat, scârbită de sine însăși.

Buller nu se întoarse. Poate credea că își pusese gâtul la bătaie suficient pentru o singură zi. Jess nu se mișcă, prea tulburată ca să se apuce din nou să citească documentele.

32 Aluzie la o replică din *Love Story* (1970) – ecranizare după romanul cu același titlu de Erich Segal (n.tr.).

Măcar de-ar fi fost stabilit apelul puțin mai încolo. Măcar de-ar fi avut puțin mai mult timp să studieze toate dosarele împreună cu Paul Levine, în timp ce lumea s-ar fi oprit din mers și ar fi așteptat-o să termine. Dar uitate că venea ziua scadenței. Credea că va avea putere să-și ducă misiunea până la capăt – să nu o afecteze amenințările lui Grace și să-i obțină lui Alex toate răspunsurile de care avea nevoie – doar că își dorea să nu se întâmple toate în același timp.

Jess duse mâna la coastele care încă o mai dureau de la șuturile lui Earnshaw. Nu-i așa că nu o vor ucide, chiar dacă așa spunea Grace, chiar dacă așa o amenința Loomis? Până și într-un loc atât de corupt ca Fellside, tot ar fi trebuit să se facă o anchetă. Și tot se va afla ceva.

Deci va încasa o altă bătaie. Una groaznică, dar nu fatală. Cu condiția ca Loomis să apuce s-o oprească la timp pe Earnshaw.

Jess își spuse toate lucrurile astea doar de probă, ca să vadă dacă le credea cu adevărat. Însă i-a fost greu să ajungă la o concluzie categorică. Alex o găsi întinsă pe pat, cu fața la perete și cu ochii deschiși.

Ce s-a întâmplat, Jess? o întrebă el. Iar te-au bătut?

N-avea niciun rost să-și ascundă tulburarea. Băiatul cel mort îi auzea emoțiile la fel de clar pe cât îi auzea gândurile.

— Sunt îngrijorată pentru că trebuie să mă duc la tribunal, răspunse ea. Atâta tot.

Se ridică repede în capul oaselor și se întoarse cu fața la el. Era încă suficientă lumină în celulă, chiar dacă singurul geam era foarte mic, așa că putea să-l vadă foarte bine. Adică să vadă un soi de mișcare a aerului care avea forma unui băiat. Doamne, cât de ușor ar fi să-l asmută pe Alex împotriva lui Earnshaw și Loomis! Dar și cât de impardonabil! Așa că trebuia să-l țină la distanță de subiectul acesta periculos – la distanță de un posibil alt caz Hannah Passmore.

— Vreau să-ți arăt ceva, spuse ea.

Din fericire, acesta era adevărul, așa că reuși să pară destul de convingătoare. Întinse pe masă câteva dintre documentele pe care le citise. Băiatul aruncă o privire indiferentă spre ele.

— Mai ții minte astea? Evaluările tale școlare?

Țin minte că am mers la școală.

— Bravo! Mi-ai povestit puțin despre școala ta imediat după ce am făcut cunoștință. Dar uită-te mai bine la asta, Alex!

Și-i arată partea de sus a uneia dintre hârtii. În centru se vedea clar sigla școlii, mai închisă la culoare și mai accentuată decât textul de dedesubt. Era foarte simplă și incredibil de urâtă. Literele SPL, scrise cu un font cu bucle subțiri, pe un blazon fără ornamente.

Ce înseamnă SPL?

— Școala de pe Planter's Lane.

Și se așteptă ca Alex să spună ceva. Băiatul se uita la evaluare cu capul ușor înclinat într-o parte, încercând să înțeleagă ce anume voia să-i arate ea, dar se vedea cu ochiul liber că nu era prea interesat.

— Ce înseamnă *Dum spiro spero*? insistă Jess.

„Cât timp mai respir înseamnă că sper.” Dar nu asta scrie.

— Nu. Știu că nu. Asta și vreau să spun. Ți-aduci aminte când mi-ai povestit despre blazerul pe care îl purtai la școală? Mi-ai zis că era negru, cu ecuson roșu. Și că avea o capră și un steag. Iar mottoul era *Dum spiro spero*. Mai ții minte toate amănuntele astea?

Alex ridică ochii de pe hârtii ca să se uite o clipă la Jess. Pe chip i se așternuse o expresie precaută, de parcă ar fi simțit că era atras într-o cursă.

— Ții minte, Alex?

Da.

— Și ești convins că era vorba despre blazerul tău? Despre ecusonul tău? Te întreb, pentru că ai uitat o mulțime de lucruri... din perioada de dinainte.

Adică de când trăiam.

Și-i aruncă o privire cumva muștrătoare.

Ai fost și tu acolo, Jess.

Adică în lumea nocturnă. În torentul de vieți, în goliciunea și furia a mii de minți suprapuse.

La început mi-am adus aminte de toate. După aia am uitat tot. Și m-am pierdut. Parcă nu mai existam, dar știam că nu mai exist. Și după aia ai apărut tu și am început să mă trezesc.

Mintea lui Jess vru să ocolească această viziune sumbră, dar ea și-o forță să o analizeze cu atenție. Alex o găsisese prăbușindu-se în abis și o scosese la suprafață. Cunoștea drumul prin lumea nocturnă și știa cum să se descurce acolo. Cum să-i găsească trupul întins pe un pat din infirmerie. Înseamnă că mai fusese aici înainte de venirea ei? N-avea niciun sens. Doar de ea era el legat, nu de Fellside.

Oare era posibil ca geografia acelei lumi nocturne să fie diferită? Era posibil ca acolo să se întâlnească toate locurile? Poate că ea, Jess, fusese dintotdeauna centrul lumii lui, dar el n-a știut până când greva foamei și apropierea de moarte le-au permis să se întâlnească. Dar chiar și ipoteza aceasta punea o sumedenie de întrebări. Oare ucigașii și victimele lor deveneau inseparabili din punct de vedere psihic? Păi, atunci, în Fellside ar fi trebuit să mișune o mulțime de fantome neliniștite.

În orice caz, lui Jess nu i se părea cătuși de puțin straniu faptul că legătura permanentă a băiatului cu toate mințile acelea, cu toate amintirile acelea, îi erodase conștiința de sine și îl făcuse să uite foarte multe. Dar descrierea blazerului și a ecusonului fusese atât de exactă, atât de detaliată, că precis trebuia să însemne ceva.

— Ai mai fost și la o altă școală înainte de asta? înainte de școala de pe Planter's Lane? îl întrebă ea.

Alex nu-i răspunse, dar ea nu se dădu bătută.

— Te-au transferat părinții tăi dintr-un anume motiv? Pentru că acolo te necăjeau ceilalți copii? Oare nu acolo ai cunoscut-o pe fata cea rea?

Tot niciun răspuns.

— Încerc să te ajut, spuse Jess.

Vocea îi căpătase inflexiuni stridente, dar încercă să se stăpânească, să-i vorbească băiatului cu mai multă blândețe.

— Concentrează-te, Alex! îl îndemnă ea. Gândește-te bine!

Privirea lui era foarte serioasă.

E greu. A fost de mult.

— Dar ești sigur că așa arăta ecusonul?

Alex dădu cu putere din cap.

Pe ecusonul meu erau o capră și un steag. Pe ăsta de aici nu mi-l aduc aminte.

Jess căzu pe gânduri. Mai avea încă șase zile până la judecarea apelului. Paul o anunțase că nu o mai poate ajuta, dar nu era atât de grav. Era convinsă că nu ar refuza-o dacă ar insista mai mult și i-ar spune că îi face o favoare pe care nu o va uita niciodată.

Folosind tot ce-i mai rămăsese din creditul pentru telefon alocat zilei respective, l-a sunat pe avocat. Nu i-a răspuns, așa că i-a lăsat un mesaj în mesageria vocală.

Va trebui să aștepte până a doua zi ca să o poată suna din nou pe Brenda. N-avea ce face.

Sally trăia două vieți și nu-i plăcea niciuna dintre ele.

Săptămâna de lucru de la penitenciar îi era atât de tare întunecată de ura și teama simțite față de Dennis Devlin, încât îi era greu să se concentreze asupra altor lucruri. Avea mințile vraiste și uita să comande medicamentele care se terminaseră, uita să-și întocmească rapoartele, ba chiar uita să-și facă orele de la clinică.

Cu excepția zilelor de joi, când se ducea în Curie. Programul acesta mergea ceas. Și după ce-și termina orele de clinică, tot cu precizia unui ceas cu mecanismul bine uns, Sally cobora în sala de meditații, unde depunea coșul cu bunătăți al lui Grace. Jalea care-l cuprindea atunci îl apăsa multe ore după aceea, acoperindu-i frica și sila față de sine cu ceva încă și mai întunecat.

Sylvie Stock era la curent cu tot acest zbucium al lui Sally, pentru că acum lucra pe tură de zi și trebuia să strângă după el. Firește că habar nu avea ce anume îl tulburase atât de tare, așa că a făcut aceeași greșală ca înainte și a presupus că prezența ei era cea care-l deranja. Și s-a închis și mai tare în sine, convinsă că toată lumea nu se gândea decât la greșeala făcută de ea. Din cauza obsesiei, a început să fie la fel de neglijentă ca Sally. În toată această perioadă tulbure, DiMarta a fost cea care s-a ocupat de infirmerie, i-a schimbat lui Passmore pansamentele de trei ori pe zi și a raportat la urechile mai mult sau mai puțin surde ale doctorului Salazar progresele înregistrate de pacientă.

Dintr-odată, Passmore începuse să se simtă uimitor de bine. Fusesse cât pe ce să moară, iar apoi și-a revenit în mod absolut spectaculos, la fel cum făcuse Moulson cu câteva săptămâni înainte. Însănătoșirile miraculoase începuseră să devină ceva normal în viețile lui Salazar și Stock – pacienții recăpătându-și forțele, în vreme ce existențele celor care aveau grijă de ei se destrămau.

Stock și-a spus că nu are cum să rămână întregă la minte decât dacă își scoate din cap toată povestea cu Moulson. Pur și simplu să uite că s-a întâmplat. Să nu se mai gândească la ea. În prima zi când a pus în practică această strategie, a fost chemată în blocul Dietrich să sedeze o pacientă care avusese o viziune de natură religioasă și, drept urmare, făcuse o criză de isterie. Cel puțin, așa i s-a spus, cu toate că deținuta cu pricina, Waites, se liniștise complet până a ajuns ea acolo.

— Era înger, i-a șoptit ea în mare secret infirmierei, în vreme ce aceasta își pregătea seringă.

— Nu mai spune! a murmurat Stock.

— Și ea era cu el. Criminala urâtă. Cred că acum sunt prieteni.

— Foarte drăguț!

Sylvie i-a făcut injecția. Waites a oftat, s-a întins pe patul ei din celulă și a închis ochii, deja pe jumătate adormită. Și abia atunci a realizat Sylvie ce-i spusese.

— Hei! a zis ea, înghiontind-o cu putere în coaste. Cine? Care criminală? Despre cine vorbești?

Buzele lui Waites formară un nume. Ochii holbați ai lui Sylvie l-au descifrat.

În seara dinaintea apelului, Jess reuși în sfârșit să dea de mătușa Brenda.

Nu că nu ar fi încercat mereu. De când îi dăduse Paul Levine numărul, stătuse zilnic la coadă și își cheltuise banii de telefon pe câte trei încercări infructuoase.

— Alo?

Jess renunțase să mai aștepte vreun răspuns, așa că singurul cuvânt șovăielnic venit din celălalt capăt al firului o luă prin surprindere și-i împrăstie gândurile.

— Brenda! scânci ea. Hei, Brenda! Eu sunt! Jess.

— Jess!

Vocea mătușii era înfundată și puțin cam neclară. Parcă ar fi băut un pahar în plus, deși morfina din perfuzie avea cam același efect. Dar bucuria și ușurarea din tonul ei erau de neconfundat.

— Vai de mine, Jess, cât de fericită sunt să te aud!

— Și eu! spuse Jess, înghițindu-și lacrimile. Cum te simți?

— Hai să nu vorbim despre asta, scumpa mea. Presupun că n-ai la dispoziție un ceas sau două.

— Cred că am aproximativ șapte minute, spuse Jess.

Nu mergea pe ghicite: telefonul pentru uzul deținutelor avea un cronometru digital, care număra neîndurător secunde.

— Pe bune acum, cum te simți cu spatele? Cum a mers operația?

— Operațiile. De fiecare dată când îmi repară câte ceva, descoperă altă problemă. Am sentimentul că spatele meu e făcut acum din piese Lego.

— Dar acum doctorii cred că au rezolvat...

— Ascultă, Jess! Ascultă-mă, te rog! Doar ascultă-mă și nu mă mai întreba nimic. Ascultă-mă, ascultă-mă, ascultă-mă!

Vocea Brendei încă mai suna înfundat și fără vlagă, dar reuși să-și

facă nepoata să tacă.

— Bine. Te ascult.

— Bravo! Vreau să-ți povestesc un lucru care s-a întâmplat când tu erai mică.

— Te ascult.

— Despre Tish.

— Tish? nu înțelese Jess. Tish, cea pe care am inventat-o eu? Prietena mea imaginară? Despre ea vorbești?

Brenda oftă. Prin zgomotul de paraziți al legăturii, la urechea lui Jess ajunse un sunet sec și fragil.

— Băiețelul, spuse ea. Ai zis că ți-a apărut într-un vis. Și atunci mi-am adus aminte de un lucru la care nu mă mai gândisem de foarte multă vreme. Și băiatul ăsta era tot în Locul Celălalt, Jess? Locul ăla, unde te duceai tu în fiecare noapte, după ce te culcai?

— Păi... ezită Jess.

Existau multe răspunsuri posibile la această întrebare. Dar ea îl alese pe cel mai simplu dintre toate.

— Da.

— Și tot în locul ăla ai cunoscut-o pe Tish.

— Mătușă, crede-mă că n-am inventat povestea asta. Alex este mai mult decât un vis.

La celălalt capăt se așternu tăcerea. Și apoi:

— La fel era și Tish, scumpa mea.

— Cum?

— Numele ei real era Patricia Mackie. Locuia vizavi de voi, în Paley Close. Și a fost în aceeași clasă cu tine la școala de pe Heathcote Road. O perioadă, cel puțin.

— Dar...

Jess încerca să găsească un înțeles în toată această discrepanță absurdă.

— Dar eu am inventat-o pe Tish. Avea aripi. Și un colier vrăjit care cânta cântece și arunca săgeți de foc.

— Așa era în visul tău. Însă, în viața adevărată, ea a fost doar o biată fetiță fără noroc, care suferea de o afecțiune rară. Boala Farber. Nu-mi aduc aminte toate amănunțele, dar știu că i s-au umflat atât de tare încheieturile, că n-a mai putut să meargă și, până la urmă, i-a atacat inima. Din cauza asta n-a mai venit la școală. Era prea bolnavă.

— Eu nu-mi aduc aminte nimic din toate astea, se împotrivi Jess, conștientă că mințea.

Deja începuseră să i se învoldureze amintirile undeva, în străfundul minții. Începuseră să clocotească și să izbucnească în imagini fulgerătoare. Mărgele din plastic roz, înșirate pe un elastic. Un ghiozdan de școală pe care erau imprimare cu auriu inițialele P.M. Propriul ei nume, Jessica, pronunțat cu „a” lung la final: *Jessicaaa*.

— A fost cea mai bună prietenă a ta în primul an de școală și după aia a dispărut. Tu n-ai avut voie s-o mai vezi, pentru că trebuia să fie ținută într-un mediu steril. Dar tu ai vrut s-o vezi și ai văzut-o. În Locul Celălalt.

Cu numele Tish. Un personaj compus din detaliile descoperite în cărțile pe care i le citise – cu aripi și cizme de pirat și cu o sabie și multe accesorii magice. Colierul ăla... fusese... fusese roz. Din nestemate roz identice. Magnifică bijuterie, dar Jess știa că, atunci când și-l imaginase, se inspirase din mărgelile ieftine de fetițe de care își amintise abia acum.

— N-ai vrut să renunți la ea, continuă mătușa Brenda. Absolut firesc. Așa că ai transformat-o în eroina poveștilor pe care ți le spuneai singură. Dar ziceai și că este *mai fericită* în Locul Celălalt. Mai puternică. Și că acolo făcea tot felul de lucruri pe care nu le putea face în viața reală. Și ai mai zis... că s-a hotărât să nu se mai întoarcă aici.

— În noaptea în care a murit.

Lui Jess i se strânse stomacul. Și încăperea începu să se

învârtească în jurul ei.

— Jess? Mai ești la telefon? Jess?

Deci era adevărat. Absolut tot.

Acum își aducea aminte toate lucrurile pe care se chinuise atât de tare să le uite.

Își cauterizase mintea după ședințele de consiliere psihologică cu doamna doctor Carter. Așa se forțase să nu se mai gândească nici la Tish. Însă Tish nu a fost o victimă a doamnei doctor Carter, pentru că dispăruse deja.

Plec într-o călătorie pe mare, Jessicaaa. Într-un milion de locuri.

— Sunt aici, răspunse ea. Mătușă Brenda, din cauza asta...

Dar nu știa cum să formuleze întrebarea.

— Din cauza asta te-a dus maică-ta la psiholog, da. Pentru că nu te puteai împăca cu moartea Patriciei. Și pentru că ce-ai spus atunci a fost mult prea tulburător. Că voia să moară.

Nu, nici vorbă. N-am spus niciodată așa ceva. Am spus că voia să fie într-un loc unde să alerge și să zboare și să se lupte și să exploreze și să facă vrăji. Moartea era doar prețul plătit pentru biletul de intrare.

— Jess?

— Da.

— Sper că nu te-am mâhnit. Dar ai spus ce-ai spus despre... băiatul ăla. Și vorbele astea ale tale semănau foarte mult cu acelea pe care le-ai folosit atunci, pe când nu erai decât un copil...

Jess își lipi fruntea de cabina telefonului. Atingerea rece a metalului o mai liniștea.

— Am priceput, spuse ea. Crezi că-mi revin nebunelile din copilărie.

— Nu, nici vorbă. Nu-i vorba de nicio nebunie, Jess. Însă fiecare dintre noi avem propriul mod de a face față stresului. Suferinței. Așa cum zicea doamna doctor Carter, ne inventăm singuri lucrurile de care avem nevoie. Am vrut să-ți aduci aminte de toate astea pentru că m-am gândit că s-ar putea să te întărească gândul că ai

mai fost acolo și înainte și ai supraviețuit.

— Mulțumesc! Ți mulțumesc, mătușă Brenda! N-am să uit.

— Încă ceva, Jess... Mă bucur foarte tare. Mă bucur că te-ai întors. Că te-ai hotărât să nu mergi până la capăt cu...

Cronometrul ajunsese la zero și legătura se întrerupsese. Dar Jess știa cum să termine propoziția. Și mai știa și de ce mătușă Brenda își amintise de biata Patricia. Probabil că-și închipuise că nepoata ei voia să facă aceeași alegere. Să plece într-o călătorie lungă pe mare, din care să nu se mai întoarcă niciodată.

După stingere, se întinse pe pat și începu să numere orele. Nici măcar nu încercă să adoarmă, pentru că știa că ar fi fost zadarnic.

Apăru și Alex și rămase alături de ea. Dar nu vorbiră multă vreme. Jess se gândea la multe lucruri. La invitația lui Paul Levine de a locui cu el. La amintirile răscolite de discuția cu Brenda. Și, mai presus de toate, la ordinele primite de la Carol Malaca.

Paul sugerase că ar avea șanse să câștige apelul, însă asta i se părea acum o chestiune secundară. Indiferent ce s-ar întâmpla, ea tot va trebui să se confrunte cu Harriet Grace înainte de pronunțarea verdictului, oricare ar fi acela. Dacă refuza să ia pachetul cu droguri, Grace ar ordona să fie bătută zdravăn, poate chiar omorâtă. Dar dacă accepta, ar pierde ceva mai important. Pentru că, oricare ar fi fost puterea aceea care îl trimisese pe Alex la ea și îi dăduse ei șansa de a-l ajuta încă o dată, precis că nu tolera eșecul.

Dacă nu cumva puterea aceasta era a ei. Poate că era înzestrată cu harul de a vorbi cu morții și cu oamenii care visează și cu morții care visează. Și să-i strângă pe toți în jurul ei.

Grace. Trebuia să hotărască ce va face cu Grace – și cu pachetul. Putea să se ducă la conducerea penitenciarului, desigur. Dar, din câte își putuse da seama, Grace era conducătoarea conducerii. Plus că nu avea nicio dovadă. Nu avea nimic decât niște reclamații nesprijinite de probe – contra puterii și influenței unei întregi

instituții.

Acum băiatul cel mort îi întrerupse șirul gândurilor.

Mâine ieși de aici.

Da.

Îi spusese de mai multe ori despre apel. Și avusese senzația că băiatul o ascultase, numai că, de fiecare dată când mai aducea vorba despre asta, el se purta ca și cum informația ar fi fost una cu totul nouă, care nu-l interesa deloc. Acum, că părea să fi înțeles ce anume avea să se întâmple, ea se grăbi să-l liniștească.

Dar mă întorc după-amiază. Nu lipsesc decât câteva ore.

Și poimâine?

La fel. Probabil și răspoimâine.

Primul proces durase două săptămâni. Apelul trebuia să țină cel puțin trei zile, prima zi și o parte din cea de-a doua fiind dedicate dezbaterilor pe procedură, tehnice, abstracte și complicate. Oricare dintre ambiguitățile descoperite astfel ar fi putut duce la concluzia că sentința se bazase pe probe neconcludente și atunci apelul s-ar fi transformat în rejudecarea cazului. Așa îi spusese Levine. Dar toate acestea nu erau decât un preludiv. Evenimentul principal, dacă nu cumva se întâmpla vreo minune, avea să înceapă în ziua a doua.

De multă vreme Jess nu se mai gândise la libertate. Abia se reobișnuia cu viața. Dar libertatea avea două avantaje foarte mari: ar fi eliberat-o de Harriet Grace și i-ar fi permis să le caute ea însăși pe prietena lui Alex și pe cea care-l chinuia – fata cea bună și fata cea rea –, ca să nu mai fie nevoită să ducă muncă de convingere cu tânărul avocat. În libertate ar putea lucra mult mai bine pentru Alex decât închisă în Fellside.

Deci tu vrei să te duci?

Tonul lui Alex era nesigur. Și aproape acuzator.

Da. Așa cred. Dar tu ai să vii cu mine, da? Pentru că m-ai însoțit și când am fost adusă aici. Vom rămâne împreună.

Așa presupun și eu.

Deși, din cum o spusese, era convins de contrariu.

Jess se ridică în capul oaselor și se uită la el. Băiatul cel mort stătea pe podea – mai bine zis, în apropierea podelei – cu genunchii strânși la piept. La prima vedere părea un copil ca oricare altul. Dar la a doua privire, nu era decât o iluzie optică neașteptată, luminată de razele unui soare din trecut, perfect vizibilă în ciuda întunericului deplin.

Nu te-aș părăsi niciodată, îi spuse ea.

Alex începu să-și studieze pantofii, silindu-se să-și ascundă emoția. Jess își dădea seama că nu îl convinsese, dar nu știa ce altceva ar mai putea spune ca să-l liniștească. Rămasă fără idei, se hotărî să apeleze la o diversiune.

Alex?

Băiatul ridică ochii la ea.

Da?

Jess întinse mâna.

Hai să mergem la plimbare! Vreau să mai văd o dată cealaltă lume. Lumea ta.

De data asta i-a fost foarte ușor să-și părăsească trupul. La fel i-a fost și să pășească pe tărâmul acela: își blocă mintea înaintea furtunii de gânduri, concentrându-se doar asupra întăririi picioarelor filiforme ale corpului ei imaginar, dându-le mușchi și forță; închipuindu-se la fel de concretă ca în realitate. Și imediat tertipul acesta începu să dea roade, mult mai repede decât dățile trecute. Așa că a fost în stare să țină drumul drept mult mai bine pe când înaintau cu greu prin haosul acela. Iar realizarea aceasta îi dădu curaj.

Se apucă să înșire verzi și uscate. De câtă vreme avusese nevoie ca să se poată mișca în voie prin acest univers al viselor? S-a speriat la început sau nu i s-a părut nimic ieșit din comun? Cum de a găsit abisul în care se afla ea?

Acolo m-am trezit, îi răspunse el la ultima întrebare. *După ce mi-au*

făcut rău.

— *Mi-au făcut? repetă Jess, sesizând imediat forma de plural a verbului.*

Mi-a făcut. Ea mi-a făcut rău. Și când am deschis ochii, eram acolo, pe o margine din adâncuri. Mi-a luat mult timp ca să urc până sus.

— *Și după aia?*

Și după aia am ajuns aici. Și am stat aici singur foarte multă vreme. La început, n-a fost prea rău. Unele dintre vise erau ca seriile de la televizor în care mă puteam prefăce că joc. Mi-a plăcut. Aș fi de acord să fiu într-un serial o perioadă și după aia să mă mut în altul care îmi place mai mult. Dar atunci am început să uit. La început am uitat câte puțin, dar apoi am uitat aproape cu totul de mine. Apoi ai apărut tu. Ascultă-mă, Jess, nu trebuie să-ți mai bați capul atâta.

Vru să-l întrebe despre ce anume vorbea, dar înțelese încă dinainte de a deschide gura. Încercase să îngroape într-un cotlon al minții ei toate gândurile alea cu privire la Harriet Grace și la pachetul cu droguri, la Liz Earnshaw și Carol Loomis. Dar nu făcuse decât să suprime cuvintele. Pentru că imaginile încă se mai buluceau la ușa gândurilor ei conștiente.

Și li se răspundea cu ecouri din toate părțile. Pe oriunde ar fi apucat-o, fața lui Grace apărea din întuneric, într-o mie de reflexii fragmentate. La picioare cu pachete lipite cu bandă adezivă. Visele prin care mergeau luaseră forma și fondul spaimelor ei.

— *Ele... Toată lumea are visul ăsta?*

Așa cred. Dar nu-și vor aminti nimic. Cu condiția să ne gândim acum la altceva sau să plecăm de aici. Cu cât zăbovim mai mult, cu atât își vor aminti mai multe atunci când se vor trezi.

Își continuară drumul, dar conversația aceasta de complezență se stinse încet. Jess încercă să se gândească la alte lucruri, ca să evite ideea care o obseda. În cele din urmă, renunță la lupta asta inegală. Merse mai departe prin lumea nocturnă alături de Alex, îndreptându-se către locul unde zăcea trupul ei. Și rămaseră

amândoi câteva clipe în pragul eului fizic al lui Jess.

— Încă îți mai faci griji pentru ziua de mâine? îl întrebă ea pe Alex.

Da. Dar și tu îți faci.

— De fapt, pe mine mă îngrijorează mai mult ce se va întâmpla când mă voi întoarce. Dar poți să vii cu mine, dacă vrei. Și atunci o să vezi că nu mă duc prea departe și ai să înțelegi că rămânem împreună.

Nu cunosc drumul.

— Nu contează. Dacă plecăm amândoi în același timp... dacă teții după mine.

Dar nu-și termină ideea. O dubă o va duce peste ținutul mlaștinilor. Oare băiatul cel mort putea să călătorească alături de ea? Puteau fantomele să facă asta? Și, să zicem că Alex s-ar fi rătăcit, cum ar mai fi putut găsi drumul înapoi? Acolo unde locuia el nu existau semne de circulație și nici hărți. Și pentru prima oară își dădu seama că întreaga structură a lumii lui Alex era alcătuită doar din oameni. Băiatul nu putea să vadă pereți sau tavane sau copaci, râuri sau munți, decât dacă le visa sau și le amintea altcineva.

Iar dacă ea îl scotea din închisoare și-l ducea în mlaștini și-l pierdea acolo – într-un loc și așa nefrecventat de oameni –, atunci va fi singur și orb. Pierdut acolo pe vecie.

— Nu, ai dreptate, spuse ea repede. E mult mai bine să mă aștepți aici. Am să mă întorc foarte repede.

Pe cuvânt?

— Pe cuvânt, Alex.

Și ai să te întorci mereu, mereu?

Întrebarea asta o făcu să ezite.

— Nu știu, recunosc ea. Dacă am să fiu pusă în libertate, nu voi avea de ales. Dar dacă voi ieși de tot de aici – dacă voi reuși să plec de tot din locul ăsta –, îți promit că voi face în așa fel încât să te iau cu mine. N-am să te mai las singur.

Fantoma o privi mută câteva clipe.

Știu că n-ai să mă lași, spuse în cele din urmă băiatul. Ești prietena mea, Jess.

— Și așa voi fi întotdeauna.

Alte clipe de tăcere. Și după aceea:

Nu cred că tu m-ai omorât, dar dacă ai făcut-o tu...

— Dacă eu am făcut-o?

Atunci mă bucur.

Jess era șocată la culme.

— Te bucuri? Alex, cum poți să spui una ca asta?

Păi, altfel nu ne-am fi întâlnit niciodată.

Prima zi a judecării apelului a fost exact așa cum anticipase Levine. Lungă, derutantă și plictisitoare la culme.

Dar drumul până la tribunal a fost plin de emoții. Cu puțin timp înainte de a ieși din Leeds, șoferul a început să vorbească în aparatul de emisie-recepție și a împărtășit veștile celor două gardiene, Ratner și Corcoran, care stăteau lângă Jess, în spatele mașinii.

— Au apărut protestatari, spuse el. De-a lungul întregii străzi. Mi-au zis s-o băgăm înăuntru prin spate. Ne va aștepta cineva să ne deschidă poarta.

— Păi, așa să facă, mormăi Corcoran.

După ce au virat pe Oxford Row, au fost obligați să încetinească foarte mult. Mergeau cu viteză de melc prin mulțimea de oameni care loveau cu pumnii în laturile dubei. Lui Jess i se păru că ar recunoaște câteva dintre chipurile prezente la primul proces. Oricum, sloganurile de pe pancarte erau aceleași. TU AI SĂ ARZI MAI ÎNCOLO, în mijlocul unui desen care voia să reprezinte flăcările iadului. ÎNTRUCÂT I-AI FĂCUT RĂU UNUIA DINTRE COPILAȘII MEI, MI-AI FĂCUT RĂU MIE³³. Și pretutindeni aceeași fotografie surâzătoare a lui Alex Beech, pe un fundal secționat de o ramură de brad de Crăciun, urâtă și cheală ca vai de ea.

Duba își croi cu greu drum prin mulțimea de oameni. Chiar dacă Jess știa că geamurile securizate îi împiedicau să vadă în interior, avea senzația că acele chipuri congestionate de furie privesc drept la ea. Și se trase înapoi: nu se putea stăpâni.

— Peste tot numai idioti! îi spuse Corcoran, observându-i expresia. Au prea mult timp liber, atâta tot.

Nu, nu e asta, își zise cu tristețe Jess. Oamenii de afară erau furioși pentru că murise un copil și voiau ca mașinăria justiției să se

33 Parafrază după Evanghelia după Matei 25, 41 (n.tr.).

oprească în punctul acesta. Nu-i putea învinovăți.

Duba coti pe o străduță lăturalnică, dar mulțimea o urmări, continuând să urle și să bată în geamuri. Cincizeci de metri mai departe era o poartă care dădea în curtea din spatele tribunalului. Două grupuri mici de polițiști îi îndepărtară pe protestatari din fața porții. Duba intră, iar poarta se închise în urma ei. Un val de strigăte de frustrare se auzi din partea cealaltă.

În curtea acoperită cu plasă antisinucidere și sârmă ghimpată o aștepta Paul Levine. Din cauza costumului negru părea o umbră care-și pierduse proprietarul.

Jess coborî din dubă și se duse direct la el. Avocatul deschise gura să-i spună ceva – probabil să o salute sau să-i mai comunice încă ceva în legătură cu apelul. Dar ea n-avea timp de asta.

— Ai primit scrisoarea mea? îl întrebă ea grăbită.

Spera să-i răspundă cu un simplu „da” sau „nu”, dar Paul făcu un gest evaziv.

— Vorbim înăuntru, zise el.

Corcoran și Ratner o apucară de câte un braț și intrară repede pe o ușă pe care scria DOAR PENTRU ANGAJAȚII TRIBUNALULUI. Apoi o conduseră într-o cameră de așteptare, unde îi spuseră să ia loc. Ba mai mult, Ratner îi ordonă cu asprime să nu se miște de acolo. După care luă un clipboard agățat de perete, scrisese ceva pe el și îl luă cu ea.

— Te simți bine? o întrebă Corcoran pe Jess. Vrei un pahar cu apă? O ceașcă cu ceai?

Jess clătină din cap.

— Sunt bine, minți ea.

De pe coridor se auzea zgomot de pași. Jess întoarse capul. Dar cel care intră în cameră nu era Paul Levine, ci Brian Pritchard. Dădu politicos mâna cu Jess, apoi i se adresă lui Corcoran.

— Pot să schimb o vorbă cu clienta mea?

— Puteți să schimbați câte vorbe doriți, răspunse cu calm

gardiana. Colega mea a ieșit la fumat. Mă duc și eu să fumez pasiv lângă ea. Ca să-mi aduc aminte de ce m-am lăsat de țigări.

O salută pe Jess cu un semn din cap și ieși.

— Ți-a explicat Paul ce o să se întâmple astăzi? o întrebă Pritchard când rămaseră singuri.

Avocatul se așezase pe banca de pe latura camerei de așteptare, însă Jess era prea agitată ca să stea lângă el. Nu mai vorbiseră de la proces.

— Da, răspunse ea. Se vor discuta chestiuni legate de procedură.

— Cea mai importantă dintre ele fiind aceea că noi nu suntem de părere că acuzația de crimă se poate aplica în cazul unei morți provocate fără intenție. Poate o să ni se accepte contestația, dar trebuie să te avertizez că nu prea cred că avem șanse.

Îi aruncă un zâmbet sobru și o întrebă:

— Sigur nu vrei să stai jos?

— Mă simt bine așa, spuse Jess. Mulțumesc!

Altă premieră, își dădu ea seama. Nu mai folosise niciodată cuvintele asta în discuțiile din trecut cu Pritchard.

— În orice caz, continuă el, presupunând că argumentația noastră nu va avea rezultatul scontat, lucru de care eu sunt aproape sigur – dar nu pentru că nu ar fi una solidă, ci pentru că îmi dau seama care este situația –, atunci judecarea propriu-zisă a apelului va începe mâine. Ținând cont de asta, voi avea foarte multe de spus astăzi despre probe și despre divulgarea lor. În mod normal, instanța de apel nu se ocupă de reexaminarea probelor. Se limitează doar la chestiuni de interpretare juridică. Însă noi ne vom strădui să-l convingem pe judecător să încalce această regulă deoarece ne dorim – ne dorim extrem de mult – să-l rechemăm pe John Street în boxa martorilor. Și credem că avem șanse de succes. Ca urmare, astăzi vom formula niște principii de bază pe care le vom putea folosi în avantajul nostru mai târziu. Aș dori să pot spune mai multe, dar, sincer, mă tem să o fac.

— Te temi? repetă Jess. De ce te temi?

Pritchard făcu un gest ambiguu, poate din dorința de a-și împlânzi cumva cuvintele.

— De tine, domnișoară Moulson. Ultima oară când am stat de vorbă, te-ai comportat ca un martor ostil, cu toate că eu eram apărătorul dumatiale.

— Nu-i adevărat.

— Ba este foarte adevărat. Te interesa mult mai mult să-ți ispășești păcatele, în loc să afli care anume sunt aceste păcate. Iar prioritățile mele sunt altele. Dar cred că, spunându-ți toate acestea, îți dau posibilitatea de a alege. Dacă insiști, am să-ți dezvălui toată strategia noastră. Mă obligă legea și etica profesiei mele.

Jess se gândi câteva secunde.

— Dar preferi să nu-mi spui? Crezi că dacă așa ști, mi-aș agrava și mai mult situația.

— Da, chiar așa.

Jess ridică din umeri.

— Atunci, nu insist.

— Foarte bine! spuse Pritchard. Excelent!

— Dar... te rog să-mi faci un singur serviciu. Pot să vorbesc puțin cu Paul? Te rog?

Pritchard își țuguie buzele.

— Vrei să-i spui ceva în legătură cu apelul?

Jess își dădea seama că nu exista niciun răspuns corect la această întrebare. Dacă spunea că da, Pritchard i-ar fi cerut să vorbească cu el. Dacă răspunsul ar fi fost „nu”, atunci ar fi refuzat-o și i-ar fi zis să se concentreze asupra chestiunilor importante.

Așa că nu spuse nimic. Avocatul se ridică în picioare.

— Mai târziu, îi spuse el. La sfârșitul zilei. Deocamdată, lasă-l să-și vadă de treburile lui.

— Dar am crezut că dumneata ai să-mi pledezi cazul.

— O, da, eu sunt artileria grea, zise Pritchard, fără aroganță și

fără falsă modestie. Domnul Levine și domnișoara Sackville-West sunt avionul meu de observație și... persoana care... hm... care încarcă tunul sau mitraliera. Mă tem că-mi lipsește vocabularul tehnic în acest domeniu. În orice caz, vreau să rămână amândoi concentrați. Și cred că dumneata ai un efect deconcertant asupra domnului Levine. Spune-mi că nu am dreptate.

Jess nu spuse nimic. Pritchard luă cunoștință de încuviințarea ei tacită cu un semn al capului.

— Nu te judec, îi zise el. Oricine în poziția dumitale trebuie să se folosească de orice avantaj, fie el cât de mic. În timp ce domnul Levine trebuie să se deprindă cu exigențele obiectivității. O zi bună îți doresc, domnișoară Moulson și... mult succes!

Ieși din camera de așteptare fără să-i mai strângă mâna lui Jess.

Imediat după plecarea avocatului, Ratner și Corcoran ieșiră din ascunzătoarea lor ca să-și revendice din nou dreptul asupra lui Jess. O conduseră pe coridor până la ușa îmbrăcată în lambriuri din lemn, care dădea în sala de judecată.

Primul proces al lui Jess se ținuse la Old Bailey³⁴, clădire de o grandoare rece. Prin comparație, sala de astăzi părea o cutie. Îi amintea lui Jess de sălile de clasă din gimnaziul unde învățase: locuri unde domiciliezi pe o perioadă limitată de timp, dar care nu sunt ale tale și nici nu te simți acasă în ele, conduse de alți oameni, cărora tu trebuie să le arăți recunoștință mereu. Acum își dădea seama că așa fuseseră mai toate încăperile prin care trecuse de când plecase din casa mamei ei.

Erau trei judecători. Domnul judecător Foulkes, pe care Jess îl cunoscuse la audiere, împreună cu un bărbat și o femeie, pe care nu i mai văzuse niciodată. Nu existau jurați. Pe o bancă din dreapta ei se aflau doi reprezentanți ai Serviciului de Procuratură al Coroanei. Vizavi de aceștia, în stânga ei, era Brian Pritchard, care stătea între Paul Levine și o femeie foarte tânără și foarte atrăgătoare, îmbrăcată

34 Old Bailey – tribunalul Penal Central din Anglia și Țara Galilor (n.tr.).

într-o rochie sobră, cu dungi foarte fine. Domnișoara Sackville-West, presupuse Jess. Paul îi adresă un zâmbet încurajator, dar era limpede că nu putea să-i spună nimic. Femeia o măsură cu o privire rece, apoi se uită în altă parte. Pritchard nu-i acordă nicio atenție.

Pe locurile destinate publicului stăteau mult mai puțini oameni decât se așteptase Jess. Doar câțiva reporteri cu carnețele, blocuri pentru desen și expresii plictisite. Probabil că spectatorii nu aveau acces la dezbaterile chestiunilor procedurale. Măcar așa va fi mai multă liniște.

În primele câteva minute, cei trei judecători purtară o discuție în șoaptă, iar toți ceilalți îi așteptau politicoși să termine. Apoi unul dintre ei – femeia – făcu semn grefierului. Acesta se ridică în picioare și declamă:

— Instanța de apel își începe ședința în procesul deschis de Procuratură împotriva Jessicăi Laurel Moulson. Prezidează onorabilul domn judecător Foulkes, onorabila doamnă judecătoare LePlastier și onorabilul domn judecător Macclhurst. Instanța va audia apelul împotriva pedepsei și apelul anexat, împotriva pronunțării sentinței, înainte de începerea ședinței, apărarea a cerut trecerea în revistă a câtorva capete de acuzare, în affidavitul înaintat onoratei curți.

— Foarte bine, domnule Pritchard, spuse LePlastier. Aveți cuvântul.

Brian Pritchard se ridică în picioare.

— Mulțumesc, onorată instanță! zise el. Cred că sunt mai multe chestiuni procedurale deosebit de importante în privința manierei în care procuratura și-a prezentat și tratat cazul în procesul clienței mele.

Alese un document de pe masa din fața lui – primul dintr-un teanc de mărime considerabilă – și îl ridică.

— Mai întâi, vă supun atenției punctul 1(a).

Citi cu voce tare documentul, care curând se diviză în subcapitole

și sub-subcapitole. Anumite articole făceau referiri la alte articole. Legile erau menționate folosindu-se doar numărul și data intrării în vigoare. Precedentele erau identificate prin numele acuzaților din cazuri despre care Jess nu auzise. Tema generală era distincția, din perspectiva legii, între uciderea din culpă și omorul calificat. Însă argumentele erau atât de abstracte și încâlcite, că îți era ușor să scapi din vedere ce anume presupunea omorul calificat.

Judecătorii analiză fiecare frază, uneori cerându-i lui Pritchard să reia – de trei sau patru ori – un punct deja discutat. La început, Jess încercă să urmărească discuțiile, dar renunță curând. Nu cunoștea limba asta.

După mai bine de două ore de dezbateri, judecătorii se consultară din nou.

— Ei bine, spuse LePlastier, ne-ați dat multe lucruri la care să reflectăm.

Se întoarse spre procurori.

— Domnule Anson, domnule Carlisle, aveți ceva de adăugat?

Cei doi bărbați clătinară din capete, nu chiar la unison.

— Nu în acest moment, onorată instanță, răspunse unul dintre ei. Evident că nu suntem de acord cu punctul de vedere exprimat de apărare în privința motivului. În orice caz, suntem de părere că această obiecție a fost formulată și la procesul inițial. Aveți recomandările noastre. Nu avem de gând să repetăm aceste argumente în instanță decât dacă nu cumva onorata instanță este dispusă să deschidă discuția mai largă asupra *mens rea*³⁵.

Judecătorii șușotiră ceva între ei, după care anunțară pauza de prânz.

Lui Jess i se aduse masa într-o cămăruță din zona interzisă publicului, aflată în spatele sălii de judecată. Mâncă sub o copie a tabloului lui William Yeames, „And When Did You Last See Your

35 *Mens rea* (în lb. lat. în orig.) – textual: „minte vinovată”; în context juridic: „infracțiune comisă cu intenție” (n.tr.).

Father?"³⁶, acompaniată doar de cele două gardiene de la Fellside. Femeile o lăsară în pace pe Jess, ocupate fiind cu bârfe mărunte și cu punerea la punct a altor detalii din misiunea lor pe ziua respectivă. Jess mîncă puțin din sandviciul cu salată de pui, fără să-i simtă gustul. Apoi așteptă în tăcere să reînceapă lucrările instanței. Spera să treacă Levine pe la ea, dar nu se întâmplă asta. *Lasă-l să-și vadă de treburile lui*, îi ceruse Pritchard. Însă chestia era că ea și cu Pritchard nu erau într-un tot de acord cu privire la care anume ar fi fost aceste treburi ale lui Paul Levine.

De dincolo de fereastră se auzeau vag scandările protestatarilor. Nu reușea să deslușească totul, dar își auzi numele și cuvintele care rimau erau „moartă” și „crudă soartă”. Așa că pricepu esența.

La începutul ședinței de după-amiază, judecătorii au dezbătut decizia asupra problemei ridicate de Pritchard – anume, dacă fusese în ordine s-o judece pe Jessica Moulson pentru omor calificat, din moment ce nu avusese intenția să-l ucidă pe Alex Beech. Și au decis că fusese perfect în ordine, neținând seama de evidenta contradicție. Un plan care are drept rezultat moartea cuiva este în sine *mens rea*, intenția care, în baza legii, face diferența dintre omorul calificat și simpla ucidere din culpă. Faptul că acest plan a eșuat, ducând la decesul altei persoane, nu trebuie și nu poate fi considerat o circumstanță atenuantă.

Brian Pritchard încasă lovitura cu o plecăciune abia schițată și trecu la următorul punct de pe lista lui foarte lungă: prezentarea probelor aduse de acuzare la primul proces.

Și din nou lui Jess i-a fost greu să urmărească toate meandrele discuțiilor, și așa înfiorător de plictisitoare; până când, din senin, dezbaterea deveni puțin mai aprinsă. Pritchard vorbea despre obligația de a face public și a dezbate dacă – de exemplu – imaginile obținute de la o cameră de supraveghere (ca aceea din fața blocului unde locuiau Jess și Alex Beech) pot fi admise ca probă. Avocatul

36 Pictură în ulei – „Și când ți-ai văzut ultima oară tatăl?” (n.tr.).

sugera că acuzarea ar fi trebuit să identifice anumite fragmente ale înregistrării, pe care să le prezinte în instanță. Judecătorii au fost de o cu totul altă părere.

— În cazul acesta, putem presupune, onorată instanță, spuse Pritchard, că această înregistrare, în totalitatea ei, poate fi adusă ca probă acum.

— Vă rog, domnule Pritchard, nu mai insistați, îi spuse tăios judecătorul Macclehurst. Nu uitați că timpul este divizibil la infinit. Dacă țineți cu tot dinadinsul să deschideți această cutie a Pandorei, gândiți-vă mai întâi că vă va fi foarte greu s-o închideți la loc.

— Onorată instanță, eu doar încerc să stabilesc dacă se poate considera că această probă a fost analizată în mod adecvat.

— Atunci, considerați că așa a fost.

Cuvintele au fost rostite pe un ton sec, stârnind zâmbetele reporterilor și o grimasă amuzată din partea grefierului. Pritchard păru mai degrabă bucuros decât iritat. Îi aruncă o privire lui Paul Levine – privire pe care Jess o surprinse, însă fără să o înțeleagă.

— Vă sunt recunoscător pentru această clarificare, onorată instanță, spuse el cu blândețe.

Și au ținut-o tot așa, parcă la nesfârșit. Pritchard perora despre tot felul de detalii. Iar Jess încercă o vreme să-l urmărească – în fond, despre viața ei era vorba acolo – dar, în cele din urmă, se declară învinsă. Își decuplă privirea și mintea și plecă de acolo.

Trupul îi rămase la locul lui. Însă cealaltă parte a ei, partea aceea care hoinărea noaptea împreună cu fantoma lui Alex Beech, ieși cu grijă din carapace și se desfășură. Imediat se stinseră toate zgomotele din sala de tribunal – nu numai vocea tunătoare a lui Pritchard, ci și sunetele tuturor respirațiilor, foșnetul hârtiilor, milioanele de zgomote ale trupurilor de acolo.

Și se simți cuprinsă de un sentiment amețitor de ușurare. Nimeni nu o putea urmări până aici ca s-o aducă înapoi. Era ca una dintre scenele acelea din filmele vechi, unde cineva pune o pernă sau un

palton sub pături, ca să dea impresia că se află în pat și doarme dus, când, de fapt, se furișează afară din casă.

Jess dădu ocol sălii, ferindu-se de razele soarelui care intrau prin luminatorul din tavan. Alex îi spusese că lumina îi făcea rău. Dar Jess nu o simțea ca pe o durere, ci ca pe un fel de presiune: razele strălucitoare păreau niște valuri care îi loveau corpul imaterial și se văzu nevoită să le opună rezistență pentru a putea rămâne pe loc.

Studie câteva dintre portretele pe care i le făceau ziariștii. Majoritatea foarte bune, deși în unele privirea ei goală și plictisită fusese transformată într-una războinică și sinistră. Citi și notițele reporterilor, pe cele scrise normal, nu stenografiate. Cele mai multe conțineau descrieri ale ei sau fragmente, impresii, cuvinte și propoziții disparate care aveau să fie compilate mai târziu. *Ochi morți, ochi reci, ochi împietriți* – scrisese unul. Iar altul subliniase de două ori cuvintele *calm nefiresc*. Probabil că impresia asta o lăsa. Alți reporteri nu scriseseră încă nimic – poate că se păstrau pentru momentul când lucrurile aveau să devină cu adevărat interesante. Presupunând că asta se va întâmpla vreodată.

Jess se simți tentată să cutreiere mai departe, dar probabil că era o idee proastă. Nu era exclus ca Pritchard sau unul dintre judecători să-i adreseze câteva cuvinte, să-i pună o întrebare și nu voia cu niciun chip să-i fie descoperită starea catatonică.

Oare își putea mișca trupul când se afla în afara lui? Își îndoi degetele de la mâna imaterială, sperând că astfel va obține o reacție din partea celor adevărate. Dar nu se întâmplă absolut nimic. Nu se miră, dar se simți puțin speriată, gândindu-se cât de neajutorat îi era corpul atunci când îl părăsea. Se furișă înapoi și intră la loc în el, simțind niște furnicături de ușurare.

Epuizată în urma acestui episod, ridică ochii la ceasul de pe peretele sălii de judecată și își dădu seama că trecuse mult mai puțin timp decât își imaginase ea. Aventura extracorporală, care ei i se păruse un fel de odisee, nu durase decât vreo două minute.

Era secătuită și din punct de vedere emoțional. Experiența îi dăduse un sentiment superb de libertate, însă reintrarea în corpul ei o făcuse dureros de conștientă de faptul că acest sentiment nu era decât o iluzie. Indiferent cât de departe i-ar fi hoinărit mintea, ea va fi în permanență legată de trup.

Era legată și de altele. Pachetul lui Grace o aștepta – lipit în spatele rezervorului din cabina din mijloc – în toaleta de lângă încăperea unde fusese în pauza de prânz. Indiferent dacă îl lua sau îl lăsa acolo, tot ar fi avut de suportat consecințele alegerii făcute.

Într-un final, Pritchard termină și se așează la locul lui. Judecătorii îi întreabă din nou pe reprezentanții acuzării dacă au ceva de spus. De data asta aveau, și așa a trecut o altă oră, în care au desființat, punct cu punct, argumentația lui Pritchard. Iar judecătorii le-au dat dreptate tot punct cu punct.

Pritchard făcuse mai mult de zece întâmpinări separate de-a lungul zilei și nici măcar una nu i-a fost acceptată. Dar nu părea deloc deranjat. Poate unde se gândise mereu că nu aveau nicio șansă să obțină invalidarea primului proces.

Însă atunci când luă cuvântul pentru ultima oară, atitudinea lui părea cumva schimbată. Stătea mai drept, iar tonul îi era mai combativ.

— Onorată instanță, spuse el, mai rămâne doar chestiunea depozițiilor.

— Nu admitem această discuție, spuse LePlastier. Am citit obiecțiile dumneavoastră, domnule Pritchard, dar o asemenea dezbatere s-ar îndepărta extrem de mult de la menirea acestei instanțe de apel, care se ocupă numai de verificarea respectării procedurilor legale, nu de probe sau depoziții, indiferent cât de tare le-ați contesta dumneavoastră.

— Sigur că da, onorată instanță, se grăbi să încuviințeze Pritchard. Numai că eu nu mă refer la depozițiile pe care le-am contestat, ci la mărturiile care nu au fost făcute. În ziua a

douăsprezecea din procesul clientei mele, prietenul ei, John Street – unicul martor ocular al evenimentelor pertinente – a fost chemat să depună mărturie. Spre finalul aceleiași zile, am început să-l interoghez și eu. Însă nu am putut încheia acest interogatoriu, deoarece domnul Street s-a internat în spital chiar a doua zi. Parcă din cauza unor complicații apărute la grefele de piele de la mâini. Și nu a mai fost posibil să-l rechemăm în boxa martorilor în restul zilelor rămase din proces.

Judecătorii îl priveau cu atenție. La fel și reprezentanții acuzării. Lui Jess i se păru că aude cum le pică tuturor fisa.

— Prin urmare, reluă Pritchard, după o pauză de efect, mi se pare firesc ca apărării să i se permită reluarea interogatoriului domnului Street. Altminteri, singura variantă rămasă ar fi să anulați procesul și să o luăm de la capăt, chiar de la uvertură.

Judecătorii se consultară. Pritchard îi așteptă să dea o decizie. Chipul lui era impasibil, dar i se ghicea încordarea în poziția corpului. Paul Levine își sprijinea bărbia în pumn, acoperindu-și gura cu încheieturile degetelor.

— Iar dumneavoastră, domnule Pritchard, îl întrebă judecătorul Foulkes, sunteți de părere că, dacă în mărturia domnului Street ar apărea ceva care să pună sub semnul îndoielii condamnarea clientei dumneavoastră, atunci procesul va fi invalidat?

— Și pedeapsa anulată. Exact, onorată instanță.

— Chiar credeți că acesta ar fi rezultatul? îl întrebă judecătorul Macclehurst.

Pritchard ridică din umeri.

— Probele sunt probe, onorată curte. Ies la suprafață ca uleiul deasupra apei.

Judecătorii se sfătuiră din nou, de data aceasta doar câteva secunde.

— Foarte bine, spuse Foulkes. Este o procedură ieșită din comun, dar trebuie să recunoaștem că situația este una excepțională și nu

credem că există probabilitatea stabilirii unui precedent. Așa că vom permite chestionarea martorului.

— Vă mulțumesc, onorată instanță! spuse Pritchard. În cazul acesta, nu mai am nimic de adăugat. Dacă distinșii mei colegi nu au alte chestiuni de pus în discuție...

Nu aveau. Judecătorii se ridicară. Grefierul strigă:

— Toată lumea în picioare!

Și dezbaterile din ziua respectivă se încheiară.

Jess a fost scoasă din sala de judecată pe aceeași ușă pe unde intrase. Coridorul scurt mirosea acum foarte puternic a dezinfectant, de unde înainte mirosise a praf și ceară de parchet. Se întrebă dacă nu cumva igienizaseră locul unde își luase ea masa.

Acum pleca de aici. Dar peste o zi sau două... Poate că erau suficient. Poate că Paul Levine obținuse deja răspunsurile de care avea ea nevoie. Și putea să câștige acest timp făcând ce i se ceruse.

— Trebuie să mă duc la toaletă, spuse ea, cu voce puțin nesigură.

— Păi, du-te, dacă-ți vine, îi zise Ratner. Dar grăbește-te!

— Cred că am să trec și eu pe acolo, se hotărî Corcoran.

Deschise ușa și intră în toaletă înaintea lui Jess. Și se îndreptă spre cabina din mijloc. Jess intră în cea din stânga și rămase acolo în tăcere, cu spatele lipit de ușă. După ceva timp, o auzi pe Corcoran spălându-se pe mâini și apoi uscându-și-le la aparatul din perete. Se pregătea să audă și ușa de la intrare închizându-se, ca să poată intra ea în cabina din mijloc. Dar se pare că gardiana se hotărâse s-o aștepte.

— Ai de gând să termini, Moulson? o întrebă ea chiar din fața ușii de la cabină.

— S-ar putea să mai dureze puțin, spuse Jess. Cred că sunt cam constipată.

— Te rog, scutește-mă de detaliile astea!

Ușa toaletei scârțâi la deschidere și bubui la închidere.

Jess se mută repede în cabina din mijloc și se încuie înăuntru.

Pipăi în spatele rezervorului și găsi pachetul. Trase de el și avu o clipă senzația că nu îl va putea dezlipi. Dar, pe neașteptate, se pomeni cu el în mână, cât pe ce să-l scape în vasul closetului.

Îl răsuci, studiindu-l cu atenție. Era destul de voluminos, însă mult mai ușor decât ar fi sugerat dimensiunile lui.

Izul de dezinfectant era proaspăt și puternic, copleșitor aproape. Cineva făcuse curat aici în timpul ședinței de judecată. Vreo femeie de serviciu, cu un căruț plin cu perii și pungi și produse de curățat și cu deplină libertate de deplasare între zona restricționată și restul clădirii. Jess putea să pună prinsoare că așa ajunsese pachetul aici.

Și acum? Avea doar trei variante. Să-și lipească pachetul de abdomen, așa cum i se spusese, și să se ducă la gardienele care o așteptau afară. Să-l pună la loc. Sau să-l desfacă, să-i arunce conținutul în WC și să tragă apa.

— Haide, mișcă-te odată! Acum!

Jess tresări puternic. Atât de sonor fusese strigătul lui Ratner că, o fracțiune de secundă, crezuse că femeia era chiar lângă ea.

— Vin, vin, răspunse.

Nu mai avea vreme de gândit. Și cu siguranță nu mai avea vreme să scape de conținutul pachetului. Iar dacă ar fi încercat să-l lipească la loc, în spatele rezervorului, probabil că ar fi făcut ceva zgomot. Așa că urmă instrucțiunile pe care i le dăduseră Loomis și Earnshaw. Își strecură pachetul sub bluza de trening și își lipi de piele capetele benzii adezive.

Înainte de a descuria ușa, își aduse aminte să tragă apa.

Ratner o aștepta afară, cu brațele încrucișate peste piept și cu o privire feroasă în ochi.

— Nu mi se plătesc orele suplimentare, spuse ea.

— Scuze, murmură Jess.

Gardiana o mâna afară, ca pe o vițică proastă. Corcoran venea în urma lor, cu o sprânceană ridicată, ca și cum ar fi vrut să spună că nu înțelegea rostul acestui zor exagerat. Străbătură coridorul și ieșiră

în curtea micuță, unde le aștepta duba.

Dar și Paul Levine.

— Îmi permiteți să schimb o vorbă cu clienta mea? o întrebă el pe Ratner.

— Avem un program foarte strict, îi zise gardiana cu răceală. Va trebui să o faceți prin metodele standard, în timpul orelor de vizită.

— Ei, asta-i! exclamă Corcoran. Nu mai contează câteva minute. Dar să nu vă lungiți, bine?

Ratner o privi cu dezaprobare, dar nu se opuse. Cele două femei se retraseră spre spatele dubei.

Paul se întoarse cu spatele la ele și începu să vorbească în șoaptă, ca să nu poată fi auzit, chiar dacă gardienele se aflau la depărtare de doar doi sau trei metri de ei.

— Cum ți s-a părut ziua de azi? o întrebă el pe Jess.

— În regulă, ridică ea din umeri. Nu mi s-a părut că s-au întâmplat lucruri deosebite.

— Ai fi surprinsă să afli câte s-au întâmplat, îi spuse Paul. Oricum, mâine o să fie altfel. Și mă tem că îți va fi mai greu. Dar n-avem cum să evităm asta.

Pe chipul lui se citea îngrijorarea. Lui Jess îi trecu prin minte să-i povestească despre Grace, dar cum s-o facă? Cu voie sau fără voie, făcea parte dintr-o rețea de traficanți de droguri. Chiar acum avea un pachet lipit de abdomen. Dacă o deconspira pe Grace, se deconspira și pe ea însăși și probabil că și-ar fi ratat orice șansă la apel. Plus că i s-ar fi întâmplat și altele, din moment ce majoritatea deținuților din Goodall implicate în afacerea lui Grace își așteptau judecarea apelurilor sau rejudecarea proceselor. Nu. Nici vorbă. Nu-i putea spune lui Paul.

Tânărul avocat vorbea mai departe – explicându-i la ce anume se referise când îi spusese că ziua următoare va fi mai grea.

— Vrem să recapitulăm absolut tot ce ați spus în depozițiile inițiale tu și cu John Street. Să revedem filmul evenimentelor din

noaptea incendiului. Să le studiem la microscop. Îmi închipui că te va dura să retrăiești o parte din lucrurile astea.

— O să fie bine, îl liniști Jess.

Evident, o minciună, dar una care nu o deranja. Relația ei cu Alex Beech nu se mai rezuma la episodul acela tragic, ci mergea mai departe. Începuse să-și răscumpere păcatele.

Cu o recidivă. Pachetul cu droguri, lipit de pielea ei ca un parazit scârbos. Parcă îl și simțea cum se mișcă și nu-i era greu să și-l imagineze că-i sapă în carne ca să-și facă vizuină.

Făcu un efort să-și alunge gândul ăsta din minte. Alex. Doar Alex conta acum.

— Scrisoarea, îi spuse ea lui Paul. Ai reușit să...

Avocatul expiră cu putere. Ca un oftat. Deloc un sunet încurajator.

— Da, am reușit. Mi-ai cerut să aflu dacă Alex Beech a fost transferat de la o altă școală la cea de pe Planter's Lane. N-am putut obține acces direct la dosare, dar nu există niciun motiv pentru care să ne închipuim că acest transfer ar fi avut loc. Soții Beech locuiau de multă vreme în Orchard Court – s-au mutat acolo cu aproximativ opt ani înaintea ta, când Alex era foarte mic –, iar adresa asta îi plasează în raza școlii de pe Planter's Lane.

— Asta nu-i o dovadă. Nu demonstrează că Alex n-a fost și la altă școală.

— Sunt avocat, Jess. Crede-mă că știu ce poate fi considerat dovadă și ce nu. Nu am terminat ce aveam de spus.

— Scuze. Continuă.

— Mi-ai spus că te interesează o anumite școală – una cu o capră și un steag pe emblemă și cu mottoul *Dum spiro spero*. A fost destul de greu, dar am găsit școala asta. Dar nu-i o capră, ci mai degrabă un miel – Mielul lui Dumnezeu. Se cheamă „Școala Bishop Borley”. Pe vremuri a fost o școală catolică, după care, prin anii optzeci, s-a deschis tuturor confesiunilor. Însă trebuie să-ți spun că există două

motive foarte solide pentru care Alex Beech nu ar fi putut s-o frecventeze. În primul rând, nu se află în Londra, ci în Nottingham.

— Și Alex nu poate să aibă rude în Nottingham?

— Nu *ar fi putut* să aibă, vrei să zici? Probabil că da, murmură Paul, clătinând din cap de parcă nici el nu credea ce spune. Dar este în Bridgeside. O zonă jalnică. Aproape o mahala.

— Ți s-a părut cumva că soții Beech ar face parte din înalta societate?

Imediat Jess regretă acest comentariu, dar o irita direcția în care o apucase discuția și reacționa agresiv. Surâse și ridică din umeri, încercând prea târziu să dea aer de glumă ironiei de neam prost pe care o făcuse.

— Cred că se situează pe treapta mai puțin avută a clasei mijlocii, cum spun politicienii, răspunse cu blândețe Paul. Dar nu asta-i dovada concludentă.

— Bine.

— Dovada concludentă este aceea că Bishop Borley este școală de fete.

Luată prin surprindere, Jess căscă ochii la el.

— Păi... atunci... bolborosi ea. Nu-i...

— Ce să fie?

Tonul lui Paul era tot neutru, dar pe chip i se citea oboseala și, poate, un fel de resemnare.

— Vrei să mă întrebi dacă nu-i posibil să se fi încurcat dovezile? Sau dacă Alex și-a făcut schimbare de sex? Nu, Jess. N-am găsit nimic în sensul ăsta. Și, din moment ce nu mi-ai spus cu toată sinceritatea ce anume cauți, sau de ce, nu am mai putut face nimic altceva.

Jess căută un răspuns. Dar nu mai avea decât adevărul. Din clipa în care sesizase interesul lui Paul față de ea, îl folosise ca să obțină ce își dorea. Nici măcar o secundă nu se gândise la el altfel. *Cred că dumneata ai un efect deconcertant asupra domnului Levine.*

Fără să se gândească, se repezi la el și îl îmbrățișă. În afară de Alex, doar el i-ar fi putut prețui atingerea, numai că, luat prin surprindere, tânărul se crispă și apoi se cutremură puternic. Dar imediat se relaxă, își lipi obrazul de al ei – de obrazul ei desfigurat, unde îi fusese reconstruită fața – și scoase un sunet care semăna foarte mult cu un suspin.

Ratner strigă din spatele lor.

— Nici să nu vă gândiți la asta!

O mână o apucă pe Jess de umăr, dar nu cu asprime.

— Hei! îi atenționează Corcoran. Vino, Moulson! Domnule Nu-Știu-Cum-Te-Cheamă, nu cred că ai dreptul la vizite conjugale.

Ratner deschise ușa dubei și Corcoran făcu un pas în spate ca să-i permită lui Jess să urce. Aceasta rămase neclintită încă o secundă.

— Mulțumesc, Paul! îi zise ea. Mulțumesc pentru tot! Îmi pare rău dacă tu crezi că m-am folosit de tine... Adevărul este că am făcut-o. M-am folosit de tine. N-am vrut, dar... încercam să fac un lucru bun. Să-mi țin o promisiune.

— Nu-i nimic, spuse Paul, tulburat la culme. Nu-i nimic. Mi-a făcut plăcere să te ajut.

— Terminați odată cu futaiul ăsta! zise Ratner.

Se băgă între Jess și Paul, obligându-l pe avocat să se dea înapoi. O apucă de braț pe Jess și o sili să se urce în dubă. Corcoran se sui în urma lor.

— Încearcă să dormi bine la... mai strigă Paul în urma ei.

Dar cuvintele i-au fost retezate odată cu închiderea portierei.

Tot drumul înapoi la penitenciar, prin ținutul de o frumusețe dezolantă al mlaștinilor, Jess nu scoase niciun cuvânt și nici nu-și ridică privirea.

Alex îi ceruse doar două lucruri – să îl reunească cu prietena lui și să afle numele fetei care îi era dușman. Băiatul voia să și le amintească pe amândouă: și pe fata care îl iubise, și pe aceea care îi făcuse rău. Iar Jess dăduse greș în ambele privințe. Nu avea nimic să-i ofere. Nu avea nimic să-i spună.

Iar pachetul ăla lipit de abdomen era o povară aproape la fel de apăsătoare. În loc să se întoarcă la Fellside cu indicii, răspunsuri, revelații, se întorcea cu droguri pentru micuțul imperiu al lui Harriet Grace. Cât de tare te poți îndepărta de mântuire dintr-un singur salt?!

Și nici nu găsea o poziție în care pachetul să nu o deranjeze. Dacă-și încrușișă brațele, l-ar fi ascuns mai bine vederii celor din jur, dar poate că le-ar fi atras atenția faptul că ieșea în relief linia dreaptă de sub bluza de trening. Dacă stătea cu mâinile în jos, se simțea mai dezgolită și lipsită de apărare. Era insuportabil de conștientă de umflătura pe care o făcea pachetul, de colțurile lui drepte, chiar și de greutatea lui – infimă la început, dar acum din ce în ce mai imposibil de suportat.

Avea sentimentul că era împinsă, la modul cel mai propriu, spre o hotărâre pe care nu era pregătită să o ia. Iar atunci când va ajunge la Fellside, nu va mai putea face nimic. Atunci se va pomeni prinsă între Liz Earnshaw și Carol Malaca Loomis – între ciocan și nicovală.

Zidul înalt al penitenciarului le ieși în întâmpinare și le dădu drumul înauntru. Duba se opri, iar gardienele o împinseră pe Jess prin punctele de control ale celor trei porți. La cea exterioară,

Corcoran semnă de venire pentru toate. La cea interioară, un paznic înregistră manual întoarcerea lui Jess, iar funcționara de la birou o înregistrează electronic.

— Ne dați o altă dubă mâine? întrebă Ratner. Asta pute a pișat.

— Atunci nu vă mai pișați în ea, o sfătui funcționara, izbucnind în hohote de râs.

Corcoran i se alătură. Ratner își păstră expresia împietrită.

Cele două gardiene o duseră pe Jess până la Goodall, unde mai trebuiau să treacă prin încă două porți. Într-un final, deschiseră ușa de la sala de bal, unde Jess se aștepta să fie lăsată în pace. Se îndepărtă de cele două femei și se amestecă printre celelalte deținute, aidoma unei bărci de pescuit care se desprinde de remorcher. Dar nu-i merse figura. Ratner o bătu pe umăr și-i arătă scările.

— Marș!

Jess nu se supuse, pentru că nu înțelegea ce i se cere să facă.

— E perioada de socializare, le aminti ea. Cred că... am să rămân aici.

— Ba n-ai să rămâi nicăieri, o repezi Ratner. Din ordinul domnului Devlin.

Jess tot nu pricepea mare lucru, deși ceva lumină parcă începuse să i se facă în minte.

— Dar...

— Ești consemnată în celulă pe toată perioada apelului. Știi cât de populară ești aici, Moulson. Poate cineva o să creadă că ai să ieși mai devreme și o să-și dorească să te împiedice. Așa că o să stai cuminte înăuntru și o să faci nani frumos.

Ratner o apucă strâns de mână și o întoarse, dar cu mai multă răutate decât o făcuse la tribunal.

— Ia vino de mă ajută! îi zise ea lui Corcoran.

Aceasta nu prea înțelegea ce se întâmplă.

— Așa a zis Dennis?

— Da, așa a zis. Apuc-o de mâna ailaltă!

— Scuze, Moulson, murmură Corcoran.

Și, cu toate că nu o strângea de braț la fel de tare ca Ratner, Jess se pomeni prizonieră între cele două femei, care o împingeau hotărâte spre scară. Ratner era cea care impunea ritmul – un fel de marș grăbit. Iar Jess aproape se împiedică înainte să ajungă la primul etaj.

Deținutele din sala de bal se uitau toate la ea, având pe chipuri expresii mai degrabă curioase decât ostile. Pentru multe dintre ele Jess Moulson era deja ceva personal. Le apăruse mult prea des în vise în ultima perioadă.

Iar Jess era mult prea șocată ca să poată gândi, nu că ar fi avut la ce. Ce i se întâmpla ei acum nu era urmarea unei decizii a conducerii, ci a lui Grace. Pentru că Grace trebuia să se asigure că Jess livra marfa la timp și nu avea încredere că o va face cu de la sine putere. Probabil că deja Earnshaw și Loomis își făceau de lucru în apropierea celulei ei, unde vor intra de îndată ce vor dispărea gardienele.

Iar gândul acesta îi întări hotărârea. Poate că se băgase singură în rahatul ăsta, fără să-și dea seama ce face, mânată fie de teamă, fie de pragmatism sau de dorința fierbinte de a rămâne în viață ca să-și facă datoria față de Alex. Numai că acum avea ceva mult mai valoros de dat la schimb. Și o făcu fără să mai stea pe gânduri.

La jumătatea distanței dintre sala de bal și etajul întâi, grăbi mult pasul și se lăsă pe spate în același timp. Astfel, picioarele ei continuau să urce treptele, iar toată greutatea îi era susținută de cele două gardiene.

Împinse din călcâie și se rostogoli peste cap.

Poate că cele două femei ar fi reușit s-o împiedice dacă ar fi bănuțit ce urmează, numai că încercau să o susțină de la mijloc în jos și nu erau atente la ce făcea cu partea superioară a trupului. Jess se rostogoli pe trepte, răsucindu-se în așa fel încât să aterizeze pe o parte, pentru că nu voia să-și rupă coloana. Ridică o mână ca să-și

protejeze capul, cu cealaltă se apucă de burtă, ca nu cumva să se spargă pachetul cu prafuri. Și așa se duse de-a dura până jos, acompaniată de țipătul de surpriză al lui Corcoran și de înjurătura lui Ratner („Rahat!"). Din păcate, nu-și putuse lua suficient elan ca să facă o tumbă corectă, așa că nu reuși decât să alunece pe trepte și să se izbească dureros de podeaua sălii de bal.

Toate femeile de acolo alergară la ea să vadă dacă s-a lovit rău, să-i ofere ajutorul sau doar să fie martore la ceva mai interesant decât cursele de gândaci.

Ratner o înșfăcă de braț ca s-o ridice, dar câteva zeci de voci îi strigară să n-o facă. Ratner ezită și-i aruncă o privire lui Corcoran, care clătina și ea din cap.

— Poate s-a lovit la coloană, spuse Marge Todd. Dacă o miști, poți s-o nenorocești pe viață.

— Sună la infirmerie! îi spuse Corcoran lui Ratner. Rămân eu cu ea.

— N-are nici pe dracu', mormăi Ratner.

— N-avem de unde să știm. Cheamă-l pe domnul doctor.

Ratner lăasă impresia că ar mai fi avut ceva de spus, dar își înghiți vorbele și se duse să îndeplinească ordinul. Jess zăcea pe podea, încercând să pară zdruncinată și confuză. Iar atunci când Corcoran o întrebă cum se simte, nu-i răspunse nimic.

După vreo două minute, apăru în fuga mare Patience DiMarta. Examină nasul spart al lui Jess, se uită la mâna ei zgâriată, după care începu s-o palpeze, căutând și urmele altor lovituri.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— A căzut pe scară, răspunse Corcoran.

— A căzut? se indignă Ratner. Nebuna s-a aruncat singură în cap.

— Îți simți picioarele? o întrebă DiMarta pe Jess.

— Da.

— Atunci, mișcă-le!

Și Jess le mișcă, spre marea satisfacție a infirmierei.

— Ce zici? Crezi că poți să te ridici?

Jess se ridică în capul oaselor, dar încet și cu multe strâmbături și gemete.

— Bine, spuse DiMarta. O preiau eu.

— Dar trebuie să fie consemnată în celulă, se opuse Ratner.

DiMarta îi aruncă o privire neatentă, ca și cum gardiana nu ar fi fost decât un scaun care se apucase să-i vorbească.

— Foarte bine, zise ea.

Și apoi i se adresă lui Jess.

— Hai cu mine! Din câte-mi dau seama, n-ai pățit nimic la picioare.

O ajută să se ridice, iar Jess reuși să joace cu multă credibilitate rolul rănitei care nu mai știe ce înseamnă a merge pe propriile-i picioare.

Dar Ratner nu se lăsă.

— Am ordinele mele. Trebuie să rămână...

— N-am de gând să-ți contest ordinele, îi aruncă DiMarta peste umăr. Dar este rănită. Vine cu mine.

Ratner se afla între ele și ușă și rămase acolo câteva secunde, uitându-se fioros la infirmieră, cântărindu-și opțiunile.

DiMarta îi vorbi rar și foarte clar, de parcă ar fi fost convinsă că are de-a face cu o imbecilă.

— Du-te și citește regulamentul! Caută situații asemănătoare! Chiar nimic nu știi? Dacă pățește ceva, eu trebuie s-o plătesc de bună.

Argumentul era irefutabil. Una dintre cele mai importante sarcini ale infirmeriei era să se asigure că penitenciarul Fellside, conducerea și proprietarii lui erau feriți de orice răspundere în eventualitatea vreunui accident al uneia dintre deținute. Odată cu apariția lui DiMarta în sala de bal, ei îi revenea jurisdicția. Tot ce mai putea face Ratner era să se dea la o parte din drum, ceea ce și făcu acum, în silă și clocotind de furie.

— Vezi că poți? spuse cu asprime DiMarta. Mulțumesc foarte mult!

Sylvie Stock se afla în infirmerie când ajunse DiMarta cu Moulson. Și nu-i pică prea bine.

— Ce caută asta aici? izbucni ea.

— A căzut, spuse Patience. Nu-i nicio problemă, Sylvie. Mă ocup eu de ea.

O puse pe Jess să șadă pe un scaun cu spătar drept, îi dezinfectă zgârieturile de la mână și îi curăță fața de sânge. Încă îi mai curgea puțin sânge din nas, așa că infirmiera îi întinse o batistă din hârtie pe care să și-o țină dedesubt.

— Ar fi bine să te dezbraci, îi spuse ea. Să vedem dacă nu ți-ai rupt ceva.

Jess simți gust de fiere în gură. Momentul deciziei avea propriul gust, unul amar și iute.

— Am nevoie la toaletă, zise ea.

DiMarta dădu din cap.

— Bine. Știi unde este.

— Și aș dori să vorbesc cu domnul doctor Salazar, dacă se poate.

După ce Moulson își târâse picioarele până la toaletă, DiMarta îi aruncă lui Stock o privire lungă, întrebătoare.

— Ciudată reacție! comentă ea.

Sylvie ridică indiferentă din umeri.

— Nu-mi place femeia asta. Dar se întâmplă să antipatizezi pe cineva de la prima vedere. Însă, chiar dacă persoana respectivă a omorât un copilăș nevinovat, asta n-o să-mi afecteze judecata profesională.

— Nu, îi dădu dreptate Patience. Sigur că nu.

— Nu glumesc, se răsti la ea Stock. Sunt infirmieră, Patience. Îmi îndeplinesc îndatoririle de serviciu. Când m-ai văzut tu că nu-mi fac treaba?

— Niciodată, răspunse DiMarta. Ascultă, nu vrei să te duci tu și să-i zici lui Sally că Moulson e aici și că vrea să vorbească ceva cu el?

— Bine, mormăi Sylvie.

Și ieși, trântind ușa după ea.

Nici zece metri nu făcuse pe coridor, că izbucni în lacrimi. Pur și simplu era prea mult. Da, făcuse un lucru îngrozitor, însă fusese doar un accident și nu era corect să se întoarcă și să o tortureze iar și iar. Iar Sally știa totul. Sally ar fi putut să o arunce în șanț fără nicio explicație, oricând ar fi avut el chef.

Iar gândul ăsta era greu de suportat. O aducea la disperare. O împingea până pe marginea unei prăpăstii interioare, de unde întâmplarea sau soarta aveau să-i dea brânci.

Jess intră în toaletă, se încuie pe dinăuntru și se lipi de perete, cu ochii închiși. Atât de sleită de puteri se simțea, că nu se mai putea ține pe picioare. Pachetul de droguri de pe abdomen se impregnase cu fierbințeala corpului ei ca o cărămidă în cuptor. Îi era și frică să-l atingă.

Își ridică bluza de trening și dezlipi banda adezivă, mirându-se că punga din plastic era, de fapt, rece și umedă.

Avu nevoie de multă vreme ca să arunce drogurile în closet. Mai cu seamă pastilele refuzau să ia calea canalului și tot apăreau la suprafață, până când Jess reuși să scape de ele aruncând multe bucăți de hârtie igienică deasupra lor, ca pe niște plase de pescuit.

— Ce Dumnezeu tot faci acolo, Moulson? strigă DiMarta de la ușă.

— Burta, mormăi Jess.

— Ce zici?

— Mă doare burta, spuse ea mai tare. Am diaree. Ies imediat.

DiMarta țâțâi din buze și se duse să-i pregătească un pahar cu săruri de rehidratare.

— Multe mai pătimești, fetițo! se apucă infirmiera să facă conversație.

Spunea vorbele astea oricărei paciente care prezenta simultan mai multe afecțiuni.

Jess trase apa încă o dată și încă o dată, până dispărură complet toate drogurile. Împături bine pungile și le vârî în buzunarul de la pantaloni. După care lăsă să curgă multă vreme apa de la robinet, pentru că asta se aștepta DiMarta să audă. Se spală pe față. Se privi în oglindă. Stropii de apă rece i se prelingeau pe obraji ca niște lacrimi.

O făcuse. Nu mai era cale de întoarcere. Îi declarase război lui

Harriet Grace. Numai că uitase să se înarmeze.

Descuie ușa și se întoarse în infirmerie.

— Ia, bea asta! îi spuse DiMarta, îndesându-i paharul cu săruri în mână. O să te rehidrateze. Și după aia, să-ți scoți hainele. Trebuie să văd cât de lovită ești.

De data asta, Jess o ascultă. Dădu pe gât apa cu săruri. Se dezbracă în spatele paravanului desfăcut de infirmieră și se supuse cuminte consultului. Cu multă meticulozitate, DiMarta căută umflături și vânătăi – *multe* vânătăi erau pe corpul lui Jess, atât mai vechi, cât și foarte noi –, îi testă articulațiile, îi verifică pupilele și îi făcu un control complet.

Nu terminase încă atunci când Sally îi strigă din cealaltă parte a paravanului.

— Eu sunt, Patience. Mi-a zis Sylvie...

— Ies imediat, Philip, îi răspuse DiMarta, singura dintre angajatele de la Fellside care îi spunea pe numele mic doctorului Salazar.

Jess se îmbracă la loc. DiMarta strânse paravanul.

— Am înțeles că ai ceva de vorbit cu mine, spuse Salazar, cu o mină preocupată. Azi a fost prima zi a apelului, nu-i așa? Am văzut la știri. Vrei să-ți dau ceva care să te liniștească un pic?

Jess șovăi. Asta era șansa ei, dar ce urma să spună rămânea bun spus. Iar dacă îi cerea ajutor lui Salazar și el o refuza, nu mai avea nicio speranță.

— Este... este ceva personal, spuse ea.

Și făcu pasul decisiv.

— E vorba despre droguri.

Câteva secunde, secunde foarte lungi și intense, Sally purtă o luptă mută cu sine însuși.

Droguri.

De ce nu? Multe dintre deținutele de la Fellside erau consumatoare sau foste consumatoare de droguri. Și poate că Moulson nici nu vorbea despre drogurile ilegale. Poate se referea la medicamentele pe care i le prescriesese el, din acelea care dau dependență. Sau poate că avea o afecțiune pe care omisese să i-o dezvăluie. Poate că avea o mie de cu totul alte lucruri de mărturisit, de cerut, de divulgat.

Dar expresia de pe chipul ei îl puse în gardă. Și, din senin, se simți îngrozit, fără apărare, în fața privirii ei asimetrice.

— Ce să zic, spuse el, nu cred că eu aș fi persoana potrivită pentru...

— O cunoașteți pe Grace? îl întrerupse Moulson. Harriet Grace, din Goodall?

Sally avu nevoie de un efort supraomenesc ca să nu-și dea de gol spaima. Se duse la biroul lui și se așeză, pentru că îi tremurau prea tare picioarele și nu voia ca DiMarta să bage de seamă.

— Patience, i se adresă el, răsfoind aiurea niște dosare. Te superi dacă te rog să mă lași singur cu domnișoara Moulson câteva minute?

DiMarta îi aruncă o privire șocată. Rugămintea lui era împotriva regulamentului. Mereu trebuia să fie o infirmieră de față când Salazar consulta vreo deținută. Sigur, regula asta nu era întotdeauna respectată din cauza haosului din infirmerie, dar chiar să ceri să fii lăsat singur, când acest lucru nu era permis...

— Oricum trebuia să fac o pauză, spuse DiMarta, pe un ton cam înțepat.

O deranja că Sally nu avea încredere în discreția ei. Își imaginase că au o relație foarte bună. Dar nu mai conta acum. Avea de gând să-și ia tot concediul care îi mai rămăsese pe perioada preavizului, așa că asta era ultima ei săptămână la Fellside. Foarte curând, ea și familia ei vor coborî din avion la Monfortinho, iar mlaștinile din Yorkshire vor deveni doar o amintire îndepărtată.

Când ușa se închise în spatele infirmierei, Salazar se întoarse către Moulson. Aceasta nu se ridicase de pe scaunul din plastic, cu spătar tare, unde o consultase DiMarta. Doctorul se uită la ea la fel cum se uitau pe vremuri creștinii la leii din arenă.

— Despre ce anume... începu el.

— Harriet Grace a vrut să mă folosească pe post de cărăuș de droguri, spuse Moulson. Și o să mă omoare, dacă nu mă ajutați.

Doctorul ridică mâna, încercând să se ferească de informația asta, dar Moulson vorbi mai departe.

— Trebuia să iau un pachet de la tribunalul din Leeds. De la toaleta de acolo. Cabina din mijloc. Cred că le cere asta tuturor deținuților care merg acolo pentru judecarea apelurilor.

— Dar atunci... unde sunt...

— Drogurile? Le-am aruncat la WC chiar înainte să veniți dumneavoastră. Am luat pachetul, dar după aia m-am răzgândit și n-am mai vrut să i-l dau. Din cauza asta am căzut pe scară. Am vrut să pară un accident, dar n-a fost. Nu mi-a venit altă idee. M-am gândit că, dacă mă internați, poate că n-o să reușească să ajungă la mine.

Sally era consternat. Tot ce spunea Moulson umplea golurile din planul pe care îl descoperise, la fel cum ultimele piese dintr-un puzzle îți dau imaginea întreagă. Țsta era marele secret, partea din afacerea lui Grace de care el nu trebuia să afle. Dar uite că acum știa totul. Și, în afară de Grace și Devlin, probabil că era singurul din Fellside care descoperise cum funcționa întreaga rețea de aprovizionare cu droguri.

Dar, dacă Moulson cerea azil politic, își alesese cel mai prost loc din toată închisoarea. Nu o putea ajuta – pentru că și el lucra pentru Grace. Și atunci când avea să afle că Moulson se ascunde în infirmerie, îl va trimite pe Devlin s-o ia de aici, iar el va fi obligat să i-o dea.

— Îți înțeleg problema, bâigui doctorul, cu ochii fugindu-i în toate direcțiile, doar ca să nu se uite la ea. Dar nu pot face nimic pentru tine.

— Vă rog! îl imploră Jess. Internați-mă doar câteva zile, până mă gândesc ce aş putea face în continuare. Am făcut o promisiune. Am promis ceva cuiva care are mare nevoie de mine. Și nu-i nimeni altcineva care să-l poată ajuta, așa că dacă eu...

Își înghiți cu greu nodul din gâtul sfrijit.

— Dacă eu mor, rămâne singur.

— Da, da, înțeleg, spuse Sally.

Nu întrebă cine anume era persoana aceea misterioasă, pentru că bănuia că nu era decât o minciună spusă pentru a da mai multă greutate rugăminții.

— Știu de ce este în stare Grace. Dar nu mă pot implica. Trebuie să te duci la director. Și să-i spui lui tot ce mi-ai spus mie.

— Credeți că m-ar ajuta?

Sally deschise gura, o închise, o deschise iar. Dar nu se auzi niciun sunet.

Dacă te-ar ajuta? Din câte îl cunosc eu, nu. O să-ți zâmbească și n-o să ridice niciun deget. Așa gândea, dar nu apucă să-i împărtășească și lui Moulson părerea lui, pentru că, exact în momentul acela, ușa se dădu de perete și în infirmerie intră Devlin.

Acesta nici nu-l băgă în seamă pe Sally, ci se uită drept la Moulson, deloc mirat s-o găsească aici. Probabil că îl anunțaseră Ratner sau Corcoran. Sau citise procesul verbal al incidentului.

— Trebuie s-o duc înapoi în celulă, anunță el. Dacă ți-ai terminat treaba cu ea.

Se îndreptă spre Moulson, cu mâna dreaptă întinsă.

Iar asta a fost picătura care a umplut paharul, dacă mai era nevoie de încă una. Siguranța lui Devlin. Certitudinea lui că o va găsi pe Moulson în infirmerie dovedea că se simțea stăpânul ei și că doar el hotăra ce avea să se întâmple mai departe cu ea.

Așa că Sally i se puse în drum. Bine că nu a fost vorba decât de un singur pas, pentru că doctorul nu se simțea în stare de o călătorie mai lungă.

— Nu, zise el. Nu am terminat. Nici vorbă. Îmi pare rău, Dennis. Deținuta aceasta are un traumatism suspect și o țin peste noapte aici ca să o putem supraveghea.

Devlin lăsa impresia că tocmai călcase într-un rahat de câine și rahatul îl scotea tot pe el vinovat.

— Ce?!

— Am internat-o, spuse Salazar.

— Externeaz-o!

Moulson se uita la ei cu ochi mari, speriați. Devlin năvălise aici ca s-o ducă la Grace, fără să apeleze la vreun pretext sau subterfugiu. Iar doctorul care stătea între ei doi era cea mai sfărâmicioasă stâncă din lume.

— Cabinetul meu, decizia mea, Dennis! nu se lăsă Salazar.

— Ascultă bine la mine, Sally! îi zise Diavolul. Te înșeli amarnic!

— Cum spui tu, însă aici contează doar opinia mea medicală. Posibil traumatism. Așa am scris în registru și așa rămâne.

Acum ochii lui Devlin aruncau flăcări spre doctor: obstacolul de care trebuia să se ocupe înainte de orice altceva. Puse mâna dreaptă pe mânerul bastonului.

— Traumatism, zici? Ești sigur?

— Nu. Dar nici nu trebuie să fiu. O țin sub observație.

Cu mișcări încete, foarte încete, Devlin își desfăcu bastonul de la centură.

Sally scoase un hohot răgușit de râs.

— Ce ți se pare nostim aici?

— Că tu îți imaginezi că o să mă sperii cu bățul ăla, spuse Sally cu voce pițigăiată și încordată. Ai de gând să ne omori pe amândoi, Dennis? Să ne terciuiești creierii chiar în clădirea administrației? Nu cred că-i o idee prea bună.

Devlin ridică bastonul așa cum un profesor ridică indicatorul ca să arate ceva la tablă. Sally încremeni, însă Diavolul doar îl lovi ușurel pe umăr.

— N-am zis că o să bat pe cineva, spuse el cu răceală. Traumatism. Bine. Tu ești doctorul, Sally. Tu trebuie să iei în calcul toate riscurile. Ai făcut-o, da? Ai cântărit bine riscurile?

Sally privi în ochii celui alt bărbat o secundă mai mult decât ar fi trebuit. Văzu furia care clocotea acolo și aproape își pierdu cumpătul.

Dar tot reuși să răspundă. Nici el nu știa cum, dar reuși.

— Da.

— Atunci, mă bazez pe tine.

Și Diavolul își agăță bastonul la loc, la centură. Îi mai aruncă o privire ciudată lui Moulson și apoi se răsuci pe călcâie și ieși din infirmerie.

Sally se repezi la toaletă, unde-și vărsă mațele în chiuvetă. Și tot vărsă, până când din el nu mai ieși decât o zeamă clară, ca saliva.

— Mulțumesc! îi spuse Moulson din spate.

— Încuie ușa! îi ceru Sally, cu glas înfundat.

— N-am cheia.

Fără să se întoarcă spre ea, doctorul vârî mâna în buzunarul de la halat, scoase cheia și i-o întinse. Nu voia să fie văzut atât de murdar și umilit. Îi numără pașii până la ușa infirmeriei. Auzi cheia învârtindu-se în broască.

Un gest simplu, nimic mai mult. Ca un fel de superstiție. Ca atunci când arunci sare peste umăr sau bați în lemn. Pentru că nu ușa aia îi va ține departe pe Devlin și Grace. Căci Devlin era

gardian-șef în Goodall și avea o cheie universală, care se potrivea la toate ușile de aici. Nu, îi va ține departe faptul că infirmeria se afla în clădirea administrației. Nu poți comite o crimă aici. Ar fi nebunie curată.

Dar nici să trăiești aici nu poți. Nu pe termen nelimitat. Iar în cazul lui Sally, nu peste ora opt. Atunci i se termina programul.

Devlin se duse direct în celula lui Grace ca să-i spună acesteia ce se întâmplase. Că o avusese pe Moulson chiar în fața lui, dar nu o putuse lua de acolo. Nu era deloc bucuros că va trebui să facă asta și a fost încă și mai puțin entuziasmat de reacția lui Grace care, bineînțeles, dăduse vina pe el.

— Salazar? strigă ea. Salazar te-a trimis la plimbare? Păi, omul ăla e ca o bezea prea arsă, Dennis!

N-avea cum s-o contrazică. Oricât de moale și rotund era doctorul, întotdeauna avusese și o latură mai ascuțită. Exact ca o bezea. Ușor de sfărâmat, dar tot te înțepa în gingii. Devlin se abținu să mai comenteze, pentru că atunci Grace l-ar fi acuzat că își caută scuze. Așa că spuse:

— O să mă ocup de Sally la momentul potrivit. Întrebarea este ce vrei tu să faci în privința lui Moulson.

— Nimic, răspunse Grace.

Își scoase iPod-ul și începu să-i studieze meniul. Devlin înțelese că urma să audă muzică simfonică.

— Nimic? Vorbești serios? Face mișto de noi!

— Poate. Dar nimeni nu se atinge de niciun fir de păr din capul ei până nu aflu dacă a luat pachetul.

— Și dacă nu?

— Atunci, o să se ducă altcineva să-l ia. Așa cum s-a întâmplat și data trecută.

Conectă iPod-ul la boxe, din care începură să răsunе acorduri ascuțite de viori.

— Altcineva? Nu te ascunde după cuvinte, Grace! Spune-o! Despre mine e vorba.

— Evident, răspunse ea. Am mai discutat asta. Oricine altcineva ar putea face niște asocieri care să nu ne convină.

— Bine, dar nu pot în seara asta. Sunt de serviciu. Nu am cum să plec atâta timp de la post.

— În regulă. Fiecare lucru la timpul lui. Deocamdată să vedem ce are de zis duduia în apărarea ei. La cât termină Salazar?

Devlin știa pe de rost programul tuturor angajaților și-i răspunse fără să stea pe gânduri.

— La opt.

— Nu s-a trecut cu ore suplimentare?

— Nu.

— Atunci scăpăm de el pe la și un sfert. Cine-i infirmiera de noapte?

— Stock.

Pricepuse unde bate Grace și spuse fără să mai aștepte următoarea întrebare:

— O cunosc destul de bine. Cred că o putem atrage de partea noastră.

— Pe bune? Cu toate riscurile?

— Mă ocup eu. Firește că n-am să-i spun mai multe decât trebuie să știe. Și după aia o să-și țină gura, pentru că o să ne fie complice. N-o să aibă încotro.

Grace răsuci în minte propunerea pe toate fețele. Apoi dădu din cap.

— Merită să încercăm. Nu avem prea mult timp înainte de stingere. Deși întunericul ne poate ajuta.

Și îi împărtăși lui Devlin planul ei. Cel mai greu lucru era s-o scoată pe Moulson din infirmerie și s-o aducă în Goodall. Stock (presupunând că o vor putea convinge) va fi persoana care se va ocupa de asta îndată după plecarea lui Salazar. Lizzie și Carol vor prelua „marfa” la intrarea în Goodall. Nu mai aveau nevoie decât de un gardian care să fie măgărușul, iar acesta nu putea fi Devlin, pentru că Moulson nu avea încredere în el.

Lui Devlin îi plăcea foarte mult planul acesta – mai cu seamă

faptul că el nu era implicat în mod direct. Îi spuse lui Grace că este de acord și că va face tot ce trebuie.

— Mă bucur, spuse Grace.

Devlin avu impresia că detectează o notă de sarcasm în tonul ei, dar nu era momentul să dea frâu liber reproșurilor. Grace era conștientă că are nevoie de el. Poate că acum era șocată pentru că-i permisese lui Sally să scape basma curată după ce se purtase cu el în halul ăla, dar mai bine să-l judece după ce va vedea ce va păți doctorul.

Își luă la revedere și se duse să o caute pe Sylvie Stock. Dădu peste ea în aripa Franklin, unde infirmiera se prefăcea că face inventarul punctului de prim ajutor. De fapt, se ascundea de Jessica Moulson și de îngrozitoarea perspectivă de a-și petrece o noapte întreagă în compania ei.

— Vreau să-mi faci un serviciu, îi zise el direct.

— Nu sunt într-o dispoziție prea generoasă, îl avertiză Sylvie.

Dar, atunci când el îi explică despre ce anume era vorba, infirmiera se răzgândi pe loc.

În infirmerie, Sally tocmai îi povestea lui Jess Moulson cum murise Naseem Suresh.

Nu-i mai spusese nimănui ce știa și nici ei nu intenționase să-i spună. Pur și simplu așa s-a întâmplat. Erau singuri în infirmeria încuiată. Sally comandase de mâncare de la cantină – o singură porție, pentru că un singur pat era ocupat. Și au împărțit-o.

Amândoi erau sub asediu, așa că trebuiau să se apere reciproc. Stăteau unul lângă celălalt, pe marginea unui pat din salonul de carantină, și au început să-și destăinuie totul, ca doi copii, legați printr-un pact infantil. Scurpă în palmă și spune să mori tu.

— N-am avut niciodată curaj, spuse Sally. Cred că a avea curaj înseamnă să știi cu ce te confrunți și totuși să nu te oprești din drum. Bine, la fel poți să faci și dacă ești tâmpit sau încrezut... dar nu-i același lucru. Iar eu am fost tâmpit și încrezut cum nici nu poți să-ți închipui. Așa că, atunci când Naz a venit la mine și mi-a zis că vrea să îi toarne pe cei care făceau trafic cu droguri în blocul G, i-am spus că am s-o ajut cum pot.

— Dar de ce a venit la tine? îl întrebă Jess.

Primejdia prin care trecuseră o convinsese să renunțe la pronumele de politețe.

— Pe vremea aia eram cineva în locul ăsta. Sincer, aveam o gură foarte mare. În scopuri bune. Mă văitam mereu că lucrurile nu erau așa cum trebuie. Făceam tâmbălău când descopeream nereguli. Mi se părea că am o menire aici. Că aș putea să vindec bolile sistemului în mod holistic. Știi tu, minte și trup și spirit și tot restul, fără nicio limită. Mulți gardieni mă detestau, dar mie nu-mi păsa câtuși de puțin. Și se vorbea despre mine. Așa că a fost un lucru normal ca Naz să mă caute.

Clătină din cap, copleșit de o amintire dureroasă.

— Nu mi se părea deloc imposibil. Așa puteam face curat în tot penitenciarul. Știu că acum ți se poate părea greu de crezut.

— Tocmai ce l-ai dat afară pe Dennis Devlin, îi aduse aminte Jess. Sunt în stare să cred orice.

Însă Sally era cufundat în trecut și nu o auzi.

— Naseem... spuse el. Naseem era curajoasă. Vedea în Goodall niște lucruri care-i aminteau de rahatul pe care fusese nevoită să-l îndure în libertate. Unchiul ei o obligase să se prostitueze. Cică taică-său îi datora bani. La paisprezece ani își vindea trupul ca să plătească datoriile familiei – poți să-ți închipui așa ceva? Și la un moment dat poliția a făcut o razie în bordelul unde era ea și a crezut că o s-o salveze. Dar le-au arestat pe toate fetele. Și le-au tratat de parcă ele erau infractoarele. Și au zis că prostituatele intrate ilegal în țară vor fi deportate. Iar restul vor ajunge la pușcărie. Atunci a sărit Naz să-l bată pe unul dintre polițiști. I-a tras una în cap cu o veioză, de i-a spart falca.

— Remarcabilă fată! șopti Jess, pe jumătate șocată și pe jumătate căzută în admirație.

— O, da! recunosc Sally. Ei, și Liz Earnshaw era îndrăgostită de ea. Asta spune ceva despre robustețea ei, nu crezi? Dar Naz avea... nu știu cum să explic. Știa cum trebuie să fie lucrurile. Nu putea să sufere nedreptatea. Înșelătoria. Abuzul, de oricare fel. Și uite așa a venit într-o zi la mine și mi-a spus că e pregătită să spună tot ce știe. Cunoștea până în cele mai mici detalii tot ce se întâmpla în Goodall. Și voia ca eu să discut cu directorul ca să-i ofere o înțelegere.

— Să i se reducă pedeapsa?

— Nu, nu asta. Nici vorbă. Voia doar să i se garanteze că, dacă vorbea, va fi pusă sub protecție până la proces. Ca să poată depune mărturie. Și i-am zis că firește că așa se va întâmpla. Și m-am dus la Scratchwell. Nu am pomenit niciun nume, doar l-am întrebat ceva. Dacă o deținută se apucă să spună ce știe despre lucrurile care se petrec aici, cum anume are el de gând s-o protejeze după aceea?

— Și?

Lui Sally i se gârboviră brusc umerii și îi căzură colțurile gurii.

— Naseem a murit în aceeași noapte. Au ucis-o la dușurile de la etajul al treilea din blocul G. Și după aia a venit la mine Dennis Devlin și mi-a zis că dacă spun vreodată cuiva despre halucinațiile alea ridicole ale lui Naz, atunci el o să mă pârască la director că fur medicamente din stocul infirmeriei.

Moulson se încruntă. Nu pricepea.

— Dar de unde a știut Devlin? Despre Naseem, vreau să zic. Și directorul...

— Directorul este un dobitoc patentat. Dar nu știu ce să-ți răspund. L-am rugat să nu vorbească cu nimeni și nu pomenisem nimic despre Naz. Iar el m-a asigurat că mă pot baza pe discreția lui. Și a mai zis că n-o să vorbească cu nimeni de aici. Absolut cu nimeni. E greu de crezut că s-ar fi dus drept la gardianul-șef din blocul G ca să-l informeze că pe moșia lui se desfășoară afaceri necurate.

— A mai știut și altcineva?

— Nu. Nimeni. Deci tot Scratchwell trebuie să fi fost. Probabil că-i și mai prost decât pare. Cred că a zis „o deținută” și Devlin a știut imediat la cine se referă. Poate Grace stătea deja cu ochii pe ea.

Sally lăsa impresia că va începe să plângă. Jess puse mâna pe umărul lui.

— Oricum ar fi fost, nu s-a întâmplat din vina ta.

— Nu știu. Poate că ar fi fost mai bine să mă duc mai întâi la presă. Să dau publicității toată tărașenia ca să-i fac să se gândească de două ori înainte de a...

Ridică din umeri. Încet și cu multă tristețe.

— Dar nu asta-i problema.

— Dar care?

Și acum doctorul chiar izbucni în plâns. Lacrimile mari și unsuroase i se rostogoleau pe obraji, una după alta.

— M-aș fi putut folosi eu de lucrurile pe care mi le dezvăluiseră Naz. Aș fi putut vorbi eu. Dar n-am făcut-o. N-am scos niciun cuvânt. După ce Devlin a plecat din infirmerie în ziua aia, mi-am dat seama că... mi-am dat seama că singurul motiv pentru care nu m-au omorât și pe mine era că mă pot șantaja. Altminteri, mi-ar fi făcut și mie felul.

Doctorul se șterse la ochi cu podul palmei. Nu reuși decât să și-i înroșească mai tare.

— Nu pot să-ți spun cum a fost, murmură el. Am văzut-o. Am văzut ce i-au făcut. Și, în loc să-mi spun că trebuie să dea socoteală pentru asta, mi-am zis că aș fi putut să fiu eu în locul ei. *Încă* aș mai putea să fiu eu.

Mișca mâinile prin aer, desenând ceva ce vedea în amintirile lui de atunci.

— Era... Nu doar că au omorât-o. Dar au și umilit-o. I-au înfășurat corpul în hârtie igienică, doar ca să arate... ca să demonstreze că este un căcat. O informatoare. Ca nimeni să nu-i mai ia apărarea după aceea. Ca nimeni să n-o jelească.

— Earnshaw a jelit-o.

— Earnshaw a înnebunit. Nu-s sigur că-i același lucru. Știi ceva? Acum îmi doresc să fi fost al meu cadavrul ăla de la dușuri.

— Sally...

— Nu, nu-mi doresc să mor. Nu-i vorba de autocompătimire, ci... Mă gândesc la consecințe. Dacă muream eu, atunci Naz ar fi mers mai departe și ar fi făcut ce trebuie. Nu i-ar fi lăsat să-i bage pumnul în gură. Lucrurile s-ar fi desfășurat... cu totul altfel.

Rămaseră tăcuți câteva minute, după care Jess îi povesti lui Salazar despre Alex Beech. Despre misterul pe care avea de gând să-l dezlege. Nu-i mărturisi că promisiunea o făcuse unei fantome, dar îi spuse că asta era motivul pentru care nu putea accepta să fie cărăușa de droguri a lui Grace.

— Am prea multe de pierdut. Dacă sunt găsită nevinovată, dacă

se dovedește că nu eu am comis crima asta, dar se află că am ajutat-o să introducă droguri în...

Sally îi zise că o înțelege. Tot o jumătate de adevăr, ca atunci când îi spusese ea că nu era vinovat de moartea lui Naseem. Fiecare dintre ei își dădea seama că celălalt încearcă să iasă dintr-un iad emoțional. Și fiecare îi oferea celuilalt ce-și dorea cel mai mult în momentul acela – lucru recomandat atât de Brian Pritchard, cât și de doamna pastor Afanasy: prezumția de nevinovăție.

La ora opt, Sally a fost obligat să plece. Să iasă din tură, să părăsească incinta – asta era regula. Dacă nu semna de plecare, ar fi început să-l caute. Dar o va găsi pe infirmiera Stock, care era în tură de noapte, și se va asigura că știe care era situația lui Moulson.

— N-o să te ia nimeni de aici până mâine-dimineață. Și poți să te duci direct la tribunal, fără să mai intri în Goodall, iar eu voi fi din nou la serviciu când te vei întoarce.

Jess îi mulțumi și îl îmbrățișă în fugă, luându-l pe Salazar prin surprindere. Nu știa cum să reacționeze, așa că o bătu, stânjenit, pe umăr.

— Ne vedem mâine, îi promise el și plecă să o caute pe Stock.

Jess încuie din nou ușa după el și se întinse pe pat, deasupra așternuturilor. Respiră ușor de câteva ori ca să-și vină în fire.

Apoi își părăsi trupul și porni în căutarea lui Alex.

Acum nu îi mai era teamă să cutreiere prin curentul de amintiri, de-a lungul unui țărm, de care se loveau valurile trecutului. Acum nu mai simțea decât ușurare. Era ca și cum s-ar fi întors acasă, sau cel puțin într-un loc care o cunoștea și o primea înapoi cu dragă inimă; un loc asemenea unui paradis al copilăriei, asemenea unei căsuțe dintr-un copac sau al unei cazemate din perne. Locul Celălalt.

Își surprinse propriul chip reflectat în lumea prin care trecea, ecouri stinse ale plutirii ei printr-un aer care nu era aer sau pe deasupra unei ape care nu era apă, ci femeile din Fellside care se

gândeau la ea. Majoritatea nu dormeau încă, dar își întorseseră ochii interiori către Moulson, care trecea prin fața ferestrelor mici ale sufletelor lor. Îndreptându-se spre noaptea unde trăiau cu toate.

Te-ai rănit, spuse Alex.

Nici nu-și dăduse seama când apăruse lângă ea. Surâzând, se întoarse să-l salute, dar chipul băiatului era împietrit.

Puțin. Ai văzut?

Nu. Văd acum pentru că tu îți aduci aminte. Ai căzut pe scară. Puteai să mori.

Spuse băiatul cel mort, încercă ea să glumească.

Dar o apăsau multe lucruri și nu reuși să-i susțină privirea. Știa că lui Alex nu-i plăcea să fie presat și exact asta trebuia ea să facă acum. Sau să bată în retragere, la fel cum o făcuse Salazar în urmă cu doi ani.

Dar a ținut, îi spuse ea. Cel puțin o vreme, Grace nu mai poate să pună mâna pe mine.

Pe bune?

Alex ridică ochii la ea și o atinse pe mână. O mână care acum părea mult mai reală: începuse să se adapteze la acest mediu.

Pe bune, îl asigură ea.

Îi povesti câte ceva din aventurile zilei. Cum traversase cu duba ținutul mlăștinos ca să ajungă la Leeds, cum stătuse în sala de judecată în vreme ce avocații îi dezbăteau viitorul. Orice, doar să amâne cât mai mult momentul când îi va spune ce știa.

Dacă vei câștiga procesul înseamnă că vei pleca de aici? o întrebă el.

Da. Poate. Mai pot interveni și alte lucruri. De exemplu, ar putea spune că mă fac vinovată de o infracțiune mai mică. De omor din culpă, în loc de omor calificat.

Și asta ce înseamnă?

Înseamnă că tot eu te-am omorât, dar nu am intenționat s-o fac. Dacă asta e concluzia la care vor ajunge, mă vor trimite înapoi, dar îmi vor reduce pedeapsa. Și îmi vor da drumul într-un an sau doi sau cinci.

Cât timp vorbise, Alex nu-și dezlipise ochii de la ea. Dar acum își feri iarăși privirea, ca să se uite la pământul care nu era pământ.

Și după ce ieși de aici, o să te mai întorci să mă vezi?

Am să gădesc o modalitate prin care să te iau cu mine, îi spuse Jess cu hotărâre. Așa o să fac, Alex. Și am promis deja. Nu cred că ne-am găsit din întâmplare unul pe celălalt. Cred că așa a trebuit să fie. Și, indiferent ce va urma, voi face ce am spus.

Nu putea să pretindă o introducere mai bună. Își zugrăvi o imagine în minte: un lucru pe care nu-l văzuse niciodată, dar pe care l-ar fi recunoscut dintr-o mie. Un ecuson roșu pe un blazer negru. Mielul lui Dumnezeu, sacrificiul dovedit a fi Calul Troian pentru mântuirea Omului. Alex își amintea o capră și un steag, dar aceasta era o greșeală pe care ar fi făcut-o orice copil. Iar copiii au fost sacrificați de mii de ori în mii de locuri.

Ți-aduci aminte de asta? Îl întrebă ea.

Da. Normal.

Mi-ai spus că era ecusonul școlii tale. Și că mottoul era Dum spiro spero. Cât mai respir înseamnă că sper.

Alex clătină cu putere din cap.

Nu-i așa. Domnișoara Loach ne-a zis că înseamnă „Unde-i viață acolo e și speranță”.

Nu mai spune? Și ce altceva v-a mai zis?

Că Cicero a zis chestia asta. Cicero era un avocat din Roma antică și a spus vorbele astea într-un proces de crimă.

Evident că într-un proces de crimă le-a zis, își spuse Jess. Unde altundeva?

Domnișoara Loach te striga pe numele mic sau pe cel de familie? Îl întrebă ea acum.

Încerca să folosească un ton indiferent, vag curios, dar firește că băiatul îi putea citi gândurile. Așa că descoperi imediat scopul din spatele întrebării.

Și Jess își dădu seama că nu se mai afla lângă ea. Se întoarse și-l

văzu că se oprise și se uita foarte serios la ea.

Nu-mi aduc aminte.

— Nu-i nimic.

Îi întinse mâna, chemându-l alături de ea, dar băiatul nu se mișcă din loc.

Ce încercai să faci, Jess? Să mă atragi într-o cursă? Crezi că te mint sau îți ascund ceva?

— Nu! Nu, Alex! Nici vorbă de așa ceva.

Atunci, ce?

Jess își luă inima în dinți. Îi va fi tare greu să explice ceva ce nici ea nu înțelegea prea bine. Dar singura cale de a afla adevărul era prin această discuție.

— Mielul și steagul și cuvintele de pe emblemă, Alex. Toate aparțin unei școli de fete.

Și?

— Și atunci, cum să fi mers tu la școala aia? Ai fost fată în vreo viață anterioară?

Poate.

— Cum?

Jess izbucni în râs. Cu siguranță că Alex glumea.

Poate. Da. Cred că am fost. Cred că am fost fată până ai apărut tu.

— Dar... dar... se bâlbâi Jess. N-are niciun... De ce n-ai pomenit niciodată despre asta?

Mi-a fost frică.

Tonul lui Alex era plat, fără inflexiuni.

Mi-am adus aminte și de alte lucruri, dar n-am vrut să te superi pe mine, pentru că tu mă plăceai doar pentru că îți imaginai că eu sunt el. Și am fost el. Dar am fost fată mereu. Tu m-ai transformat în băiat atunci când te-ai uitat la mine.

Atât de convins era de ce spune, încât Jess nu știa cum să-l contrazică. Și totuși încercă:

— Alex, tu mi-ai zis...

Nu. Nu ți-am zis nimic, Jess. Tu ai zis. Tu mi-ai zis că mă cunoști. Și eu nu știam cine sunt, așa că te-am crezut. Dar arătam cu totul altfel înainte de venirea ta. Eram... nu eram deloc așa ca acum. Tu m-ai făcut ce sunt!

Jess se clătină puternic. Doar datorită faptului că nu se afla în trupul ei adevărat reuși să se țină pe picioare. Minte-i alerga înnebunită de colo-colo. Îi auzise vocea înainte de a-l vedea prima dată – o voce subțire, limpede, ca de copil. Dar toate vocile copiilor seamănă între ele. Până nu ajung la pubertate, n-ai cum să deosebești un băiat de o fată doar ascultându-le vocile și fără să-i vezi cum arată. Iar apoi, când l-a zărit în cele din urmă, nu era decât o siluetă, luminată din spate de curcubeul de lumini ale lumii din vis. Și după aceea, treptat, chipul lui a devenit mai clar... și mai clar... pe măsură ce ea...

Pe măsură ce ea îl *desena* cu mintea ei, la fel cum desenase și trupul ăsta șubred pe care-l purta acum. La fel cum îi pusese lui Tish aripi și un colier magic.

Imposibil! Dar care era alternativa? Că domnul și doamna Beech au falsificat actul de naștere al fiicei lor? Și au îmbrăcat-o ca pe un băiat? Și au crescut-o ca pe un băiat? Și au spus zilnic și lui și lumii întregi că era băiat? Și după aia l-au trimis la o școală pentru fete?

— Dumnezeule mare! șopti Jess. Alex...

Dar Alex studia îngrijorat peisajul fractal din jur.

— Ce s-a întâmplat?

Vine cineva.

Pe neașteptate, lumea nocturnă se cutremură. Ba nu, Moulson însăși se cutremura, trunchiul ei era zguduit de fiori care o făcură să se clatine și să-și piardă echilibrul.

Încercă să se retragă, pentru că se simțea înșfăcată de o forță pe care nu o înțelegea și căreia nu i se putea opune. Însă aceasta refuză să-i dea drumul.

— Alex! strigă ea.

Dar fusese cumva răsucită și ajunsese cu spatele la el. Așa că

trebui să-și întoarcă mult capul, dar nu mai zări decât o siluetă neclară, înceteșată, fără trăsături. Iar forma aceasta neevoluată pâlpaia și se schimba cu fiecare secundă care trecea. Jess nu-și mai putea da seama dacă era băiat sau fată. Nici măcar dacă era ființă omenească.

Și atunci se auzi o voce:

— Moulson! Haide! Trebuie să pleci.

Cineva o apucă de braț. Și o trase tare.

Și o ridică așa cum ridici un pește agățat în cârligul de la undiță.

După o scurtă discuție cu Devlin, Sylvie Stock se întoarce în fuga mare la infirmerie. Voia ca povestea asta să se termine cât mai repede. Dar, pe drum, apucă să se gândească mai bine și încetini pasul.

La ora opt Sally trebuia să-și termine programul, iar regulamentul spunea că nu are voie să mai rămână după aceea. Prin urmare, Stock nu trebuia să ajungă mai devreme de opt și cinci. Sau mai bine ar fi fost să găsească un loc de unde să observe ieșirea și să nu se ducă la infirmerie până nu l-ar fi văzut plecat.

Așa că alege sala Goldstein, cunoscută și sub numele Sediul Bigoților. În vreme ce clădirile cu celule din penitenciarul Fellside purtau nume de femei cu realizări deosebite în domeniul științei, sălile de ședințe din clădirea administrației purtau nume de romancieri, poeți sau dramaturgi. Stock habar nu avea din care categorie făcea parte Goldstein și, din câte auzise, nici vreun alt membru al personalului nu avea idee. Încăperea își dobândise cel de-al doilea nume pentru că era cea mai spațioasă dintre aceste săli și nimeni nu avea voie să convoace o ședință acolo, cu excepția lui Scratchwell Salvatorul, preaiubitul și evlaviosul lor lider.

Ce o interesa însă pe Sylvie atunci era faptul că Sediul Bigoților avea ferestre foarte mari, care dădeau spre locul unde se afla biroul la care angajații semnau de venire și de plecare.

Fără să aprindă luminile, Stock a așteptat în sala aceea până când l-a văzut pe Sally. Doctorul nu se grăbea deloc să plece și a pălăvrăgit câteva minute bune cu gardianul de la birou, măcinându-i nervii infirmierei până când, într-un final, a semnat în registru și a pornit spre poarta principală. Dar chiar și atunci parcă a mai ezitat. S-a uitat la ceas, apoi s-a uitat în urmă, spre coridorul de pe care venise. Mda, uită-te până nu mai poți, îi zise Sylvie în gând. Mă duc

când sunt gata.

Teoretic, predarea schimbului trebuia să se facă în persoană, numai că infirmierele nu prea respectau acest ritual. Infirmeria se afla în clădirea administrației, mai bine păzită decât trusoul unei călugărițe, plus că în Fellside forfota nu înceta niciodată. Așa că nu era un lucru ieșit din comun ca doctorul să plece fără să dea ochii cu infirmiera care asigura tura de noapte. Numai că în seara asta, dădea semne că și-ar fi dorit să predea serviciul așa cum trebuie, adică voia să o pună la curent pe Stock în legătură cu situația lui Moulson și să se asigure că infirmiera înțelege mesajul. Asta nu se va întâmpla în niciun caz. Îl urmărea pe Sally cu un soi de satisfacție ușor vindictivă, ba chiar îi făcu un semn cu mâna pe la spate atunci când doctorul renunță s-o mai aștepte și trecu pe lângă postul de pază. Imediat poarta de acces se încuie în urma lui.

Sylvie mai rămase câteva minute în sala de ședințe, ca nu cumva Salazar să se răzgândească din nou. După care își abandonă poziția de lunetist și coborî. Se simțea absurd de agitată. Dar nimic din ce trebuia să facă în noaptea aceea nu contravenea regulamentului. Tocmai din cauza asta nu voise să dea ochii cu Sally și să preia oficial tura. Pentru că, dacă ar fi făcut-o, atunci el i-ar fi înmânat raportul de activitate, în care s-ar fi aflat numele lui Moulson. Așa cum stăteau lucrurile acum, putea spune că are cunoștință doar de cele văzute cu propriii ochi.

Dar nici nu ajunsese bine la piciorul scării, că auzi cum o strigă cineva. Sally îi jucase o festă. Ieșise prin poarta de acces, dar se oprise în partea cealaltă. O mai strigă încă o dată și-i făcu semne cu mâna.

— Sylvie! Aici!

Stock se gândi să meargă mai departe, dar era evident că-l văzuse. Privirile li se întâlniseră.

— Mă grăbesc, Sally, îi strigă și ea. Intru de serviciu.

— Da, dar trebuie să ți-l predau! nu se lăsă el. Și mai trebuie să-ți

spun ceva.

Stock ezită, dar nu avea cum să se mai eschiveze. Dacă se răsucea și o lua la fugă, Sally s-ar fi putut întoarce. Așa că se apropie de poartă și-i ceru să-i spună repede ce are de spus.

— Am internat-o pe Moulson pe perioada nopții, o anunță el. Traumatisme suspecte. Trebuie să rămână aici. Nu vreau să se întoarcă în celulă până mâine-dimineată, chiar dacă dă semne că s-ar simți mai bine.

— Am eu grijă, spuse Stock.

— Promite-mi, Sylvie! Este foarte important.

Și Sally băgă brațul prin grilajul porții și-i atinse mâna. *Iisuse!*

— Bine, repetă ea. Ți promit, Philip.

Îi folosise numele mic – lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată – doar ca să înceteze odată. Doar ca să-l facă să plece și s-o lase în pace. Și tertipul acesta funcționează, dar Sylvie fierbea deja de furie. Îl ura din tot sufletul pe Sally pentru că o obligase să-i facă promisiunea aia – pentru că o obligase să mintă. Începu să-l înjure în gând, aruncând priviri ucigătoare la spatele lui gârbovit, la fundul lui gras, la picioarele lui scurte și nesigure.

Oricum, asta nu schimba nimic, își zise ea. Absolut nimic. O fi avut Sally inima impresionabilă, dar șefii erau de partea ei. La fel și îngerii. Așa că dă-l în mă-sa!

— Nu vreau decât să vorbesc ceva cu ea, îi spusese Devlin mai devreme. Este posibil să fi luat un pachet cu droguri de la cineva din tribunal și să fi intrat cu el în penitenciar. Ar putea avea probleme foarte mari. E spre binele ei să purtăm discuția asta neoficială. Ți-i motivul pentru care-ți cer ajutorul, Sylvie.

Tot timpul cât gardianul vorbise, ea a dat din cap. Spunându-și că asta era adevărul, deși știa că nu era. Era mult prea greu s-o duci de nas pe Stock. Înțelesese foarte bine ce se petrecea, chiar înainte ca Devlin să-i întindă teancul subțire cu bancnote de câte cincizeci de lire. Era o acțiune neoficială pentru că era o treabă necurată. Iar ea

nu o scăpa de necazuri pe Moulson, ci o împingea drept în ele.

Și, din punctul ei de vedere, era perfect în regulă.

Infirmeria era cufundată într-o tăcere de mormânt. Patience semnase de plecare la ora șase. De acum și până la șase dimineață, ea va fi singurul cadru medical de aici.

Moulson era în salonul de carantină, culcată pe același pat pe care zăcuse și în trecut. Din obișnuință, presupuse Stock. Deținuta se descălțase, dar doar atât. Era complet îmbrăcată. Ținea ochii închiși, un braț sub cap și celălalt întins peste burtă. Nu se mișcă deloc atunci când infirmiera deschise ușa.

Pe masa din cabinetul de consultații se afla un bilet împăturit, pe care Sally îi scrisese numele. Îl luă și-l rupse în bucăți foarte mici, pe care le aruncă apoi la WC. N-avea nevoie să-l citească, pentru că știa deja ce conține. Iar nimeni nu mai putea dovedi acum că biletul ăsta existase cu adevărat.

Se duse la telefon și sună la postul principal de pază de la blocul G. Devlin răspunse imediat.

— Sunt Sylvie, zise ea. Gata.

— Moulson e acolo?

— Doarme ca un prunc.

— Bravo! Trimit pe cineva.

— Cum o să știu că-i trimis de tine?

Urmă o pauză de o jumătate de secundă, în care Stock și-l imaginează pe Devlin dându-și exasperat ochii peste cap.

— O să fie un gardian, Stock, și o să-ți spună că a venit s-o ridice pe Moulson. Ai nevoie de vreo parolă, ceva?

— În regulă, zise ea. Dar mai lasă-mă câteva minute. Trebuie să mă ocup de niște acte.

— Bine.

Povestea cu actele era doar un pretext, pentru că infirmiera voia să pună la punct toate amănuntele declarației pe care avea s-o facă ulterior. *Am consultat-o și am constatat că starea i se îmbunătățise*

semnificativ de la...

Ba nu. Era în stare de mai mult. Mai aruncă o privire în salonul de carantină, doar ca să se asigure că unica ei pacientă dormea în continuare, apoi se așeză la birou și începu să țeasă o adevărată operă literară, în care Moulson ceruse să fie externată pe proprie răspundere.

Cineva ciocăni la ușă zece minute mai târziu, tocmai când infirmiera citea a treia oară formularele de externare, ca să verifice dacă nu îi scăpase ceva. Îl știa vag pe bărbatul care intră. Lovell? Nu, Lovett. Keith Lovett. Slab și blond, cu o privire care-i aducea aminte de expresia americană, foarte sugestivă, „scursură albă”.

— Moulson, spuse el. Pentru Devlin.

Suficient.

— În regulă, zise Stock. Așteaptă aici.

Intră în salonul de carantină. Din câte își putea da seama, Moulson nici nu-și schimbase poziția. Dar avea acum altă expresie: una de consternare imbecilă, asociată de obicei cu coșmarurile.

Stock o scutură de umăr. Nu obținut nicio reacție și repetă gestul. Mai tare, de data aceasta.

Moulson mormăi ceva. Parcă un nume. O, Dumnezeule mare, era numele *lui!* Numele băiatului. Alex. Scârbă ordinară! îi spuse infirmiera în gând. Ticăloasă fără inimă! Acum îl omori din nou și în visele tale împutite?

— Moulson! se răsti ea. Haide! Trebuie să pleci.

O apucă și o ridică de pe pat – deținuta era încă mult mai slabă decât ea, așa că nu i-a fost greu – și o zgâlțâi mai puternic. Iar asta avu efectul scontat.

— Ce? bâigui Moulson, deschizând ochii. M-am trezit. Ce se întâmplă?

Se smulse din mâinile lui Sylvie și încercă să se ferească de ea. Stock făcu un pas înapoi. Voia ca Moulson să fie calmă, nu speriată. Dar voia și să se țină cum trebuie pe picioare. Deținuta încă mai

părea dezorientată, deși era perfect trează și găfâia puțin cam tare din cauza modului brutal în care-i fusese întrerupt somnul.

— Te mutăm, o anunță Stock.

Expresia nedumerită de pe chipul lui Moulson se transformă de urgență în una de panică și neîncredere.

— Ce? De ce? Unde?

Stock alese să răspundă celei de-a doua întrebări.

— Domnul doctor Salazar crede că poți fi în pericol aici. A pomenit o altă deținută care îți poartă pică sau cu care te-ai certat. Nu știu exact, că n-a menționat niciun nume. Dar era îngrijorat că infirmeria e prea accesibilă. Nu sunt decât eu pe tura asta și, dacă mă cheamă undeva, tu rămâi singură.

În tot timpul acesta se strădui din greu să-și păstreze fața inexpresivă. Devlin îi dăduse un scenariu, dar ea se gândise mai bine și ajunsese la concluzia că o atitudine energică era mult mai bună decât una moale și preocupată.

Moulson își trecu mâna prin părul lins și încâlcit. Părea epuizată. Chiar dacă dormise, somnul nu o revigorase prea mult.

— Unde este? întrebă ea. Pot să vorbesc cu el?

— Nu poți, pentru că a ieșit din tură, îi răspunse Stock. Tocmai ce ți-am spus: nu sunt decât eu aici. E alegerea ta, Moulson, dar eu n-am cum să te protejez aici. S-ar putea chiar acum să-mi vină niște pacienți din Goodall. Vrei să fii de față când ajung?

Și uite că vorbele astea își atinseră ținta. Moulson tresări puternic și clătină din cap.

— Sigur că nu, spuse Sylvie. Normal că nu vrei. Așa că te mutăm într-un loc mai sigur.

— Un loc mai sigur?

— Mai există o infirmerie în...

Și Stock își mască pauza de gândire întinzând o mână.

— ...în blocul Franklin. N-o să te caute nimeni acolo.

Tot vorbea și-i întindea pantofii, încercând să-i transmită

caracterul imperios al situației. Moulson înțelese aluzia și se încălță. Avea un aer absent, de parcă o parte din mintea ei se afla în cu totul alt loc. Se tot uita prin colțurile salonului. Stock îi urmări privirea și se miră: nu era nimic de văzut acolo.

În timp ce Moulson se încălța, iar Stock o tot bătea la cap să se grăbească, intră în salon și Lovett. Moulson se sperie din nou și păru pregătită să se ia la bătaie cu gardianul, doar ca să scape de acolo. Stock ar fi pariat pe Lovett, dar evident că nu se cădea ca în infirmerie să se petreacă una ca asta.

— El te va însoți, îi zise ea lui Moulson. Nu fi proastă! Nu poți să traversezi singură curtea. Nu vezi că-i noapte? Trebuie să ai un gardian cu tine. Lovett e băiat bun. Prieten cu domnul doctor Salazar.

— Așa e, spuse Lovett pe un ton categoric. Suntem ca frații. Acum, ce zici, facem pași?

Stock vedea că Moulson nu era convinsă și nu se mira deloc. Maimuțoiul ăsta numai siguranță nu putea să-ți inspire. Așa că puse mâna pe brațul lui Moulson ca s-o liniștească, dar din nou deținuta îi respinse atingerea.

— O să fie bine, repetă infirmiera.

Lovett căscă gura ca să spună ceva, cel mai probabil o tâmpenie. Ceva ce începea cu „Domnul Devlin a spus...” Dar Stock îi luă vorba din gură.

— Vrei să vin și eu cu tine? Pot să închid infirmeria câteva minute. Mă tem doar să nu apară vreo urgență cât sunt plecată...

Moulson ridică o mână în semn de capitulare.

— Nu. Nu-i nevoie. Mă duc.

— În ordine, spuse vesel Lovett. Haide!

Ieșiră toți trei în sala de consultații.

— Stai, am uitat, îi spuse Stock lui Moulson. Vrei să semnezi foaia de transfer înainte să pleci?

Moulson își mâzgăli numele pe foaia de hârtie pe care i-o vârâse

infirmiera sub nas. Nici măcar n-o privi cu atenție. Bună fată! Pentru că și-ar fi dat seama că era ceva în neregulă dacă ar fi citit-o, aflând astfel că ea fusese cea care insistase asupra transferului, contrar recomandării insistente și foarte clar formulate a infirmierei din tura de noapte.

— Mulțumesc! spuse ea, dându-i înapoi hârtia. Mulțumesc pentru ajutor! Aș fi avut mari probleme dacă dumneavoastră și cu Sally nu m-ați fi primit aici.

— Asta-i meseria noastră, bolborosi infirmiera, fără să fie în stare să o privească în ochi.

După ce Moulson ieși din infirmerie, Stock se așeză la biroul doctorului, se strânse în brațe și se legănă înainte și înapoi ca un copilăș în leagăn. Douăzeci de minute încheiate se tot legănă ea așa, simțind cum o îneacă jalea. Nu-și dorise asta. Ea era victima aici.

Seara nu era tocmai una răcoroasă, dar așa i se părea lui Jess după aerul supraîncălzit din infirmerie.

Ieși înaintea lui Lovett în curtea tăcută. Acum părea imensă. Nu o văzuse decât ticsită cu femeii. Însă la ora asta, puțin înainte de anunțarea stingerii, era un deșert luminat de treizeci de luni – cu toate că soarele încă nu apusese complet, fuseseră deja aprinse reflectoarele imense de pe turnuri.

— Pe acolo, spuse Lovett, bătând-o pe braț ca să-i indice direcția.

Fie nu văzuse cum reacționase Jess la atingerea lui Stock, fie văzuse și nu-i păsa.

Jess o luă pe la marginea curții, ca să evite lumina orbitoare a reflectoarelor. Se uita în toate direcțiile, sperând că Alex își va face apariția și va merge alături de ea. Dar nu se întâmplă asta.

Se ținu după gardian pe aleea îngustă dintre clădirea administrației și primul bloc cu celule, ajungând într-o zonă plină cu puștele și magazinele din lemn. Aici nu ajungea deloc lumina reflectoarelor.

— Nu-s camere de supraveghere, mormăi Lovett peste umăr, de parcă Jess l-ar fi întrebat ceva.

Cu toate acestea, o cuprinse un presentiment ciudat. În lumea de afară nu ar fi ajuns niciodată într-un astfel de loc, alături de un bărbat pe care nu-l cunoștea.

Lovett mergea în fața ei, mai repede acum, fără să se uite înapoi să vadă dacă se ține după el.

Îi este frică.

Jess se uită alături, așteptându-se să-l vadă pe Alex. Dar lângă ea nu era nimeni.

Alex?

Aici.

Însă auzi cuvintele astea în minte, așa cum auzea întotdeauna ce-i spunea el. Nu avea niciun reper, nu știa în care direcție să se uite. Fără să se oprească din mers, întoarse încet capul, încercând să-l localizeze.

— Haide! îi spuse nervos Lovett. Mișcă-te mai vioi!

Alex stătea lângă un tomberon metalic, din care se revărsau ca niște măruntaie sacii de gunoi din plastic negru. Jess îl observă când deja trecuse pe lângă el, iar băiatul nu făcu niciun gest care să indice că ar dori s-o urmeze.

Frică de ce? îi strigă ea în minte.

Să nu fie văzut, răspuse Alex.

Acum era în fața ei, în umbra colțuroasă pe care o făcea zidul exterior al penitenciarului. O urmări cu privirea, dar nu veni după ea.

Să nu fie văzut cu tine.

Logic, îi răspuse Jess. Devlin e șeful lui. Nu trebuie să afle nimeni că m-a ajutat.

La Devlin se gândește. Au discutat ceva. Acum câteva minute.

Acum Alex se afla în stânga ei și se uita printr-un gard pe care se afla un afiș care atrăgea atenția asupra pericolului de electrocutare. Probabil că acea clădire turtită, cu aspect de buncăr, din spatele lui era un generator sau o centrală electrică.

— Cum? îl întrebă Jess în șoaptă. La asta se gândea? Ce ai văzut?

— Nu vorbi! se răsti Lovett.

Ajunseseră în fața unei uși metalice, fără clanță pe exterior. Era întredeschisă și un extincător fusese proptit în prag, ca s-o împiedice să se închidă. Lovett o deschise, apoi dădă extincătorul cu piciorul și-l rostogoli înăuntru.

— Haide! spuse. Grăbește-te!

Jess încercă să vadă ceva dincolo de el. O cuprinse o neliniște subită, care o făcu să se oprească. Dincolo de ușă era întuneric, nu se vedea absolut nimic.

La ce se gândește acum? îl întrebă ea pe Alex.

— N-avem timp de asta, scumpete. Haide!

Se gândește... că nu primește destui bani pentru asta. Că-și riscă pensia sau chiar mai mult. Că Devlin și-a bătut joc de el.

Nici nu termină bine Alex, că Jess văzu ceea ce ochii o îndemnaseră să vadă de la bun început. Ușa deschisă de Lovett avea un anunț pe care ea îl mai văzuse atunci când fusese prima oară transferată din infirmerie în celulă. A SE FOLOSI DOAR ÎN CAZ DE INCENDIU.

Dacă ar fi fost zi, ar fi recunoscut locul după culoarea zidului, numai că înserarea contopise toate culorile într-un cenușiu anonim. Se aflau în spatele blocului Goodall. Goodall, nu Franklin.

Se întoarse să o ia la fugă de acolo. Lovett întinse fulgerător brațul slab, dar surprinzător de puternic și o apucă de încheietura mâinii. Dintr-o singură mișcare o trase lângă el și o apucă de umăr cu mâna cealaltă. Se răsuci pe călcâie și o îmbrânci înăuntru.

Ușa se închise în spatele ei. Însă nu cu un bubuit puternic, ci cu un clinchet stins, dar categoric.

Din întuneric se auzi vocea lui Carol Loomis:

— Ți-am zis eu, Lizzie...

Tonul părea vesel, dar avea o notă lugubră în el.

— Fata noastră s-a rătăcit, atâta tot. Uite-o că a ajuns acum acasă.

Nu avea timp de gândire. Nici să țipe, deși deschise gura ca să încerce.

Rămase fără aer când se pomeni izbită de perete. Mâini brutale îi ridicară bluza de trening și o pipăiră sub ea. Unghii rupte și tăioase o zgâriară pe burtă.

— Nimic! mârâi Loomis. Vai de mine și de mine!

Jess simți o lovitură puternică în tâmplă și capul i se umplu cu lumină și electricitate statică. O altă lovitură o trânti pe betonul rece.

— Unde-i pachetul, Moulson? o întrebă Loomis. Dacă răspunzi în doar zece cuvinte, s-ar putea ca Lizzie să se milostivească de tine și să-ți mai lase câțiva dinți în gură.

Jess nu putuse să vadă nimic în jur încă dinainte de a fi lovită. Bezna era aproape completă. Acum o umbră se aplecă deasupra ei, abia conturată pe fundalul mai deschis la culoare al peretelui văruit. Ceva îi rașchetă scalpul și, o jumătate de secundă mai târziu, în ureche îi reverberă un zgomot metalic. Lovitura de picior care îi ratase capul cu un milimetru și nimerise în altceva. Ceva care răsună aidoma unui clopot. Earnshaw înjură cu pasiune.

Mâini nemiloase o înșfăcă ră ca s-o ridice în picioare. Se lăsă cu toată greutatea pe spate, scăpă din strânsoare, dar își pierdu echilibrul și se prăbuși la loc, lovindu-se tare. Dar asta nu conta. Acolo jos trebuia să stea. Tocmai ce-și dăduse seama ce fusese zgomotul acela metalic.

Jess!

Alex era lângă ea, în întuneric. Avea vocea pițigăiată din cauza panicii.

Fugi de-aici, Alex! Fugi!

Ce-i venise să spună asta? Nu era niciun pericol pentru el. Dar niciun copil de vârsta lui nu ar fi trebuit să fie martor la o asemenea

scenă.

Sprijinindu-se în genunchi, Jess întinse mâinile înainte. Atinse cu vârful degetelor ceva rece și dur – o suprafață curbată. Obiectul se rostogoli de lângă ea, dar se întinse și îl apucă de mânerul de deasupra și de marginea groasă de la bază.

— Ia să vedem! mârâi Loomis, trăgând-o cu putere de păr.

Jess o lovi cu extingtorul. Cilindrul din oțel se înfipse în trupul lui Loomis, undeva pe la nivelul taliei. Uriașa femeie scoase un *aah* ocuziv, ca un prunc care încearcă să rostească primul lui cuvânt. Părul lui Jess îi scăpă din mâini.

Aceasta lovi în față cu extingtorul, de parcă ar fi dat cu un berbec în poarta unei fortărețe. Acum rezultatul a fost altul. Extingtorul se izbi de o suprafață dură, care îi tăie avântul. Se auzi un sunet înfundat, un sunet scrâșnit, un sunet oribil.

Ceva începu să se zvârcolească în întuneric. O lovitură îi zbură extingtorul din mâini. Jess reuși să se ridice în picioare și o luă la fugă.

Ochii ei abia începuseră să se obișnuiască cu bezna din jur, dar era prea târziu. Desluși conturul mai întunecat al unei uși la celălalt capăt al coridorului și se îndreptă spre ea. Dar se izbi de canatul ușii deschise de alături și se prăbuși. Urmă un al doilea impact – acesta cu podeaua din beton – care o lăsă și fără suflarea care-i mai rămăsese.

Stătu întinsă acolo o clipă, uitându-se în sus, printre milioanele de stele verzi care-i jucau în fața ochilor. Apoi deasupra ei pâlpâiră de trei ori luminile – luminile *adevărate* – aprins-stins, aprins-stins, aprins-stins. Jess clipi des, ca să-și alunge ceața din privire. Întoarse capul și o văzu pe Earnshaw la trei metri de ea, lângă comutator.

În spatele ei zăcea Loomis, ca o balenă eșuată pe țarm.

Jess vru să se ridice, dar nu știa pe unde-i erau picioarele. Râcăi cu degetele în betonul de pe jos, dar atâta tot. Și Lizzie înainta spre ea, cu mâinile ridicate în față, ca și cum i-ar fi oferit un cadou.

— O să te omor! mârâi ea.

Alex se strecură între ele, cu fața la Earnshaw, strângând din pumnii lui micuți.

Las-o în pace! țipă el. Să nu te-atingi de ea!

Earnshaw se poticni și se holbă uluită la băiatul cel mort. Și atunci trăsăturile ei suferiră o transformare ciudată și înspăimântătoare, ca și cum le-ar fi traversat încet un val de oroare și panică.

— Nu! murmură ea.

Și mai zise încă ceva. Parcă „nu-i”.

Nu-i ce anume? Nu-i posibil? *Chiar că-i nostim*, își spuse Jess. Cine are vreme de discuții în contradictoriu atunci când imposibilul îți apare în față și te plesnește peste obraz?

Acum Alex era cel care înainta, urlând la Earnshaw cât îl ținea vocea lui mută. *Pleacă! Pleacă de lângă ea! Las-o în pace!* Și dădea din mâini ca un cioban care-și adună oile răzlețite.

Earnshaw făcu un pas înapoi. Apoi îl făcu și pe al doilea. Dar întinse și mâna, cu degetele răsfirate. Ca să ce? Să atingă năluca aceea? S-o împingă la o parte? S-o implore ceva?

Lui Alex nu-i mai păsa de nimic. Lovi mâna deținutei.

Ba nu. Firește că nu a putut s-o lovească. Dar făcuse mișcarea, ca și cum, sub impulsul momentului, uitase că nu avea cum s-o atingă. Cât durează o bătaie de inimă speriată, atâta timp se atinseră degetele lui cu ale lui Earnshaw. Și nici unuia dintre ei nu-i plăcu senzația.

Earnshaw scoase un vaiet ascuțit. Gura i se strâmba în toate direcțiile, ca în toiul unui atac cerebral.

Alex începu să pâlpâie ca flacăra unei lumânări în bătaia vântului. Acum părea îngrozit, cuprins de panică. Încercă să ocolescă pe Earnshaw. Mai întâi prin stânga, apoi prin dreapta. Însă coridorul era prea îngust. Pereții din piatră nu reprezentau un obstacol pentru el, dar Alex așa se purta. În cele din urmă, se repezi

disperat chiar prin femeia care urla.

Earnshaw dădu ochii peste cap – și preț de o clipă absolut dezgustătoare nu se mai văzu decât albul lor. Se prăbuși la pământ și începu să se zvârcolească. O spumă albă i se prelingea din gură peste buza inferioară și bărbie.

Jess se sculă în picioare. Cu mișcări foarte încete. Avea un zbârnâit continuu în urechi, ca acela făcut de freza unui dentist. În lumina strălucitoare a neonului o vedea pe Loomis zăcând nemișcată, cu ochii holbați și falca de jos strâmbată. Una dintre jumătățile capului nu mai era convexă, ci concavă. Lângă ea se afla extingtorul, acum mânjit cu sânge. Earnshaw se cutremura convulsiv, lovind aritmic în podea cu tocurile cizmelor.

Jess ieși pe unde venise și nu găsi – slavă Domnului! – nici urmă de Lovett în fața ușii. Vomită în spatele tomberonului care dădea pe dinafară, dar nu prea mult, pentru că nu mai mâncase nimic de la prânz.

Traversă curtea în sens invers și dădu de ușa de incendiu pe unde ieșise din clădirea administrației. Normal ar fi fost să se închidă în urma lor, dar cineva – cel mai probabil Devlin – acoperise mai devreme dispozitivul de blocare cu șase straturi de bandă adezivă, pentru a-i permite lui Lovett să intre și să iasă fără să-și utilizeze cartela. Așa că ușa era tot deschisă.

Când dădu cu ochii de Moulson în pragul ușii de la infirmerie, Sylvie Stock mai să facă un stop cardiac. Deținuta închise ușa în urma ei, se apropie de birou, trase un scaun și se așeză față în față cu infirmiera.

Din instinct, Stock puse mâna pe telefon, dar imediat se gândi mai bine la implicațiile întoarcerii lui Moulson și încremeni, cu gura pe jumătate căscată.

După câteva secunde așeză foarte încet receptorul în furcă.

— Există și un plan de rezervă? o întrebă Moulson. Mai vine cineva după mine? Sau mă duci tu?

Partea reconstruită a chipului ei era strâmbată într-un rictus. Partea sănătoasă era înspăimântător de calmă.

Stock clătină din cap, fără să rostească vreun cuvânt.

— Atunci, ai face bine să mă asculți cu atenție pentru că o să-ți spun ce ai de făcut. E o femeie moartă la parterul blocului G, pe unul dintre coridoarele din spatele sălii de bal. Și mai e încă una, într-o stare foarte proastă. Cred că știi la cine mă refer și ce căutau acolo. Numai de tine depinde ce se va afla.

Sylvie căzu pe gânduri: O femeie moartă? Despre cine să fi fost vorba? Unde era Dennis Devlin? Cine murise?

— Nu... nu înțeleg, se bâlbâi ea.

— Nu mă miră câtuși de puțin, spuse Moulson. Dar fă un efort. Mi-am lăsat amprentele peste tot. Pe un extingtor. Pe o ușă. Pe pereți și pe jos și nu mai știu pe unde. Așa că toate urmele duc spre mine, spre mine, care mă aflu aici. Și ce crezi că se va înțelege din asta?

— Iisuse! scânci Stock.

— Lasă-L în pace pe Iisus! El n-are nicio vină. Dar tu ai probleme foarte mari, infirmieră Stock. Ai pus la cale moartea mea împreună cu Harriet Grace și cu Dennis Devlin și cu tipul celălalt – Lovett,

parcă. Eu cred că ar fi bine să te duci frumușel acolo, cu o găleată și un mop. De îndată ce întocmești toate documentele și ștampilezi tot ce trebuie ștampilat, ca să îmi oficializezi prezența aici, unde îmi este locul.

Stock se zgâi la Moulson cu ochi întunecați de panică. Femeia pe care o detestase atât de mult până acum devenise o plăsmuire abstractă. Ființa asta care stătea vizavi de ea, mânjită cu sângele dușmancelor ei, era înfricoșătoare într-un mod foarte concret. Dacă așa riposta Moulson, atunci Stock își dorea din tot sufletul să nu se fi băgat niciodată în povestea asta.

— Dar... eu n-am omorât pe nimeni, bâiguie ea. *Tu ai făcut-o. Nu poți...*

Dar Moulson putea. Firește că putea. Dacă într-adevăr exista o femeie moartă în blocul G, atunci Moulson putea să mărturisească tot ce se întâmplase și dovezile ar fi fost atât de covârșitoare, încât niciunul dintre ei nu ar mai fi avut scăpare. Nici Grace, nici Devlin, nici Lovett, nici Stock însăși. Un singur fitil care ardea de-a-ndoaselea, ca în genericul filmului *Misiune imposibilă*, până la explozia finală.

— Te rog! Te rog, nu mă da de gol!

— Atunci, du-te și curăță-ți mizeria! îi spuse Moulson. Ce mai aștepți?

Dar, când Sylvie sări de pe scaun, Moulson o împinse la loc — pângărire care o zgudui pe infirmieră până în ultimele fibre ale ființei ei.

— Stai! Lasă-mi cheile! O să încui ușa. Nu mai intră nimeni aici până mâine-diminează.

— Nu... nu pot! Sunt de serviciu. Trebuie să fiu aici în caz că sună cineva.

— Atunci ai face bine să te rogi să nu sune nimeni. Cheile!

Și Moulson întinse mâna.

Când renunță la cheile ei, lui Stock i se păru că cedase și ultima

fărâma de autonomie pe care o mai avea pe lume.

— Ai zis că una dintre femei încă mai e în viață, izbucni ea. Dacă e rănită, trebuie s-o aduc aici!

— Asta-i problema ta, nu a mea. Mi-ai spus că mai există o infirmerie și într-un alt bloc al penitenciarului. Așa este?

— În Franklin. Dar e un punct de prim ajutor. Nu are prea multe...

— Descurcă-te!

Mai mult de atât Stock nu se simțea în stare să insiste. Și capitulă, fără vreun alt cuvânt.

Grace și Devlin nu și-au dat seama din primul moment că eșuase încercarea lor de a-i întinde o cursă lui Moulson. Dar s-au prins curând cum stăteau lucrurile. Poate că s-ar fi prins mai devreme, dacă Diavolul nu ar fi insistat atât de tare să se țină la distanță de toată povestea. Le escortase pe Loomis și Earnshaw până la coridorul de acces și descuiase ușa, dar nu intenționase câtuși de puțin să se întoarcă după ele. Înțelegerea era că deținutele făceau ce aveau de făcut, după care se amestecau în mulțimea de femei din sala de bal. Diavolul avea să le asculte raportul la momentul stingerii, atunci când verifica celulele.

Numai că uite că cele două nu se aflau în celulele lor când s-a dat stingerea, drept care, cum era de așteptat, s-a dezlănțuit tot iadul pe pământ. Și atunci Devlin nu a mai putut să facă nimic. De îndată ce o deținută nu răspundea când i se striga numele, se puneau în funcțiune o uriașă mașinărie. Erau blocate porțile și posturile de gardă, se formau echipe de căutare care răscoleau întreaga clădire. Și, dacă rezultatul era negativ, restul penitenciarului. Următorul pas ar fi fost înștiințarea poliției și declararea stării de urgență. Iar asta presupunea blocaje rutiere și darea deținutei în urmărire generală, elicoptere cu proiectoare foarte puternice, câini, ședințe ale comisiei de supraveghere, conferințe de presă pline de scuze față de opinia publică și tone de acțiuni pentru limitarea pagubelor.

Însă acum lucrurile nu au ajuns atât de departe. Echipele de căutare n-au avut nevoie decât de șaptesprezece minute ca să le găsească pe Loomis și Earnshaw.

Pentru Loomis nu se mai putea face nimic. Fractura de craniu care îi provocase moartea îi lăsase o urmă vizibilă în partea stângă a capului. Nici nu mai era nevoie să i se ia pulsul. Și nici îndoieli în privința manierei în care murise nu erau, deoarece extingtorul era la

vedere, cu o urmă asemănătoare în el, care se potrivea cu cea din țeasta lui Loomis. (Dar nu avea nicio picătură de sânge și nicio amprentă. Sylvie Stock își făcuse treaba și dispăruse înainte de sosirea echipei.)

Lizzie stătea în fund, cu capul între genunchi. Scâncea. Iar scâncetele astea erau niște sunete jalnice, îngrozite, asupra cărora părea să nu aibă niciun fel de control. Gardienii care au găsit-o nu au putut să înțeleagă nimic din ce spunea, așa că au sunat la infirmerie. Un minut mai târziu, Stock a primit mesajul pe pager.

Și apărură ca o furtună iscată de nicăieri, încercând să dea impresia că atunci auzea pentru prima oară de toată tărășenia. Devlin era deja acolo. Și el îi spusese să o consulte pe Earnshaw ca să-și dea seama ce anume pățise. Se purta cu un remarcabil sânge rece, iar asta o ajută pe Stock să se poarte și ea la fel, cu toate că simțea că s-ar face fărâme la primul zgomot mai puternic.

Prima dată când venise aici, ca să spele amprentele și urmele de sânge, o găsisese pe Lizzie într-o stare catatonică. Stătea cu obrazul lipit de perete și cu genunchii strânși la piept, ca unui fetus încălțat în bocanci Doc Martens. Acum era greu de spus dacă miorlăielile alea pe care începuse să le scoată puteau fi considerate o ameliorare.

Consultul sumar al lui Stock elimină contuziile, apoplexia și supradoza de droguri. La un moment dat, Earnshaw amuți din nou. Tot nu răspundea la niciun stimul, tot nu rostise niciun cuvânt, dar era mai calmă și părea vag conștientă de ce se întâmpla în jurul ei. Ba chiar urmări de câteva ori cu privirea mișcările lui Stock.

Devlin o întrebă încă o dată ce se întâmplase, dar deținuta nu dădu niciun semn că l-ar fi auzit.

— Mie mi se pare destul de clar, zise unul dintre ceilalți gardieni.

Și chiar așa părea. Părea că Earnshaw făcuse o criză foarte urâtă și o omorâse pe Carol Malaca. Deși cunoștea toată povestea, Stock încă nu putea să creadă că Jess Moulson le doborâse pe femeile astea masive și puternice. Probabil că era ninja sau ceva de genul ăsta.

Orice creatură făcută din carne și oase s-ar fi sfărâmat dacă s-ar fi izbit de Liz Earnshaw. Dar uitate că acum Lizzie părea cea sfărâmată.

Urmără multe discuții despre ce anume să facă mai departe. Devlin era de părere că Lizzie trebuia închisă peste noapte în celula ei – unde Grace ar fi putut s-o chestioneze în momentul când și-ar mai fi venit în fire. Dar ceilalți gardieni credeau că blocul Dietrich oferea mai multe facilități pentru izolarea unei deținute periculoase și instabile din punct de vedere emoțional, care tocmai ce-și ucisese în bătaie o colegă. A fost menționată și infirmeria, ideea nu se bucură de prea mulți susținători.

După care apără directorul, care se declară împotriva tuturor acestor soluții. Scratchwell era în pragul unei crize de isterie și nu reușea să ascundă prea bine asta. Acum ajunsese să regrete toate interviurile date presei. Se prezentase drept chipul și vocea penitenciarului Fellside și, drept urmare, avea să fie legat la stâlpul infamiei atunci când această catastrofă ajungea la urechile ziaristilor, așa cum evident că avea să se întâmple.

Atât de tare se concentra asupra propriei supraviețuirii, încât cea mai presantă chestiune i se părea aceea a izolării. Scoase exclamațiile corespunzătoare (sau se prefăcu foarte bine că le scoate) în fața morții tragice a lui Loomis, dar spuse că voia ca el să decidă cum și când va fi făcută publică.

— Eu cred că siguranța celorlalte deținute este de maximă importanță, declară el cu emfază. Duceți deținuta la carceră!

Sub impulsul momentului, uitase să folosească eufemismul inventat chiar de el.

— Nu cred că-i o idee bună, interveni Stock.

Salvatorul îi aruncă o privire feroce.

— Poftim?

Lui Stock îi părea rău că se amestecase, dar toată viața fusese infirmieră și se comporta ca atare. Sentimentele ei față de Moulson nu o împiedicau să-și facă meseria.

— Deocamdată Earnshaw este într-o stare foarte proastă, spuse ea.

Și făcu un semn din cap spre Proba Materială Numărul 1, care se legăna încet înainte și înapoi, privind între genunchi.

— Ce face ea acum – mișcările astea involuntare – sunt gesturi provocate de tulburări neurologice din spectrul autist și, în general, indică probleme grave de sănătate mintală. În niciun caz nu aș recomanda să fie închisă undeva, unde să fie lipsită de supraveghere. Asta nu ar face decât să-i înrăutățească situația.

— Cum te numești? vru să știe directorul.

Numele era scris pe ecusonul lui Sylvie, dar se pare că Salvatorul era un ins cu multe pe cap, de la care nu ar fi trebuit să te aștepți să citească ceva doar pentru că se întâmpla să fie chiar în nasul lui. Cu atât mai puțin să și-o amintească pe Stock de la interviul de angajare.

— Stock, domnule.

— Și, spune-mi, ești cumva expertă în domeniul psihiatriei, Stock?

— Nu, domnule.

— Nu. Dar avem o mulțime de asemenea experți chiar acum în Dietrich. Iar atunci când voi dori să aflu și opinii cu privire la sănătatea mintală a acestei deținute voi apela la ei. Până atunci, dumneata să faci bine să te limitezi la chestiuni care țin de domeniul dumentale de activitate. Domnule Devlin, te rog să o iei pe această deținută și să o duci în una dintre camerele de izolare punitivă. Iar... cadavrul... du-l undeva unde să nu ne mai stea în drum.

Stock plecă repede de acolo, tremurând îngrozitor de tare. În mare parte din cauza furiei pe care o simțea față de Scratchwell, un dobitoc încrezut și bătut în cap. Spera să miște cadavrul din loc, pentru că atunci directorul și-ar pierde postul, căci s-ar fi atins de dovezile de la locul crimei.

Toată furia și indignarea reușiră s-o ajute să-și domolească

cealaltă voce care-i răsuna neîncetat în minte. *E moartă moartă moartă! Dumnezeule mare, din cauza ta a murit o femeie!*

Și nici măcar nu era femeia care *trebuia* să moară.

Devlin o închise pe Liz Earnshaw în una dintre cele șase carcere de la etajul superior al blocului G. (În fiecare dintre cele cinci clădiri pentru deținute existau asemenea celule, dar numai cele din blocul G trebuiau rezervate în avans.) Earnshaw îl urmase, blândă ca o mielușică.

Când se întoarse la parter, Diavolul îi găsi pe toți ceilalți încă acolo. Așteptau pe cineva care să le spună ce să facă mai departe. Printre ei se afla chiar și directorul, a cărui treabă era exact asta.

Devlin îl trase pe Scratchwell într-o parte. Îi spuse că, în timp ce el – adică directorul – va anunța poliția din West Yorkshire (lucru la care Scratchwell tresări puternic, pentru că nici măcar nu se gândise la asta până atunci), el – adică Devlin –, în calitatea lui de gardian-șef în Goodall, va da o tură prin clădire ca să se asigure că totul este în regulă. Directorul nu mai conteni cu mulțumirile și-i aprobă planul. Ferească Dumnezeu să mai existe și alte surprize de care nu aveau încă știință!

Așa că Devlin trecu la treabă și-i făcu o vizită lui Grace. Nu putea intra în celulă fără s-o fi descuiat de la tabloul principal, dar reușiră să discute în șoaptă prin vizorul din ușă. Grace păru destul de tulburată când află de moartea lui Loomis, dar a fost absolut îngrozită atunci când auzi despre căderea nervoasă suferită de Earnshaw.

— Ce mama dracului s-a întâmplat? exclamă ea. Nu poate să fie Moulson de vină. Nici vorbă să fi făcut ștoalfa aia aschilambică așa ceva. Deci, cine a făcut-o?

— Poate că Loomis și Earnshaw s-au certat, spuse Devlin, exprimând opinia majorității.

— Ete curu' s-au certat! Și omul tău? N-a văzut nimic?

— Lovett? Nu. A lăsat-o pe Moulson la locul stabilit și a dat bir cu

fugiții.

— Atunci, unde este Moulson acum? E închisoarea ta, Dennis. Nu-mi spune că nu știi.

— Presupunem că s-a adăpostit în infirmerie. Știu sigur că nu s-a întors în Goodall. Am vrut s-o întreb pe Stock, numai că era prea multă lume în jur. Și eu nu mă pot duce să verific. Nu acum, când tot penitenciarul este în stare de alarmă. Trebuie să facem curățenie după noi, Grace. Dacă vorbește, ce ar putea spune ca să ne dea de gol?

— Nimic, răspuse Grace fără să stea pe gânduri.

Dar adăugă:

— Nimic, cu excepția pachetului din urmă. Trebuie să aflăm dacă l-a luat. Iar dacă nu l-a luat, trebuie să-l luăm noi. Odată pachetul dispărut, nu mai rămâne decât cuvântul ei împotriva cuvântului nostru. Asta-i treaba ta, Dennis. Numai și numai a ta. Ocupă-te!

— Tribunalul e închis acum.

— Știu. Vezi să faci parte din escorta de gardieni de mâine. Du-te cu ea. Nu mai putem avea încredere în nimeni.

Fără sex oral de data asta (deși, ca să fim cinstiți, ușa ar cam fi stat în drum). Grace i-a dat ordinele și l-a concediat. În atmosfera de stres general, amabilitățile treceau în plan secund.

Devlin se duse la birou, unde își trecu numele în escorta de a doua zi pentru tribunalul din Leeds și îi delegă atribuțiile de gardian-șef Andreei Corcoran. Apoi, indispus și agitat, se întoarse în blocul G. În mod normal, ar fi avut dimineața liberă după tura de noapte, dar mâine va trebui să fie aici la 8 a.m., ca să pornească spre Leeds la 8.30. Și nici nu avea cum să plece acasă până atunci, pentru că nenorociții ăia de criminaliști din Leeds nu terminaseră de cercetat cadavrul lui Loomis. În cel mai fericit caz îl așteptau maximum patru ore de somn, presupunând că va reuși să adoarmă.

Traversând curtea, ridică ochii spre ferestrele infirmeriei. Erau întunecate. Îl enerva la culme gândul că Jess Moulson probabil că

dormea și sforăia în tihnă acolo, fără să-i pese de tot tãmbãlãul pe care îl iscase. Sigur, nu ea o omorãse pe Carol Loomis – însãși ideea asta era ridicolã. Dar reușise cumva sã scape de cursa pe care ei i-o întinseserã, iar cursa asta se întorsese împotriva lor. Probabil cã Loomis și Earnshaw se luaserã la hartã chiar înainte de apariția lui Moulson, iar zgomotul luptei dintre ele o alertase la vreme și așa reușise sã-și salveze pielea.

Pentru moment.

Dar, când va veni vremea, el și cu Grace se vor ocupa de ea așa cum se cuvine și cum meritã. Iar gãndul acesta îi aduse un strop de consolare.

În realitate, Jess era chiar foarte trează. De la plecarea lui Stock, în urmă cu mai bine de două ore, stătea tot la biroul doctorului Salazar.

Îl aștepta pe Alex Beech. Doar că nu-i mai spunea „Alex Beech” atunci când se gândea la el. Avusese timp să se gândească la ce făcuse atunci când ieșise din abis și îl găsisse. Și acum știa că *găsisse* nu era cuvântul potrivit.

Ea îl crease. Ea îi dăduse chipul acela pe care își dorea cel mai mult să-l vadă. N-o fi avut habar doamna doctor Carter de multe lucruri, dar în cazul acesta avusese dreptate. *Imaginația este o forță plastică, doamnă Moulson. O forță formatoare. Noi înșine ne creăm lucrurile de care avem nevoie.* Încă din copilărie Jess fusese hărăzită cu acest dar. Își crea tot ce avea nevoie din orice materie primă aflată la îndemână, inclusiv din alți oameni.

Ceva își făcuse sălașul acolo, în beznă, dar se transformase în Alex Beech doar atunci când ea se uitase la el. Și când deja își uitase propriul chip.

Nu „el”. *Ea.*

Cred că am fost fată până ai apărut tu.

Până când Jess i-a pus jugul și a înhămat-o la căruța plină până la refuz cu păcatele ei. *Haide, trage la asta, copilă! Pari suficient de tânără și de puternică.*

Deci, cine era fata asta? Nu făcuse niciun progres spre rezolvarea acestui mister. Dar răspunsurile la întrebările fantomei deveniseră puțin mai clare. Jess observase expresia de pe chipul lui Liz Earnshaw atunci când aceasta l-a văzut pe Alex în fața ei. O expresie de spaimă cumplită. O expresie de uluire. Și încă ceva, imposibil de identificat.

Și nu doar asta. Earnshaw spusese ceva. Nu cu glas tare, pentru

că nu mai avea destul aer ca să poată rosti cuvântul așa cum trebuie, dar Jess era sigură că fusese un nume.

Prin urmare, acolo unde Jess îl vedea pe Alex, Earnshaw văzuse un cu totul alt chip. Și îl recunoscuse.

La rândul lui, și Alex avusese același moment de recunoaștere. Că doar nu degeaba se speriasse și fugise de acolo. Întotdeauna se simțise atras de femeile din Goodall. Le dădea târcoale și inventa povești despre lucrurile pe care le vedea în visele și amintirile lor. Prin urmare, ce anume văzuse în Liz Earnshaw?

Evident că aceasta era o întrebare retorică.

Alex o găsisse pe fata cea rea. Din cauza asta fugise. Din cauza asta doar Earnshaw, din toate deținutele de acolo, putea să-l vadă. Pe Earnshaw trebuia el s-o bântuie, dar îl prinsese Jess și îl transformase. Pentru că Earnshaw îl omorâse.

Timpul trecea foarte greu și Alex nu venea. Jess îl striga la fiecare câteva minute, dar nu primea răspuns. În cele din urmă, își luă inima în dinți și, părăsindu-și trupul, se aventură în lumea nocturnă. Își spuse că, dacă va face câțiva pași pe tărâmul acela, poate îl va zări. Dar n-avea nici cea mai mică idee încotro să se uite sau cum.

Abia acum înțelese cât de mult depinsese de el în excursiile lor anterioare. Își imaginase că începuse să se descurce aici, dar, fără Alex alături de ea, era complet pierdută. Strigându-i numele, rătăci dintr-o minte în alta, dintr-o furtună senzorială în alta. Dar nu a primit niciun răspuns.

Ba nu, nu era adevărat. Bineînțeles că a primit răspuns. Poate nu din partea lui Alex, dar visele pe care le traversa ea erau încărcate de teamă și neliniște; femeile care visau gemeau și tresăreau și aveau somnul agitat. Iar trecerea lui Jess le-a transformat visele în coșmaruri.

Nu avea ce face. Se gândea doar la moartea lui Carol Loomis și la pericolul prin care trecuse ea însăși atunci când o atacase Liz. Toate astea – teama și durerea și panica claustrofobă la gândul că era

închisă alături de cei care voiau s-o ucidă – încă îi mai ocupau toate gândurile, astfel încât orice atingeau le prelua culoarea. Era ca o reacție în lanț, având-o în centru pe Jess și propagându-se în toate direcțiile.

Observase același fenomen și cu câteva nopți în urmă, dar fusese ceva cu totul nou și prea ciudat. Nu își dădea seama că ea otrăvea totul în jur prin simpla ei prezență și prin amintirile sale.

Toate femeile din Fellside au visat sânge și violență în noaptea aceea. Cele pe care Jess le-a atins în mod direct au visat moartea lui Carol Loomis – au visat că ele au fost acelea care i-au zdrobit capul cu extingtorul. Au simțit în vis vibrația metalică a obiectului în mâinile lor când marginea lui s-a izbit de craniul ei. Au auzit în vis zgomotul făcut de trupul masiv al lui Loomis atunci când s-a prăbușit fără suflare.

În visele acestea apărea și un gardian. Jess nu-l cunoștea prea bine pe Lovett ca să-și poată aminti chipul lui, dar îi vedea clar uniforma și retrăia momentul când o luase în brațe, o aruncase în beznă și trântise ușa în urma ei.

Alte femei, aflate mai departe de locurile pe unde căuta zadarnic Jess, vedeau, auzeau și simțeau cam aceleași lucruri, dar numai fragmente dispartate. Percepeau gestul gardianului și panica și lovitura primită de Loomis ca pe un fel de talmeș-balmeș semiabstract, un amestec de mii de senzații fără legătură între ele. Și se trezeau sufocându-se, panicate, simțind gust de sânge în gură de la propriile lor limbi mușcate.

Și se culcau la loc, la fel de neliniștite, transferând anxietatea lor altor femei care dormeau.

La fel cum se întinde cerneala în apă. Numai că această cerneală era, de fapt, o crimă comisă ca într-un joc video.

Devlin s-a simțit în culmea fericirii când a observat expresia de groază așternută pe chipul lui Moulson când l-a văzut așteptându-l lângă dubă. Ba chiar s-a oprit o clipă și nu s-a mișcat din loc decât atunci când Ratner a îmbrâncit-o și i-a ordonat să facă pași.

Devlin îi deschise ușa dubei și îi zâmbi sarcastic. Numai că Jess nu-i văzu zâmbetul: nu avea curaj să se uite la el.

— Pofțiți în vagoane! strigă el vesel.

Cel puțin, așa spera să fi fost înțeles strigătul lui. Pentru că se simțea de parcă ar fi fost călcat de un tăvălug. Cele patru ore de somn la care sperase se dovediseră a fi doar trei ore în care a stat la orizontală, cu ochii închiși. Detectivii din Leeds, doi tipi amabili, frumuși și îmbrăcați în costume create de Ermenegildo, avuseseră un milion de întrebări. Unele dintre acestea chiar foarte bune. Cum se ajungea din interior și din exterior pe coridorul unde a murit Carol Loomis? Cum era controlat accesul la el? Cine avea cheile de la ușile care duceau acolo sau puteau ele să fie deschise cu o simplă cartelă de angajat? Cine a fost ultima persoană care o văzuse în viață pe moartă și unde se afla această persoană la momentul asasinatului? Se știa care erau partenerile ei? Cine? Unul dintre detectivi chiar a făcut o legătură cu ultimul decedat de la Fellside.

— Dominica Weeks. Am închis cazul, nu-i așa? Se cunoștea cu această Carol Loomis?

Când au plecat, în sfârșit, să discute (să poarte mai degrabă un monolog) cu Liz Earnshaw la carceră, Devlin se simțea epuizat fizic și cu nervii la pământ. Porni cu mașina spre casă, într-o stare de tulburare amestecată cu furie.

De fapt, nu acasă la el s-a dus mai întâi, ci la Salazar. Se temea ca nu cumva probele să ducă la un moment dat la infirmerie și voia să se asigure că Sally pricepea bine ce trebuie și, mai ales, ce nu trebuie

să spună drăgălașilor din divizia de detectivi.

Știa cum să ajungă acolo. Normal că știa. Iar drumul ăsta i-a trezit amintiri vechi. Leah, la fereastră, așteptându-l, ca să-i poată deschide ușa fără ca el să mai fie nevoit să sune la sonerie. Leah, în patru labe în fața lui, în vreme ce soțul ei schimba ploștile la Fellside. Data aceea când au folosit cătușele pe care el le avea la centură – de departe cea mai bună partidă de sex dintre toate.

Acum Leah era moartă. Și lui parcă nu-i venea să creadă.

A ciocănit la ușă de câteva ori, apoi a sunat o dată la sonerie. Niciun răspuns. Și nu putea să bată cu pumnii în ușă în toiul nopții fără să stârneasă panica vecinilor indiscreți. Așa că a trebuit să se recunoască învins și să plece de acolo – ceea ce nu i-a îmbunătățit cu nimic dispoziția.

Dar poate că așa a fost mai bine, își spuse el acum, urcându-se în dubă lângă Moulson și trântind ușa după el. Sally scotea la iveală tot ce era mai rău în el, era convins de asta. La cât de supărat fusese azi-noapte, probabil că ar fi mers prea departe și l-ar fi omorât pe nenorocitul ăla lipsit de curaj.

Încercase apoi să dea de Stock, însă cu același rezultat. Când plecase de la Fellside, infirmeria era închisă, dar o sunase de vreo patru sau cinci ori pe mobil. Nu-i răspunsese.

Așa că nici acum nu știa ce se întâmplase noaptea trecută și cum de murise Carol Loomis. Dar respingea orice scenariu în care Moulson s-o fi omorât pe Carol și după aia să scape teafără și din mâinile lui Liz Earnshaw.

În ce-l privea, el nu voia decât să afle de la Moulson ce mama dracului se întâmplase cu pachetul. De fapt, nici asta nu voia. Atâta timp cât drogurile se mai aflau încă în cabina de toaletă (și era sigur că acolo le va găsi), atunci toată afacerea era încheiată. Firește că nu o vor mai folosi pe Moulson, pentru că nu era bună de nimic, dar vor da uitării trecutul, cel puțin până la plecarea polițiștilor. Moulson trebuia doar să priceapă că, dacă vorbea cu cineva – cu

oricine – despre orice altceva în afară de vremea de afară, va afla foarte repede de ce se spune că tăcerea este de aur.

— Pune-ți centura! îi zise el acum, înghiontind-o cu putere.

Moulson nu spuse nimic. Doar făcu ce i se spusese și apoi rămase cu mâinile moi în poală. Părea la fel de zdruncinată cum se simțea Devlin.

— Mereu e așa de vorbăreață? o întrebă Devlin pe Rartner.

Gardiana își țuguie buzele și nu răspunse. Și ea se afla pe statul de plată al lui Grace – cum altfel? – și avea o sumedenie de motive de supărare față de instalarea polițiștilor în Fellside.

Nimeni nu mai spuse niciun cuvânt tot timpul drumului peste ținutul mlăștinos, până la Leeds. Și oricum, odată ajunși pe Oxford Row, tot nu ar mai fi putut să audă ce spun. Protestatarii ieșiseră astăzi în număr mult mai mare și își fluturau bannerele și își zbierau lozincile tâmpite prin care se văitau de nedreptatea existentă în lume. Probabil unde e mai ușor să faci tămbălău, decât să pui mâna să schimbi ceva, își spuse Devlin.

Odată intrați în tribunal, el trecu direct la treabă.

— Trebuie să merg la budă, îi șopti el lui Ratner. Ai tu grijă de guraliva asta, bine?

Trecu prin punctul de securitate și intră în zona restricționată din spatele clădirii. Traversă coridorul cu pași siguri, trecu de toaleta pentru bărbați și intră în cea pentru femei. Singurul risc posibil aici ar fi fost, dar nu-l observă nimeni. Toți ochii erau ațintiți pe circul din fața intrării principale.

Însă ziua începu să-i meargă prost de îndată ce se încuie în cabina din mijloc și duse mâna în spatele rezervorului. Niciun pachet. Nu știa ce-o fi făcut Moulson, dar acum era sigur că luase pachetul cu ea. Și atunci, de ce nu le dăduse drogurile? Din câte știa el, Moulson se lăsase de obiceiul ăsta – și, chiar dacă ar mai fi consumat încă prafuri, normal ar fi fost să șterpelească puțin din pungile alea și să spere că nu va observa nimeni. Oare să-și fi imaginat că ar fi putut

să le vândă undeva și să păstreze banii?

— Căcat! mormăi Devlin.

Se gândi să verifice și în celelalte cabine. Dar nu ar fi avut rost. Rutina asta era împământenită și mergea ceas de fiecare dată. Aici fuseseră drogurile și acum nu mai erau.

— Căcat! repetă el, mai tare și cu mai multă obidă.

Până în momentul ăsta fusese realmente convins că totul o să fie ca ultima dată. Că, pur și simplu, lui Moulson i se făcuse frică să ducă treaba până la capăt, chiar dacă știa că represaliile erau inevitabile.

Acum se vedea nevoit să aștepte până la sfârșitul zilei ca să afle adevărul și să pună mâna pe pachet. Plus că mai trebuia să găsească și o modalitate prin care să poată discuta cu Moulson între patru ochi sau prin care s-o externeze din infirmerie imediat ce vor ajunge la Fellside. Niciuna dintre ideile astea nu era ușor de pus în practică, fie și fără toți detectivii ăia din Leeds care-și băgau nasul peste tot.

În trecut, Devlin reușise mereu să se convingă de faptul că legătura lui cu Grace nu era cunoscută de nimeni și că putea fi ușor negată. Dar nu mai era cazul și acum – presupunând că fusese vreodată. Existau indicii care duceau până la el și nu erau făcute din firimituri de pâine, ca în povestea aia cretină. Moulson era implicată. Și Salazar. Și Sylvie Stock. Liz Earnshaw. Puțiflenderul ăla de Lovett. Și, evident, Grace însăși. Trebuia să găsească o soluție. Trebuia să-și păstreze cumpătul și să găsească o soluție.

O ajunse din urmă pe Ratner. Aceasta se afla împreună cu Moulson în sala de așteptare. Poate că ar avea la dispoziție câteva minute s-o interogheze pe Moulson înainte de începerea procesului, dar nu o putea face acolo. Oricând l-ar putea surprinde cineva. Și chiar dacă ar fi fost singuri, acustica sălii era uimitoare. Puteai auzi șoaptele de acolo chiar și din celălalt capăt al clădirii.

La culme îl irita pe Diavol că se afla atât de aproape de Moulson și nu-i putea pune întrebările care-l măcinau. Singura lui consolare

era că femeia arăta profund nefericită. Cufundată în propriile-i gânduri și fără să observe nimic din ce se petrecea în jur.

Înseamnă că într-adevăr sperase să poată vinde drogurile alea, conchise el. Din cauza asta părea atât de speriată acum. Se întreba dacă mai avea timp să iasă din mormântul pe care și-l săpase singură, înainte să-l umple cineva cu pământ și s-o îngroape de vie.

Mda, își zise Devlin. Chiar așa stă situația. Dar parcă nu era o idee prea bună s-o lase să intre în sala de judecată atât de disperată și îngrozită. Acolo urma să găsească un public al naibii de numeros și poate îi venea ideea să se folosească de asta. Deschise gura să-i spună ceva – s-o amenințe, s-o avertizeze sau poate chiar să-i adreseze câteva vorbe nesincere de încurajare –, dar chiar atunci apărură grefierul.

— Suntem pregătiți să începem, spuse el.

— În picioare, deținut! spuse cu asprime Ratner. Haide!

Și o conduseră în sala de judecată: Ratner în dreapta lui Moulson, iar Diavolul în stânga.

Gradenele sălii îi aminteau lui Devlin de un circ, în care spectatorii ardeau de nerăbdare să vadă clovnii și înghițitorii de flăcări. Galeria destinată publicului era înțesată de oameni – primele două rânduri fiind rezervate presei: reporteri cu blocnotesuri, artiști cu blocuri de desen. În spatele lor, o mulțime de chipuri împietrite. Dar setea lor de sânge atârna greu, aproape palpabil, în aer.

Moulson se opri o clipă în prag. Mai puțin de o secundă, pentru că imediat o apucară de umeri Devlin și Ratner și o împinseră înăuntru. Ratner o așeză la locul ei și-i făcu un semn din cap grefierului. *Acum e în grija ta.* După care, ea și cu Devlin se întoarseră la posturile lor de lângă ușă.

În mod normal, sălile de judecată îl plictiseau pe Devlin. Nici aceasta nu făcu excepție de la regulă în prima oră. Doar vorbărie fără sfârșit. Bărbați cu voci plângăcioase, crezând că par deștepți dacă spun același lucru într-o sută de feluri diferite. Pritchard,

avocatul lui Moulson, era o javră cu nasul pe sus. Reprezentanții acuzării erau niște roboți care se activau doar atunci când îi întreba judecătorul dacă au ceva de adăugat.

Intenție. Sănătate mintală. Motiv. Se contura un consens și, cu toate că le plăcea nespun să o lălăie la infinit, păreau să ajungă treptat la un acord în privința evidenței.

Dar tocmai atunci Pritchard spuse ceva despre chemarea unui martor.

În curtea de apel? Ce Dumnezeu se întâmplă?

Și grefierul strigă numele lui John Street, fostul iubit al lui Moulson. Acesta se așeză în boxa martorilor și din momentul acela totul începu să se schimbe.

Iar în opinia lui Devlin schimbarea asta nu a fost deloc în bine.

Pentru Jess, a doua zi a apelului a fost mult mai rea decât prima. Ca o moarte lentă, printr-o mie de tăieturi.

Tot ce se spunea despre noaptea incendiului o făcea să retrăiască iar și iar acele clipe și nu voia deloc asta. În prima zi, lucrările fuseseră înfășurate într-un strat gros, protector, de limbaj de specialitate. Iar ea fusese protejată de toate vorbele alea și într-un mod mult mai profund: prin credința lui Alex în nevinovăția ei. Acum știa că Alex nu era Alex. Și nu se mai putea amăgi crezând că fusese iertată de singura persoană care ar fi avut dreptul și puterea să o facă.

Așa că era singură în fața loviturilor nemiloase ale amintirilor.

Depoziția lui John Street a fost cel mai greu de suportat. Pe bărbatul acesta îl iubise, pentru ca apoi să-l urască. Bărbatul care o condusese pe drumul întunecat care se sfârșise cu moartea unui copil. O durea și să-l privească. Simțea o rușine chiar mai profundă decât toate muștrările de conștiință.

Nu-l mai văzuse de la primul proces. Și rămase surprinsă de cât de prost arăta. I se păruse normal ca timpul petrecut în detenție să afecteze mai tare oamenii, dar nimeni care s-ar fi uitat la John nu și-ar fi putut imagina că acela era un om liber. Avea cearcăne adânci sub ochi și era mult mai slab decât ținea ea minte. Parcă ar fi dormit în picioare.

Dar mâinile arse i se vindecaseră cât de cât. Oricum, arătau mai bine decât fața lui.

— Înțelegeți motivul pentru care vă aflați aici, domnule Street? îl întreabă Pritchard, pe tonul ușor preocupat al doctorului care urmează să-ți facă radiografia.

Street dădu din cap.

— Cu toate acestea, vă voi mai explica o dată, pentru a vă da

oazia să-mi adresați ce întrebări doriți sau să vă exprimați obiecțiile. În procesul inițial al Jessicăi Moulson, ați depus mărturie din partea acuzării. Eu, în calitate de avocat al apărării, nu am apucat să vă chestionez până la capăt. Intenționez să o fac astăzi. Am acordul dumneavoastră în acest sens?

Era o întrebare capcană, evident. Avocații acuzării probabil că-i explicaseră lui Street că, în cazul în care nu își dădea consimțământul, ar fi urmat rejudecarea procesului. Așa că dădu iarăși din cap.

— Da. Dar v-am spus deja tot ce-mi amintesc.

— Sunt convins că ne-ați spus. Totuși, dacă nu aveți nimic de obiectat, aș dori să revedem unele dintre punctele pertinente ale mărturiei dumneavoastră. Ca să ne asigurăm că instanța ia cunoștință de însemnătatea lor.

— În regulă, spuse Street. Sigur.

Și, pentru prima oară, aruncă o privire fugară spre Jess și imediat își feri iar ochii. Dar asta nu îi provocă nicio durere. Era obișnuită ca oamenii să reacționeze astfel când o vedeau.

— În noaptea incendiului, ați ajuns în apartamentul domnișoarei Moulson în jur de ora 8 p.m.

— Corect.

— După ce plecaserăți cu două ore înainte, ca să cumpărați niște droguri de la o cunoștință, Gavin Matthews, pe care dumneavoastră și clienta mea îl știți sub numele de Buster. Drogurile în chestiune erau pentru uzul dumneavoastră și al domnișoarei Moulson?

— Da.

— Și, ca să nu mai existe niciun dubiu, drogul despre care vorbim era heroină?

— Da.

— Ce cantitate de heroină, mai exact?

— Nu prea multă. Doar cât să ne ajungă pentru două doze.

Pritchard afișă o surprindere politicoasă.

— Era ceva obișnuit să cumpărați în cantități atât de mici?

— Nu, răspuse Street. Dar nu prea mai aveam credit. Doar atât am putut să iau.

— O, da, frământările și chinurile dependenței de droguri! spuse Pritchard plin de înțelegere și fără pic de ironie în glas. Domnul Matthews ne-a confirmat această relatare a dumneavoastră. „Două doze sănătoase” au fost cuvintele dumnealui, ca să le citez corect. După aceea, conform mărturiei inițiale, dumneavoastră și domnișoara Moulson v-ați injectat heroina. După un timp, ea s-a dus în living, iar dumneavoastră ați rămas unde erați.

— Da.

— În dormitor.

— Da, în dormitor.

— Și, la un moment dat, ați adormit.

— Da.

— Evident că nu aveți cum să știți ora exactă la care ați adormit, așa că întrebarea aceasta nu-și găsește rostul. Atunci când omul trece din starea de veghe în cea de somn, chiar și fără ajutorul vreunei substanțe narcotice, mintea se înceteșează treptat. Percepțiile nu mai sunt atât de clare.

Unul dintre reprezentanții acușării – care până atunci scrisese cu frenezie în carnețel – ridică ochii și bătu cu pixul în masă, de parcă el ar fi fost judecătorul, iar pixul ăla – ciocănelul judecătorului.

— Obiectie! anunță el.

Judecătorii se sfătuiră și o aprobară.

— Nu-l influențați pe martor cu privire la starea lui mentală din acele momente, domnule Pritchard! îl avertiză judecătoarea LePlastier.

— Îmi cer scuze, onorată instanță, spuse politicoș Pritchard. Dar să presupunem că percepțiile domnului Street au fost clare în tot timpul acelor evenimente, doar dacă nu cumva dânsul se răzgândește și ne declară altceva. De fapt, așa cum vom vedea în

continuare, el dă dovadă de o precizie admirabilă în multe privințe. De exemplu...

Și se întrerupse ca să-și consulte însemnările.

— ...ne spune că s-a trezit la ora unsprezece. Corect, domnule Street?

— Da.

— De unde știți ora exactă? Era vreun ceas în dormitor?

Nu era. I-ar fi putut spune și ea asta. Își amintea cum se învârtise prin dormitor, cu o față de pernă în mâini, în care băgase la grămadă și ceasul, și boxele, și veiozele. Era o trăsătură curentă a vieților lor de atunci: transformă în bani orice ai prin casă, iar apoi dă banii pe heroină.

— M-am uitat la ceasul de la mână, spuse Street, ușor iritat.

Jess avea impresia că Pritchard îl sâcâia dinadins, expunând faptele pe un ton atât de sec și de formal.

Însă, spre mirarea ei, avocatul nu mai insistă asupra aceluia amănunt.

— Foarte bine, spuse el. V-ați trezit la ora unsprezece, în conformitate cu ce arăta ceasul de la mâna dumneavoastră?

— Da.

— Și erați cu mintea perfect limpede? Sau erați puțin confuz? Avocații acuzării ridicară din nou ochii din notițele lor, dar Pritchard făcu un semn, anticipându-le obiecția.

— Doresc doar să zugrăvesc scena, onorată instanță. Nu să arunc vreo umbră de îndoială asupra mărturiei domnului Street.

— Cam confuz, recunosc acestă. În primul moment nici n-am știut unde sunt.

— Absolut normal. Poate am putea relua povestea din momentul acela.

Încruntându-se, Street încercă să-și amintească.

— Nu știam ce se petrece, dar am simțit un miros oribil. Foarte înțepător. Ca de materiale chimice care ard. Și după aia am văzut

fumul care plutea în aer și mi-am zis: „Dumnezeule, a luat foc casa!”

— Și chiar așa era?

— Da, așa era. Bineînțeles că așa era. Fumul ăla venea de la covor și de la așternuturile de pe pat. Ardeau deja, iar holul de lângă dormitor... nu... nu se vedea nimic acolo, doar fumul și lumina asta, ca un reflector portocaliu. Tot apartamentul era în flăcări.

— Și ce s-a întâmplat după aceea?

— Am sărit din pat și am început să... înțelegeți...

Și Street întinse mâinile și le flutură în aer.

— Ați încercat să stingeți focul cu mâinile goale? traduse Pritchard.

— Da.

— Și ați reușit?

— M-am ars. Rău de tot.

— Rău de tot este o exprimare relativă, spuse Pritchard. Clienta mea și-a pierdut jumătate de față în același incendiu. Și, evident, Alex Beech și-a pierdut viața. Ne puteți arăta rănilor dumneavoastră, domnule Street?

Street ridică mâinile.

— Acum sunt vindecate în mare parte. Zonele mai lucioase sunt cele unde mi s-au făcut grefe de piele, dar acum arată aproape normal.

— Chiar așa, chiar așa, încuviință Pritchard. Însă au fost făcute fotografiile la momentul respectiv. Poate că ar fi bine să facem apel la ele, în sprijinul mărturiei dumneavoastră.

Paul Levine îi întinse avocatului principal un teanc de poze color, de douăzeci pe douăzeci și cinci de centimetri. Pritchard se apropie de boxa martorilor și i le arătă pe rând lui Street.

— Iată-le. Onorata instanță a primit deja copii purtând etichete de la numărul unu și până la nouă. Cu toate că sunt convins că nu aveți nevoie să vă fie reîmprospătată memoria, vă rog să-mi confirmați,

domnule Street, dacă în fotografiile acestea este prezentată starea rănilor dumneavoastră în noaptea incendiului.

— Da, așa este.

— Arsuri de gradele doi și trei la mâini și antebrațe. Foarte grave mai ales pe mâna dreaptă.

Street se mulțumi să dea din cap și nimic mai mult.

— Dar iată-vă acum aici, după multe grefe de piele. Însănătoșirea dumneavoastră este uluitoare. Așa cum singur ați spus-o, într-o manieră extrem de elocventă, v-ați revenit aproape complet.

Street se gândi puțin și păru că ar dori să răspundă ceva, dar Pritchard tocmai ce ridicase iarăși una dintre fotografii.

— Poza asta mă pune pe gânduri, zise el. Arsura asta foarte urâtă de aici, chiar de deasupra încheieturii de la mână. Arsura asta în formă de semilună. Ce credeți că v-a provocat-o?

Street se holbă tâmp la fotografia din fața lui.

— Habar n-am.

— Mă rog, este un detaliu fără importanță. Poate v-ați atins de ceva. Pe noi ne interesează anume această arsură pentru că se află pe o zonă neafectată. Este separată și diferită de celelalte arsuri. Sugerează că v-ați fi atins mâna de un obiect foarte fierbinte. Lucru perfect normal într-o casă cuprinsă de flăcări, firește.

Pritchard se întoarse la locul său și puse fotografiile pe masă. Apoi se întoarse iar cu fața la Street.

— Acestea au fost toate rănilor pe care le-ați suferit în noaptea respectivă?

— Da.

— Bineînțeles, în afara acelor răni pe care vi le-ați provocat singur.

O clipă de tăcere consternată. Apoi:

— Nu înțeleg ce vreți să spuneți, zise Street, cu chipul împietrit.

— Analizele sângelui dumneavoastră au ieșit pozitive pentru heroină. În cantitate infimă, sigur că da, dar pozitiv rămâne pozitiv.

Mai spuneți-mi încă o dată, domnule Street, de câtă vreme sunteți dependent de droguri.

— M-am lăsat.

— Scuzele mele. Câtă vreme *ați fost* dependent de droguri?

— Aproape trei ani.

— Și, după trei ani, cât anume poate fi considerat „o doză sănătoasă”?

— Nu știu. E greu de spus. Estimezi din ochi; nu trebuie s-o cântărești.

— Dar este mai mare decât dozele de la început?

Street râse fals.

— Doar de vreo douăzeci de ori.

— Deoarece organismul se obișnuiește cu heroina și este nevoie de doze din ce în ce mai mari pentru obținerea aceluiași efect. Mă iertați, v-am întrerupt povestirea. Spuneți că încercați zadarnic să stingeți așternuturile de pe pat cu mâinile goale. Și după aceea, domnule Street?

— M-am sculat și am fugit, spuse acesta.

— Unde ați fugit?

— La ușă. La ușa apartamentului.

— Ați încercat s-o căutați pe domnișoara Moulson? Iubita dumneavoastră? Îmi închipui că ați fost surprins când v-ați trezit și n-ați văzut-o alături de dumneavoastră. Probabil că v-ați făcut griji pentru ea, mai cu seamă când v-ați pomenit în mijlocul aceluși infern.

Street clătină din cap, dar nu pentru că ar fi vrut să-l contrazică pe avocat. Parcă nu voia să vadă ce se petrecea în propria-i minte.

— Am strigat-o, spuse el abia auzit. Iar și iar. De multe ori. Dar n-o vedeam nicăieri. Din cauza fumului, era foarte mult fum peste tot. Și nu mi-a răspuns. În cele din urmă, m-am gândit că ieșise deja din apartament.

— Și dumneavoastră ați făcut la fel.

— Corect!

— Și apoi ați sunat la Urgențe. Le-ați spus de incendiu. Le-ați cerut să vină să-l stingă.

— Da.

— Și după aceea?

Street nu mai răspunse. Rămase cu ochii cășcați la Pritchard, care și el îl privea cu un soi de politețe interogativă. Tăcerea se prelungi. Avocatul nu reacționează în niciun fel.

— Ce vreți să spuneți? îl întreabă Street în cele din urmă.

— După ce ați dat telefonul acela, domnule Street. Ce ați făcut apoi? Bineînțeles că știați deja că iubita dumneavoastră nu ieșise din apartament, așa cum ați sperat dumneavoastră. Și este foarte logic să fi fost îngrijorat și cu privire la starea celorlalți locatari. Așa că, spuneți-ne ce ați făcut.

Urmă o altă pauză și nici acum Pritchard nu interveni.

— Am așteptat, spuse Street. Am așteptat să vină pompierii.

— Foarte corect! zise Pritchard, pe un ton încurajator. Așa ați făcut. Știm asta din imaginile înregistrate de camerele de supraveghere, imagini care au fost acceptate ca probe în procesul inițial al clienței mele. Haideți să le privim încă o dată, de acord? Cu permisiunea onoratei instanțe...

— Continuați, domnule Pritchard, spuse plictisit unul dintre judecători.

— O clipă, onorată instanță!

Unul dintre avocații acuzării sărise în picioare – același care obiectase mai devreme.

— Nu domnul Street este judecat aici. Dacă acest interogatoriu are intenția de a stabili că ar fi putut face mai multe ca să reducă răul provocat prin acțiunile Jessicăi Moulson...

— Nu! îl întrerupse Pritchard. Nici vorbă să avem această intenție. Însă stabilirea cu precizie a acțiunilor domnului Street este esențială pentru a obține filmul complet al evenimentelor.

Aruncă o privire spre judecător, care îi făcu semn să continue. Grefierul micșoră luminile din sală, iar ecranul coborî din tavan. Preț de o clipă pe el apăru ecranul unui computer, cu tot cu foldere și alte documente – pentru că imaginea era transmisă printr-un proiector de la laptopul de pe masa apărării, operat de Paul Levine. Imediat se văzură ușile de la intrarea blocului lui Jess și strada din fața lui. Unghiul era ascuțit, imaginile întunecate.

Dar nimeni nu l-ar fi putut confunda cu altcineva pe John Street, când ieși în goana mare din clădire. Și nu ajunsese prea departe. Levine îngheță imaginea de pe ecran chiar în momentul când Street se afla în pragul ușii. Prichard indică ceasul din stânga ecranului.

— 23:00:58, spuse el. Adică ora unsprezece și un minut.

Levine porni filmul în continuare. Street ieși în goana mare din clădirea în flăcări, dar încetini pasul de îndată ce ajunsese pe trotuar. Nu se oprise de tot, dar mergea parcă mai împleticit. Și poziția corpului îi era nefiresc de rigidă. Tot privea în jos, la mâinile pe care și le ridicase la nivelul pieptului, cu palmele în sus și degetele răsfirate. Reușise să-și tragă pe el o cămașă albastră și o pereche de boxeri roșii. Arăta ridicol, jalnic.

— Aici ați dat telefonul la Urgențe, spuse Pritchard, din dreapta lui Jess.

Îi acoperise câmpul vizual pentru ca să poată arăta spre mâinile lui Street din filmul de pe ecran. Mișcându-le extrem de greu și lent, Street apăsa tastele telefonului. Bineînțeles că pielea de pe mâini era arsă. Prin urmare, îl durea îngrozitor de tare fiecare gest.

— Și aici așteptați pompierii, adăugă Pritchard, pe același ton sec folosit și mai devreme. Apropo, domnule Street, să știți că am vizionat aceste imagini de multe ori. Și nu v-am văzut niciodată uitându-vă la ceas. Sunteți perfect vizibil pe toată durata filmului. De aceea mi se pare un mister faptul că ați putut fi atât de exact în privința timpului.

Street mormăi ceva ce Jess nu reuși să înțeleagă.

— Poftim?

— Pe scări. Probabil că m-am uitat la ceas când eram pe scări.

— Adică atunci când fugeați ca să vă salvați viața? Printr-o clădire în flăcări? Ce să zic? Se prea poate. Haideți să vedem, vreți?

Street făcu ochii mari. Vru să spună ceva, dar se înecă de la prima silabă. Pritchard părea extrem de bucuros de reacția pe care i-o provocase.

— Da, domnule Street. Avem vești bune pentru dumneavoastră. Se vede treaba că nu jucați un rol tocmai secundar în filmul acesta.

Când Sally ajunse de dimineață la Fellside, găsi parcarea plină cu mașini de poliție. Deja avea stomacul în gât atunci când arăta legitimația la poartă.

— S-a întâmplat ceva? îl întrebă el pe gardianul de serviciu?

— A fost ucisă o deținută, îi răspunse acesta. E groasă!

Pe Sally îl luă cu amețeală. O clipă i se întunecă privirea.

— Se știe despre cine e vorba? mai reuși el să îngaime.

— Loomis.

— Ma... Malaca?

— Da. Chiar ea.

Străduindu-se din răputeri să nu alerge, Sally se duse direct în infirmerie. Dar aceasta era goală, iar el tot nu primise răspunsul la întrebarea care îl frământa.

Nu era nicio problemă că lipsea Moulson. Dacă totul se desfășurase conform programului, înseamnă că plecase spre Leeds de o jumătate de oră. Vru să fie sigur de asta, așa că se uită în registrul de activități și descoperi că din el fusese ruptă o pagină.

Speriat, căută pagina cu pricina în coșul pentru hârtii. Nu o găsi acolo, dar dădu peste formularul de externare falsificat de Stock și pe care – la ordinele lui Moulson – îl rupsese și îl aruncase.

Puzzle-ul era unul ușor de rezolvat. Infirmiera rupsese foaia de hârtie doar în patru bucăți.

Tura de noapte și cea de zi se suprapuneau pe o perioadă de două ore. Sylvie Stock credea că se va putea ascunde în tot timpul ăsta în punctul de prim ajutor din blocul Franklin, la fel cum o făcuse noaptea trecută. Și apoi va fugi acasă, nevăzută de nimeni.

Dar Sally o găsi la fel de ușor cum o găsisese și Devlin.

Îi arată bucățile formularului de externare.

— Uită-te la asta! țipă el. Ce-ai făcut? Ai trimis-o înapoi în celulă!

Zbiera ca scos din minți, supărarea fiindu-i perfect justificată. În orice altă clipă, reacția lui ar fi amuzat-o pe Stock. În orice altă clipă când slujba și viața ei să nu atârne de un fir de păr.

— Era bine mersi, spuse infirmiera pe un ton brutal, născut din rușine și teamă. Diagnosticul pus de tine era o aiureală. N-avea niciun traumatism. Vânătăile erau vechi.

— Sylvie, ți-am spus...

— Nu mă înveți tu pe mine ce să fac, Sally!

— Încercam să-i salvez viața. Grace voia să-i facă rău. Poate chiar s-o omoare. Singurul mod prin care...

— Ți-am zis să nu mă înveți tu pe mine!

Stock clocotea. Nu mai putea să se controleze. Era prea mult și nu mai putea să îndure. Dar până acum nu avusese pe cine să-și verse furia și spaima. Sally era catharsisul ei sub forma unui omuleț dolofan.

— Ce? Ți-a frecat-o în spatele paravanului? Nu ești Papa! Nu ai dreptul să acorzi adăpost. Și chiar dacă ai avea, nu trebuie s-o protejezi pe ea! Asta nu, în niciun caz! Te dai de partea ei, atunci primești ce ți se cuvine!

Era foarte aproape de doctor și-i împroșcase cu scuipat obrajii și bărbia. Mut din cauza șocului, Salazar făcu câțiva pași înapoi. Dar își reveni repede.

— Primesc ce mi se cuvine? Ce înseamnă asta, Sylvie? Tu nu vorbești așa. Așa vorbește Dennis Devlin. El te-a pus să faci asta?

Pe Stock o epuizase deja propria-i mânie. Vru să-l dea la o parte din drum pe Sally, numai că doctorul cântărea mai mult decât ea.

— Habar n-ai cum vorbesc eu, îi șuieră printre dinți. Nu știi nimic despre mine, Sally. Habar n-ai de nimic și punct.

S-ar fi putut opri aici. N-avea niciun sens să mai continue. Și probabil că Sally s-ar fi dat la o parte ca să-i facă loc. Numai că se holba la ea cu ochii ăia tâmpi și muștrători, de parcă ar fi avut vreun drept s-o judece. Și atunci simți nevoia să-l rănească mult mai profund.

— Ani în șir Dennis Devlin s-a jucat de-a ascunde cârnatul cu iubita ta Leah, îi spuse ea, dar fără să mai țipe, ci accentuând bine fiecare cuvânt. Își programa în așa fel turele ca să iasă din serviciu când intrai tu. Credeai că nevastă-ta se pișă apă sfințită, dar vreme de zece ani ți-ai scăldat-o în sperma lui. Asta presupunând că încă ți-o mai scăldai.

Doctorul Salazar rămase consternat. Apoi începu să clipească des și să-i tremure buzele când realizează că infirmiera spunea adevărul. Părea ca un personaj de desene animate căruia tocmai îi căzuse o nicovală în cap.

— Devlin! șopti el.

Pe ton de copil.

— Aha! Uite că ți-a picat fisa! rânji cu dispreț Stock. Te crezi un sfânt, Sally, nu-i așa? Ești bunul samaritean, nu? Toată lumea îl iubește pe bunul samaritean. Dar, săracul, el nu prea are parte de păsărică, ai observat?

Acum i-a fost ușor să-l îmbrâncească și să plece de acolo. Parcă doctorul se împutinase dintr-odată.

Imaginea de pe ecran era din nou înghețată pentru ca Pritchard să poată explica în detaliu atât judecătorilor, cât și reprezentanților acuzării la ce anume se uită.

— Fereastra de aici este de la livingul domnișoarei Moulson. Iar aceasta...

Și atinse cu degetul ecranul, ca să nu fie niciun dubiu.

— ...aceasta este de la casa scării. Vom mări imaginea într-o clipă, însă înainte de asta, aș dori să vă prezint planul locului la care vă uitați.

Și ridică o fotografie decolorată, plină cu adnotările făcute de agentul imobiliar. Era o imagine a palierului din fața ușii lui Jess, exact așa cum acesta arătase înainte de incendiu și cum încă mai arăta în amintirile ei. Locul acela mohorât era dominat de o oglindă uriașă, într-o ramă cu exagerat de multe ornamente.

— Oglinda, spuse Pritchard, este amănuntul esențial. Am să vă arăt o altă secvență, care începe la 22:47:13. Adică, cu treisprezece minute înainte de ora la care pretinde că s-ar fi trezit din somn martorul nostru, domnul Street. Veți observa acum ceva foarte interesant, un detaliu care ne-a scăpat tuturor la primul proces.

Levine apăsă câteva taste de la laptop. Ecranul se făcu negru un moment, apoi reapăru aceeași imagine – minus John Street, care dispăruse de pe trotuarul din fața clădirii.

Imaginea era lipsită de personaje și de mișcare. Dar, în timp ce Levine o derulă foarte încet înainte, se văzu o lumină puternică la fereastra de la etajul al treilea, care dădea în casa scării.

— Două lucruri sunt derutante aici, spuse Pritchard. Unul este locul, celălalt – timpul. Apartamentul Jessicăi Moulson se află aici, în partea dreaptă a scării și în afara câmpului nostru vizual. Lumina vine din partea opusă, unde este un apartament nelocuit, cu

scânduri bătute în cuie peste ușa. Aveți ceva să ne spuneți, domnule Street?

Nu, nu avea nimic să le spună. Martorul părea bolnav și nefericit.

— Nu? Misterul acesta se rezolvă atunci când iei în calcul oglinda Pentru că în ea se vede cum se deschide ușa de la apartamentul Jessicăi Moulson.

Pritchard se întrerupse și aruncă o privire plină de semnificații spre public.

— Bineînțeles, continuă el, acum ne aflăm în fața altui mister. De ce s-a deschis ușa Jessicăi Moulson la ora unsprezece fără un sfert? Cine a deschis-o? Ca să putem răspunde la aceste întrebări, trebuie să studiem imaginea mai de aproape.

Levine apăsă iar niște taste. Imaginea se mări și se reglă, se mări și se reglă, până când fereastra umplu tot ecranul. Iar acum era posibil să se distingă o siluetă pe palier, încadrată de lumina care ieșea prin ușa deschisă a lui Jess. Detaliile lipseau în mare parte, dar cămașa albastră și boxerii roșii înlesneau foarte mult identificarea.

Jess căscă ochii stupefiată. N-avea niciun sens.

Street rămase pe palier aproape un minut, după care intră înapoi în apartament.

Levine îngheță imaginea. Sala de judecată se cufundase într-o tăcere de mormânt.

— Doriți să vă schimbați mărturia, domnule Street? răsună vocea lui Pritchard. Mai spuneți-ne încă o dată la ce oră v-ați trezit.

Avocații acuzării parcă voiau să obiecteze, dar renunțară și începură să discute în șoaptă între ei.

— La ce oră, domnule Street?

— Nu-mi aduc aminte, răspunse acesta.

Tonul lui suna ca o rugămintă. Sau ca un protest. Încetase să se mai uite la ecran. Și ochii lui rătăceau peste chipurile spectatorilor de la galerie, de parcă ar fi dorit să-i atragă de partea lui.

— Cu siguranță că înainte de ora unsprezece. Și uite că încă nu

fugeați. Asta se va întâmpla mai târziu. De fapt, chiar vă întoarceți în apartament, cu toate că – în conformitate cu propria dumneavoastră depoziție – v-ați trezit din somn în mijlocul unui infern, în mijlocul unui incendiu. Dar acum nu era niciun incendiu acolo, nu-i așa? Și asta se va întâmpla mai târziu.

Street privi cu ochi pierduți la Pritchard, apoi la banca acuzării, apoi iar la Pritchard.

— Să continuăm, propuse calm Pritchard.

Imaginea de pe ecran porni din nou. Omulețul în boxeri roșii ieși a doua oară din apartament. Acum alerga. Trecu în goană prin fața ferestrei și dispăru.

— Cum explicați asta, domnule Street? Ce anume a însemnat acea primă ieșire? De ce ați intrat înapoi în apartament?

— Nu-mi aduc aminte, repetă Street.

— Acest răspuns mi se pare puțin cam prea convenabil pentru dumneavoastră ca să fie adevărat.

— Eram drogat. Nu mai știam de capul meu.

— Drogat cu heroină?

— Da.

— După ce v-ați injectat-o la ora opt?

— Da!

— O, domnule Street, dar dumneavoastră nu v-ați drogat în seara aceea. Prin urmare, nu acesta este adevărul.

— Obiecție! strigă unul dintre avocații acuzării, sărind în picioare.

Încă de la imaginea care-l arăta pe Street revenind în apartament, avocatul respectiv stătuse încordat ca un arc, pregătit să obiecteze de îndată ce avea să găsească un motiv care să se preteze la așa ceva.

Și Jess obiectă, dar în intimitatea propriilor gânduri. Ce naiba făcea Pritchard? Încerca oare să spună că au mințit și ea, și Street? Că ar fi existat o conspirație între ei?

Indignat, procurorul se adresă judecătorilor:

— Rezultatele toxicologice ale domnului Street dovedesc clar

prezența heroinei în sângele lui în noaptea incendiului.

— Voi ajunge și aici, onorată instanță. Pentru că rezultatele acelor analize îmi susțin argumentația.

Judecătorii se consultară – frunte lângă frunte, perucile bățându-se împreună.

— Continuați, domnule Pritchard! îl îndemnă într-un final judecătoarea LePlastier. Dar fiți amabil și ajungeți mai repede la esență.

Pritchard făcu o plecăciune solemnă.

— Domnule Street, voi reformula afirmația mea și vă voi întreba: Ați luat heroină în noaptea aceea? Da sau nu?

Atât de tare își bulbucă Street ochii, încât spectatorii avură impresia că mai aveau puțin și-i cădeau din cap.

— Eu... și Jess singură... se bâlbâi el. Știți bine ce-a spus!

— Da, știu. Toată lumea de aici știe. În mărturia de la proces, a spus că amândoi v-ați injectat drogul. Dar și că aveți obiceiul să îi faceți ei prima injecție. De aceea declarația ei cu privire la ce s-a întâmplat ulterior nu poate fi sută la sută demnă de încredere.

Pritchard se întoarse cu spatele la Street. Și la judecători. Se întoarse la masa apărării, unde îl aștepta Paul Levine cu o foaie de hârtie pregătită. Fără să se oprească din mers, avocatul principal o luă și o flutură în aer.

Continuă, tot cu spatele la Street:

— Dumneavoastră și Jessica Moulson ați fost internați în același spital. În aceeași secție de arși. În același timp. Vi s-au făcut analizele de sânge în același timp. Amândurora vi s-a găsit heroină în organism, ceea ce, la momentul respectiv, părea un aspect deosebit de important. Însă nimeni nu s-a gândit să investigheze mai departe, să vadă dacă nu cumva exista vreo diferență între cantitățile de heroină găsite în sângele dumneavoastră și al clienței mele. Aici aveți rezultatele toxicologice la care tocmai a făcut referire distinsul meu coleg. Rezultatele dumneavoastră, domnule Street. Și

rezultatele Jessicăi Moulson. Știți ce ne arată ele?

Street nu răspunse. Abia acum Pritchard se întoarse cu fața la el. Cam exagera cu teatrul, își spuse Jess în colțul acela îndepărtat al minții care încă mai putea să însăileze un gând coerent. Pentru că Jess nu mai gândea, ci doar asculta, cu gura căscată, strângând cu putere în mâini bara din alamă din fața ei. Și vorbele rostite în sala de tribunal se aglomerau în mintea ei, ca un edificiu încă fără formă.

— Omorul, spuse Pritchard, lungind cuvântul, este definit drept infracțiunea deliberată și planificată prin care se pune capăt vieții unei alte persoane. La un moment dat am intenționat să susțin nevinovăția Jessicăi Moulson, argumentând că încercase să vă ucidă doar pe dumneavoastră, domnule Street, nu pe Alex Beech. Am vrut să spun că infracțiunea pe care a comis-o este doar omor din culpă, deoarece nu și-a atins ținta. Dar, de fapt, nu este vorba că și-ar fi ratat ținta, pentru că nici nu avusese așa ceva. Dumneavoastră ați avut.

Street clătină cu putere din cap, dar nu rosti niciun cuvânt. Un vacarm de strigăte izbucni la galerie. Dacă toată povestea asta ar fi fost un film, atunci judecătorii și-ar fi scos ciocănelele și ar fi început să bată ritmic cu ele. Însă nu era un film, iar judecătorii – precum și reprezentanții acuzării – păreau luați complet prin surprindere. Nici vorbă să se mai gândească să ceară liniște în sală – într-atât erau de uluiți.

Pritchard ridică vocea ca să se facă auzit pe deasupra larmei.

— Expunerea la heroină se măsoară prin estimarea cantității de drog neasimilat încă de organism, explică el.

Aruncă o privire pe hârtia pe care o ținea în mână și își trecu degetul peste rânduri, încruntându-se concentrat, de parcă acum le citea pentru prima oară. Dar pentru Jess era evident că avocatul știa pe de rost ce scria acolo.

— În cazul dumneavoastră, cantitatea de drog a fost infimă, abia vizibilă. Medicii care v-au îngrijit au raportat un nivel de 0,02

nanograme de drog neasimilat per mililitru de sânge. Termenul de specialitate pentru asta este „rezultat fals-pozitiv”. Pentru că indică administrarea substanței într-un trecut nu prea îndepărtat. Nivelul de drog neasimilat din organismul Jessicăi Moulson a fost de 130 nanograme. Raportul dintre cele două valori, în cazul în care nu vă pricepeți la matematică, este de peste 50.000. Uimitor am spune, din moment ce amândoi ați luat doze egale în același timp. Dar perfect explicabil, dacă ați cumpărat două „doze sănătoase” și le-ați injectat pe *amândouă* în clienta mea.

Deși stătea jos, Jess avu sentimentul că se împiedicase de ceva și căzuse, lovindu-se rău. Scoase un geamăt înfundat. Nu atât de surprindere, cât – parcă – de durere. Urechile i se înfundaseră, apoi începu să audă doar un zbârnâit care astupa cuvintele. Avocații acuzării vociferau, contrazicându-se cu judecătorii. Judecătorii vociferau și ei, încercând să le răspundă. Abia dacă înțelegea ce-și spun.

— Sunteți amabil să reformulați sub formă de întrebare, domnule Pritchard? îi ceru LePlastier.

— Ați injectat întreaga cantitate de heroină în Jessica Moulson, domnule Street?

— Nu! urlă acesta. E o minciună! Ne-am drogat amândoi! Întrebați-o pe Jess! Amândoi ne-am drogat!

— Adică spuneți că nu ați vrut s-o uciideți? Eu cred că ați încercat.

— Obiectie!

Acum avocatul acuzării părea un jucător de poker care încearcă să rămână în joc, deși cărțile lui nu sunt deloc bune. Nici măcar nu se mai osteni să se ridice de pe scaun.

— Nu s-a demonstrat încă niciun motiv pentru care...

— Ooo, dar avem o mulțime de motive! spuse Pritchard. Prea multe, chiar. Domnul Street avea acum o altă relație, nu este așa, domnule Street? Cu numita Nicola Saunders, cunoscută la fel de bine și clienței mele. Negați că acum sunteți amantul domnișoarei

Saunders?

— Nu, dar asta... asta a fost după...

— Sunteți sub jurământ, domnule Street. Iar lista apelurilor dumneavoastră telefonice dovedește că mințiți. Dar poate sunteți doar un bărbat care simte nevoia mai multor relații amoroase în același timp. Mulți dintre noi suntem așa. Însă eu înclin să consider că banii au constituit motivul principal. Ați încheiat o asigurare comună de viață cu doar două luni înainte de incendiu. Prin urmare, moartea clienței mele v-ar fi adus o avere. O avere de care aveți mare nevoie, deoarece nici măcar droguri nu vă mai puteați lua pe datorie.

Pritchard mergea acum drept la țintă, abandonând complet tonul politicos de mai devreme. Se transformase într-un val de retorică a virtuții. Street încerca să-l întrerupă, să-i conteste argumentele. Dar, dacă-i ieșea vreun cuvânt din gură, acesta nu era auzit de nimeni.

— Așa că nu v-ați dat bătut atunci când Jessica Moulson a refuzat să moară în urma supradozei. Prea multe erau în joc. Drept care v-ați decis să înscenați un accident. Trebuie să fim cinstiți și să spunem că aici v-a ajutat puțin și clienta mea. Dumneaei se afla în living, unde rupea fotografiile, încercând astfel să vă scoată din viața ei, impuls pe care îl pot lesne înțelege. Și dumneavoastră știati că hârtia fotografică este inflamabilă. Deși nu la fel de inflamabilă ca filmul neprocesat, motiv pentru care ați fost nevoit să vă întoarceți în apartament ca să mai ațâțați focul. În cele din urmă, a trebuit să apelați la gazul de brichetă.

— Prostii! zbieră Street. Nici măcar nu știam dacă mai aveam gaz de brichetă! Mă lăsasem de fumat de câteva luni!

Nimic din ce ar fi putut spune nu ar fi semănat mai mult cu o mărturisire, își zise Jess, minunându-se de prostia fostului ei partener.

În tăcerea încărcată care se pogorâse peste sală se auzi doar oftatul prelung al lui Pritchard. Parcă acum, când fiorii vânătorii îi

trecuseră, nu mai simțea niciun fel de plăcere să ucidă vânatul.

— Ceea ce ne aduce din nou la rănila dumneavoastră, spuse el. Evident că nu vi le-ați făcut încercând să stingeți așternuturile cu mâinile goale. Pentru că am dovedit că erați treaz și bine mersi înainte ca focul să ajungă în dormitor, așa că mica dumneavoastră istorioară pur și simplu nu se mai poate susține. De fapt, nu a fost niciodată crezută, dat fiind absența completă a fumului din plămâni dumneavoastră. Nu v-ați trezit din somn într-o cameră cuprinsă de flăcări. Această afirmație este pur și simplu ridicolă. Și necesară, în același timp. Trebuia să explicați cumva arsurile de pe mâini și nu puteați spune adevărul – că ați avut parte de un accident nefericit atunci când ați turnat gaz de brichetă peste fotografiile arzânde din coșul de gunoi al Jessicăi Moulson.

— Ba nu! spuse Street. Ba nu! N-am făcut asta!

— Obiecție! interveni unul dintre reprezentanții acușării – tot cel de mai devreme, jucătorul de poker. Cerem ca apărarea să reformuleze...

— Retragem ultima remarcă, se răsti Pritchard. Pentru moment. Haideți să vorbim despre răni, domnule Street. Ale dumneavoastră au fost foarte grave. Arsuri de gradul trei, provocate de expunerea directă la foc. Leziuni extinse în stratul celular subcutanat, distrugerea terminațiilor nervoase, evaporare completă a stratului de grăsime de sub piele. Dar la mâna dreaptă ați avut o arsură care arăta așa.

Și ridică fotografia cu semnul în formă de semilună de pe încheietura mâinii lui Street.

— Vă mărturisesc cu toată sinceritatea că mi se pare o ciudățenie. Leziunea pielii este, în mod clar, o arsură de contact. V-ați ținut mâna pe ceva foarte fierbinte, iar rana s-a produs doar pe zona respectivă. Plus că leziunea este una superficială, deoarece atunci când suntem luați pe nepregătite de o durere la care nu ne așteptăm, din reflex întrerupem contactul cu obiectul respectiv foarte repede.

Și urmări cu degetul rana din fotografie.

— Evident este vorba despre o porțiune a unui cerc. Marginea unui obiect. Un obiect cu raza de 28,2 centimetri, făcut dintr-un material care transmite o căldură puternică și atunci când – încă – își mai păstrează forma inițială.

Pritchard întinse mâna, iar Paul Levine îi dădu o altă fotografie.

— A existat un asemenea obiect în apartamentul Jessicăi Moulson, spuse calm Pritchard. Unul singur. Acesta.

În imagine se vedea coșul pentru hârtii al lui Jess.

— Zău că trebuie să fiți mai atent când vreți să incendiați ceva, domnule Street.

Strigăte.

Foarte multe strigăte.

Oamenii de la galerie se ridicaseră în picioare, ca și cum ar fi vrut să se repeadă la boxa martorilor. Agenții de pază se grăbiră să-i împiedice.

Pritchard încă mai perora, dar nu-l mai auzea nimeni.

John Street plângea. Chipul i se schimonosise și ajunsese să semene cu partea arsă a feței lui Moulson.

Pe ecran apăru acum Porcky Pig, din seria de desene animate Looney Tunes, făcând cu mâna și bâlbâindu-se „A-a-a-asta-i tot, oameni buni!” Această glumă inoportună a lui Paul Levine nu a fost văzută decât de Jess, cu o clipă înainte să închidă ochii.

Nu era un leșin. Jess leșinase cu adevărat atunci când auzise de moartea lui Alex Beech. Acum a fost altceva. Închise ochii și lumea dispăru. Era singură. La fel cum fusese în abisul de dincolo de lumea nocturnă înainte s-o salveze Alex. (Ba nu, nu Alex. Fantoma. Fantoma care nu era Alex.)

Însă nu mai trăise niciodată acest fel de singurătate.

Parcă nici ea nu mai exista. Doar neantul. Avea sentimentul că ieșise din propria-i viață, lăsând în urmă absolut tot ce știuse până acum, ca o reptilă care și-a lepădat vechea piele.

Dacă incendiul a fost o minciună, dacă Alex a fost o minciună, atunci la fel era totul. Întregul ei trecut era anulat și ea s-a născut chiar în momentul acela.

Bineînțeles că ceva atât de pur nu avea cum să dureze. Și, chiar dacă se afla în vidul acela anonim, Jess știa că niciodată nu va putea fi spălată de păcate. Aidoma lui Ianus, și ea avea două fețe. Partea arsă a chipului ei va fi mereu întoarsă înspre trecut.

Țiuitul din urechi o făcu să-și mai revină. Stătea aplecată peste bara de alamă a boxei acuzaților, pe care se vedea o amprență. O amprență foarte bine conturată, însă care nu-i aparținea. La fel ca urma de picior de pe insula lui Crusoe. Asta însemna că se întorsese într-o lume populată de oameni.

Inspiră adânc. Și încă o dată. După care totul deveni mai ușor.

În boxa martorilor, John Street plângea în hohote. Paul Levine zâmbea spre ea. *Ce ți-am zis?* Femeia de lângă el, stagiara, începuse deja să strângă teancurile de hârtii în dosare și cutii din carton.

Pritchard discuta aprins cu judecătorii și avocații acuzării despre termene. Locuri. Proceduri. Toți dădeau din cap, dar nu spuneau prea multe. După cum arătau lucrurile, păreau de acord cu tot ce zicea Pritchard. Jess nu-l putea auzi din cauza vacarmului din sală. Toată lumea vocifera. Dar, stai, parcă se auzeau și niște suspine. Oare plângea cineva din public?

— Astăzi, spunea Pritchard pentru a treia oară. Acum. Sunt convins că toată lumea înțelege cum funcționează *habeas corpus*³⁷. Odată condamnarea anulată, nu mai aveți niciun drept s-o rețineți.

Nu. Nu nu nu. Nu putea să permită una ca asta. Nu voia să fie liberă când Alex încă mai era prizonier în Fellside – închis în spatele altui chip și nume. Îi promisese. Dacă ea nu se întorcea, atunci el va fi din nou singur și pierdut, probabil pentru totdeauna.

Acum judecătorii se consultau, dar vorbeau prea încet și ea nu-i

³⁷ *Habeas corpus* (lb. lat.) – drept care garantează libertatea individuală și îngreădește reținerea arbitrară a persoanei (n.tr.).

auzea. Acum i se decidea soarta. Trebuia neapărat să spună ceva, dar nu adevărul – pentru că adevărul se fărâmasese și nu-i mai era de niciun folos.

Dar poate că reușea să recupereze niște bucăți din el. Să se ajute cu ele.

Se ridică pe picioare nesigure.

La început nu o observă nimeni. Apoi o văzu unul dintre judecători – femeia –, dar nu spuse nimic. Doar atunci când toți cei trei judecători și reprezentanții acuzării și Pritchard se întoarseră să se uite la ea, parcă se mai stinse zarva din sală atât cât să se poată face auzită. Dar nu complet. Și nu din prima clipă. Când deschise gura și își dresese glasul, amuțiră și ultimele câteva voci. Dar plânsetele acelea se mai auzeau. Plânsete de femeie. Jess nu se întoarce. Știa cine plângea: doamna Beech.

— Pot să vorbesc? întrebă ea. Aș vrea să spun ceva, dacă mi se permite. Este relevant. Pentru caz.

Judecătoarea LePlastier îi acordă permisiunea.

— Mi se pare că măcar atâta lucru vă datorăm, spuse ea.

Tonul era trist sau poate doar obosit. Meseria pe care și-o alesese avea destule surprize și nu din cele mai plăcute.

Jess dădu din cap în semn de mulțumire. Însă avu nevoie de câteva momente ca să-și găsească cuvintele. Și când vorbi, propria-i voce i se păru mult prea răgușită și străină.

— Nu credeam că voi vedea vreodată... asta, spuse ea. Nu mi se părea posibil. Credeam și eu ce credea toată lumea. Că eu am provocat incendiul și l-am omorât pe Alex. Și mi se părea corect să fiu închisă.

Se văzu nevoită să se oprească și să inspire adânc din nou. Își imagina că vorbele ei vor declanșa alte strigăte, alte proteste și blesteme. Dar nu se auzea nimic. Aproape niciun sunet. Până și plânsetele femeii încetaseră.

— Oamenii au spus că sunt un monstru și eu... eu mi-am

imaginat că au dreptate. Multă vreme mi-am imaginat asta. După care, am început să mă gândesc că se înșală, dar niciodată n-am crezut...

Clătină din cap. N-avea nici cap și nici coadă ce spunea, dar trebuia să continue. Voia ca Pritchard și Paul Levine – mai cu seamă Paul – să înțeleagă ce avea de gând să facă.

— Niciodată nu mi-am închipuit că adevărul va fi... că cineva îl va scoate vreodată la lumină. Și sunt atât de recunoscătoare – foarte, foarte recunoscătoare – domnului Pritchard și domnului Levine pentru că au dovedit... Am crezut că făcusem un lucru de neiertat, dar nu l-am făcut. Și acum m-am eliberat de povara aceasta.

Îi aruncă o privire lui Paul. O ultimă privire, o privire imploratoare. Acum îl va răni. Dar voia ca el să știe că nu o făcea cu inimă ușoară.

— Dar eu *sunt* o criminală. Noaptea trecută m-am încăierat cu o altă femeie. O deținută de la penitenciarul Fellside. Am omorât-o în bătaie. I-am spart capul cu un extingtor. Așa că trebuie să mă trimiteți înapoi la Fellside. Vă rog. Acolo este acum casa mea, acolo este locul meu.

Nu mai avea nimic de spus. Se așază și așteaptă să se dezlănțuie iadul. Acum nu se mai uita la Levine, temându-se de ce îi va citi pe chip. Din nefericire, privirile i se opriră asupra lui Dennis Devlin, aflat în cealaltă parte a sălii de judecată.

Gardianul-șef stătea cu brațele încrucișate pe piept. Dar ridică încet degetul mare de la mâna dreaptă, trecându-și-l de-a curmezișul gâtului.

Ești moartă.

Când în sfârșit s-a terminat totul – când toate discuțiile aprinse și toată demagogia și toate târguielile au fost tratat reduse la un acord comun, dezamăgitor pentru toată lumea cei doi gardieni au scos-o pe Moulson din sală. Paul nu făcuse niciun gest în tot timpul acesta. Era stupefiat, incapabil să proceseze cele întâmplate.

Moulson trecu pe lângă el cu capul în pământ, dar tânărul aproape putea să jure că o văzuse zâmbind.

Și se ridică în picioare.

— Aș avea nevoie de ceva ajutor cu astea, îi spuse Susannah Sackville-West, arătându-i teancurile de hârtii.

Dar Paul nu o luă în seamă. Și traversă grăbit sala de judecată, spre ușa pe care tocmai ieșise Moulson.

— Jess! o strigă el.

Femeia gardian se întoarse și-l ținui cu privirea. Paul trecu pe lângă ea. Probabil că bărbatul se dusese înainte ca să se asigure că-i aștepta duba penitenciarului.

Alergă cei câțiva pași care-l despărteau de Moulson.

— Bună, Paul! șopti ea.

Ochiul sănătos îi era plin de lacrimi. Celălalt era uscat.

— Spune-mi de ce, îi ceru el, abia acum dându-și seama câtă furie simțea.

Și lui îi venea să plângă.

— După tot ce am făcut, tu ai... de ce? Ți-e frică, Jess? Ți-e frică de libertate? Despre asta este vorba?

— Nu, răspunse ea, clătinând din cap.

Dar nu se întoarse să-l privească și nici nu se opri din drum. Ajunseră la ușă și ieșiră în curtea unde aștepta duba închisorii. Gardianul se apropie repede și puse o mână pe umărul lui Paul, ca să-l îndepărteze de deținută. Avocatul se răsuci și se smulse din

strânsoarea lui.

— Vrei să mă agrezezi? îl întrebă el.

Gardianul era mult mai înalt decât Paul și părea foarte puternic, însă nimic din toate astea nu mai conta în momentul acela.

— Sunt avocat. Sunt avocatul *ei*. Lasă-mă în pace sau rămâi fără slujbă.

Și, fără să aștepte vreun răspuns, se întoarse spre Moulson.

— Și acum?

Jess părea cumplit de nefericită, dar el nu-și putea da seama dacă din cauza ei sau a lui.

— Am niște lucruri de făcut acolo, spuse ea, atât de încet, încât abia dacă reuși s-o audă. În Fellside. Dacă ies acum, nu știu dacă mă voi mai putea întoarce.

— Lucruri de făcut?! exclamă el consternat. Poți să-ți iei la revedere prin poștă, Jess. Sau să te întorci în zilele de vizită. Ți-ai aruncat la gunoi...

Se bâlbâi, căutând cuvintele potrivite.

— ...întreaga viață.

— Ba nu, zise Jess, mai calmă acum. Nu-i adevărat. Mi-ai anulat sentința. Acum sunt liberă. Mi-ai făcut darul ăsta. Dar n-ai niciun drept să-mi spui ce să fac cu el.

— Te iubesc, spuse el, fără să se gândească.

Auzi doar ecoul vorbelor sale plutind în aer.

— Ba nu, surâse Jess.

Era un surâs trist, chinuit, care dispăru într-o fracțiune de secundă.

— Nu mă iubești, slavă Domnului! De ce ți-ai dori așa ceva? Eu stric viețile celor din jur și apoi le dau foc. Dar mi-ai fost un prieten bun atunci când nu meritam asta. Așa că am să-ți cer un ultim serviciu.

Multe răspunsuri, majoritatea sarcastice, i se buluciră lui Paul pe buze. Dar nu rosti decât un singur cuvânt:

— Ce?

— Spune-i Brendei ce s-a întâmplat. Nu știi ce mă așteaptă acum înăuntru. Ce o să pătesc. S-ar putea să fie ceva rău. Spune-i...

— Că ești nevinovată.

Jess dădu din cap.

— Da. Spune-i asta. Și că o iubesc foarte mult. Și că... nu sunt inconștientă. Că-mi dau socoteală doar mie însămi, așa cum mi-a zis ea. Nimănui altcuiva.

— Am să-i spun.

Jess se apropie și-l sărută pe obraz.

Apoi se îndepărtă repede de el. Pentru totdeauna.

— Îți mulțumesc! mai zise ea. Îți mulțumesc pentru tot! N-am să te uit niciodată.

Se urcă în dubă și ușa se închise între ei. Jess își coborî privirea, ca să nu îl mai vadă.

Tânărul avocat rămase în curte multă vreme după plecarea mașinii.

La un moment dat, lângă el apăru Brian Pritchard. Îl cuprinse de umeri.

— Bucură-te de izbândă oricând ai ocazia, domnule Levine, îi spuse el cu blândețe. Pentru că tragedii vei întâlni la tot pasul.

— Era... începu Levine, dar renunță.

Dacă mai spunea ceva, ar fi început să plângă în fața șefului său.

— Clienta noastră, continuă Pritchard. Uită-te la mine!

Paul se întoarse. Bărbatul mai vârstnic își ridică mâinile și le strânse.

— Caz închis, spuse el.

PARTEA A PATRA
NOI ÎNȘINE
NE CREĂM LUCRURILE
DE CARE AVEM NEVOIE

Nici chip să poată vorbi cu Moulson când șoferul se afla la un metru de ei, așa că Devlin nici nu încercă.

Și, oricum, nu prea știa ce să spună acum. Sperase că va reuși să rezolve tot căcatul ăsta, să recupereze drogurile și să îngroape toată povestea. Dar uite că nu se mai putea. Mărturisirea lui Moulson aruncase totul în aer.

Nici măcar nu știa unde va ajunge ea la întoarcerea în Fellside. În infirmerie? În blocul G? Într-o celulă capitonată din Dietrich? Femeia asta tocmai câștigase apelul și imediat recunoscuse comiterea unei crime. Devlin nu ar fi vrut să fie acum în pielea directorului, pentru că, indiferent ce hotărâre ar lua acesta, cu siguranță că va fi una proastă.

Posomorât, căzu pe gânduri, dorindu-și din tot sufletul ca lucrurile să se fi desfășurat cu totul altfel. Dacă Malaca Loomis i-ar fi zdrobit creierii lui Moulson, lumea ar fi fost acum un loc mult mai frumos. Plus că își mai dorea ca Moulson să nu-l fi văzut în celula lui Grace. Asta ar fi putut fi problema ei, dar Grace va avea grijă ca el să nu scape basma curată.

Cum mama dracului putea să scape din toată povestea asta? Probabil că detectivii din Leeds încă mai erau la penitenciar, că doar trebuiau să ia probe de ADN de pe cadavrul lui Loomis. Așa că puteau pune mâinile lor transpirate pe Moulson imediat ce aceasta se dădea jos din dubă. Probabil că vor dori s-o scoată din Fellside și s-o arunce într-una dintre celulele lor de arest preventiv, departe de el și de Grace. Iar ăsta ar fi ultimul cui bătut într-un alai lung de coșciuge, cu al lui personal în frunte.

Trebuia s-o împiedice pe Moulson să vorbească. Prin urmare, trebuia să-i ofere o motivație ca s-o facă să-și țină gura. Dar habar nu avea ce anume.

Însă ieși din starea asta de confuzie de îndată ce intrară pe porțile penitenciarului. Venise vremea să ia în mână frâiele problemei și, poate, să salveze ce mai putea fi salvat.

— Semnez eu de venire, îi zise el lui Ratner. Tu du-te de bea o cafea sau ce ai chef.

Ratner păru surprinsă, dar îi văzu privirea și înțelese că nu era tocmai momentul potrivit să-și contrazică șeful. Bolborosi repede un cuvânt de mulțumire și dispăru. Înainte de primul punct de control, Devlin încetini pasul și puse mâna pe brațul lui Moulson, ca s-o oblige să meargă alături de el.

— Tu chiar ți-o cauți cu lumânarea, nu-i așa? îi șopti el. Spune-mi acum ce s-a întâmplat cu pachetul?

— L-am aruncat în WC și am tras apa după el, îi răspunse Moulson, fără să se sinchisească să vorbească pe un ton mai scăzut.

Adică a tras apa de la budă peste dulciuri în valoare de cinci sau șase mii de lire. Iisuse Hristoase, apără și păzește! Devlin primi lovitura în moalele capului, dar nu se pierdu cu firea și încercă să vadă partea bună a lucrurilor.

— Atunci nu există nicio probă, zise el. Indiferent ce ai să te apuci să spui despre mine sau Grace, o să fie doar vorbe goale. N-ai să poți dovedi nimic. Și ai văzut cu ochii tăi de ce e ea în stare. Nicio săptămână n-ai să mai trăiești dacă o torni la poliție. Are prieteni și afară, nu doar aici. Așa că ține-ți gura și facem pace. N-o să ne mai folosim de tine.

Aici a fost nevoit să se întrerupă, pentru că ajunseseră la punctul de pază. Cu mințile aiurea, își mâzgăli numele în registru. Cu mâna cealaltă încă o mai strângea de braț pe Moulson, de parcă voia să-și revendice dreptul asupra ei.

Când, de fapt, n-avea niciunul. Nici nu terminase bine de semnat, că toată haita de trepăduși apăru în goană de după colț. Directorul Scratchwell, frumuseii de la poliția din Leeds și o echipă de juriști de la sediul central al companiei N-fold. Aceștia din urmă emanau

un aer de eficiență calmă, dar cu atât mai periculoasă. Străbătura coridorul și o luară pe Moulson cu ei. Aproape că nici nu se uitară la Devlin. Ca și cum nici n-ar fi existat.

Așa că acum situația îi scăpase de sub control. Devlin știa că trebuia să ajungă urgent undeva. Împinse registrul spre Marcela Robbins, funcționara, care urmărise cu ochi mari toată scena.

— Are și Moulson vreun amestec în toată povestea asta? îl întrebă ea.

— Eu știu doar ce mi se spune, se răsti Devlin, închizându-i gura cu o privire înghețată.

Dar imediat înțelese ce-l întrebasese femeia.

— În ce poveste?

— Se zvonește că o să fie o revoltă în Goodall. A fost o nebunie întreagă acolo toată ziua. Ni s-a cerut tuturor să rămânem peste program.

— Revoltă?

Pe Devlin îl trecu un fior ancestral la auzul acestui cuvânt, așa cum ar fi pățit orice gardian de pușcărie. Dar se simțea și foarte uluit.

— Din ce cauză?

— Cică un gardian ar fi omorât-o pe Carol Loomis.

— Așa se spune?

Atât de departe de adevăr era zvonul ăsta, că se văzu nevoit să-și înfrâneze dorința de a izbucni în hohote de râs.

Robbins dădu cu putere din cap.

— În Goodall așa se știe, da. Toate femeile alea aleargă de colo până colo ca niște puicuțe cu gâturile tăiate. Nu vor să plece de pe pasarele și zbiară la gardieni. Zic că vor să vină poliția din Leeds ca să le păzească. „Salvatorul” a vrut să interzică perioada de socializare, dar s-a speriat ca nu cumva asta să le înfurie și mai tare.

Poate că ar fi bine să dea și el apă la moară acestui zvon fals, își spuse Devlin. Oricum, secretul se va afla curând.

— Moulson a omorât-o pe Carol Loomis, Marcela. Tocmai ce a recunoscut asta la tribunal.

Ochii și gura lui Robins formară trei cercuri perfecte.

— Moulson? Dar abia se ține pe picioare! Cum de a...

— Probabil că are talente de ninja, mârâi Devlin. În orice caz, tu ești prima care ai aflat.

Și se duse în Goodall. Oricum intenția asta o avusese de la bun început, pentru că trebuia să-i raporteze lui Grace ce se întâmplase la proces. Însă acum voia să vadă cu ochii lui ce mama dracului se petrecea acolo. Și uite că Robbins nu exagerase. De îndată ce deschise ușa și intră în sala de bal, parcă simți mirosul aerului încărcat cu suspiciune și teamă. Deținutele se grupaseră în cete mici, gardienii se plimbau fără țintă printre ele, ca niște câini ciobănești care își pierduseră mirosul.

Prima gardiană de care a dat cu ochii a fost Corcoran. În calitatea ei de gardian-șef interimar, se afla exact acolo unde trebuia să fie, lângă panoul care controla ușile tuturor celulelor din clădire. Puțin probabil să le închidă pe deținute în celulele lor, însă această posibilitate nu trebuia exclusă cu totul.

Corcoran părea epuizată, extrem de agitată și cu nervii la pământ.

— Pur și simplu se urcă pe pereți, îi zise ea lui Devlin. Acționăm cu efective duble și Scratchwell se pișă pe el. Bună zi ți-ai ales să te duci la tribunal, Devlin, atât pot să-ți spun!

Devlin clătină din cap și oftă.

— Te las singură doar câteva ceasuri...

Corcoran începu să râdă. Îi întinse cheile, numai că el nu era încă pregătit să-și preia rolul de șef. Îi convenea de minune să se poată mișca liber până își va da seama ce anume va face în continuare.

— Termină-ți tura, o sfătui el pe Corcoran. Nu-ți strică niște bănuți în plus.

Gardiana puse cheile înapoi la centură.

— Aș prefera să mă lipsesc, spuse ea. Lătrau ca niște cățele turbate când le-am deschis celulele și tot așa latră de atunci încoace. Moulson are un amestec în toată povestea asta, dar să nu mă întreb cum. Ori ea a omorât-o pe Carol Loomis, ori a omorât-o un gardian și Moulson a văzut. Nebunele cer să se întoarcă polițiștii. Zic că nu intră în celule până când nu e acuzat cineva în mod oficial de crima asta.

— De unde a început? o întrebă Devlin serios acum.

— De peste tot, Dennis.

Și avea dreptate, chiar așa era. În timp ce urca spre celula lui Grace, Devlin simți tumultul de jur împrejurul lui. Aerul era greu de emoții adânci, fără număr. Și își dădu seama că în Goodall avea să izbucnească un conflict care nu va mai putea fi ținut sub control. Toată răutatea aia trebuia să aibă o sursă.

Jilly Fish plus o deținută – care arăta ca o luptătoare de categorie grea, îndopată cu steroizi, purtând numele prea puțin potrivit de Ashley – le înlocuiseră pe Liz și Carol pe coridorul din fața celulei lui Grace. Când apăru Devlin, amândouă avură mare grijă să se uite în partea cealaltă. Exact cum își dorea el în momentele acelea.

— De ce ai întârziat? îl întrebă Grace.

Stătea tolănită în pat, cu un registru contabil și un creion în mâini, lăsând impresia că se află deasupra întregului scandal și că nu-i pasă de nimic. Însă din boxe se auzea *Für Elise*. Ca o mărturisire făcută fără de voie.

— Acum m-am întors.

Devlin sesiză behăitul împăciuitor din propriul glas. Dar se hotărî ca măcar acum să nu-i pese.

— Avem probleme, zise el pe un ton mai dur. Adică, avem probleme pe lângă ce se vede acum.

Grace înfipse creionul între filele registrului, ca pe un semn de carte, și se ridică în capul oaselor. Gata cu prefăcătorii. Acum furia i se putea citi în privire.

— Nu l-ai luat?

— Pachetul ăla e cea mai mică dintre problemele noastre, Harriet. Moulson s-a hotărât să facă pace cu Dumnezeu și a început prin a mărturisi în fața întregii săli de judecată că ea a ucis-o pe Carol Malaca.

Grace clătină din cap, refuzând să accepte ideea.

— Nu ea a omorât-o pe Loomis.

— Nu mai contează acum cine a omorât-o cu adevărat. Chestia e că Moulson se află acum împreună cu directorul și cu copiii din Leeds și cu o pereche de piranha. Chiar în acest moment. Și dă totul pe gură. Trebuie să ne punem de acord poveștile dacă nu vrem să fim complet distruși.

Întinse mâna și opri muzica. Voia s-o facă să priceapă cât de gravă era situația. Totul se năruia în jurul lor pe toate planurile. Venise vremea să tragă linie. Venise vremea să tragă toate liniile pe care ar fi trebuit să le fi tras deja.

— Bine, Dennis, zise Grace, punând mâna mai întâi pe brațul lui și apoi pe umăr.

Îl trase mai aproape de ea și îl sărută – un sărut prelung, generos.

— Bine, repetă ea când se desprinse de el.

Îl făcu să se așeze pe pat și se așeză și ea lângă el. Îi ținea mâinile în ale ei și i le apăsa cu putere de coapsă.

— Ce s-ar putea întâmpla în cel mai rău caz? Doar vorbim despre Moulson. Odată scoasă din ecuație, nu va mai ști nimeni nimic. Absolut normal.

Ba deloc normal. Mai ales în Goodall. În Goodall, parcă venea Armagedonul. Numai că trupul lui Grace avea propria-i gravitație, iar glasul ei, propria-i putere. Și Devlin începu să se mai liniștească.

— Numai să nu-i fi spus lui Sally, zise el. Dacă și-ar pune capetele laolaltă, ar putea să facă multe legături. Sunt convins că au avut multe de povestit aseară.

— Ar face un cuplu foarte drăguț, chicoti gutural Grace.

Da, împreună alcătuiau un tablou grotesc. Salazar, cu căpățâna lui de barabulă și Moulson, cu fața ei strâmbă. Devlin începu să râdă. Grace îl mângâie drăgăstos pe umăr.

— Țsta-i Dennis al meu!

Și apoi discutară pe îndelete. Fiecare dintre ei știa și recunoștea în mod tacit că ar fi putut gestiona mai bine această situație, că avuseseră destule ocazii pentru a o face. Dacă, de la bun început, s-ar fi ținut departe de Moulson, din cauza instabilității ei. Dacă, după primul eșec, ar fi lăsat-o în pace ori i-ar fi închis gura pentru totdeauna.

Grace își reproșa păcatul jumătăților de măsură. I se păruse că o înțelege pe Moulson mai bine decât era cazul, pe de-o parte din cauza unei asemănări absolut superficiale, a unei coincidențe din trecutul lor. Că și chipul lui Grace, și cel al lui Moulson fuseseră dezmembrate și apoi reconstruite.

Devlin recunoștea că ar fi trebuit să rămână lângă Lizzie și Carol cu o noapte în urmă.

Și s-au iertat unul pe celălalt. Iar la sfârșit s-au gândit la un plan. Sigur, lucrurile erau nițel mai complicate acum, când Goodall se afla în pragul revoltei. Dar, așa cum bine zicea Grace, șmecheria este să iei fiecare amenințare ca pe o oportunitate.

Majoritatea întrebărilor au venit din partea celor doi detectivi. Iar majoritatea răspunsurilor au fost date de juriștii de la *N-fold*. Ca prin minune, aceștia deveniseră avocații lui Moulson în măsura în care informațiile oferite de aceasta afectau în vreun fel interesele și proprietatea companiei.

Jess spuse foarte puține lucruri. Oricum era cu mințile vrașițe. Îl tot chema pe Alex în gând – folosind acest nume doar pentru că era singurul pe care îl cunoștea. Dar fantoma nu-i răspunse și nici nu își făcu apariția.

El era unicul motiv pentru care se întorsese în închisoare, refuzând darul neașteptat al libertății. Dispăruse datoria pe care crezuse că o avea față de Alex Beech, dar încă o mai durea inima atunci când se gândea la moartea îngrozitoare a băiatului. Însă acest nou Alex, pe care ea îl capturase și îl târâse în propria-i tragedie, fără să vrea... Datoria față de acesta era reală și nu putea să scape de ea. O salvase, iar ea îl dezamăgise – o dezamăgise – din toate punctele de vedere. Închipuindu-și că o ajută, îi furase adevărata personalitate, îi ștersese chipul și îi adusese mai multe neazuri decât avea deja. Iar aceasta era ultima ei șansă de a îndrepta lucrurile.

Însă deocamdată nu putea decât să aibă răbdare și să aștepte plecarea detectivilor. Nu se putea apuca de treburile ei până când aceștia nu le terminau pe ale lor.

— Mai spune-ne încă o dată! îi ordonară.

Și ea le spuse:

— Am ieșit din infirmerie, apoi din clădirea administrației. Probabil că infirmiera fusese chemată la o urgență. Și pe coridor nu era niciun paznic.

— Cum ai putut să ieși din clădire?

— Ușa fusese lăsată deschisă. M-am strecurat.

— Și după aia te-ai strecurat în același fel și în Goodall?

Ambii detectivi se uitau la ea cu un soi de politețe sceptică.

— Da.

— Și acolo ai găsit... ce? Două deținute care așteptau în întuneric, în eventualitatea absurdă că ai să treci pe acolo?

Povestea era ridicolă, dar Moulson refuză să mai adauge vreun detaliu care să o lămurească oarecum. Nu pomeni nimic nici despre Grace sau Devlin sau Lovett sau Sylvie Stock. Dar nu din lașitate și nici măcar din milă. Nu voia decât să se asigure că-și va petrece noaptea în Fellside, alături de Alex. Și era convinsă că, dacă spunea adevărul – sau măcar o parte din adevăr –, acest lucru nu va fi posibil. Detectivii și-ar fi extins ancheta și probabil că ar fi luat-o cu ei, ca să-i asigure protecția. Pe când așa, poate că o vor lăsa să rămână în Fellside, făcând și pe placul juriștilor de la N-hold, care-și doreau același lucru, pentru a putea lua și ei parte la investigații.

— Protejezi pe cineva? o întrebă unul dintre detectivi, adus la exasperare. Pe cineva dinăuntru?

Jess nu-i răspunde. *Mă străduiesc să protejez*, zise ea în gând. *Mă străduiesc foarte tare.*

În cele din urmă, detectivii se lasară păgubași. Erau convinși că mai aveau încă multe de aflat despre împrejurările care duseseră la moartea lui Loomis și că trebuie să fi fost implicate și alte persoane pe lângă Moulson. Și mai erau la fel de convinși că, atunci când vor interveni superiorii lor de la Departamentul de omucideri, o vor lua pe Moulson din Fellside cât ai bate din palme. Oricum, o noapte nu mai conta. Nu avea unde să fugă.

Se întoarseră în biroul directorului și-l convinseră s-o bage pe Moulson la carceră pe perioada nopții. Îi explicară că, dacă i se permitea să socializeze cu celelalte deținute, exista riscul să discute cu complicele ei și să inventeze o altă poveste. Mai bine dacă nu-i

dădeau această ocazie.

Scratchwell aprobă cererea detectivilor pentru că își dădea foarte bine seama că era încolțit. Și spuse că, pentru mai multă siguranță, îi va da gardianului-șef în care avea cea mai mare încredere sarcina de a o supraveghea pe Moulson și de a-i împiedica orice formă de comunicare cu celelalte deținute.

Prin urmare, îl chemă pe Devlin la el.

— Da, domnule, spuse Diavolul, pe un ton grav.

Și apoi:

— Nu, domnule. Vă dau cuvântul meu, domnule, că deținuta nu va intra în contact cu absolut nimeni. Mă angajez să fiu personal răspunzător pentru asta.

Pe Scratchwell îl mai liniștiră puțin asigurările lui Devlin, dar tot nu era încântat de necazul care se abătuse asupra penitenciarului său. În timp ce detectivii discutaseră cu Moulson, juriștii companiei tăbărâseră asupra lui fără milă. Îi explicaseră de-a fir a păr că, în eventualitatea în care ancheta asupra morții lui Loomis ar fi scos la iveală niște fapte stânjenitoare pentru firma mamă, atunci i se va cere să-și dea demisia. Iar atunci când el spusese că ar putea să se folosească de relațiile lui din presă ca să cosmetizeze cât de cât situația, juriștii îi ordonaseră fără menajamente să se țină la distanță de ziariști. Și mai ziseră că firma își lua toate precauțiile necesare pentru a nu se transforma într-o țintă. Sugeraseră după aceea că, dacă Scratchwell ar fi respectat instrucțiunile inițiale și ar fi dat dovadă de discreție, lucrurile ar fi stat cu totul altfel acum.

Directorul nu le spuse despre atmosfera explozivă din Goodall. Era mult prea speriat. Își imagina că aveau să-i ceară pe loc demisia dacă ar fi aflat că în Fellside mai erau și alte probleme grave, în afară de moartea lui Loomis.

Una peste alta, Scratchwell scăpase deocamdată și se ruga lui Dumnezeu pentru o noapte liniștită, sperând că Dennis Devlin își va respecta cuvântul.

Numai că Dumnezeu nu-i dădu ascultare. Și nici Diavolul.

Devlin nici nu se osteni să-i adreseze vreun cuvânt lui Moulson atunci când o duse la carceră. Toate lucrurile pe care i le spusese mai devreme despre cum va fi lăsată în pace făceau parte din Planul A. Acum, după discuția avută cu Grace, se concentra să pună în practică Planul B.

Drumul până la carceră a fost unul plin de evenimente, chiar dacă era foarte scurt. Apariția lui Moulson în clădire a avut un efect dramatic asupra tuturor femeilor care au dat cu ochii de ea. Unele s-au apucat să strige la ea. Câteva înjurături, puține acuzații, mai mult întrebări. Ea a făcut-o? A văzut cine a făcut-o?

— Hai, Moulson, spune-ne!

— Țsta era bocetul îndurerat al lui Marge Todd.

— Dacă-i acoperi, se vor întoarce împotriva ta!

— A avut și directorul vreun amestec? îi strigă și Sam Kupperberg. Nu trebuie să vorbești, Moulson, doar dă din cap!

— Probabil că-ți place toată atenția asta de care te bucuri, comentă Devlin.

Moulson îl ignoră. Abia dacă înregistra larma și agitația deținuților din Goodall. Unica persoană pe care voia s-o vadă nu se afla acolo.

Carcera, o cutie de doi metri și jumătate pe doi jumătate, fusese deja pregătită pentru ea. Pe patul îngust se aflau așternuturile împachetate în hârtie – la carceră nu era voie cu celofan sau benzi din plastic, pentru că nu puteai ști niciodată ce obiect nevinovat ar putea trezi ideea suicidului. Pe fișa agățată de ușă fusese scris numele lui Moulson.

Înainte să intre, aruncă o privire la fișa de pe ușă alăturată. ELIZABETH MARTINE EARNSHAW, 76123. Devlin o observă.

— Chiar așa, îi zise el ironic. Vrei să aranjez să vă petreceți

noaptea împreună? Sunt convins că v-ați distra de minune.

O îmbrânci în carceră și încuie ușa. Celulele obișnuite se încuiau și se descuiau de la panoul principal, iar cele de la carcere aveau propriul panou de comandă, astfel încât ușile lor să nu poată fi deschise decât din exterior.

Jess întinse un cearșaf pe salteaua groasă de doar doi centimetri și azvârli pe jos restul așternuturilor. Apoi, fără să se dezbrace, se întinse pe pat.

— Alex? îl strigă ea din nou.

Nu ridică vocea. Știa că oricum o aude: distanțele nu aveau niciun înțeles în lumea lui. Dacă nu venea la ea însemna că nu voia să vină. (Tot încerca să se gândească la *el* ca la o *ea*, dar nu-i prea ieșea.)

Când se aflase în fața lui Earnshaw, Alex văzuse ceva care-l îngrozise – și o deconectase mai mult sau mai puțin complet de la realitate pe deținută. Avuseseră un contact de doar o jumătate de secundă, după care amândoi s-au răsucit pe călcâie și au luat-o la fugă în direcții opuse.

Jess continuă să vorbească, sperând că Alex o va auzi.

— Asta te va ajuta să găsești ce cauți. Știu că ești speriat. Știu că te face să te întorci în trecut, la momentul când ai fost rănit și nu crezi că vei putea să înduri. Dar voi fi alături de tine. Vom îndura împreună totul.

Niciun răspuns.

— Trebuie să mergem acolo, Alex. Numai așa îți vei putea regăsi prietena.

Și pe tine însăți, adăugă ea în gând. Pentru că eu ți-am dat numele și chipul ăsta și cum altfel ți le-aș putea lua?

Tot niciun răspuns. Dar Jess avea tot timpul din lume și nimic altceva de făcut, așa că își permitea să aștepte. Carcera nu avea ferestre, iar lumina venea doar de la cele trei tuburi de neon din tavan, drept urmare nu-și putea da seama de trecerea timpului. După o vreme, începu să aibă senzația că se afla dintotdeauna în

cutiuța aia. Poate că lumina asta era prea puternică pentru Alex, își spuse ea disperată. Poate că încă nu se oprise din fugă. Poate că în sfârșit se hotărâse să-și petreacă vremea cu cineva de vârsta lui.

Numai că acum era greu de spus care era vârsta lui reală. Nu era obligatoriu să fie copil, așa cum nici băiat nu trebuia să fie.

Gândurile lui Jess începură să rătăcească prin trecut. Își aminti de relația cu John Street și de maniera urâtă în care se terminase. O răsuci pe toate fețele, încercând s-o privească din unghiuri diferite și să înțeleagă cât de tare o rănise. Nu prea mult. Despărțirea de el o costase jumătate din față, dar prețul ăsta nu i se părea atât de mare. În mod absolut ridicol, acum se simțea mai liberă. Sau mai aproape de libertate decât fusese vreodată. Mai avea o singură datorie de plătit și gata. După aceea nimeni nu va mai putea emite vreo pretenție asupra ei. Și nici nu va mai putea să-i reproșeze ceva.

Ce-i aia să-ți reproșeze?

Aproape că-i sări inima din piept, dar nu ridică privirea. Nu voia să-l sperie pe Alex, plus că, în strălucirea dezgolită a neonului, probabil că nici nu ar fi reușit să-l vadă. *S-o vadă. Pe ea.*

— Înseamnă să mă acuze de ceva.

Ai mai fost acuzată și înainte?

— Lumea m-a acuzat pentru ce ți s-a întâmplat ție.

Băiatului care a murit în incendiu.

— Da, iartă-mă. Băiatului.

Încet și cu foarte mare grijă, Jess ridică fruntea. Fantoma abia se vedea și era mult prea ștearsă ca să poată desluși vreun detaliu – în afară de faptul frapant că încă mai purta fața lui Alex. Pe care nu se putea citi nicio expresie.

— Vrei să vii cu mine? întrebă Jess.

Unde?

— Știi unde. Să-i facem o vizită lui Liz. Femeia pe care ai întâlnit-o noaptea trecută. Cred că o ții minte din... din trecut. De pe vremea când trăiai.

Așa este.

— Și ți-e teamă de ea?

Forma aceea vagă a fantomei ridică aproape insesizabil din umeri. Urmă o tăcere îndelungată. Când Jess vru să spună ceva, Alex i-o luă înainte.

Cred că mi-e teamă să-mi aduc aminte.

Înțeleg, spuse Jess. Ajungi să te obișnuiești să nu mai exiști. Să nu mai ai nimic. Și te sperie să te întorci într-un fel de viață. Ți se pare prea mult.

Pe neașteptate, se simți coplesită de rușine. Tocmai ce se lăudase cu propria-i eliberare iminentă – nu din Fellside, ci de povara trecutului ei. Exact starea asta de imponderabilitate și pustiu o aștepta ea cu atâta nerăbdare.

Da, asta-i senzația, încuviință Alex cu gravitate. Dar este o prostie să te temi de lucrul pe care ți-l dorești mai mult decât orice altceva. Eu nu mi-am dorit decât să-mi amintesc și după aia te-am întâlnit pe tine și am vrut să fiu lângă tine. Așa că am s-o fac. Am s-o fac. Cât timp tu ești alături de mine, cred că n-am să pățesc nimic.

N-ai să pățești nimic, îl asigură Jess.

Ieși iar din propriul corp și îl luă de mână. Gestul acesta i se părea acum unul perfect firesc. Nu mai simțea nicio neliniște.

Și alergară împreună departe de lumina crudă a tuburilor de neon, spre lumea nocturnă și oceanul de gânduri.

Salazar își petrecuse în infirmerie, cu ușa încuiată, mare parte din ziua aceea tensionată și dementă. Avea ore și la clinicile din Franklin și din Blackwell, dar nu se duse să și le facă.

Și nici altceva nu a făcut.

Se simțea ca și cum patinase pe un lac înghețat și gheața se spărsese sub el și el căzuse. Numai că toată apa aia rece era în interiorul lui. În creierul lui. Creierul lui era acum un bloc de gheață, incapabil să gândească coerent mai mult de una sau două secunde vâscoase, hipotermice.

Leah.

Leah și Devlin.

(Piele cafenie, sânge negru și lucios, hârtie igienică albă.)

Leah și Devlin încolăciți unul în jurul celuilalt, jumătăți ale aceluiași întreg.

Propria lui voce care spunea ceva (dar nu cuvinte întregi, ci doar un fel de behăit mulțumit de sine) și întrebarea lui Leah:

— Despre ce e vorba?

Naseem în infirmerie, dar nu pentru un consult medical. Naz nu era bolnavă. Naz era doctoria.

Despre ce e vorba?

Leah! Of, Leah!

Despre

Ce

E vorba?

Eu am omorât-o, își spuse Sally. Eu singur. Nu directorul. Nu Devlin și nici Grace, deși toți au făcut parte din acea reacție în lanț care a dus la moartea ei acolo, la dușuri, călcată în picioare și înjosită. Numai că ei nu i-au promis nimic lui Naz. Ei s-au purtat ca de obicei. Sally a fost cel care a omorât-o pentru că s-a dus acasă, la

neastă, în fața căreia s-a fălit că o să schimbe el lucrurile, că uite ce om de seamă era el și cât de tare îi strălucea în întuneric simțul dreptății.

— Despre ce e vorba?

Și atunci Sally a rostit un nume. Un nume pe care promisese că nu-l va destăinui nimănui. Iar Leah s-a dus și i l-a spus lui Devlin. De ce n-ar fi făcut-o, în fond. Se petrecea ceva în blocul G, chiar sub nasul lui. Poate că l-a întrebat ce știe despre Naseem Suresh sau dacă o crede sau dacă-i cunoștea pe gardienii ăia pe care-i acuza ea.

Și probabil că Devlin i-a răspuns că nu, că nu-i nimic adevărat.

Și după aia s-a sculat de lângă ea și...

Trebuie să acționez, își spuse Sally. Trebuie să fac ceva. Nu pot să stau aici până când se va sfârși lumea. Ar dura prea mult.

Își simțea mâinile grele. Deschise un document din computer. Fiecare gest i se părea epuizant și o risipă de energie. Confesiunea era lungă și dezlânată, plină de începuturi eșuate și de repetiții. Făcea incursiuni haotice în timp, atât în trecut, cât și în viitor. Nici măcar propozițiile simple nu erau structurate. Se dezmembrau exact la fel cum se dezmembra acum și Sally. Atașă toate fișierele importante din folderul secret, împreună cu înregistrările video, dar uită să le menționeze în document sau să explice la ce anume făceau referire.

Când termină de scris, sau simți că ar fi terminat, petrecu încă o oră căutând adrese la care să îl trimită. Ziare. Posturi TV. Site-uri de știri. Bloguri. Cu cât mai multe, cu atât mai bine.

Apăsă „Trimite” și în centrul ecranului apăru o dungă. Arăta 0% complet și continuă să arate același lucru o bună perioadă de timp. După care 0 se făcu 1. Fișierele importante, de bună seamă. Erau uriașe.

Dar nu putea să aștepte finalizarea expedierii. Avea atât de multe lucruri de făcut.

În primul și primul rând, să semneze de plecare. Da, chiar așa, în

mijlocul turei. Marcela Robbins se uită la el bănuitoare.

— Dar... dacă începe dezastrul în Goodall? N-a zis directorul să rămânem la posturile noastre?

— Farmacie, spuse grăbit Sally. Sânge... pansamente... hârtie igienică.

— Hârtie igienică? repetă Marcela.

Doctorul plecă mai departe, lăsând-o să se uite lung după el.

Salazar merse cu mașina la Pot of Gold, unde își comandă o halbă cu bere amară și un pahar cu whisky – primele din cele multe care vor urma. Trebuia să fie beat ca să facă ce își propusese, dar mai existau și beneficii colaterale. După trei halbe și trei pahare, durerea din suflet parcă mai scăzuse.

Nu era corect să canonizezi pe nimeni, își spuse el, indiferent dacă persoana respectivă era în viață sau nu. Sau să o faci paznicul conștiinței tale ori s-o idolatrizezi ori s-o transformi în garantul vieții tale. Și nu era corect nici s-o urăști dacă nu se ridică la înălțimea așteptărilor tale. Dacă soția lui avusese nevoie de o consolare lungă de cincisprezece centimetri de la o brută ca Devlin, atunci asta spunea multe și despre Sally, nu numai despre ea.

Avea sentimentul că scuipe bucăți moarte din însăși ființa lui. Datorită berii reușea să nu le mai simtă gustul mizerabil. Începuse să se clatine pe picioare, dar nu voia să se așeze pe scaun. Nu era deloc obișnuit cu băutura și risca să-și pună capul în mâini și să adoarmă pe loc. Iar asta nu trebuia să se întâmple.

— Te simți bine, scumpule?

Barmanița – o tânără în jur de douăzeci de ani – se uita la el cu milă și îngrijorare. Sally habar n-avea ce-i poate citi femeia pe chip, dar încercă să ia o mină indiferentă și-i spuse că se simte excelent.

Comandă încă o bere. Încă un whisky. Sorbi din pahar, privind în jur. Deși nici nu se întunecase bine, bodega începuse să se umple. Ar fi durat prea mult să-i găsească pe cei căutați în mulțimea asta. Trebuia să existe o metodă mai rapidă.

Și bineînțeles că exista.

Sally lovi în tejgheaua barului cu paharul gol.

— Fac cinste! strigă el. Plătesc eu tot ce beți.

Câțiva oameni se uitară la el. Vreo doi izbucniră în urale. Însă reacțiile majorității au fost fie amuzate, fie pline de dispreț.

— Am zis că fac eu cinste! strigă și mai tare Sally.

Când nici acum nu reuși să le atragă atenția, strânse tare paharul în mână. Îl strânse și-l strânse până când îl sparse, iar cioburile îi intrară în degete și palmă. Durea mai tare decât se așteptase, dar își atinse scopul. Acum se uitau toți clienții la sângele care i se prelingea pe mână și picura pe tejghea.

Barmanița scoase o înjurătură și se îndepărtă de el. Rosti un nume – probabil al șefului –, dar nu primi răspuns.

— Mi-aș dori foarte mult, spuse Sally, cu demnitate afectată, să vă fac cinste tuturor cu câte un pahar. Ar fi plăcerea mea.

Scutură ușor mâna rănită și își îndoi degetele ca să scape de cioburile mici, care căzură pe bar, pe podea, pe haina lui. Trase aer în piept și continuă:

— Am motive să sărbătoresc. O tranzacție cu droguri. Una mare. La închisoare. Cu asta mă ocup eu acolo. Cu traficul de droguri. Le bag înăuntru. Le duc în Curie... mai ales în blocul Curie. Țsta-i...

Și făcu un semn din mâna însângerată.

— ...rolul meu.

Toți ochii erau îndreptați asupra lui. Unii dintre clienți șușoteau între ei, clătinând dezaprobator din capete. Câțiva își scosese ră telefonul mobil și ori formau un număr, ori filmau declarația lui Salazar. Barmanița spălase putina. Foarte bine. Pe Sally nu-l deranja să fie considerat nebun de aceia care nu pricepeau despre ce anume vorbește. Atâta timp cât era cineva care să priceapă.

— Harriet Grace, spuse el cu glas răsunător. Harriet Grace. Știți cine e? Harriet Grace și cu mine suntem foarte, foarte apropiați. Îmi destăinuiește toate secretele ei. Dennis Devlin. Suntem ca... ca...

Încercă în zadar să-și încrucișeze degetele. Acum sângele curgea nestingherit din mâna lui dreaptă și picura cu zgomot pe podeaua din lemn.

— Dennis e cel mai tare, rezumă el. El e șeful. Dacă trebuie să ne debarasăm de cineva, cum a fost cazul cu Minnie Weeks, Dennis doar dă din mână și... se întâmplă. Mie mi-a luat mai mult timp, dar sincer cred că am ajuns la fel ca el. Important. Influent. Implicat. Până la capăt. Până în vârf. Savurați-vă băuturile și vă mulțumesc pentru... pentru timpul acordat.

Suficient! își spuse Sally. Nu mai am ce face. Oricum, sunt un om mort, așa că...

Merse clătînându-se până la ușă, o împinse cu cotul și ieși. Aerul răcoros al serii îl izbi în față și i se făcu greață. Abia reuși să ajungă până la marginea trotuarului, unde vărsă tot ce mai avea în stomac. Cu icnete atât de puternice, de parcă îi făcea cineva manevra Heimlich.

Sleit, se îndreptă pe trei cărări către mașină. Deschise portiera cu o mână, ținând-o pe cea rănită în dreptul pieptului. Se așeză pe bancheta din spate. Întreaga lume se legăna în jurul lui. Nu putea să conducă în starea asta. Și nici în cârciumă nu se mai putea întoarce. Pantalonii și pantofii îi erau plini de vomă. Era un jeg, o rușine. Se gândi să-și acorde câteva minute ca să-și mai revină și apoi se va duce în stația de autobuz. Nu mai avea ce altceva să facă.

Ambele portiere din spate se deschiseră în același timp și doi bărbați se urcară lângă el, încadrându-l. Unul slab ca un ogar, cu părul tuns periută, ca soldații. Celălalt era imens, cu pieptul foarte lat. Transpirația abundantă făcea să-i lucească țeasta rasă ca lemnul lăcuit. Pe buze purta un zâmbet pocăit.

Cei doi blocară portierele. Slăbănogul simți mirosul acru de vomă și își încreți nasul. Celălalt, cu mișcări precise și fără amabilități inutile, scoase un brici din buzunar. Îl studie pe Sally cu ochii lui albaștri și reci.

— Bună seara! spuse el grav. Numele meu este Kenny. Kenny Treacher.

— Pe bune? zise Sally. Și pe mine mă doare fix în cur de numele tău.

— Chiar așa?

— Chiar așa.

Sally vru să clatine din cap, dar se văzu nevoit să renunțe când îl străbătu un alt val de greață.

— Ești la fel de rău ca ea. Ca toți. Otravă. Vindeți otravă și vă îmbogățiți de pe urma morții oamenilor. Probabil că și eu sunt la fel de rău. Dar tu ești suficient de rău, domnule du-te-n-mă-ta Kenny Treacher? Asta-i întrebarea. Ești suficient de rău ca să-mi fii de vreun folos?

— Ce să zic? murmură Treacher, lipind lama briceagului de gâtul lui Sally. Pot să încerc. Acum povestește-mi tot ce știi despre Devlin, bine?

Devlin aștepta și își spunea că așteptarea era partea cea mai grea..

Mai erau trei ore până la stingere, iar în timpul ăsta trebuia să nu scape din ochi șase sute de muieri turbate. Citise odată într-o revistă de scandal că femeile care trăiesc împreună întră la menstruație în același timp. Și când citise articolul ăla, își imaginase ceva foarte asemănător cu scena de acum din Goodall. Orice privire aruncată de vreun gardian unei deținute era o provocare. Orice cuvânt mai nelalocul lui declanșa un scandal asurzitor.

Bine măcar că se apropia stingerea. Dar atunci cu siguranță că va fi cel mai greu. Când vor trebui să le îndeșe pe turbatele alea în celulele lor, așa cum îndeși corăbiile în sticle. Stătea spate în spate cu Corcoran ca să poată supraveghea cât mai multe. Amândoi aveau chipuri impasibile, ca și cum nu se întâmpla nimic deosebit. Glumeau între ei și glumeau cu deținutele. Mergeau printre ele și le făceau cu mâna și le duceau în ritm de vals până în celule. Făcând și prezența în tot acest timp.

Încuiară ușile.

POC POC POC! Gata!

— Futu-i! oftă Corcoran, sprijinindu-se de un perete. Mă duc glonț acasă și dau pe gât o sticlă întregă de Bacardi.

— Niște bourbon ți-ar prii acum? o întreabă Devlin.

Femeia dădu din cap și el îi spuse:

— Vino cu mine!

Urcară la postul de la al doilea etaj. Și acolo era instalată o cameră de supraveghere, dar care înregistra doar partea stângă a încăperii. Devlin trase două scaune lângă peretele din dreapta. Apoi scoase din trusa de prim ajutor sticluța plată pe care o păstra pentru turele de noapte și i-o întinse.

— Poftim!

Se așezară unul lângă celălalt și se apucară să bea.

Când Corcoran își dădu capul pe spate ca să înghită whisky-ul aromat, Devlin o lovi cu putere în gât. În mod normal, lovitura ar fi fost una fatală, însă el nu lovise destul de tare. În ultima clipă, mintea îl oprise să comită crima asta.

Corcoran se prăbuși, dar încă mai respira și începu să se zbată în strânsoarea lui atunci când înțelese ce se întâmplă. Devlin îi imobilizase brațele, dar gardiana îl izbi în față cu capul. Atât de tare, încât bărbatul văzu stele verzi. Multe stele verzi. Atât de multe, încât o scăpă din mâini.

Dar reuși s-o prindă din nou, în timp ce ea se târa spre ușă. Și acum Corcoran era întinsă pe burtă și nu se mai putea apăra.

A avut nevoie de multă, foarte multă vreme, pentru că ea încă se mai lupta, iar el trebuia să fie atent să nu ajungă în raza camerei de supraveghere.

Asta a fost cel mai greu. Și Devlin a plâns tot timpul cât comitea această crimă.

Distanțele fizice nu aveau prea mare însemnătate în lumea nocturnă. În realitatea lumii noastre, Liz Earnshaw se afla la doar câțiva metri depărtare – în carcera învecinată cu cea a lui Jess dar tot au avut nevoie de multă vreme până au dat de ea. Și când, în sfârșit, au găsit-o, Jess s-a uitat șocată la ea, parcă nevenindu-i să-și creadă ochilor.

Earnshaw nu era un ocean și nici vreun turn nu era. Ci o ruină inertă și distrusă. Frânturile minții ei atârnavă în straturi suprapuse, care nu păreau nici să se miște și nici să se modifice. Urma pe care veniseră până la ea Jess și Alex avea gust de furie și violență și ostilitate, dar ruina nu avea nimic din toate astea. Era pustie din punct de vedere emoțional. Secătuită. Arsă din temelii.

Nu te mai gândi la incendiu! o avertiză Alex pe Jess.

— Scuze. Nu pot să mă abțin.

Trebuie să încerci, Jess. Dacă te gândești la incendiu, ai să te superi și ai să schimbi lucrurile, așa cum m-ai schimbat și pe mine. Și totul o să arate ca amintirile tale.

Jess știa că acesta era un pericol real. Așa că se forță din toate puterile să se calmeze, să-și adune toate gândurile și emoțiile și să le încuie în interiorul ei. Era greu.

— Poate că ar fi mai bine să te duci singur, spuse ea.

Nu!

Alex era îngrozit, avea lacrimi în glas.

Ai zis că o să fii alături de mine. Nu mă duc nicăieri fără tine!

Jess se văzu nevoită să capituleze în fața acestui ultimatum. Alex o luă de mână – o mână pe care ea se străduia din răspuțeri s-o facă să pară fermă, puternică și reală – și pășiră amândoi înăuntru.

Odată ce făcură acest ultim pas, odată ce ajunseră înăuntru lui Earnshaw, se schimbă totul. De acolo, din interiorul ei, Earnshaw –

la fel ca toată lumea – era imensă. Acum nu mai rătăceau printre ruine, ci printr-o altă lume.

Dar nu au rătăcit multă vreme. Earnshaw intrase în această stare de catatonie dintr-un anumit motiv, iar motivul acela era Alex. Se încleștase, aidoma unui pumn, în jurul unui lucru îngropat în adâncurile ei – o amintire, o parte din experiența ei de viață. Cei doi o apucară pe singura cărare pe care o puteau vedea prin pustiul acela nemărginit și plin de cicatrice emoționale.

Îndreptându-se către esența lui Earnshaw. O umflătură uriașă, galben-albăstruie ca o vânătaie, bătând ca o inimă pe un cer de alamă.

Împreună cu fantoma care purta chipul lui Alex Beech, Jess păși pe cerul acela, ignorând abisul căscat sub picioarele ei, pentru că nu era adevărat și nu merita să-i acorde atenție. Iar acel ceva spre care mergeau ei știa de prezența lor și începu să bată aerul de deasupra lor cu niște tentacule lungi.

PLECAȚI PLECAȚI PLECAȚI PLECAȚI PLECAȚI PLECAȚI
PLECAȚI PLECAȚI PLECAȚI PLECAȚI PLECAȚI PLECAȚI PLECAȚI
PLECAȚI PLECAȚI PLECAȚI PLECAȚI PLECAȚI PLECAȚI PLECAȚI
PLECAȚI PLECAȚI PLECAȚI PLECAȚI PLECAȚI!!!!!! le strigă la nesfârșit, cu vocea lui Liz Earnshaw.

— Nu! spuse Jess.

Unul dintre tentaculele acelea o biciui peste față și explodează într-o flacăra de ură și furie. Luată prin surprindere de durerea pe care nu se aștepta să o simtă în această lume, Jess tresări cu putere și încercă să se ferească. Primi a doua lovitură în umeri. Și apoi a treia, în același loc. Earnshaw încerca să o arunce de pe cerul ei.

Dar Jess căpătase deja destulă experiență în domeniul durerii. După incendiu, nenumăratele intervenții chirurgicale pentru salvarea feței și după chinurile la care o supusese Stock cu acul de la seringă, devenise aproape imună la cazne – mai cu seamă la cele „imaginare” precum acestea.

— Intrăm, spuse ea, încercând să pară categorică, în ciuda tremurului din glas. Nu poți face nimic să ne oprești, Earnshaw, dar, dacă te împotrivești, s-ar putea să te rănim. Tu hotărăști.

Umflătura zbieră și lovi din nou – însă nu o lovea decât pe ea, observă Jess, și nici nu se atingea de Alex. Câteva tentacule planau deasupra lui, dar nu-i făceau niciun rău. Jess ignoră loviturile, aplecându-și capul ca sub o ploaie torențială.

Știa că trebuie să facă o breșă în creatura aceea uriașă din fața lor și credea că descoperise o cale prin care să reușească. Sigur, metoda era una brutală, însă n-avea niciun motiv să se poarte cu blândete.

— Vezi cine este cu mine, Earnshaw? strigă ea. Recunoști acest chip? Poate că nu, pentru că s-a schimbat mult de ultima oară când ai văzut-o. Dar am să-ți dau un indiciu. Am să-ți povestesc cum ai omorât-o.

Acum își adună toate puterile și strigă cât de tare era capabilă – dar nu doar cu vocea, ci și cu mintea.

— I-ai retezat degetele de la mâna stângă. I-ai despicat obrazul. Obrazul...

I-ai retezat degetele de la mâna stângă. I-ai despicat obrazul. Obrazul drept, parcă. I-ai scos ochiul. După aia ai înjunghiat-o în gât drept, parcă. I-ai scos ochiul. După aia ai înjunghiat-o în gât și ai lăsat-o să moară înecată cu propriul sânge. Acum îți aduci aminte?

și ai lăsat-o să moară înecată cu propriul sânge. Acum îți aduci aminte?

Alex scânci alături de ea și i se agăță de braț ca un naufragiat care se agață de o bucată de lemn.

Jess descria rănille despre care îi povestise el în prima lor discuție. Îi povestise și încercase să i le arate. Ridicase mâna, își atinsese ochiul și obrazul. Numai că ea începuse deja să-și scrie propriile memorii pe imaginea pe care o vedea. Iar rănille acelea erau invizibile pentru ea deoarece nu se potriveau cu ce știa despre moartea lui Alex.

Umflătura vânăta care pulsa deasupra lor nu avu niciun fel de reacție, însă Jess simți că o ascultă. Parcă era aspirată de tăcerea din jur.

— Mi se pare, strigă ea, că i-ai făcut rău doar de amorul artei. Te-ai hotărât s-o ucizi abia la sfârșit? Sau încercai să tragi cât mai mult de timp?

Umflătura uriașă și întunecată se strânse și apoi se dilată, iar și iar, ca o pasăre monstruoasă, care încearcă zadarnic să își ia zborul, bătând aerul cu aripi atrofiate și inutile.

Jess mai încercă o dată, acum folosindu-se de cuvintele lui Alex.

— Ai rănit-o cu un obiect ascuțit. Ai tăiat-o până când...

Vânătaia urlă și se deschise. Preț de o clipă a acoperit totul. Întreaga lume a fost potopită de furie și durere. Apoi avu loc sistola, contracția care trase totul înapoi. Jess simți cum suferința aceea trage din ea ca dintr-o țigară, cum îi soarbe mintea și sufletul și ce purta ea acum în loc de trup.

Alex! strigă ea, ca să... ca să ce?

Să-l avertizeze? Să-l liniștească? Sau doar să-i aducă aminte că îi este alături? Nu mai conta. Alex dispăruse. Curentul făcut de mișcările creaturii îi smulsese mâna dintr-a ei și-l dusesese departe.

După care dispăru și umflătura cea vânăta. Și Jess rămase singură în neantul lumii de noapte, pe țărmurile nesfârșite ale oceanelor eterne.

Devlin lua lucrurile în ordinea priorităților.

Avea multe de făcut, dar trebuia să lucreze sistematic, altminteri totul i s-ar fi năruit în cap.

Singurul motiv pentru care fusese nevoit să o ucidă pe Andrea Corcoran, pe care o simpatiza la fel de mult ca pe restul lumii din Fellside (Grace constituia o excepție) era că avea nevoie de cheile ei. Era gardian-șef interimar și cheile alea făceau parte din funcție. Dacă Grace nu l-ar fi trimis cu Moulson la tribunal, atunci cheile ar fi fost la el. Și atunci nu ar fi putut să scape basma curată, pentru că toate indiciile ar fi dus la el. Acum vor duce la o femeie moartă din postul de la etajul al doilea.

Desprinse cheile de la centura lui Corcoran. Mai plângea încă și clipea des ca să-și alunge lacrimile din ochi. Cunoștea atât de multe asasine, care i se păreau o tagmă vrednică de dispreț, dar în niciun caz nu-și imaginase că era atât de greu să iei viața unui om.

Se duse la panoul principal și, folosind cheile, descuie toate celulele. Lăsa pe seama firii omenеști să facă restul. Femeile din blocul G deja făceau spume la gură. Acum făceau spume în continuare, dar erau și libere ca păsările cerului. Probabil că în ora petrecută în celule isteria lor paranoidă dăduse deja în clocot, dar pentru a le încuraja să se lepede și de inhibițiile rămase, Devlin închise camerele de supraveghere.

Și ieși din Goodall, chiar în momentul când se declanșă haosul. De pe toate pasarelele răsunară strigăte de bucurie, furie și spaimă, când deținutele realizară toate implicațiile pe care le presupunea pocnetul acela ascuțit auzit în toiul nopții.

Mai întâi Sally, după aia Moulson. Ea nu pleca nicăieri, pentru că panoul principal nu descuia și carcerele. Deci, acum se va ocupa de Sally.

Însă găsi infirmeria încuiată și nici urmă de Sally și de nimeni altcineva. Devlin nu-și putea permite să fie văzut în fața ușii.

Încă mai avea cheile luate de la Corcoran, chei care deschideau și clădirea administrației, nu doar blocul de celule pentru care fuseseră făcute. Se strecură în infirmerie, luă de acolo o sticlă cu alcool chirurgical, o pereche de mănuși de unică folosință și niște pansamente sterile. Tocmai voia să plece, când îi mai trecu ceva prin minte. Sparse cu bastonul geamul de la dulapul de medicamente și fură de acolo o mulțime de pastile de mialgin. Pentru că, atunci când îl va prinde pe Sally, își va închide pentru totdeauna linia asta de aprovizionare, așa că trebuia să își facă rezerve cât încă mai putea.

Între timp, Moulson a fost promovată la rang de prioritate de gradul unu.

Începuseră să sune alarmele când Devlin cobora în goană scara de la infirmerie. Pe lângă el și alături de el alergau alți gardieni, care tocmai ce fuseseră transferați din posturile lor călduțe de la administrație la centrul de gestionare a crizei.

Curtea se aglomerase. Gardienii alergau spre Goodall dinspre celelalte patru blocuri cu celule. În loc să rămână la posturile lor, cei lăsați să asigure ordinea în acele clădiri se buluciseră la uși și urmăreau toată nebunia cu un soi de fascinație îngrijorată. Se rezolvau dispute, se plăteau datoriile. Pentru că, după ce se vor fi liniștit lucrurile, aveau să urmeze anchete care uneori puteau duce la concedieri în masă.

Directorul stătea în mijlocul curții, zbirând ordine pe care nu le putea auzi nimeni din cauza sirenelor asurzitoare. Devlin trecu pe lângă el fără să încetinească pașii.

În Goodall era un haos satisfăcător. Coridoare pline cu gardieni încăierăți cu femei furioase; sala de bal semănând cu un concert rock desfășurat într-o zonă de război. Nimeni nu-l învrednici pe Devlin nici măcar cu o privire. Po Royal, care nu se mișcase suficient

de repede din drumul lui, încasă în umăr o lovitură de baston pe care nu avea să o uite prea curând, presupunând că avea să scape vie din infernul acela. În afară de acest incident insignifiant, Devlin trecu prin toată învălmășeala aceea la fel de lin cum trece peștele prin apă.

Următorul punct din planul său era să-și asigure spatele. Își croi drum până la etajul al doilea, se încuie alături de cadavrul lui Corcoran și își puse mânușile. Apoi curăță cu tampoane îmbibate în alcool toate suprafețele din încăpere. Știa că lăsase amprente pe ușă, pe sticla plată, pe mânerul trusei de prim ajutor și pe scaune. Acum amprente lui dispăruseră. Nu-și imagina că și le lăsase pe gâtul gardienei, din moment ce o lovise cu bastonul, dar șterse și pielea femeii, doar ca să stea liniștit. Va trebui să facă la fel și cu cheile, atunci când își va fi terminat treaba cu ele și va găsi un loc unde să le arunce.

Descuie ușa și aruncă o privire afară. Sirenele încă mai urlau. Peste tot se auzeau strigăte și răsunetul a sute de picioare care tropăiau pe pasarele.

Devlin își îndesă în buzunarul de la pantaloni sticla cu alcool și pansamentele rămase. Va avea iar nevoie de ele foarte curând.

Își desprinse de la centură bastonul și începu să urce scara care ducea la carcere. Ca să o ucidă pe Jess Moulson.

Jess era în lumea nocturnă când îl văzu pe Devlin. În locul acela, unde emoția ținea loc de fizică, gândurile lui, îndreptate asupra ei, formau un câmp în jurul căruia se arcuia întregul peisaj. Ea îl simți ca pe o dislocare de forțe și volume. Ceva se deplasa spre ea, concentrându-și voința asupra ei, proiectându-și ura și răutatea și scopurile criminale.

Emoțiile alcătuiau un vector pe care ea putea să-l urmeze. Jess se întoarse cu fața la ele, ascultând atentă cu fiecare centimetru pătrat al pielii. Își făcu mintea să tacă și permise acelor gânduri străine să se reverse peste ea, ca să le poată studia.

Îl recunosc pe Devlin. Îi citi intențiile.

Alex! strigă ea.

Însă această criză era numai și numai a ei. Devlin nu putea face niciun rău morților. În schimb, putea s-o trimită pe Jess alături de ei.

Niciun răspuns. Nici urmă de Alex. Jess mai așteaptă câteva secunde, apoi o luă la fugă înapoi, spre trupul ei real.

Orice revoltă care are loc într-un penitenciar este un ansamblu haotic de elemente, cu tendință de dezmembrare, dar susținut artificial prin dimensiunile restrânse ale spațiului în care se desfășoară. Poate da senzația că se apropie de final, că se stinge, pentru ca apoi să izbucnească din nou în violențe imprevizibile și nejustificate.

Devlin destupase această sticlă perfect conștient de conținutul ei toxic. Nici nu a tresărit atunci când a pășit peste trupul lui Keith Lovett. Nici nu s-a oprit să vadă dacă Lovett era mort sau doar își pierduse cunoștința. De preferat ar fi fost să fi murit, pentru ca nici această pistă să nu poată duce nicăieri.

Pe pasarela de la etajul al patrulea, trei gardieni încercau cu disperare să împiedice un grup de femei hotărâte să ajungă la scară. Devlin trecu repede pe lângă ei, nelăsându-le timp să-i ceară ajutorul.

În cele din urmă ajunse la ultimul etaj. Așa cum sperase, aici nu era nimeni. Deținutele de la celelalte niveluri o luaseră în jos, către sala de bal, de îndată ce se deschiseseră ușile. Devlin se îndreptă spre cele câteva carcere. Moulson se afla în ultima, la numărul 5.

Mai aruncă o ultimă privire de-a lungul coridorului. Nimeni. Din sala de bal de la parter ajungeau până la el strigătele și zgomotele de lovituri. Acolo, vreo șaiszeci de gardieni se luptau să țină în frâu șase sute de femei.

Devlin își aminti și să verifice camera de supraveghere din colțul pasarelei, doar ca să se asigure că nu-i venise nimănui ideea să pornească la loc sistemul de înregistrare. Ledul roșu nu era aprins, deci totul era în regulă.

Gardianul-șef descuie dulapul metalic din perete și, folosind iarăși cheile luate de la Corcoran, descuie parțial ușile de la carcere.

Pentru deschiderea completă era nevoie să se apese clanța din exterior. Ceea ce Devlin făcu imediat și astfel intră în celula lui Moulson.

Se miră s-o vadă că doarme. Își închipuia că toată larma de jos ajunsese până aici și o trezise. Dar izolarea fonică era extrem de eficace. Imediat ce închise ușa în spatele lui, toate zgomotele exterioare se stinseră.

Moulson era ghemuită în poziție fetală și doar creștetul capului i se vedea de sub pătură. Nu se mișcă nici măcar atunci când Diavolul se apropie de pat. Acesta reflectase la maniera în care avea s-o omoare. Cel mai ușor și mai rapid mod ar fi fost s-o sugrume, așa cum făcuse cu Corcoran, însă nu voia să fie același *modus operandi*. Nimeni nu trebuia să facă vreo legătură între cele două crime. Așa că alese cea mai puțin rea opțiune: să o sufoc.

Se aplecă și luă perna căzută pe podea. Mișcarea aceasta îi aduse capul aproape la nivelul patului.

Jess lovi cu ambele picioare. Se întorsese doar de câteva secunde din lumea nocturnă și abia dacă avusese timp să preia controlul asupra propriului corp. Dar știa că se află în pericol de moarte, așa că își folosi toată puterea.

Devlin primi lovitura drept în față și forța ei îl izbi de peretele opus al celulei strâmte. Simți că i se sfărâmă ceva sub călcâiul lui Jess – poate nasul, poate o parte din maxilar. Se prăbuși stupefiat pe podea.

În aceeași clipă Jess sări în picioare și ajunse din doi pași la ușă. Dacă Devlin ar fi închis-o de tot, nu ar mai fi avut scăpare, pentru că nu exista clanță pe interior. Și imediat ce gardianul își va fi venit în fire, ar fi făcut-o bucăți.

Trase cu vârfurile degetelor de cantul ușii. Aceasta se deschise. Jess fugi.

Dar se opri aproape imediat. Alex era tot acolo. În interiorul lui Earnshaw, înghițit cu totul de furia ei. În momentele acelea, Jess nu

se mai gândea la lipsa de sens a kilometrilor, metrilor și centimetrilor în lumea cealaltă; știa doar că nu-l putea abandona acolo, mai ales după ce-i jurase că nu o va face.

Încercând să-și stăpânească panica, apăsă clanța de la ușa lui Liz Earnshaw. Și ușa se deschise. Repede și fără să facă zgomot, Jess intră în celulă. Apoi, la fel cum făcuse și Devlin, închise ușa, însă nu până la capăt.

Un bubuit metalic o anunță că Devlin dăduse de perete ușa de la carcera ei și ieșise pe coridor. Jess își ținu respirația. Îl auzi cum trece pe lângă celula lui Earnshaw. Dar apoi încetini pasul și se opri. Probabil că se uita în jur, încercând să înțeleagă unde s-ar fi putut ascunde ea.

Sau poate că se uita chiar la ușa aceasta și vedea că nu era închisă de tot.

Jess auzi o mișcare din spate și întoarse capul foarte încet, ca nu cumva să-și trădeze prezența acolo.

Earnshaw se ridicase în capul oaselor și se holba la ea. Cearșaful căzuse de pe trupul ei gol și lumina aspră a neonului expunea vederii rețeaua de cicatrice scurte și late care-i acopereau bustul. Își mișca maxilarele de parcă ar fi încercat să înghită ceva. Dar era imposibil să-ți dai seama dacă vedea ce se află în fața ei. Jess nu se mișcă deloc și – amintindu-și ca prin ceață că în felul acesta poți să supraviețuiești din confruntarea cu un animal sălbatic – își plecă privirea.

Earnshaw își dădu picioarele jos din pat. Apoi, cu greu, dar inevitabil, se ridică.

Din partea cealaltă a ușii se auzi zgomotul pașilor lui Devlin. Jess își adună tot curajul. Dacă va deschide ușa, ea va fi prinsă la mijloc. Tot ce mai putea face era să lupte până o doborau. Ceea ce avea să se întâmple foarte repede.

Dar auzi că Devlin trece mai departe. O secundă mai târziu, pașii lui apăsați răsunară pe treptele care duceau la etajul de dedesubt.

Prin urmare, acum trebuia să facă față unui singur criminal. Jess se uită în jur, căutând un obiect pe care să-l poată folosi drept armă. Dar cum să găsească așa ceva într-o carceră? Tot interiorul era minimalist și nu exista niciun lucru cu care deținuta să-și poată face sieși rău sau să atace pe altcineva.

Earnshaw se apropie de ea. Jess nici nu se clinti.

— Ce i-ai făcut? o întrebă ea. Unde este?

Earnshaw o apucă de braț cu mâna ei uriașă și o dădu la o parte fără efort vizibil. Apoi deschise ușa. Jess o prinse de mână și încercă s-o tragă înapoi în celulă. Earnshaw nici nu o luă în seamă, iar Jess, târâtă după femeie, se lovi cu umărul de cadrul ușii.

— Alex! strigă ea. Unde ești? Spune-mi ceva!

Îi alunecară tălpile pe pasarela metalică atunci când se lăsă cu toată greutatea în partea opusă, încercând s-o oprească pe Earnshaw sau măcar s-o încetinească. Și, în cele din urmă, deținuta se opri.

Dar numai ca s-o îmbrâncească de lângă ea cu atâta forță, încât Jess aproape își pierdu echilibrul.

Lui Jess îi reveni în minte comparația aceea cu un animal sălbatic pentru că exact așa arăta Earnshaw în momentul acela: o creatură cu formă omenească, dar care nu știe să vorbească și care ți-ar sfâșia beregata dacă ai îndrăzni să i te opui.

Earnshaw porni greoi mai departe, fără să se mai uite în urmă.

Jess nu mai încercă să o oprească și doar merse la câțiva pași în spatele ei, până la capătul pasarelei și apoi pe scară în jos.

Ajunsă la etajul de dedesubt, înțelese de unde veneau toate zgomotele acelea. Deținutele aruncau în sala de bal obiecte de mobilier și bunuri personale din celulele lor și din celulele altora. Zbierau înjurături la gardienii de acolo, care se chinuiau să pună stăpânire pe acea zonă centrală din Goodall.

Dar Earnshaw nu putea fi oprită de nimeni și de nimic. Toate femeile care aveau ghinionul să-i iasă în drum erau împinse violent la o parte.

Jess se ținea după ea, mergând pe lângă perete ca să nu fie văzută. Oricum nu se uita nimeni la ea. Toate femeile nu se gândeau decât la lupta lor. Însă o observă un gardian, care o recunoscuse și se gândi să-i răzbune pe toți copiii incinerați din lume. Se apropie de ea, cu bastonul ridicat deasupra capului. Jess îl văzu, dar nu avu la dispoziție decât o jumătate de secundă ca să-și ridice o mână deasupra capului, într-un gest inutil de apărare.

Atunci Lorraine Buller, apărută de nicăieri, se izbi cu toată puterea de gardian, azvârlindu-l peste balustradă, în plasele antisuicid. Făcu apoi un semn din cap spre Jess și dispăru imediat. Un gest de curtoazie în mijlocul haosului, de la o colegă de celulă.

Jess grăbi puțin pașii. Dacă stătea mai aproape de Lizzie avea mai puține șanse să fie atacată. Continua să-l strige în minte pe Alex, dar nu primea niciun răspuns. Și o apucă disperarea când își dădu seama încotro se îndrepta Earnshaw. Nu spre sala de bal de la parter, ci spre stânga, iar apoi până la capătul coridorului de la etajul al treilea.

Spre celula lui Grace.

Cele două femei de pază în fața celei luară poziții de luptă la vederea ei. Earnshaw se opri și, preț de o clipă, nimeni nu rosti niciun cuvânt.

Apoi Lizzie spuse:

— Trebuie să vorbesc cu ea.

Vocea îi era răgușită, groasă, dar foarte clară în toată larma de urlate și bubuituri.

— Ne-a spus să nu lăsăm pe nimeni să intre, cu excepția lui Dennis, zise Jilly Fish, abținându-se să facă vreun comentariu despre goliciunea lui Liz sau despre cicatricile vechi care-i acopereau trupul de la baza gâtului și până sub burtă.

Earnshaw își răsuci gâtul la stânga și apoi la dreapta, își flexă degetele și repetă:

— Trebuie să vorbesc cu ea.

— Despre ce? întrebă Fish.

— Treaba mea!

Nimeni nu mai spusese nimic. Fish studie chipul sumbru și rigid al lui Earnshaw și ajunsese repede la o concluzie.

— Pauză de țigară, o anunță pe tovarășa ei. Haide!

— Da' Grace a zis...

Atât apucă să spună cealaltă femeie, o blondă înaltă, cu musculatura bine dezvoltată. Fish se îndepărtase deja și acum Lizzie se apropia de ea. Blonda era la fel de înaltă ca Lizzie, dar mai grea cu zece, cincisprezece kilograme. Mușchii brațelor ei parcă erau sculptați în piatră.

Rămase pe poziții până în ultima clipă, după care ridică mâinile și se retrase.

— E treaba ta, spusese. Mi se pare corect.

Se întoarse și o luă la fugă.

Grace era în fața chiuvetei când Earnshaw intră în celulă. Jess se furișă în spatele ei și se lipi de perete.

La vederea lor, Grace ridică din sprâncene, dar le întâmpină cu o mișcare ironică a mâinii. Le ocoli ca să închidă ușa, înăbușind astfel mare parte din zgomotul de afară.

— Nu știu ce-i cu asta, îi zise ea lui Earnshaw, făcând un semn din cap în direcția lui Jess. Eu tot le zic să o omoare și ea tot vie rămâne. Te rog, Lizzie, fă-mi un hatâr. Scapă-ne pe toate de suferințele ei.

Însă se pare că Earnshaw nu o auzise.

— Am avut... un vis îngrozitor, Grace, spusese ea cu aceeași voce hârâită de mai devreme.

Își lipi pumnul încleștat de frunte. Și îl apăsă atât de tare, de parcă încerca să și-l bage înăuntru și să scoată ceva de acolo.

— Vreau să vorbesc cu tine despre... ceva de mai demult.

— Mai încolo, scumpa mea, zise Grace. Acum e o perioadă cam agitată. Haide mai întâi să ne terminăm treburile, bine?

Dar Lizzie tot nu se mișcă din loc.

Strângând din buze, Grace se întoarse către Jess.

— Îți dau nota zece pentru curaj și nota unu pentru minte, spuse ea pe același ton de conversație lejeră. Ce-a fost în capul tău? Că ești pe val după ce ai câștigat apelul? Că mă poți convinge să nu te omor? Ei uite că nu poți.

Jess nu se osteni să-i răspundă. În momentul acela n-o interesa deloc Grace. Mai mult decât pentru sine, era speriată pentru Alex, captiv în inima întunecată a lui Liz. Așa că i se adresă doar lui Earnshaw, care părea cuprinsă de o emoție foarte asemănătoare cu panica.

— Earnshaw, spune-mi cine era! Cine era fata pe care ai ucis-o? Cum o chema?

Earnshaw nu dădu semne că ar fi auzit-o. Umerii îi tremurau.

— Te implor, Grace! gemu ea, cu vocea foarte stinsă acum, ca un fluier spart în care suflă un om bolnav de plămâni. Am visat că s-a întors. Da' acum sunt trează și tot aici e. N-a plecat când m-am trezit.

Grace o privi nedumerită.

— Mai încolo, repetă ea. Haide, Lizzie! Nu te ajută la nimic starea în care ești. Dă-i una în cap târfei ca să terminăm odată.

Earnshaw se întoarse și, cu mâinile întinse, făcu un pas spre Jess. Dar se opri imediat, de parcă și uitase ce trebuia să facă.

— Cum o chema? strigă Jess. Cine era?

— De ce? se jelui Earnshaw, cu aceeași voce agonizantă

— Pentru că merită să fie ținută minte! Nimeni nu și-o mai amintește acum. Nici măcar ea însăși. Dar tu știi cine era.

— Nu-i alegerea mea, mormăi Earnshaw.

Și Jess înțelese că nu cu ea vorbea și nici cu Grace. Vorbea cu vocea din capul ei.

Cu Alex.

Jess râse – sunet strangulat, plin de uimire și ușurare. Era tot

acolo, în sufletul sfărâmat al lui Earnshaw. Și încă se lupta.

Grace se duse la Earnshaw, o apucă de umeri și începu s-o zgâlțâie.

— Haide, Lizzie! Pentru ce te plătesc? Fă-i felul!

O clipă, Earnshaw rămase cu ochii ațintiți asupra ei. Apoi, cu un efort uriaș de voință, păru să se adune. Trupul i se zgudui, străbătut de un fior. Ajunse lângă Jess din doar trei pași.

— Spune-mi cine... începu iar Jess, dar trebui să se oprească.

Mâna uriașă a lui Earnshaw se întinse fulgerător și o apucă de gât. Cu cealaltă o prinse de ceafă. Pielea de acolo, la fel ca aceea de pe obrazul drept, era arsă și reconstruită imperfect, dar chiar și prin această barieră, Jess tot simți duritatea strânsorii lui Earnshaw.

Încercă să smulgă mâna deținutei de pe gâtul ei. Dar nici nu reuși s-o clintească. Și o strângea acum mai tare. Earnshaw se holba la ea de foarte aproape, rigidă ca o statuie, neîndurătoare ca un judecător care pronunță o sentință de condamnare la moarte.

— Așa-i mai bine, spuse Grace. Bravo!

Earnshaw o trase pe Jess spre ea. Cu o mână o strângea de gât, cu cealaltă îi sucea capul. Jess încercă să se zbată, dar rămase curând fără aer. La fel de bine ar fi încercat să dărâme un zid cu mâinile goale.

Mi-aduc aminte! exclamă o voce, venită ca de la foarte mare distanță și aproape acoperită de bățile foarte puternice ale inimii ei. Vocea lui Alex.

Jess, acum îmi aduc aminte! Poți să vezi?

Jess credea că încă mai poate. Din ce în ce mai neclar și mai încețoșat. Dar nu mai putea să-i răspundă.

Iată ce vedea ea:

O celulă chiar de aici, din Goodall, dacă era să se ia după planul de etaj și culori. O celulă anonimă, tristă ca toate celelalte, deși pe unul dintre pereți se afla un desen – un crochiu realizat cu pixul și înfățișând-o pe Liz Earnshaw. Liz zâmbea în portretul acesta, fapt care te făcea să te întrebi dacă artistul chiar o cunoscuse cu adevărat sau o desenase din descrierile altora. Zonele umbrite erau acoperite de multe liniuțe orizontale și verticale. Un fel de hașurare încrucișată, ca în cărțile de benzi desenate.

Nimic altceva nu-ți mai atrăgea atenția în celula aceasta. Mai era o masă. Două scaune. Un closet fără colac și cu rezervorul fixat în perete. Un spațiu de depozitare cu două dulăpioare, unul peste altul – și acestea fixate în perete. Pe pervazul geamului două girafe își împleteau gâturile lungi într-o îmbrățișare imposibilă.

Însă îmbrățișarea de pe pat era una reală. Liz Earnshaw, slabă și deșirată, era încolăcită în jurul altei femei. Amândouă în pielea goală. A doua femeie era atât de scundă că, în brațele lui Earnshaw, părea un copil. Sau poate că fantoma unui copil mai zăbovea încă în imaginația lui Jess.

Însă nu era Alex Beech. Doar îi purtase chipul o perioadă – din momentul în care Jess o văzuse prima oară în adâncul abisului și până în urmă cu o oră, când pășiseră amândouă în visele lui Earnshaw. Acum avea propria ei față. Ten măsliniu, pomeți ușor ascuțiți, ochi căprui (conturați cu dermatograf negru) și un nas plat, ca o frunză. Fără cine știe ce sâni și fără șolduri care să merite să fie luate în considerație. Zâmbi și se cuibări mai bine în brațele lui Earnshaw, cu un aer îngâmfat, de stăpână.

— Potolește-te! mormăi Earnshaw. Nu mă lași să adorm.

— Păi, dacă tot nu dormi, spuse cealaltă femeie, ai putea să mă

scarpini pe spate.

Earnshaw se supuse, oftând și exclamând exasperată:

— La naiba!

— Mai jos, zise femeia.

— Dacă te scarpin mai jos, o să-mi intre degetele în gaura curului.

— Chiar te rog.

Scena se destrămă în fața ochilor lui Jess, când creierul ei epuiză și ultimele molecule de oxigen care-l mai alimentau. Imaginea celulei a fost înlocuită cu arcuri și dungi în culori abstracte. Iar culorile acestea se roteau șovăitor în aer, de parcă ar fi vrut să se contopească din nou, dar le împiedica ceva.

Mi-aduc aminte! strigă iar Alex.

Acum Jess nu-și putea închipui cum de confundase vocea aceasta cu aceea a unui băiețel. Pentru că era o voce de femeie, cu nuanța de maturitate ascunsă în spatele frivolității din ton.

Abia acum Jess văzu conturul adevărului, forma lui ascuțită, intransigentă, atât de neașteptată, că se simți copleșită. Ar fi putut să vadă acest adevăr mult mai devreme, însă nu se gândise niciodată altfel la Earnshaw decât ca la un monstru. Uitase complet povestea pe care i-o spusese Shannon McBride. Povestea despre Naseem Suresh, despre dragostea fierbinte pe care i-o purtase Liz și despre felul în care o afectase pe Liz moartea ei, transformând-o în ceea ce era astăzi.

Din diafragma lui Jess se ridică un hohot neîncrezător de râs, dar care se opri la jumătatea drumului. Mâna care o strângea de gât bloca totul.

Nu-i nimic de râs, Jess!

Ba era un pic. Jess se înșelase în toate privințele. Se înșelase al naibii de tare. Văzuse o fantomă fără formă, fără amintiri și pusese pe ea ștampila propriei vinovății. Și când i-a văzut cu ochii ei identitatea adevărată, a înțeles-o fix pe dos. Fusesse atât de sigură că Earnshaw era fata cea rea care-l rănise pe Alex. Însă, de fapt, era

prietena lui Alex. Mai bine zis, prietena lui Naseem Suresh. Fata cea rea era...

Altcineva.

Strânsoarea din jurul gâtului lui Alex slăbi puțin. De aproape un minut plămânii ei funcționaseră în gol, iar acum reușiră să soarbă un firişor de aer.

Lizzie a fost iubita mea. Ursoaica mea dragă și scumpă. Nimeni nu îndrăznește să mă atingă atunci când ea era lângă mine.

Prin urmare, fata cea rea fusese nevoită să aștepte. Până când Naseem ar fi fost singură.

Jess se prăbuși în patru labe și reveni în lumea reală. Clipi des să și limpezească ochii, sorbi aerul prin gâtulejul fierbinte și umflat. Earnshaw îi dăduse drumul și acum se întoarse din nou cu fața la Grace.

— Spune-mi ce s-a întâmplat! strigă ea, cu disperare în glas. Spune-mi, Grace! Naz e aici și te ascultă. Ce ai făcut?

— Habar n-am despre ce vorbești, spuse Grace. Haide, Lizzie, termină odată cu nenorocita asta! Haide, nu mă face să mă ocup eu de ea!

Ba nu a așteptat. A pus totul la cale. A plănuit totul. Și te-a îndepărtat ca să nu mă poți ajuta.

— Cine? urlă Earnshaw. Cum?

Buimăcită, Jess își ridică privirea și le văzu pe Earnshaw și Grace față în față, într-o parte și cealaltă a ei, ca doi câini care se luptă pentru același os. Numai că nu ea era osul acela, ci Alex. Naseem. Earnshaw se chinuia să afle adevărul, iar Grace încerca să i-l smulgă.

Îți voi arăta, spuse Alex-Naseem.

Celula lui Grace se înceteoșă și dispăru din nou. De această dată Jess se împotrivi, conștientă de primejdia în care se afla. Însă nu avea cum să se apere de visul mult prea intens al fantomei. Fire de culori se împletiră în forme. Formele se contopiră și căpătară volum.

Acum se afla în sala de bal. Liz Earnshaw era în picioare, lângă scaunul pe care tocmai îl răsturnase ridicându-se de pe el. Dennis Devlin o tot înghiontea în piept, zbierându-i în fața care începuse să i se înroșească de furie.

— Știi cum să i te adresezi unui gardian. Mai încearcă o dată! Și încă o dată!

Naseem Suresh, purtând acum treningul portocaliu cu negru – uniforma tuturor deținutelor din Goodall – o ținea pe Earnshaw de braț, ca s-o împiedice să-l lovească. Dar degeaba. Alți șase gardieni tăbărâra asupra lui Earnshaw și o scoaseră din sală.

Imaginea se estompă și se topi, lăsând-o pe Jess să privească lung în urma ei.

— Devlin! murmură Earnshaw, deopotrivă răătăcită și uimită. Diavolul!

— Present! se auzi vocea groasă a lui Devlin.

Închise ușa după el și înaintă spre Jess. Avea barbă de sânge. Partea inferioară a feței îi era tumefiată.

Jess era atentă la pumnii lui încleștați și nu observă lovitura de picior.

Sus, la carcere, Devlin avusese un plan: nu acționa în același fel, nu lăsa cadouri pentru echipa de criminaliști, folosește uneltele care îți sunt la îndemână. Dar planul ăsta îi explodase în față în toate sensurile. Așa că terminase cu planurile. Acum, în fața lui se afla Liz Earnshaw, în pielea goală și scâncind, așa că însemna că venise sfârșitul lumii, iar el trebuia să acționeze în consecință. Mai întâi a lovit-o pe Moulson cu piciorul în burtă, trântind-o la pământ.

După care a continuat s-o lovească cu vârful metalic al ghetelor până când femeia nu se mai mișcă. Simțindu-se cât de cât răzbunat, o ridică de pe podea și o azvârli cu brutalitate pe patul lui Grace. Aici a fost nevoit să se întoarcă la planul de mai devreme, pentru că partea asta era în regulă. Apucă perna și o apăsă pe fața lui Moulson.

Luptă-te, Jess! Nu-l lăsa!

Cine pizda mă-sii îi zbiera în ureche? O clipă își pierdu concentrarea. Vocea aia era atât de puternică și venea de atât de aproape, încât se întoarse ca s-o alunge pe isterica aia. Dar nu o văzu nicăieri.

Moulson începuse să-și mai revină. Îl zgârie tare pe mâini. Căcat! Înseamnă că acum are sub unghii și sângele și pielea lui. Iar o să aibă de lucru cu dezinfectantul.

Acum Moulson încerca să scape. Diavolul se apăsă pe ea cu toată greutatea, șuierând din cauza efortului printre dinții încleștați. Și se întrebă: Unde mama dracului am lăsat dezinfectantul?

Chiar atunci, ca pedeapsă pentru că-și pierduse concentrarea, îl izbi ceva în cap, ca o torpilă care explodează de carena unei nave de război. Și brusc se pomeni pe jos, fără să știe cum ajunsese acolo. Asupra lui se aplecă o umbră uriașă. Liz Earnshaw. Grace o atacă din lateral, dar Liz ridică doar o singură dată din umăr și Grace se

rostogoli în cealaltă parte a celulei.

Instinctiv, Devlin ridică mâinile.

Earnshaw își mișcă brațul dintr-o parte în alta, aidoma unui cosaș, lovindu-l cu putere în cotul drept. Gardianul zbieră de durere și de uluire. Earnshaw îl lovide cu propriul lui baston, pe care probabil că i-l smulsese de la centură în timp ce el se lupta cu Moulson. Acum îi căra lovituri cu nemiluita, punându-și în ele toată forța și toată ura.

Devlin încercă s-o lovească în picioare, dar nu nimeri. Primi o altă lovitură de baston în noadă și, pentru prima dată, spaima se furișă în sufletul lui. Nebuna asta era în stare să-l schilodească, ba chiar să-l omoare.

Se rostogoli până sub pat. Nu mai știa ce altceva să facă. Earnshaw îl apucă de gleznă și-l trase înapoi, la lumină. El mai lovi o dată cu piciorul și ea îi dădu drumul, dar numai ca să înceapă iar cu bastonul.

Devlin încerca să-și scoată spray-ul cu piper din buzunar, dar o lovitură bine țintită îi rupse încheietura mâinii. Gardianul nu se mai mișcă. Singura șansă de scăpare pe care o mai avea era să se prefacă mort.

Grace avea o minte pragmatică. Și mai avea și un cuțit pe care îl ținea la îndemână pentru orice eventualitate.

Era prins cu bandă adezivă pe interiorul unui picior al patului și avea o teacă din carton din care ieșea la cea mai mică mișcare. Grace avea sentimente contradictorii despre păstrarea unei arme în celulă. Dacă era găsită la vreo percheziție, atunci i se adăugau încă doi ani la pedeapsă. Pe de altă parte, știa cum să anticipeze asemenea percheziții și detesta ideea că ar fi fost lipsită de apărare în caz că o vizita vreo persoană cu intenții dușmănoase sau dacă, să zicem, ar fi trădat-o vreuna dintre gărzile ei de corp.

Prin urmare, cuțitul era la locul lui.

Grace scoase lama micuță din învelișul de carton.

Și-i tăie gâtul lui Moulson.

Și acum rămaseră doar două.

Sau trei, dar Dennis Devlin făcea pe mortul.

Sau patru, dar Moulson era atât de aproape de moarte, încât nu mai prezenta nicio importanță. Se ținea cu mâinile de gât. Și își spunea: *De ce nu pot să respir?* Și imediat: *Aha!*

Bine!

Dacă am socoti-o și pe Naseem Suresh, ar însemna că în celulă erau cinci.

Însă Earnshaw nu era moartă și nici Grace. Earnshaw îl lovea pe Devlin cu bastonul. Și nu dădea vreun semn că ar fi avut de gând să se oprească vreodată. Descoperise în sfârșit un cămin pentru toată durerea și amărăciunea din suflet și acum se ocupa de repatrierea lor.

Grace își ridică privirea de la trupul lui Moulson. Încă mai avea cuțitul în mâna îmbrăcată acum într-o mânășă din sânge. Rezolvase una dintre probleme, iar lista priorităților era deja mai scurtă.

Se rezezi la Liz, care, concentrată doar la ce făcea, n-o observă.

Însă atunci se petrecu un lucru foarte ciudat. Mâna stângă a lui Liz se întinse și-o dădu de-a rostogolul pe Grace. În momentul loviturii, aceasta avea cuțitul ridicat și lama lui zgârie glezna lui Earnshaw. Dar imediat Grace se pomeni întinsă pe spate și cuțitul îi scăpă din mână, rostogolindu-se pe podea.

Jess urmări întreaga scenă cu ochi din ce în ce mai stinși, Dar înțelese. Nu Earnshaw se apăraseră. Ci fusese apărată de Naseem Suresh, care-i asigură spatele. În mintea lui Jess, Naz fusese doar o călătoare. În cea a lui Hannah Passmore – o hoată. Dar în mintea lui Earnshaw se potrivea ca o bijuterie sau ca un instrument în caseta menită a-l ține în siguranță. Și se simțea bine acolo. Se simțea în largul ei.

Grace simți gust de metal și ridică mâna ca să-și pipăie buza spartă – mânjindu-și bărbia cu sânge, cel mai mult aparținându-i lui Jess.

Earnshaw întoarse capul și o văzu pe Grace pe podea, la doar un metru sau doi depărtare de ea. Văzu și cuțitul și o văzu și pe Moulson întinsă pe pat, cu gâtul despicat, din care îi șiroia sângele.

— Ce? croncâni Earnshaw. Ce se petrece? Naz, tu ai făcut toate astea?

Da, răspunse Naz. Mai am ceva să-ți arăt, iubita mea. O să te doară, dar trebuie să vezi. Și tu, Jess.

O altă viziune o orbi și o asurzi pe Jess, smulgând-o din propria-i ființă. Numai că de această dată nu-i părea rău.

Sala de bal. Naseem, care-și făcea loc printr-o mulțime indiferentă, încercând să nu fie văzută.

Grăbindu-se apoi pe unul dintre coridoarele de la etajele inferioare.

Ascunzându-se la dușuri. Într-una dintre cabine. Lipindu-se de faianță de parcă ar fi vrut să se contopească cu ea. Aruncând o privire prin deschizătura perdelei din plastic, ca să se asigure că nu a fost urmărită.

Însă a fost. De pe coridor intrară trei femei, cu mișcări domoale și nonșalante. Una dintre ele închise ușa și se întoarse, zâmbind cu amabilitate.

— Ieși din ascunzătoare, Naz! Nu vreau decât să vorbesc ceva cu tine.

Această femeie era Harriet Grace.

Gărzile de corp ale lui Grace – evident, o Earnshaw și o Carol Malaca din zilele acelea – o immobilizară pe Naseem. În strânsoarea lor, ea semăna din nou cu un copil, la fel ca în îmbrățișarea lui Earnshaw. Una dintre cele două își pusese brațul în jurul gâtului ei. O țineau de câte o mână și își vârâseră câte un picior printre picioarele lui Naseem, împiedicând orice mișcare. Se transformaseră

într-o mașinărie umană de tortură.

Grace scoase ceva din buzunarul de la trening. Urmărind scena dintr-o perspectivă imaterială, Jess reuși totuși să recunoască obiectul, pentru că era același cuțit cu care îi tăiasse Grace gâtul: o armă improvizată dintr-o balama metalică de ușă, ascuțită extrem de bine și atașată de o bucată de lemn, probabil un băț de tobă.

— Așa deci, spuse Grace, voiai să vorbești, da?

— Lizzie o să te omoare dacă te atingi de mine.

Incredibil! Naseem părea arogantă, nu doar speriată – de parcă ar fi crezut că este imună chiar și în momentele acelea.

— Renunță, Grace, înainte să...

Grace îi făcu o tăietură în obraz, începând din colțul liniei de dermatograf. O lacrimă roșie se prelinse pe obrazul lui Naseem, care făcu ochii mari, dându-și seama că, la urma urmei, nu era chiar invulnerabilă.

Acum Earnshaw scoase un urlat de durere și se smulse din amintirea aceasta, tocmai la timp, ca s-o vadă pe Grace cum se târăște pe podea ca să pună mâna pe cuțit.

Însă Liz ajunse la el înaintea ei. O apucă pe Grace de încheietura mâinii atunci când mai avea câțiva centimetri până la armă. Grace ridică ochii și, când privirile li se întâlniră, parcă se întâmplă ceva între ele. O renegociere.

Spre marea ei uluire, Grace pierdu această luptă a privirilor, dar nu se lăsă.

— Eu te-am făcut ce ești acum, îi aminti ea lui Liz printre dinți.

Încercă să-și smulgă mâna, dar strânsoarea era necruțătoare, ca o menghină.

— Eu te-am luat pe lângă mine când erai disperată. Viața ta de acum mie mi-o datorezi!

— Așa este, șopti răgușit Liz. Ție ți-o datorez. Iar tu îmi datorezi ce i-ai luat ei. Ce ne-ai luat amândurora.

Grace se repezi să ajungă la cuțit cu cealaltă mâna, dar Liz îl lovi

cu piciorul, îndepărtându-l de ele.

Grace încercă să-și vâre degetul mare în ochiul lui Liz, dar aceasta îi dislocă brațul și, fără milă, i-l scoase din umăr.

Jess nu mai reuși să vadă prea multe din cele care au urmat. Era pe moarte. Gâtul i se umplea de sânge. Minte i se golea de gânduri.

Dar prinse esența.

Jess se simți ridicată în picioare de mâini puternice și totuși blânde. Și mâinile acestea o cuprinseseră într-o îmbrățișare caldă și prietenoasă, dar mai stranie decât orice simțise ea până atunci. Ca și cum ar fi strâns-o în brațe soarele.

Și se lăsă în voia acestor senzații minunate și a eliberării de numeroasele dureri ale trupului ei. Știa de ce dispăruseră toate durerile – pentru că-i dispăruse trupul. Murise.

Se trase înapoi, dar numai ca să se uite mai bine la Naseem. Acum era prima oară când stăteau față în față, cu toate că se cunoșteau atât de bine.

Naz avea o cicatrice pe bărbie și o parte din pielea de pe un obraz îi era încrețită, la fel ca în viață. Dar atunci când zâmbea, exact așa cum o făcea acum, toate aceste cusururi treceau dincolo de orizontul atenției lui Jess. La fel cum funcționa și alchimia propriului chip distrus, numai că în sens invers. Zâmbetul lui Naz îi uni trăsăturile într-un întreg neașteptat de frumos.

— Bună! spuse ea.

— Bună! murmură Jess.

Duse mâna la gât ca să se asigure că era întreg. Și se bucură să descopere că avea atât mână, cât și gât. Se pare că tranziția spre moarte se desfășurase destul de bine. În fond, avea destulă experiență.

Din reflex, se uită peste umăr, ca și cum se aștepta să vadă celula. Să-și vadă propriul corp. Să le vadă pe Earnshaw și pe Grace încercând să-și rezolve neînțelegerile. Numai că acum se afla în lumea nocturnă. Ecourile și amintirile erau unicele ei însoțitoare.

Jess se gârbovi ușor. Dacă i-ar mai fi funcționat plămâni, ar fi scos un oftat profund. Se simțea părăsită și istovită, dar parcă și ușurată. Ușurată că a murit. Că a murit și s-au terminat toate. Dar

deocamdată nu avea senzația că nu s-ar putea descurca în fața acestei noi realități. În fond, avea prieteni aici.

— Ai reușit, îi spuse Naz. Nu știi ce ți-aș putea spune, Jess. Ai găsit-o și ai adus-o înapoi la mine. Sau m-ai adus pe mine la ea. Sau și una, și alta. Mi-am amintit tot ce am uitat. Totul este...

Și se opri. Acum se uita la Jess cu un fel de spaimă mută.

Înseamnă că i-a picat fisa, înțelese Jess. Și-a imaginat că am scăpat de Grace prin propria-mi voință. Că am reușit cumva să scap. Acum știe. Și-a dat seama doar uitându-se la mine.

— Nu-i nimic, spuse ea. E bine. Mă rog, în mare parte e bine. Nu-l regret decât pe el... pe Alex. A avut o viață atât de urâtă. Am vrut să-l ajut. Foarte mult mi-am dorit asta. Și acum știu sigur că n-am să-l mai văd niciodată.

Simți în gât nodul lacrimilor. Își căută cuvintele, dar nu le mai găsi.

Și atunci, un zgomot oribil se sparse deasupra lor aidoma unui val, făcând imposibil orice dialog. Și zgomotul acela era deopotrivă bubuit de tunet și urlet. Aerul se condensă și lumea se înclină într-o dungă, de parcă gravitația nu era decât o balanță și cineva apăsase un taler cu degetul.

Pe vremea când trăia, pe Harriet Grace n-o interesase decât controlul. Așa că năvăli în viața de dincolo ca un șuiurat de abur scăpat dintr-o oală sub presiune. Cu gura larg căscată sub cerul acela necunoscut. Și cu încă o gură căscată în ea și apoi încă una, a treia. Iar furia ei titanică se manifesta acum în trei registre opuse, asurzitoare.

— Nu-mi poți face una ca asta! Nu poți! Nu-ți dau voie!

Și atunci le izbi furtuna, le doborî și le luă pământul de sub picioare. Jess se pomeni căzând orizontal peste câmpia nesfârșită, la fel ca în noaptea supradozei.

Numai că acum știa unde duce asta, așa că se luptă să-și revină. Se luptă cu o ferocitate înverșunată, tăcută.

— Nu poți! Nu poți! Nu poți!

Du-ne jos! îi ceru Jess acelei lumi. Și lumea se supuse. Pe când se rostogoleau în aer, o apucă de mână pe Naz și o ajută să aterizeze în picioare. Îngrozită, Naz se agăță de ea.

— Ea e! gemu tânăra. Grace!

— Știu.

— Trebuie să fugim, Jess. Trebuie să ne ascundem, ca să nu...

— Nu. Nu și de data asta.

O formă cenușie năvălea în direcția lor, cu ghearele întinse.

Jess își concentrează toată atenția asupra ei.

— Nu ești chiar atât de mare, spuse ea răspicat.

Și repetă în minte: *Nu ești chiar atât de mare.*

Apoi luă gândul și-l azvârli, lovind în plin furtuna care era Harriet Grace.

Nu știuse ce face atunci când îi dăduse aripi Patriciei Mackie și chip de băiat lui Naseem Suresh. Dar mintea ei fusese capabilă să modeleze visele așa cum se modelează lutul. Iar morții nu erau decât niște vise care se visau în viață. Poate că la fel stăteau lucrurile și în cazul celor vii. Însă nu avea acum vreme să se gândească la asta.

Acum nu conta decât:

Nu ești decât o firimitură. Un grăunte. Un punct. Un fir de praf care mi-a intrat în ochi.

Și clocotul acela dement se domoli, până când din furtună nu mai rămase decât o formă neagră, nu mai mare decât o pernă.

Jess o luă în mână, mirându-se de cât de grea i se părea. Suprafața neregulată se zvârcolea ca un milion de viermi la un loc. Îți era scârbă să o privești.

O să te ucid, Moulson! hohoti Grace. *O să te ucid iar și iar și iar!*

Naz se uita la ea cu ochii cât cepele. Jess se întoarse spre ea.

— Trebuie, spuse ea, ca și cum i-ar fi răspuns la o întrebare. Trebuie s-o facem chiar acum.

Naz dădu din cap. Nu avea nevoie s-o întrebe despre ce anume era vorba. Amândouă avuseseră simultan același gând.

Apucă strâns în mâini forma întunecată care era esența sufletului lui Harriet Grace. La fel făcu și Jess. Și materia aceea începu să li se zvârcolească în mâini. Grace încerca să se elibereze din strânsoarea lor. Încerca să se strecoare printre degetele lor. Jess și Naz porniră mai întâi la pas, apoi o luară la fugă, fără să dea drumul acelei materii negre și zbuciumate.

Dar pe amândouă le luă prin surprindere rapiditatea cu care se adapta Grace. Și începu să riposteze. Așa că s-au văzut nevoite să scape de ea, să o pună undeva de unde nu va mai putea face rău. Și nu exista de un singur loc potrivit pentru asta.

Însă era mai departe decât țineau ele minte. Și merseră și tot merseră prin lumea nocturnă, ținând bine în mâini povara aceea otrăvită. Grace parcă se făcea tot mai grea, numai că așa ceva nu era cu putință. Probabil unde niciuna dintre ele nu cărase nimic pe tărâmul ăsta și nu aveau de unde să știe care le erau limitele.

Dar nu se înșelau, își dădu seama Jess. Grace începuse să se transforme. Creștea chiar în mâinile lor. Jess avusese nevoie de săptămâni bune ca să priceapă mersul lucrurilor, în vreme ce lui Grace nu-i trebuiseră decât câteva minute. Înțelesese ce-i făcuse Jess și trăsese învățămintele de rigoare. Nu putea să atace câtă vreme avea forma aceasta comprimată. Dar începuse să se reconfigureze, să devină din ce în ce mai grea, ca să le împiedice să meargă prea repede.

Și când vă veți opri, când mă veți lăsa din mâini – ei, atunci să te ții! Îmi place locul ăsta. Cred că pot să scot ceva din el. Cred că are potențial.

— Pe unde? țipă Jess.

Dar chiar atunci văzu ce căuta. Se afla chiar în fața lor. Marginea abisului.

Poate că și Grace a văzut-o sau doar a simțit-o. Pentru că acum își înțețise eforturile. Plăsmuirea aceea care era sufletul ei se făcea tot

mai mare cu fiecare secundă. Se mărea și se transforma, devenind mai compactă și mai densă. La suprafața ei apărură fibre de mușchi și tendoane. Acum semăna cu un fel de embrion uman nenăscut, dar hrănit cu steroizi vreme îndelungată. Parcă ar fi urmat să se desfacă, să se deschidă ca o floare. Și Jess nu voia deloc să vadă ce era înăuntru.

M-am născut din nou! exultă Grace. *Și Iisus a avut nevoie de trei zile!!!*

Își luară avânt ca să arunce hidoșenia aia în abis, dar marginea fugi de lângă ele. Acum era chiar lângă ele, acum nu o mai vedeau. Gura abisului se retrăgea la fel ca în efectele vizuale din filmele lui Hitchcock – mult mai repede decât înaintau ele spre ea.

O luară din nou la fugă, încercând totodată să apese cu putere forma aia neagră, s-o îndese înapoi în sine. Încercând, de asemenea să se concentreze asupra destinației lor și a distanței pe care o mai aveau până acolo. Grace le dăduse clasă în câteva minute și acum erau nevoite să învețe de la ea, să învețe că acolo unde-i voință există și soluție. În lumea nocturnă, voința *este* unul și același lucru cu soluția. Iar Grace punea în practică acest principiu cu șiretenie de erou scandinav.

Încercară să-i reziste. Se siliră din răspuțeri să străbată tot drumul greu până la abis. Dar, când au ajuns acolo, când s-au opintit să arunce materia aia efervescentă peste margine, nu i-au mai putut da drumul din mâini. Li se lipise de mâini și brațe.

Cu un strigăt de scârbă, Naz încercă să se dea înapoi. Pata neagră o ținea în loc, prin filamente de beznă vie. Apoi acestea se rupseră și Naz căzu pe spate. Tentaculele întunecate băjbăiră după ea, plesniră ca niște cabluri de ancorare în uragan, pentru ca imediat să se înfășoare în jurul antebrațelor lui Jess și să i se îngroape în carne.

Evident că nu era așa. Jess nu mai avea carne.

Disperată, simțind că pierde partida, Jess se forță să se gândească la altceva. Nu mai încercă să se elibereze. Mintea i se umplu cu

râsetele vesele și batjocoritoare ale lui Grace. Le ignoră și se gândi la forța de gravitație. La propria-i greutate, de care încercase de atâtea ori să scape.

Grace se împinse cu putere în ea, mușcă din ea, de parcă toată masa aceea întunecată ar fi fost o lipitoare uriașă. Acum nu mai erau decât ele două pe marginea prăpastiei fără fund. Jess își încolăci brațele în jurul unei părți din materia aceea zbuciumată, mutantă, care ar fi putut să reprezinte talia lui Grace sau pieptul ei sau cu totul altceva. Indiferent ce ar fi fost, din ea crescuse un rând de cosoare zimțate ca niște capete de harpoane. Nu contează, își spuse Jess. O strânse în brațe pe Grace, lăsând cuțitele să i se împlânte în trup. Se ancoră în ele.

Greutate, își spuse ea. Despre greutate este vorba. Se aplecă în față, mult peste golul de dedesubt. Își împinse centrul de gravitație dincolo de punctul critic.

Și așa reuși în sfârșit s-o treacă pe Grace peste marginea abisului. Cu atâta îndârjire se agăța Grace de viață, că-i era imposibil să-și imagineze că cineva ar alege propria dispariție doar ca s-o anihileze pe ea.

Dispărură amândouă într-o bătaie de inimă.

Aproximativ. În locul acela inimile nu bat.

Dennis Devlin nu s-a mișcat până când nu a fost absolut sigur că Liz Earnshaw nu mai era acolo. Iar asta a cam durat ceva, pentru că Liz a stat mult timp pe unul dintre fotoliile lui Grace, vorbind singură la nesfârșit.

De fapt, nu era un monolog, ci un dialog, dar Diavolul nu avea de unde să știe.

— Atât de dor mi-a fost de tine, Naz, spuse Liz. Cred că... am înnebunit de dor! Nu știam ce să mă fac fără tine.

Uite că m-am întors, îi răspunse Naseem. Și n-am să te mai părăsesc niciodată. Îți promit!

— Păi, așa să faci!

Simți? Te mângâi. Sunt în tine, Lizzie. Poți să-ți tai o mână sau un picior sau orice altă parte vrei, dar de mine n-ai să poți scăpa niciodată, pentru că sunt cu tine mereu.

Atunci Earnshaw a început să plângă. Fiindu-i imposibil să-i vadă chipul, Devlin a crezut că plânge de durere. Dar era exact invers. Earnshaw simțea că o să explodeze de atâta fericire. Și își spuse: N-am să mai fac rău nimănui câte zile mai am de trăit. Toată lumea ar trebui să fie așa. Toată lumea ar trebui să simtă ce simt eu acum.

Ca parte a acestui proces de răscumpărare a păcatelor, care-i va ocupa întreaga viață de acum înainte, luă în brațe trupul lui Moulson, îl scoase din celula lui Grace și îl duse în sala de bal. Nu i se părea în regulă s-o lase să zacă acolo, alături de dușmanii care o nenorociseră, mai cu seamă după ce Naz îi povestise toate lucrurile frumoase și curajoase pe care Moulson le făcuse pentru ea. Și că Moulson le unise din nou.

Intensitatea revoltei se diminua treptat, pe măsură ce tot mai multe forțe de ordine din Fellside se adunau în Goodall și tot mai multe deținute erau împinse pe coridoarele de serviciu, care puteau

fi încuiate și transformate în Țarcuri provizorii. Însă sala de bal încă se afla în micuța republică rămasă liberă, iar apariția lui Earnshaw cu trupul lui Moulson în brațe provocă ceva senzație. Sau poate invers. Poate că, la vederea lui Moulson, deținutele simțiră că li se taie tot elanul.

Consternarea care le cuprinse atunci era una stranie, având în vedere că prea puține dintre ele îi adresaseră vreun cuvânt – incluzând aici expresiile de salut obișnuite, de genul „bună dimineața” sau „ce mai faci. Însă toate femeile din Goodall o visaseră și, din cauza asta, fiecare ajunsese să creadă că Moulson reprezenta ceva important numai și numai pentru ea. Iar acum simțeau că moartea ei era o tragedie care le afecta pe toate.

Earnshaw puse trupul pe o masă și rămase de veghe lângă el, în timp ce deținutele se predau gardienilor sau se întorceau în celulele lor, în așteptarea deznodământului. Mai mult de jumătate dintre ele erau în lacrimi. Unele se îmbrățișau, încercând să se aline reciproc. Sau se țineau de umeri, împărțându-și durerea.

Gardienii le observau în tăcere, nedorind să spună sau să facă ceva care ar fi deviat această capitulare fortuită.

Și totuși Devlin reuși să se strecoare afară. Nu i-a fost deloc ușor. O revoltă reprezintă un alibi foarte bun, dar el arăta ca naiba și știa că nu ar fi făcut față unei examinări mai atente. Avea mâna ruptă. Și falca ruptă. Abia dacă se mai ținea pe picioare. Era plin de sânge – sângele lui, dar mai ales al altora. Dacă îl vedeau acum și-l duceau la spital, atunci ar fi găsit o mulțime de probe pe corpul și pe uniforma lui, probe care ar fi făcut legătura între el și baia de sânge din celula lui Grace.

Trebuia să iasă din Fellside pe picioarele lui, să se curețe bine, să se sterilizeze, să scape de uniformă – ba nu, s-o ardă – și apoi să nege absolut tot ce putea fi negat. Rănile vor fi în avantajul lui – până la un punct. Putea spune că a fost bătut. Că a plecat din penitenciar fără să știe ce face. Că s-a pomenit acasă, fără să știe cum

a ajuns acolo. Că a leșinat din cauza rănilor. Și că tot restul era învăluit în ceață.

Urmând acest scenariu, Devlin trecu pe lângă punctul de control, ignorând gardienii și funcționarii de acolo și neadresându-le niciun cuvânt. Doar o singură persoană îl văzu: Kate Mitchell. Toți ceilalți urmăreau revolta pe camerele de supraveghere din Goodall. (Se vede treaba că cineva le pornise din nou.) Kate îl strigă pe Devlin, atunci când îl văzu cum merge ca un zombi. Neprimind niciun răspuns, sună la Urgențe. Oricum ambulanțele erau în drum spre Fellside – le chemase directorul chiar de la prima alarmă. Dar Kate nu-și putea părăsi postul și voia să se asigure că domnul Devlin va avea parte de toate îngrijirile necesare.

Gardianul-șef ieși pe poarta principală și se îndreptă spre parcare. Liniștea de afară era aproape perfectă, stricată doar de larma îndepărtată a sirenelor. Curând, aici vor mișuna ambulanțele, mașinile de poliție și de pompieri, carele de reportaj – mai multe decât muștele verzi pe un rahat –, dar deocamdată nu era nimeni și asta era șansa lui.

Știa că îi va fi foarte greu să conducă mașina cu o singură mână și că va trebui să o ia pe drumuri lăturalnice, ca să nu dea nas în nas cu armada care se apropia. Plus că va trebui să meargă foarte încet, pentru că avea dureri foarte mari și-i era teamă ca nu cumva să-și piardă cunoștința.

Merse spre parcare prea repede și pe picioare prea nesigure, pentru că nu mai avea putere să-și controleze mișcările și nici nu se putea echilibra întinzând brațele: mâna ruptă îl durea mult prea mult.

Doi bărbați apărură dintre mașinile parcate și-l apucară strâns de brațe.

— Minnie Weeks te salută, jigodie împutită care ești! îi spuse Kenny Treacher.

Cei doi îl îmbrânciră înainte. Pentru că îi răsuciseră brațele la

spate, lui Devlin i se opri respirația în gât. Și începură să meargă mai repede, din ce în ce mai repede, ținându-l între ei. Și gardianul-șef se împleticea, se împiedica, își târa picioarele.

Până la capătul asfaltului. Până la marginea prăpastiei abrupte.

Unde cei doi bărbați îl îmbrânciră pe Devlin. Îl aruncară de pe dealul Sharne. Gardianul-șef nu mai avu la dispoziție decât vreo șase secunde și jumătate ca să aprecieze impresionanta frumusețe naturală a peisajului.

Cadavrul doctorului Salazar a fost descoperit în dimineața următoare. Cineva – probabil că nu doctorul – condusese mașina din parcare de la Pot of Gold până într-un loc izolat, aflat la câțiva kilometri distanță, în ținutul mlăștinos. Și acolo îl executase, trăgându-i un singur glonț în cap.

Acest asasinat inexplicabil a fost trecut cu vederea în lumina evenimentelor mai dramatice petrecute la Fellside. Însă apoi diferite instituții media au început să proceseze informațiile postate de Sally împreună cu mărturisirea lui. Iar știrile acestea au ținut primele pagini ale ziarelor, au fost discutate în programele TV, au ocupat întregul internet.

Dezvăluirile din e-mailurile lui Sally erau pline cu divagații și prea puțin coerente, dar conțineau o mulțime de detalii circumstanțiale. Acuzațiile lui cu privire la traficul de droguri erau susținute în mod exhaustiv de înregistrările discuțiilor purtate cu Devlin în infirmerie. Într-un fel sau altul, toți cei implicați au fost amintiți în mărturisirea lui Sally: Harriet Grace, locotenentele și furnizorii ei, persoanele care se ocupau cu vânzarea drogurilor și toți gardienii corupți din Goodall.

De asemenea, Sally a povestit și despre supradoza de tramadol care i se administrase lui Moulson. Poate că unii ar mai fi avut îndoieli în privința vinovăției lui Stock, dacă Lovett, complicele ei, nu ar fi făcut mărturisiri complete, ca parte a negocierii pedepsei. Acesta a spus că infirmiera intenționase s-o omoare pe Jess Moulson, nu reușise de prima dată și de atunci încercase de mai multe ori.

Stock a fost condamnată la minimum douăzeci de ani de închisoare și, ca ironie supremă, a fost trimisă la Fellside ca să-și ispășească pedeapsa. Lovett a scăpat doar cu șapte ani, datorită

înțelegerii cu procurorii. Nu se știe dacă l-a bântuit cumva trecutul, pentru că nu a arătat-o niciodată.

Dar Sylvie Stock a început să fie bântuită foarte curând.

În prima noapte, chiar sub forma unei deținute din Goodall, unde lucrase ea înainte. Enormitatea acestei răsturnări de situație i-a rămas în stomac aidoma unei bucăți de cartilaj nedigerat și nu a reușit să adoarmă decât mult după miezul nopții. A zăcut în pat, nefericită, ascultând concertul de sforăieli dat de colega ei de celulă. Când a reușit în sfârșit să ațipească, somnul i-a fost agitat, plin de vise tulburătoare. În cele mai urâte, se opera singură pe cord deschis, într-un platou de televiziune plin cu spectatori. Și atunci a apărut Naseem Suresh și s-a așezat lângă ea.

Banda cu râsete s-a oprit. Prezentatorul a tăcut, iar spectatorii și-au plecat frunțile.

Pot să-ți spun ceva? a întrebat-o Naseem pe Stock.

— Da, sigur, spuse Sylvie. Ne cunoaștem?

M-ai tratat odată de o infecție la ureche. De mult. Nu mă aștept să mă ții minte.

Stock a dat din cap și a așteptat-o să continue, cu toate că începuse să fie cuprinsă de presimțiri din cele mai rele. Și atunci calitatea visului s-a modificat. Parcă era trează și își dorea să nu fi fost.

I-ai făcut rău unei persoane la care eu țin, a continuat Naz. Nu mă dau în vânt după răzbunare, dar nu pot să ți-o iert. Scuze.

— N-am vrut să...

Naz a clătinat din cap și Sylvie nu și-a mai terminat fraza. Expresia de pe chipul celeilalte femei îi spunea că nu și-ar face niciun serviciu dacă ar minți.

E în ordine. Situația este acum mult mai bună în toate privințele. Nimeni nu mai este ucis pentru că nu se dă după cum bate vântul.

Se uita atentă la Stock, de parcă ar fi așteptat un semn de la ea.

Mă înțelegi, Sylvie? Dacă aș mai putea să urăsc, atunci pe tine te-aș

urî. Dar nu mai pot. Nu-mi mai permit s-o fac. În lumea asta este vorba doar despre reglări de conturi și atâta ură am strâns în noi, încât ne-am îmbolnăvit. Nu sunt pregătită pentru așa ceva.

S-a ridicat în picioare, a făcut un semn din mână și a dispărut toată mobila din visul lui Stock.

Așa că n-am să-ți fac niciun rău. Și nici pe Lizzie n-am s-o rog să-ți facă. Am să fac altceva.

— Ce? a întrebat-o Stock, îngrozită dintr-un motiv pe care nu și-l putea explica.

Nu-i deloc bine să te simți trează în propriul vis, pentru ca apoi să apară de nicăieri cineva care să ți-l deturneze.

— Ce ai de gând să faci?

Am să-ți arăt ce s-a întâmplat aici – absolut totul, i-a spus Naseem. Pentru că vreau să înțelegi bine ce ai făcut și pe cine ai distrus. Vreau să ți-o amintești așa cum mi-o amintesc eu.

A luat-o pe Stock de mână și au pornit-o împreună prin amintirile femeilor din Goodall. Fiecare văzuse câte ceva, unele văzuseră foarte multe. Însă, cu excepția lui Naz, nimeni nu văzuse totul. Așa că, la sfârșit, au intrat, tot ținându-se de mână, chiar în sufletul lui Naz. Pentru Stock, acesta a fost cel mai greu lucru pe care l-a făcut în întreaga ei viață.

Și a ajuns să-și amintească toate lucrurile pe care nu le văzuse niciodată. Și-a întâlnit păcatele și le-a regretat amarnic. Știa că nu va putea să îndrepte niciodată răul făcut. Că va trebui să ducă această povară până în mormânt și abia după aceea să afle dacă are vreo șansă de mântuire.

Însă răul pe care nu-l făcuse încă îi era la îndemână și poate așa ar putea schimba lucrurile. Cine poate ști cum funcționează sistemul? Așa se răzbuna Naz pe Sylvie Stock. Și tot așa o ierta. Iar când se va fi terminat totul, când Stock va fi trecut prin toate experiențele și va fi pățimit, atunci Naz își va lua rămas-bun, îi va ura noroc și va dispărea. Iar Stock va fi nevoită să-și dea seama singură ce va trebui

să facă în continuare. Pentru că nu o va mai vedea niciodată pe Naz.
Și nu știa dacă asta face parte din răzbunare sau din iertare.

Cutremurul din Fellside a avut mai multe replici, unele banale, altele nici măcar atât.

Scratchwell „Salvatorul” a supraviețuit revoltei două zile și șapte ore. S-a înfipt în scaun și a refuzat să demisioneze, susținând că demonstrase un stil de conducere absolut superb în timpul tulburărilor și că tocmai ce fusese pe punctul de a descoperi rețeaua de droguri a lui Grace, numai că ea apucase să moară înainte de asta. Directorii de la *N-fold* l-au concediat și i-au retras dreptul la pensie, invitându-l să-i dea în judecată dacă se simte în stare. Nu le-a acceptat invitația.

N-fold a fost o altă victimă. Ca rezultat al acelei nopți de neuitat și a dimineții pline de revelații de după, toate licențele pe care compania spera să și le înnoiască au dispărut ca umbrele în miezul zilei. Trei trimestre succesive de profituri negative au fost urmate de dividende zero și de prăbușirea catastrofală a acțiunilor. Un an mai târziu, întreaga firmă a fost înghițită de un gigant farmaceutic din Elveția, care, sub imperiul unui impuls de moment, hotărâse să-și diversifice activitatea. Au lăsat-o la conducere pe succesoarea lui Scratchwell, dar aceasta trebuia să răspundă în fața unui consiliu de administrație, din care făcea parte, printre alți membri, un reprezentant al Howard League³⁸ și redactorul-șef al publicației *The Guardian*.

John Street a primit pedeapsa pe viață pentru declanșarea incendiului care l-a ucis pe Alex Beech. Nicola Saunders a scris o carte despre relația lor, în care atât ea, cât și Moulson erau prezentate drept victime ale farmecului malefic al bărbatului. Cartea s-a vândut destul de bine, dar au eșuat toate încercările ulterioare ale femeii de a se reinventa, printre care și aceea de moderatoare de

38 ONG din Marea Britanie, care se ocupă de reforma dreptului penal (n.tr.).

talk-show.

Earnshaw ispășește acum o condamnare pe viață. Au acuzat-o de uciderea lui Grace și – pe baza unor probe mult mai îndoielnice – de cea a lui Moulson. Dar nu i-a părut deloc rău. Pentru că acum Naseem locuiește în Fellside, iar Earnshaw se simte acasă aici. Fellside este singura casă pe care și-o dorește și de care are nevoie. Dacă ar vrea vreodată s-o scoată de aici, ar trebui s-o facă cu armata.

Sunt fericite împreună. Deși, ținând seamă de cele întâmplate, *fericite* este un cuvânt prea palid. Naseem Suresh trăiește în sufletul lui Liz Earnshaw. Nu se vor mai despărți niciodată, nici în viața aceasta și nici în ceea ce urmează după ea.

Toate evenimentele au schimbat-o pe Liz. Iar ea și Naseem au schimbat totul în jur. La Liz vin toate femeile care au probleme cărora nu le pot face față, indiferent dacă este vorba despre renunțarea la droguri (blocul G este acum curat în proporție de nouăzeci și nouă la sută) sau despre dispute conjugale sau doar despre disperarea care te apucă uneori într-un loc precum Fellside. Iar deținutele noi, care nu au auzit încă de Liz, sunt îndrumate spre ea de cele vechi. Poate de Po Royal. Sau Hannah Passmore. Una dintre femeile care au fost acolo când s-a întâmplat totul și care știu cum stau lucrurile.

Vii la celula lui Liz în perioada de socializare și aștepti la ușă până te cheamă ea înăuntru. Apoi se așază lângă tine, te ține de mână și nu spune niciun cuvânt. Iar Naz te duce în interiorul sufletului tău și îți arată lucruri despre existența cărora nu aveai habar. Chiar dacă la ușa celulei se face o coadă prea lungă, așa cum se întâmplă în majoritatea zilelor, nu se ceartă nimeni pentru că nimeni nu vrea să-și piardă locul. Femeile nu discută după aceea despre cele întâmplate, dar ies din celula lui Liz cu o altă perspectivă asupra lucrurilor. Mai sănătoase la minte, mai senine, mai consolete. Cam așa ceva. Însă sentimentele lor nu pot fi etichetate.

Fantoma doctorului Salazar nu și-a găsit niciodată drumul înapoi la Fellside. Și nici fantoma lui Dennis Devlin. Probabil că amândoi au fost așteptați în alte locuri. În fond, Fellside este un penitenciar pentru femei.

Și mai este și Moulson.

Despre ea nu se mai știe nimic din noaptea aceea plină de sânge și nebunie.

Dar Naseem continuă să o caute. Noaptea, când Liz doarme – când doarme în adevăratul înțeles al cuvântului, nu când rătăcește prin Locul Celălalt – Naz se desprinde din îmbrățișarea aceea perfectă, nesfârșită. Și se duce și se așază pe marginea abisului.

Niciodată nu vede nicio mișcare înăuntru, dar știe că drumul e lung până jos. Acolo încap zile, luni, ani. Poate Moulson a reușit să se elibereze înainte ca ea și Grace să se izbească de fundul prăpastiei. Poate că acum tocmai se cațără spre suprafață și, într-una dintre nopți, se va ridica peste margine, se va scutura de praf și se va întoarce acasă.

Sau poate nu. O singură dată a văzut Naz ceva în timpul plimbărilor ei prin imensitatea aceea mută. Urme de pași. De picioare desculțe. De om. Măsura 37, după părerea ei.

S-a luat după ele de la marginea hăului până foarte departe. Numai că urmele acelea se îndepărtau de abis, se îndepărtau de Fellside, mergând într-o direcție pe care Naz n-o cunoștea. Acolo era foarte ușor să te rătăcești și ei îi era teamă să riște.

Naz n-a renunțat la veghea ei (într-o oarecare măsură se uita și după Grace, pentru că prudența nu strică niciodată), dar atunci când se gândește la urmele acelea, îi vin în minte două lucruri.

Primul: nu-i *posibil* să lași urme în Locul Celălalt. Trebuie să te străduiești din greu ca să le faci. Ceea ce înseamnă că stăpânul acelor picioare – cine o fi fost el – și-a pus urmele acolo ca pe un semnal. Ca pe un mesaj.

Ca, de dragul discuției, un mesaj de *rămas-bun*.

Al doilea: Jess Moulson își ia obligațiile în serios. Poate că s-a dus să vadă ce mai face o persoană la care încă mai ține. Un prieten sau o rudă apropiată.

Sau poate că este vorba despre cu totul altceva. Poate că acolo a apărut altă fantomă, de data aceasta fantoma unui băiețel, care a murit într-un incendiu când viața abia îi începuse. Care nu cunoaște terenul. Care s-a rătăcit și o așteaptă pe ea.

La distanță de câți kilometri și ani?

Și vieți?

Dacă acesta este adevărul, Naz speră ca Jess să-l găsească pe băiat. Își dorește un final fericit pentru amândoi.

Am fost și eu acolo unde ești tu acum, îi șoptește ea băiatului (iar șoapta ei străbate bezna, așa că poate o va auzi). Știi ce simți. Noaptea se întinde la nesfârșit și lumina din tine se stinge și nu ai de ce să te agăți.

Ține-te bine, puștiule!

Și repetă-ți numele până când ea va veni!

Fellside e o închisoare de maximă securitate pentru femei, situată undeva într-un ținut mlăștinos din Yorkshire.

Jess Moulson și-ar putea petrece tot restul vieții acolo, deși nu-și amintește crima pentru care e condamnată. Nu știe cum a murit băiețelul care locuia deasupra apartamentului său în seara care i-a schimbat viața, dar ziaristii s-au grăbit s-o numească „criminala de copii”.

Fellside este un loc unde până și pereții șoptesc. Iar cea mai puternică este chiar vocea băiețelului omorât. Minteă îi joacă feste lui Jess sau chiar i se cere ajutorul dintr-o altă lume?

M.R. Carey îmbină un *crime thriller* întunecat cu o inedită poveste cu fantome, plină de întorsături de situație și de momente care taie respirația.

„Original, plin de suspans și extrem de puternic.”

The Guardian

„O carte care te bântuie și îți frânge inima.”

Vogue

N

SUSPANS

nemira.ro

ISBN 978-606-43-0084-3

9 786064 300843